MICHEL BUSSI

LEGĂTURI DE SÂNGE

virtual-project.eu

MICHEL BUSSI

LEGĂTURI DE SÂNGE

Original: *Sang famille* (2018)

Traducere din limba franceză de:
ALEXANDRA COZMOLICI

virtual-project.eu

POLIROM

2020

Prefaţă

De la imaginar la fantastic...

Legături de sânge e unul dintre primele mele romane. Bazele şi personajele erau deja creionate cu mult înainte ca prima carte pe care am scris-o, *Omaha Crimes,* să fie publicată. Dacă ar fi să mă întorc şi mai mult pe firul memoriei, *Legături de sânge* e prima poveste pe care am inventat-o.

S-a născut dintr-o constatare simplă, ceva ce vi s-a întâmplat poate şi dumneavoastră: vă intersectaţi cu cineva şi, o clipă, vi se pare că-l recunoaşteţi... înainte să vă daţi seama că e o prostie şi să realizaţi: acel cineva, o ştiţi prea bine, a murit. Imaginaţia a luat-o înaintea raţiunii. Silueta, umbra, vocea, râsul acelea nu pot fi ale bunicului, ale prietenului din copilărie, ale fostului vecin.

Acest roman s-a născut tocmai din senzaţia asta răscolitoare.

•

Când am început să lucrez din nou la *Legături de sânge,* la mai bine de zece ani după ce l-am scris, am sesizat cu surprindere că romanul cuprindea deja o mare parte din temele cărţilor ce i-au urmat: căutarea identităţii, desigur, legăturile de familie, adolescenţa, dar şi manipularea, faptele aparent iraţionale care într-un final se dovedesc cât se poate de logice; de asemenea, o apetenţă pentru situaţiile fără ieşire, o insulă, un labirint ce se deschide spre a fi explorat, care nu poate fi evitat şi ale cărui cotloane tăinuiesc temeliile unei identităţi profunde, ascunse şi, în cele din urmă, ieşite la iveală.

Dincolo de intrigă în sine, cartea era şi o ocazie bună de a schiţa o galerie de personaje, mai mult sau mai puţin secundare, fiecare aducând însă o tuşă cu totul aparte de fantezie, de umor, de diferenţă... Astfel, îmi sunt nespus de dragi Delpech, Clara, Madiha, Armand...

•

La fel ca majoritatea romanelor mele, primele cel puţin, şi *Legături de sânge* se delectează jucându-se cu Istoria, reprezentată aici de Nebunia Mazarin: eroii sunt în căutarea unei comori, au o hartă încifrată, se rătăcesc în galerii subterane... În acest sens, *Legături de sânge* poate părea un roman iniţiatic, luminos şi ludic. Eu, dimpotrivă, îl consider cel mai personal roman al meu. Îmi place eleganţa cu care disimulează cruzimea şi gravitatea destinului deznădăjduit al lui Colin, protagonistul adolescent ce nu poate

avea încredere în niciun adult şi care e prins într-o vânătoare de comori cu peripeţii.

•

Legături de sânge a apărut iniţial în 2009, într-un tiraj de câteva mii de exemplare, epuizat de mult. Cu ocazia reeditării, nu am intervenit decât în mică măsură, aducând numai mici rectificări. Am ţinut, pe de altă parte, să fac o modificare importantă: în prima versiune, Colin era însoţit de doi prieteni, cu care forma o gaşcă veselă de trei băieţi, iar cu timpul mi-am dat seama că aceasta fusese direct inspirată de taberele în care mergeam eu în adolescenţă şi de lecturile din copilărie.

Lipsea, desigur, un personaj feminin care să i se alăture în această cursă. Madiha îmi stăruia în minte de ani întregi, o eroină care să completeze povestea şi să formeze cu ceilalţi doi un triunghi, Armand-Madiha-Colin, mult mai captivant. Oare am făcut o alegere bună? Cei care au citit ambele versiuni să-mi spună asta...

•

Mi-e foarte dragă delicateţea acestui roman, tulburată de o intrigă coşmarescă. Îmi place că este mai greu de încadrat într-o categorie anume, spre deosebire de alte romane ale mele, şi că devine o carte ce se adresează tuturor generaţiilor de cititori, complexă şi palpitantă pentru publicul tânăr, în aceeaşi măsură în care poate fi provocatoare şi crudă pentru ceilalţi.

Dacă este romanul cel mai personal din câte am scris, *Legături de sânge* este până acum şi singurul a cărui acţiune se desfăşoară într-un loc imaginar.

Să fie tocmai acesta paradoxul?

De la imaginar la fantastic nu-i un drum chiar atât de lung. Niciun alt roman nu mi-a îngăduit, prin construcţia ficţională, să depăşesc limitele realităţii mele. Fără el, celelalte n-ar fi putut exista.

Michel Bussi

1. Sfârşitul

Duminică, 20 august 2000, ora 02.51,
insula Mornesey

Lumina Farului Înlănţuiţilor a inundat încăperea infectă ca un soare nemilos. Doar o clipă. Pe urmă întunericul a înghiţit-o iarăşi, stingherit numai de halourile lanternelor, cărora praful sufocant le dă o nuanţă cenuşie, de parcă mii de insecte ar fojgăi în razele lor slabe.

O să mor aici, în decorul ăsta dezgustător.

E clar.

Mă bântuie o singură întrebare, ultima: oare o să îndrăznească să mă tortureze înainte să se descotorosească de mine? Până unde sunt dispuşi să meargă pentru a mă face să mărturisesc? O să mă înjunghie? O să sfâşie pielea de pe mine, ca şi cum ar putea să-mi jupoaie odată cu ea şi amintirile?

Violatori de memorie.

E limpede. Am pus cap la cap piesele puzzle-ului cu câteva minute în urmă. Toate se potrivesc. Îmi amintesc cu precizie totul.

Când şi-au dat seama de asta?

Tăcere mormântală. Niciun zgomot de pe insula Mornesey nu răzbate prin zidurile groase de piatră. Aud numai răsuflarea greoaie a călăilor mei. Sunt patru la număr. Trei bărbaţi şi o femeie. Tot atâţia adulţi în care, logic, ar trebui să am încredere oarbă. Şi aşa a şi fost până acum.

Păcat.

Ţeava revolverului e încă îndreptată spre mine. Ceilalţi stau sprijiniţi de pereţii murdari, neclintiţi, nu le văd decât umbrele. Cât o să mai aştepte până să mă împuşte?

Ştiu la fel de bine ca mine că pe insulă au debarcat zeci de poliţişti, atât în căutarea mea, cât şi în urmărirea lor. Poliţiştii au început cu siguranţă să caute prin subteran, prin galeriile alea interminabile săpate în adâncurile insulei. Toată insula Mornesey e patrulată metodic de o armată imensă. Poliţiştii n-au totuşi nicio şansă să dea de noi. Cel puţin, nu la timp. Toate ieşirile au fost închise cu precauţie. Totul a fost planificat meticulos, de mult. Călăii mei n-au lăsat nimic la voia întâmplării.

Ce speranţă să mai trag?

Nici măcar o sticlă aruncată în mare. Numai câteva bucăţele de hârtie roşie, aruncate ici şi colo, pierdute cu câteva ore în urmă, cu neputinţă să nu

fi fost spulberate de vântul ce suflă dinspre Canalul Mânecii. Şi câteva fiinţe dragi, singurele în care mai am încredere, care pot să ghicească. Poate.

Cât despre a mă găsi...

•

Raza farului trece din nou. Aproape ca un fulger. Lucirea ei albă mă tulbură. Trei figuri livide de torţionari, ca acei monştri din adâncuri care nu văd niciodată lumina zilei, se uită la mine fix, fără urmă de compasiune. Numai ea, sprijinită de şemineu, a întors ochii spre mine.

Un ciob de sticlă spartă aruncă un licăr, ultima mea armă, absurdă, aruncată pe jos, la trei metri de mine.

O să mor.

Nu mai pot să mă cruţe. Deja ştiu prea multe. Le-am fixat în memorie feţele, adevăratele lor chipuri. Totul s-a petrecut atât de repede, totul în numai cinci zile. Pe atunci mai aveam şi alte probleme mărunte.

Eram încă un adolescent ca oricare altul.

Banal.

Nu e uşor să-mi înşir gândurile, emoţiile, aşa cum le-am simţit în astea câteva zile, alunecarea vertiginoasă spre nebunie, oră cu oră, minut cu minut; nici pe cele ale celorlalţi protagonişti ai acestor întâmplări, ale lui Simon Casanova, ale lui Madi, ale lui Armand.

•

Dar o să-ncerc.

Patru zile mai devreme

2. Liberarea

Patru zile mai devreme

Miercuri, 16 august 2000, ora 13.51,
route de la Citadelle, insula Mornesey

Coborând de pe feribotul insulei Mornesey, duba a mers un kilometru de-a lungul coastei înspre centrul penitenciar Mazarin. Jérémy se uita cu jind la sutele de vele ce alunecau pe apele Canalului Mânecii, aproape îmbulzindu-se spre intrarea în şenalul ce desparte insula de continent. Veliere de lemn portocalii, în şir indian, ţinând piept ultimelor valuri învolburate în urma feribotului. Câteva caiace de mare se strecurau printre cei ce făceau windsurfing.

La jumătatea lui august, s-a gândit Jérémy, şenalul Mornesey e o autostradă.

Chiar şi-aşa... În ciuda aglomeraţiei, tare i-ar mai fi plăcut să fie în locul tipilor ălora în costum de surfing care alunecau pe plăcile lor la mai bine de douăzeci de noduri.

Nu mai erau decât două ore, se consola Jérémy. În două ore, avea să lase cheile închisorii Mazarin în cui, uniforma pe umeraş, revolverul în dulapul de arme. Liberarea! *Bye-bye,* Insule Normande! Avea să-şi pună espadrilele în picioare şi să-şi tragă pe el şortul înflorat, direcţia peninsula Giens şi punctul Hyères.

Lângă el, Gildas conducea prudent. După treizeci de ani de meserie şi câteva mii de curse închisoarea Mornesey – tribunalul din Granville, ajunsese să cunoască pe de rost programul feribotului şi lungimea cozilor de pe chei.

Jérémy s-a întors şi a aruncat un ochi în spatele dubei. Doi deţinuţi stăteau aşezaţi, încătuşaţi, faţă în faţă. Liniştiţi. Era atent mai ales la tipul din stânga, Jonas Nowakoski. O namilă placidă. Jaf armat cu recidivă. Împuşcase de aproape nişte poliţişti în uniformă. Încă şapte ani cu executare. Un client periculos. Celălalt nu era de acelaşi calibru. Jean-Louis Valerino fusese condamnat pentru evaziune fiscală: obţinuse profituri dintr-o afacere cu contracte de achiziţii publice. Un funcţionăraş care se întinsese mai mult decât îi era plapuma. Trebuia să fie eliberat în mai puţin de două luni şi avea tot interesul să-şi vadă de treabă.

Duba trecea pe lângă zidul cimitirului din Mornesey. Fiind după-amiaza devreme, şoseaua era aproape pustie. Ora siestei.

Avea să fie o zi lungă, s-a gândit Jérémy. Odată ce scăpa de la muncă, trebuia să se apuce de treabă. Să monteze portbagajul pe Opelul lui Astra, să lege de el placa... şi să instaleze scaunul auto pentru copil. Prima vacanţă cu fetiţa lui, Lea, de numai şase luni.

Jérémy s-a strâmbat. Trebuia să negocieze. Să-i repete iar şi iar lui Lydie când se sătura de aşteptat pe plajă. Nu, pentru el placa de surfing nu era o distracţie, un sport sau un hobby. Şi nicio pasiune. Era o prelungire a fiinţei lui. Sensul existenţei sale. O nevoie vitală. La fel ca apa, soarele şi oxigenul. Dacă exista vreun motiv pentru care poliţistul suporta jobul ăla de căcat ca gardian de închisoare, cu turele de noapte, acela era că îi rămânea timp să iasă în larg, să alunece pe apă. Asta era. O nevoie animalică.

Jumătate peşte, jumătate pasăre.

Lydie asculta. Cu toate că nu-l înţelegea, accepta, ca întotdeauna, după ce se ciondăneau puţin.

•

Duba a frânat, trezindu-l pe Jérémy din reverie.

— Căcat! a urlat Gildas. Ce morţii mă-tii faci?

Jérémy s-a întors într-o fracţiune de secundă. Jonas Nowakoski era chircit în spatele dubei, scuturat de convulsii puternice. Se îneca cu o spumă albă, care se adunase băltoacă la picioarele lui.

Gildas a tras imediat pe dreapta. Jérémy şi-a scos Sig Sauerul şi a coborât. Gildas l-a urmat.

Jérémy a deschis cu prudenţă portiera din spate. Jonas Nowakoski era client serios, dubios, cu siguranţă în stare să simuleze o criză de epilepsie ca să-ncerce să evadeze. Gildas a îndreptat arma spre el. Jérémy simţea cum îi creşte tensiunea, cum bătăile inimii i se accelerează, ca atunci când depăşea treizeci şi cinci de noduri, forţând la maximum limitele corpului.

Jonas Nowakoski urla de durere. Jérémy s-a aplecat deasupra lui, în timp ce Gildas a rămas afară, ţintind cu revolverul trupul scuturat de spasme. O criză de epilepsie, cu siguranţă. Era ceva obişnuit la deţinuţi. Trebuia numai să aibă grijă să nu se rănească până ajungea doctorul.

— Dă-mi pătura, i-a zis Jérémy colegului său. E în spatele scaunului. Dar nu lăsa arma jos.

Gildas a urcat şi el în dubă, având grijă să se ţină departe de Nowakoski, covrigit în continuare de durere. Mâna liberă a poliţistului s-a încleştat pe o pătură maro.

În secunda următoare, Gildas a simţit cum ceva îi seceră mijlocul. O lovitură puternică, neaşteptată, în spate.

S-a prăbuşit, îndoit de durere. Coaste rupte.

Arma i-a scăpat din mână. În cădere, a apucat să mai zărească numai cum Nowakoski s-a ridicat şi şi-a încleştat mâinile încătuşate pe mâna dreaptă a lui Jérémy.

Cea în care ţinea revolverul.

Bărbaţii s-au rostogolit pe podeaua dubei, transformaţi acum într-o grămadă care se zvârcolea. Gildas şi-a strâns pumnii în praful de pe jos. Trebuia să se ridice. Să se întoarcă.

Să se târască, să facă ceva, orice.

Trebuia să-şi ajute colegul. Sig Sauerul era acolo, pe jos, la doi metri în faţa lui.

Să uite de durere, de spatele lovit, de oasele rupte. Să-ntindă mâna, câţiva centimetri...

O talpă de pantof îi zdrobea degetele. Umbra s-a aplecat şi a apucat revolverul.

— Trage, în morţii mă-sii! a strigat Nowakoski. Trage, Valerino! Fă-le felul!

•

Singurul rămas în picioare, Jean-Louis Valerino stătea în spatele dubei cu Sig Sauerul în mâinile încătuşate.

— Trage, cretinule! a urlat din nou Nowakoski.

Deţinutul încerca să-l imobilizeze pe Jérémy. Cele patru mâini se băteau pe cel de-al doilea revolver. Valerino i-a ţintit pe rând pe cei doi gardieni. Faţa îi era scăldată de sudoare. Vocea îi tremura.

— Cheile de la cătuşe. Rapid. Altfel fac ce zice. Mă jur.

Gildas n-a răspuns, luptându-se să nu cedeze. Jérémy încă se ţinea tare, refuzând să dea drumul armei. Nowakoski stătea întins peste el.

— Trage, în morţii mă-sii! a ordonat tâlharul.

Valerino n-a tras. Tremura şi el din toate încheieturile, depăşit de situaţie.

— Cretinule! a mai strigat o dată Nowakoski.

Gura i-a rămas deschisă o clipă, apoi s-a închis peste încheietura lui Jérémy, muşcându-l până la sânge. Gardianul a urlat. Palma i s-a deschis. Nowakoski s-a ridicat, iar degetele sale au apucat revolverul. S-a dat doi metri înapoi fără să-i arunce măcar o privire lui Valerino.

Preluase controlul.

— Cheile de la cătuşe! Aveţi trei secunde.

Jérémy îşi strângea încheietura, transformându-şi mâna liberă în garou. Răspunsul lui a fost usturător.

— Eşti pe o insulă! Mornesey. De cinci kilometri pe trei. Unde crezi că poţi să fugi?

— Unu!

Jérémy a întors privirea spre Valerino. Implorând parcă. Tipul ăla se lăsase dus de nas. Cu două luni înainte de liberare, putea să piardă totul. Chiar totul. Nowakoski avea să-i facă felul imediat ce n-avea să mai aibă nevoie de el. Cum să-l facă să priceapă? Ochii lui Valerino nu-i întâlneau privirea.

— Doi!

Cu atât mai rău pentru el.

— Închisoarea e la un kilometru, a strigat Jérémy. Zeci de poliţişti o să vă încercuiască în numai câteva minute. N-aveţi nicio şansă...

— Trei!

Jonas Nowakoski i-a prins gamba lui Jérémy cu calm şi a tras. Glonţul i-a străpuns poliţistului coapsa; Jérémy a dat să zică ceva, să tragă o-njurătură, să schiţeze un gest, dar durerea-l pironea.

— OK, OK! a spus Gildas din fundul dubei cu glas tremurător.

Poliţistul i-a întins cheile.

— Uite! Dar să ştii că ne mai întâlnim noi.

— Tre' s-o ştergem, Nowakoski. Nu trebuia să tragi. Acum o să dea buluc toţi.

Jonas Nowakoski a rămas în continuare surprinzător de relaxat. Evadarea îi amintea de agitaţia tâlhăriilor, de numărătoarea inversă dinaintea primelor sirene, de girofaruri, de fuga printre împuşcături. A întins încheieturile spre Valerino ca să i le elibereze.

Lui Jérémy îi atârna capul într-o parte. Inconştient.

Aparent.

Numai mâna i se mai mişca, coborând lent de-a lungul piciorului întreg. Gildas i-a surprins gestul, ştia că Jérémy are întotdeauna un pumnal ascuns la gleznă. În caz de luptă corp la corp. Se mai întâmpla câteodată pe culoarele închisorii. Ce dracu' să facă puţoiul ăla de Jérémy cu un cuţit când avea în faţă doi tipi înarmaţi? Pe eroul? Mai bine îi lăsa să plece şi scăpa cu viaţă. Fugarii ăia doi aveau să fie prinşi înainte de lăsarea nopţii.

Cele două perechi de cătuşe au căzut pe podeaua dubei. Jean-Louis Valerino l-a tras de mânecă pe Jonas Nowakoski.

— Ne cărăm.

Nowakoski s-a întors aproape cu totul, uitându-se înapoi, neîncrezător.

Mâna lui Jérémy a mai alunecat puţin şi s-a încleştat pe pumnal. Dacă l-ar fi nimerit pe Nowakoski, Valerino n-ar fi făcut nicio mişcare. N-ar fi tras. S-ar fi predat. De fapt, Nowakoski era singur. Ar fi fost destul să-i înfigă nenorocitului lama între omoplaţi când s-ar fi întors cu spatele.

Nowakoski a mai făcut un pas, a întors încet capul, adulmecând aerul libertăţii.

Acum!

În ciuda durerii, Jérémy s-a ridicat dintr-un salt şi braţul lui a spintecat aerul.

Prea repede.

Cu un hârşâit metalic prelung, cuţitul a nimerit portiera închisă a dubei, ratând la mai bine de douăzeci de centimetri umărul tâlharului. Apoi a căzut din nou, rotindu-se pe jos ca o busolă dată peste cap.

— *Game over,* a murmurat printre dinţi Nowakoski.

A îndreptat iarăşi Sig Sauerul spre Jérémy.

•

Poliţistul a ştiut c-o să moară, aşa, prosteşte, la douăzeci şi nouă de ani, fără să mai apuce vreodată s-o vadă pe Lydie, lăsând-o s-o crească singură pe Lea de la şase luni. Bebeluşul lui nici nu şi-ar aminti de el, ar fi fost numai străinul dintr-o fotografie.

Ţeava pistolului a coborât puţin.

În timpul transferului Mornesey-Granville, Jonas Nowakoski avusese tot timpul din lume să observe cum privirea lui Jérémy rătăcea spre velierele de pe ocean.

A tras două focuri. Primul glonţ de 9 mm i-a străpuns poliţistului genunchiul stâng, al doilea, pe cel drept. Urletele de durere ale lui Jérémy trebuie să se fi auzit până la fortăreaţă.

•

Înainte să-şi piardă cunoştinţa, Jérémy a înţeles că n-o să-şi mai poată folosi vreodată picioarele. Sau poate, într-o bună zi, avea să reuşească, chinuindu-se îngrozitor, să meargă sprijinit, să se târască, să se ridice.

Dar beţia surfingului, niciodată.

Nici peşte, nici pasăre.

Moluscă, pentru totdeauna.

3. Întoarcerea la Mornesey

Miercuri, 16 august 2000, ora 14.00,
portul Saint-Argan, insula Mornesey

Soarele de august, ajuns la zenit, părea că inundă micul port din Saint-Argan. Nu mă putea păcăli, cu toate că stăteam bine mersi la adăpost, în spatele digului. Ştiam că, dacă ridic puţin capul, un vânt viclean o să-mi şfichiuiască faţa. Imediat ce porneam spre ambarcader, acelaşi vânt urma să-mi îngheţe oasele.

Ca să nu mai zic de temperatura apei...

Optşpe grade cel mult.

Mă lua cu tremurici numai la gândul ăsta. Iahtingul e un sport pentru nebuni. Să-l practici pe Canalul Mânecii, chiar şi în august, e un chin. Armand, aşezat lângă mine, era de aceeaşi părere. Aşa că stăteam amândoi ascunşi acolo, pe partea cealaltă a digului, scrutând terasa hotelului-restaurant Grand Cormoran, care se afla chiar în raza privirii noastre, şi picioarele bronzate de sub fustele pe care vântul de pe Canalul Mânecii le ridica de parc-ar fi vrut să se revanşeze pentru că ne făcea să îngheţăm.

— 80! a făcut Armand. La ora 11.

— Ce? Unde?

M-am uitat în direcţia orei 11. Nimic!

Armand făcea mişto de mine.

— Alarmă falsă. Tu chiar crezi că şi-ar zbânţui vreo tipă sânii goi prin port?

— Nu se ştie niciodată, am zis fără prea multă tragere de inimă.

Oricum, nu era cazul să se dea deştept. Conduceam cu 84 la 79 la jocul ăla cretin pe care începuserăm să-l jucăm cu două zile în urmă. Un joc infantil. Primul care vedea o fată topless câştiga un punct. Era destul să spunem direcţia, mai mult sau mai puţin discret: 85 la ora 9, 80 la ora 11.

Scanam în continuare terasa Grand Cormoran, fără vreo speranţă reală c-o să-mi îmbunătăţesc scorul.

Morţii lui de vânt de pe Canal!

Eram optşpe cu totul care îngheţau în spatele digului, aşteptând ca instructorul nostru de iahting să binevoiască să-şi facă apariţia.

Două şi cinci minute.

Yoyo întârzia... Ca întotdeauna!

Trei minute mai târziu, a ieşit în sfârşit din şcoala de navigaţie însoţit de Stéphanie şi costumul ei roşu de baie gen *Baywatch.* Când o vedea în costum de baie, Armand nu se mai putea stăpâni. A început să strige o prostie de genul:

— Hei, Pamela, vino repede, mă-nec!

Stéphanie doar se uita la el consternată. Îi dădea pe spate pe toţi băieţii din tabără cu trupul ei de campioană la craul. Pe aproape toţi. Nu şi pe mine. Prea atletică pentru gustul meu. Nu era destul de feminină. Mă rog, căutam nod în papură, căci, tre' să recunosc, tipa era o bunăciune. Dar să spun că nu-mi cad plombele după ea mă făcea să par interesant. „Ce? Stéph? Mda, ce să zic... Nu prea-i genul meu", chiar dacă nu păcăleam pe nimeni.

La Mornesey erau trei adulţi care aveau grijă de noi. Părintele Duval, directorul taberei, şi Stéphanie cu Yoyo, cei doi instructori. Dilema care nu ne dădea pace era destul de simplă: oare Stéphanie şi Yoyo erau împreună? Asta ne frământa de zece zile. Eu eram de partea ălora puţini care ziceau că nu.

Yoyo a rânjit fasolea de cretin bronzat la noi şi a-nceput:

— Haideţi, mişcaţi-vă, picilor, astăzi volte scurte la babord şi mure tribord.

Armand s-a ridicat de după dig şi i-a zis într-o doară:

— Dacă ştim deja să facem asta, putem rămâne în port să agăţăm ceva?

Numai cei care-l văzuseră pe Armand luptându-se cu un 420 puteau să râdă. Şi niciunul din noi, şapteşpe câţi eram, n-a scăpat ocazia. Armand avea cinşpe ani, dar nu-i dădeai mai mult de doişpe. Două picioruşe păroase care înotau în şort. În rest, un trup alb cu pete roşii. Şi o pereche de ochelari, normal, nişte ochelari pe o căpăţână urâtă. Yoyo a răspuns râzând. Ţinea mult la Armand. S-a apropiat de chiştoc, l-a privit de la înălţimea metrului lui optzeci şi i-a trântit pe un ton de o gravitate jucată:

— Eu decid aici. Ca s-o arzi prin port la agăţat îţi trebuie permis de voie.

Mândru de reacţia obţinută, Yoyo s-a apucat să împartă velele. Armand s-a ridicat fără tragere de inimă şi a început:

— N-avem ce să facem, băieţi... Asta-nseamnă că gagicile din port o să rămână-n continuare fete mari!

Tot grupul a izbucnit în râs. Cu Stéphanie în frunte. Mă uitam la ea, îi plăcea cum i-a răspuns lui Yoyo piticul. Instructorul de iahting s-a uitat din nou la Armand.

— Băi, chiştoc... Las c-ajungi tu pe mare... să vezi ce te bag la fund!

Miştocăreala s-a terminat. Yoyo a împărţit ultimele vele. Am primit-o şi eu pe-a mea.

A naibii de grea!

Era de două ori cât mine. Cum mă aşteptam, vânticelul ăla perfid a început să ne îngheţe de cum am ieşit de după dig. Am făcut un pas şi deja vântul s-a înfipt în pânza umedă, lipindu-mi-o de pielea goală.

Horror!

Abia mă târam. Credeam c-o să mă ia pe sus la fiecare pas. Încercam să n-o ridic prea tare, dar partea de jos a catargului râcâia pavelele portului. Stéphanie-Pamela mi-a aruncat o privire de *wrestler* arţăgos ce parcă spunea: „Pentru numele lui Dumnezeu, ce tămbălău mai faci!"

Trebuia doar să-ţi iei vela, să traversezi portul, să treci prin parcare, eventual ocolind maşinile, apoi să cobori la ambarcader şi să-ncerci să te urci într-o barcă fără să-ţi uzi prea tare tenişii.

Un coşmar!

Şi aşa în fiecare zi. Şi, ca în fiecare zi, eu eram printre ultimii. Numai Armand era în spatele meu. Şi Yoyo în urma noastră, ca să ne mai dea câte-un şut în fund.

Ce porcărie de vacanţă!

Cred că mintea îmi rătăcea aiurea, căci catargul a agăţat oglinda retrovizoare a unui BMW negru parcat în faţa mea. Yoyo m-a făcut albie de porci.

— Vezi naibii pe unde mergi!

Am înaintat, am traversat parcarea, îndreptându-mă spre apa rece din port ce pleoscăia într-un soi de nisip dezgustător. Nu mai vedeam absolut nimic de după velă. Am lovit-o cu ea în spate pe Madiha, care-a-nceput să înjure. Madiha era rebela grupului, o fată de la cămin, cum vezi mereu câte una în tabere, care îşi impune propriile reguli şi e-n stare să scoată cuţitul dacă i-ai dat peste umăr cu *wishbone*-ul. Înaltă. Zdravănă. Genul care se relaxează făcând capoeira. Nu mă puteam pune cu ea.

— Îmi pare rău, Madi...

Madiha mă privea de parcă eram o muscă sinucigaşă care-i bâzâia pe la nas şi pe care se abţinea s-o strivească, aşa că prefera să se îndepărteze.

Mergeam spre 420-ul ancorat, care nu se oprea totuşi din tangaj. M-am chinuit ceva să sar peste spaţiul dintre nisip şi barcă, unul dintre tenişi mi-a alunecat în apă şi m-au trecut fiori reci din cap până-n picioare.

Să mai spun că făceam asta de zece zile?

Să mai spun că fusese alegerea mea să mă bag în porcăria asta?

Minunata mea alegere?

•

În larg, vântul se mai potolise puţin. Aproape că ne era cald înfăşuraţi în vestele de salvare. Ca de obicei, eram doar cu Armand. El stătea tolănit pe fundul bărcii, dormind, visând la cea de-a optzecea pereche de sâni, la cum îi

face Stéphanie respiraţie gură la gură sau cine ştie la ce altceva. Renunţase de mult să mai înveţe să ţină cârma, să-ncerce să stabilească direcţia vântului, să schimbe direcţia velelor şi toate celelalte noţiuni elementare de nautică. Era incredibil când vedeai că Armand, fără îndoială cel mai inteligent din tot grupul, era atât de greu de cap când venea vorba de noţiunile de bază ale navigaţiei. Îşi luase de vreo zece ori arborele în figură fără să reuşească să priceapă direcţia vântului. De fapt, i se rupea. Părinţii îl pedepsiseră pentru nu ştiu ce tâmpenie trimiţându-l aici. Dar Armand nu prea era genul care să facă tâmpenii, mai degrabă genul premiantul clasei. Mister total!

•

Ţineam cârma de formă, cât să dau impresia că-mi pasă, când Yoyo şi Stéphanie au trecut cu Zodiacul lor pe-acolo. Yoyo şi Stéphanie n-aveau pânze şi doar treceau de la un velier la altul ca să dea sfaturi din pneumatica lor cu motor. Teoretic, ar fi trebuit să facem o întrecere contra-cronometru de la balizele portocalii la alea galbene. Eu şi Armand renunţaserăm de mult să mai luăm parte la competiţiile alea. Pe Yoyo îl durea la bască de progresele noastre şi nici Stéphanie nu se mai încăpăţâna să insiste. După ce-a oprit motorul, a strigat spre noi:

— O să reuşiţi! Nu sunteţi mai proşti decât ceilalţi. Părinţii voştri au dat o grămadă de bani ca să-nvăţaţi...

Am afişat un zâmbet disperat. Armand nici măcar n-a deschis ochii.

— Las-o baltă, Stéph, a făcut Yoyo. Ăştia sunt o cauză pierdută.

Ai dreptate, Yoyo, m-am gândit eu. Las-o baltă, Stéph. Părinţilor mei li se rupe total dacă ştiu să ţin cârma sau nu.

Acolo unde sunt ei.

Zodiacul s-a îndreptat spre micii schipperi mai cooperanţi.

•

Clipocitul apei mă legăna, sub soarele ce-abia se arăta din când în când. Armand dormea lângă mine. Celelalte veliere ale tâmpiţilor din tabără erau departe, foarte departe. Mă simţeam bine. Pentru prima dată după mult timp.

Singur.

În sfârşit.

Ce dracu' făceam acolo?

Aveam din nou în faţa ochilor catalogul ăla cu tabere, adus de poştaş în februarie. Mă repezisem să-l răsfoiesc. Thierry şi Brigitte nu-mi dăduseră de ales:

— Vara asta pleci! Te duci cu copii de vârsta ta!

Pe scurt, începuseră să-şi dorească să scape de mine. Cu toate că nu eram o povară. Mai mult tăcut, închis în camera mea. Dacă aveam o carte sau telecomanda la îndemână, nu-i deranjam cu orele. Gândindu-mă mai bine, poate tocmai asta îi apăsa cel mai tare. Lipsa de comunicare. Din ce în ce mai evidentă. Mi se rupea. Nu era vina mea. Aveam circumstanţe atenuante. Şi, mai ales, nu le datoram nimic. Însă nicio scuză din lume n-ar fi putut să schimbe ceva: n-aveam cum să scap de tabăra de adolescenţi... Ca să spun drept, îmi cam convenea. Nu mergeam aproape niciodată în vacanţă cu Thierry şi Brigitte. Vara era mai mult o combinaţie televizor-citit-internet. Chiar şi pentru singuraticii pursânge ca mine, iulie şi august înseamnă o grămadă de timp, până la urmă.

Aşa că în seara aia de februarie, când m-am întors de la liceu, stăteam singur în căsuţa noastră din ansamblul rezidenţial, cu catalogul de tabere pentru adolescenţi în faţă. Un catalog naţional, destul de gros. Răsfoind, treceam rapid peste ce era mai rău: tabere de canotaj, de echitaţie, de drumeţie, de motocros, de iahting... Mă opream asupra celor mai bune: tabere de teatru, de film şi audiovizual, de circ şi chiar una de jocuri de rol.

Neaşteptat!

Îndoisem deja colţul paginii. Joc de rol într-un castel medieval din Auvergne. Salivam de pe-acum. Tot ce-mi puteam dori. Apoi am dat de tâmpenia aia de pagină 37: o tabără de iahting de şapteşpe zile pe insula Mornesey. Cea mai însorită insulă din Canalul Mânecii, zicea broşura. Instructori calificaţi. Sub organizarea părintelui Duval. Douăzeci şi cinci de ani de experienţă. Cazare în camping. Participare la viaţa comunităţii. Activităţi distractive în echipă. Iahting pe Canalul Mânecii în fiecare după-amiază.

Era să scap catalogul din mână.

Abia dacă am aruncat un ochi pe program: iahting şi participare la viaţa comunităţii. Un singur cuvânt m-a lovit. Drept în inimă.

Izbitor, inevitabil.

Mornesey!

Trecutul meu. Povestea mea.

Povestea mea neterminată.

•

Puteam eu să mă gândesc atunci c-ar trebui să arunc catalogul la gunoi? Să rup pagină cu pagină şi-apoi să le dau foc una câte una în scrumiera unchiului meu?

Puteam eu să-mi imaginez că, alegând tabăra asta din proprie iniţiativă, de bunăvoie şi nesilit de nimeni, o să fac să iasă la iveală o tornadă de

minciuni? O furtună care în câteva zile o să-mi spulbere toate certitudinile, de la cele mai banale la cele mai intime?

Şi totuşi, chiar dacă mi-ar fi trecut prin cap, chiar dacă m-aş fi gândit la tot, inclusiv la ce-i mai rău, cred c-aş fi făcut la fel.

Fiindcă trebuia să înfrunt adevărul. Oricât de imposibil, de inacceptabil ar fi fost el.

4. Poliţia călare

Miercuri, 16 august 2000, ora 14.48,
route de l'Abbaye, insula Mornesey

Simon Casanova era angajat pe insula Mornesey ca agent de pază al domeniului public, un pasionant post de student. La cei douăzeci şi cinci de ani ai săi, fusese iniţial încântat să găsească jobul ăsta în Normandia, pe malul mării, pe toată durata sezonului turistic, chiar dacă nu prea avea legătură cu studiile lui de drept public.

Ţinea locul celor mai mulţi angajaţi ai primăriei cât aceştia erau în concediu. Aproape singur în toată primăria şi cu o misiune simplă: să vegheze la siguranţa turiştilor pe drumurile publice. Ca să-şi facă mai bine treaba, i se pusese la dispoziţie o bicicletă de teren, roşie-rubinie, în culorile primăriei Saint-Argan, capitala insulei Mornesey. Poliţia călare în stil anglo-normand! Pedalând pe drumurile insulei, Simon îi urmărea pe toţi cei care nu respectau regulile: câini fără lesă, biciclete pe plajă, skateri pe zonele pietonale din Saint-Argan, scutere pe pistele de biciclete.

Prevenţie, intervenţie, negociere.

Desigur, Simon Casanova nu avea nici pe departe autoritatea unui poliţist. Cu toate că nu-l pasiona, jobul îi îngăduia să întâlnească mulţi turişti, chiar dacă de pe bicicleta lui de teren, însă, în ciuda metrului său optzeci, a corpului plin de muşchi şi bronzat şi a părului blond tuns foarte scurt, tot se simţea un pic ridicol. Pe alei, dădea peste familii, în mare parte, peste bunici însoţindu-şi nepoţii. Tipele drăguţe nu se dezlipeau de pe plajă în timpul zilei. Trebuia să aştepte până seara, după ce ieşea din tură, ca să le abordeze. Şi, când se întâmpla, erau două lucruri pe care nu le mărturisea niciodată: primul era numele lui de familie, Casanova, care îi apăsa atât de greu pe umeri.

Fiecare cu crucea lui!

Al doilea era jobul, postul ăsta de începător, spaima câinilor care îşi fac nevoile unde nu trebuie. Scotea la înaintare cardul de student: masterat în administraţie publică.

Şi la ce-o să-i folosească pe urmă?

Nu se putea hotărî: avocat? Comisar de poliţie? Judecător? Evita să se gândească la şomajul cronic din rândurile celor care făcuseră aceleaşi studii, totuşi reputate pe piaţa locurilor de muncă.

•

Răbdător, Simon reuşise să convingă câteva turiste de iulie sau de august să-l urmeze în garsoniera lui de deasupra terasei Grand Cormoran şi a portului, însă trebuia să recunoască: nu printre miss Camping Grand Large de pe insula Mornesey avea să-şi găsească el marea dragoste. Simon Casanova era exigent când venea vorba de sentimente.

Cu toate astea, de trei zile se întâlnea cu tipa care lucra la ghişeul de bilete al ruinelor abaţiei Saint-Antoine. Candice. O studentă din Arras, o blondă drăguţă care reuşise să transforme picarda pe care o vorbea într-o normandă cu accent scandinav. Cu puţin noroc, poate reuşea să discute cu ea mai multe decât cu celelalte tipe din camping. Stabiliseră să se-ntâlnească pe plaja golfului Rubis, la lăsarea nopţii. Candice se pregătea să-şi dea examenul ca să devină profesoară de istorie, dar Simon nu se gândea c-o să stea amândoi să dezbată sub clar de lună despre viaţa călugărilor benedictini sau patrimoniul insular al cardinalului Mazarin.

Era un tip destul de ambiţios, atât în ce priveşte studiile, cât şi sentimentele. În privinţa diplomelor, reuşise întotdeauna să onoreze toate oportunităţile pe care le avusese. Cât despre fizic, lucea parte din generaţia celor care se dau cu placa, fac drumeţii şi se simt bine în corpul lor, de care el avea mare grijă şi pe care nu ezita să şi-l arate. Ca fire, era de o tenacitate rară, pe care puţini dintre apropiaţi o bănuiau. Încrezător, aştepta orice oportunitate cu braţele deschise. Ar fi fost ca dracu' dacă nu s-ar fi ivit şi pentru el câteva în astea două luni de vară.

Cu puţin înainte de ora trei, blocând pista de biciclete ce se-ntindea de-a lungul route de l'Abbaye, Simon le făcea morală unor vajnici turişti ai căror copii mici, între patru şi opt ani, nu purtau cască. Tatăl încerca să pară înţelegător, mama nu-şi ascundea enervarea, iar fiica mai mare, foarte drăguţă, foarte bronzată, ţinea privirea-n pământ. Simon se gândea că e o fată tristă, cu chipul ascuns de pletele negre şi de bretonul care-i intra în ochi. Genul de puştoaică frumoasă care se ceartă toată ziua cu părinţii şi fraţii ei mai mici şi care, seara, după ce sfânta familie se bagă la somn, iese pe furiş să se întâlnească cu prietenii la un foc de tabără pe plajă. Focuri de tabără ilegale, din cauza recifelor şi a bărcilor, iar interzicerea lor făcea şi ea parte din sarcinile lui Simon. Însă ideea de-a hăitui adolescenţi naufragiaţi pe plajă, de-a coborî de pe bicicleta lui roşie fix în toiul bălăcelii de la miezul nopţii, îl făcea să se gândească prea mult la jandarmul din Saint-Tropez.

Exclus!

Îi dădea înainte, adâncit în gândurile sale, expunând familiei codul de conduită pentru bicicliştii aflaţi pe insulă. Frumoasa ţinea în continuare ochii plecaţi, pozând în mironosiţă în faţa părinţilor, visând cu siguranţă la

olandezul drăguţ pe care-o să-l întâlnească din nou la lăsarea nopţii. Simon tocmai ajunsese la partea cu pericolele prezentate de aleea ce ducea spre mare, în urma surpării malului stâncos, când telefonul, pe care-l avea la curea, a început să-i vibreze.

— Vă rog să mă scuzaţi.

•

Simon s-a dat înapoi câţiva metri. A citit numele de pe ecran: Clara. Secretara de la primărie. Singura angajată care nu era în concediu sau care nu fusese transferată la biroul de turism pe timpul verii.

— Ia zi, Clara.

— Casa? S-a întâmplat o chestie dubioasă pe partea cu fortăreaţa. Au sunat nişte turişti la primărie.

Tonul Clarei îi trăda panica.

— Ce vrei să spui cu „dubioasă"?

— Nu ştiau nici ei prea multe. Gen focuri de armă. Ţipete. În faţa cimitirului, chiar înainte de intrarea în închisoare.

Clara nu era genul care să facă din ţânţar armăsar. Simon a concediat imediat vajnica familie de turişti, nu înainte să-ncerce pentru ultima dată să-i surprindă frumoasei adolescente privirea.

Frate, îşi zicea Simon încălecându-şi bicicleta cu un puseu plăcut de adrenalină, oare se întâmpla în sfârşit ceva interesant şi pe insula asta?

În mai puţin de zece minute, Simon era la cimitir. Linişte şi pace. Drumul era aproape pustiu. Nici gând de focuri de armă sau măcar de petarde pe jos. O şopârlă încremenită ce se bronza pe zidul cenuşiu al cimitirului a luat-o la goană în momentul în care Simon şi-a sprijinit bicicleta de el.

Nici urmă de insulari panicaţi.

Nicio agitaţie.

Nimic.

Ba chiar era cam prea calm totul. O linişte un pic artificială, ca la porunca unui preot, a unui profesor sau a unui regizor. Numai vântul făcea iarba înaltă să foşnească pe povârniş.

Simon Casanova se uita fix în faţă, spre partea de nord-vest a insulei, zona cel mai puţin frecventată de turişti, ocupată numai de fortăreaţă, care fusese transformată în centru penitenciar.

Acolo era agitaţie.

Nu reuşea să distingă mai mult decât nişte siluete ce mişunau ca nişte furnici care se pierduseră de şir. S-a urcat din nou pe bicicletă şi a străbătut cele şase sute de metri până la închisoare.

Imensa construcţie octogonală se lăsa descoperită tot mai mult cu fiecare pedală: fortificaţii în cel mai pur stil Vauban, înconjurate de terenuri uşor în

pantă, acoperite de o peluză fină, puţin îngălbenită. O copie fidelă a celor din Saint-Vaast-la-Hougue sau din Tatihou. Cu două secole în urmă, fortăreaţa devenise colonie penitenciară, un loc de tranziţie pentru nelegiuiţii ce urmau să fie trimişi în Guyana, Réunion sau Noua Caledonie. După al Doilea Război Mondial, fortăreaţa fusese transformată în închisoare. Aflată pe latura stâncoasă a insulei, era aproape inaccesibilă de pe mare. Pe uscat, construcţia se prelungea cu şanţuri de apă adânci de vreo zece metri, acum secate, însă acoperite cu o perdea dublă de sârmă ghimpată. Puteai să pătrunzi dincolo de zidurile din piatră, argilă şi fier numai printr-un portic întins, decupat în zidul de apărare, şi traversând un pod de beton.

•

Un tip în uniformă kaki, cu mitraliera în mână, care aducea mai degrabă a mercenar întors din Ciad decât a funcţionar al Ministerului Justiţiei, i-a blocat trecerea.

Nu trebuia să se lase impresionat, s-a gândit Simon. Avea să se prezinte pe un ton ferm.

— Sunt de la paza insulei Mornesey. Locuitorii mi-au atras atenţia că...

Mercenarul şi-a îndreptat arma spre el. Nu lipsea nimic din arsenal. Pumnal la picior, cartuşieră de-a curmezişul pieptului. Binoclu la gât. Walkie-talkie fâşâind. Simon a băgat de seamă că vreo treizeci de soldaţi de acelaşi calibru, în uniformă de camuflaj şi înarmaţi până-n dinţi, ieşeau din fortăreaţă şi se îngrămădeau în jeepuri. Câte patru. În fiecare maşină, un soldat stătea cu binoclul la ochi, doi ţinteau cu mitraliera un inamic invizibil şi al patrulea conducea. Două jeepuri părăsiseră deja fortăreaţa.

De obicei, vara, gardienii închisorii de pe insulă erau destul de discreţi. Numai dacă te trezeai în zori aveai şansa să dai peste grupuri mici de ţeste rase şi gambe musculoase alergând asudate pe pista de biciclete.

Clara avea dreptate. Chiar se întâmpla ceva. Mitraliera mercenarului din Ciad îl împungea pe Simon fix în inimă, ce-i bătea mai să-i sară din piept.

— Nu aveţi voie să rămâneţi aici, domnule, a zis militarul pe un ton sobru.

Simon i-a imitat enervarea.

— Şi eu vă spun că sunt de la paza insulei. Angajat al primăriei Mornesey!

Simon a întins cu fermitate legitimaţia de serviciu. Tipul s-a uitat atent la documentul cu ştampila primăriei, nepărând prea convins. Ezitând.

Simon s-a enervat.

— Haideţi, că doar nu e invazia din Golful Porcilor! Pot să vorbesc cu unul dintre superiorii dumneavoastră?

Militarul a părut uşurat. A bălmăjit câteva cuvinte codate în walkie-talkie. În secunda următoare, un bărbat de vreo patruzeci de ani şi-a făcut apariţia sub portic. Ţeapăn ca un par. Părea ieşit cu totul dintr-un scenariu de desant

apocaliptic ce se desfăşura în curtea fortăreţei: uniforma lui albastră-petrol, cascheta cu cozoroc metalizat, coborât deasupra unui chip de *énarque*[1], privirea lui de acvilă ce părea în stare să repereze periscopul unui submarin inamic până la linia orizontului.

A început prin a studia în amănunt legitimaţia lui Simon. I-a întins-o într-un final, cu un zâmbet complice.

— Locotenent Dullin. Vă mulţumesc că v-aţi deplasat până aici, domnule Casanova. Dar nu aveţi de ce să vă faceţi griji. E totul în regulă. O chestie de rutină.

O *chestie de rutină?*

Mai vedem noi.

[1] Absolvent al École Nationale d'Administration.

5. Orfan

Miercuri, 16 august 2000, ora 15.51,
în largul portului Saint-Argan, insula Mornesey

Velierul îşi continua tangajul lin, legănându-mi amintirile. Armand încă dormea lângă mine, ghemuit, zâmbind în somn ca un bebeluş cuibărit în landoul lui, împins pe un drum accidentat. Eu priveam linia coastei, paleta de culori a insulei Mornesey, tabloul impresionist al caselor cocoţate deasupra falezelor de granit cenuşiu, câteva pete roşii pe o landă în sute de nuanţe de verde.

Insula Mornesey.

Trecutul meu neîncheiat.

Aici mi-am petrecut copilăria, primii şase ani din viaţă. Mama şi tata erau un fel de arheologi sau istorici, ori ceva între. Refăceau abaţia Saint-Antoine aflată chiar în mijlocul insulei. La asta au lucrat vreo zece ani. Trăiau laolaltă cu alţi răzuitori de pietre, printre care Thierry, fratele mamei, şi soţia lui, Brigitte. Asta se întâmpla pe la începutul anilor '80. Eu m-am născut la sfârşitul a patru ani de săpături arheologice, singurul copil în comunitatea asta ştiinţifico-hippy-cool. Am păstrat în amintire imagini difuze cu soarele, cu vântul şi praful, cu mesele întinse la care râdeau şi beau adulţii, iar eu singurul copil, puţin pierdut în decor.

Practic, e tot ce mi-a rămas din primii mei şase ani de viaţă.

Totul s-a încheiat în 1990.

Brusc.

Într-o dimineaţă, eram la şcoală, în pauză. L-am văzut pe soţul dădacei mele apropiindu-se. Oare ce căuta acolo înainte de prânz? Mi-a zis să-l urmez, fără să-mi dea explicaţii. Mi-a spus doar că e urgent, important şi să nu pun întrebări. Eu îmi făceam griji mai mult pentru minge. Mă luase de mână tocmai când îi pasasem unui coleg. Laurent, cred. Nu mai ştiu. Nu l-am mai văzut de-atunci. Nici măcar n-a mai apucat să-mi paseze înapoi.

Poate că încă are mingea aia.

Soţul dădacei mele m-a dus la ei acasă. Mi-au dat să mănânc, m-au lăsat să mă joc. Erau foarte drăguţi, dar ceva în glasul lor suna îngrozitor de fals. Îmi dădeam prea bine seama. Chiar şi astăzi, nu-mi mai amintesc ce-am mâncat la prânz, de-a ce m-am jucat, dar îmi amintesc atmosfera aia stranie, neliniştea, toţi oamenii ăia din jurul meu, nefiresc de drăguţi şi de atenţi.

•

Iar pe urmă, spre seară, a venit la mine Martine, dădaca mea. Plângea. Era prima oară când o vedeam plângând. Mi-a zis că tata avusese un accident. Că plecase la ceruri. Că trebuia să fiu curajos. Nu-mi amintesc exact cuvintele ei, însă-mi aduc aminte c-a repetat de mai multe ori:

„A fost un accident, a fost un accident".

Nu am plâns, aşa cred. Nu-mi dădeam seama prea bine ce se petrece.

Tatăl meu la ceruri?

Ce voia să-nsemne asta? Că n-aveam să-l mai văd niciodată? Asta, da, înţelegeam. Dar nu simţeam nici urmă de tristeţe. Doar un disconfort. Un echilibru perturbat. Nu-mi dădeam seama cum ar trebui reacţionez. Nu mi s-a spus. Mă întrebam numai dacă, după ce mi-au zis ce aveau să-mi zică, mai aveam voie să mă plimb cu bicicleta sau să dau drumul la televizor. Şi când.

Mă-ntreb şi astăzi dacă e monstruos sau normal să reacţionezi aşa. Moartea mi se părea o chestie de adulţi. O chestie de adulţi ale cărei coduri nu le cunoşteam. Un tabu, ca atunci când adulţii vorbesc despre sex. Asta simţeam, ceva cumva murdar, ascuns, rezervat oamenilor mari, un subiect ce nu trebuia discutat.

Nu am plâns. Nu ştiam dacă trebuie sau nu. N-am mai plâns niciodată de atunci. Niciodată. În căpşorul meu de copil, era un singur lucru pe care-l înţelegeam. Un singur lucru de care mă agăţam.

Fusese un accident.

Nounou[2] insistase atâta: „A fost un accident".

Totuşi, ceva nu părea în regulă. Ceva nu ieşea la socoteală. *Nounou* n-avea de ce să insiste atâta. Mi se rupea dacă fusese sau nu un accident. Nu era treaba unui copilaş.

Dacă insistase atâta... însemna că nu fusese un accident.

La cei şase ani ai mei, chiar în clipele în care repeta „A fost un accident", ştiam că mă minte.

Nu ştia să mă mintă, nu mă minţea niciodată.

Nu eram năpădit de lacrimi, ci de întrebări, mii de întrebări. Se întâmplau nişte lucruri groaznice, îngrozitor de triste, dar ei nu voiau să-mi zică. Mă ţineau departe de tainele adulţilor. Îmi ascundeau un secret. Iar asta devenea mai important decât însuşi faptul că tatăl meu murise. Undeva, adânc în căpşorul meu, raţionamentul era simplu.

Nu fusese deloc un accident...

Tata nu murise într-un accident. Şi, dacă nu murise într-un accident...

Poate, de fapt, nu murise deloc...

---

[2] „Dădacă" (fr.).

•

La două zile după asta, unchiul Thierry şi mătuşa Brigitte au venit să mă ia. Am plecat imediat de pe insula Mornesey. Parcă mă văd cum stăteam pe bancheta din spate a Renault-ului lor 5, cu peisajul derulându-mi-se prin faţa ochilor. Cel puţin cred că-mi amintesc. Totul a devenit foarte difuz. Doar nişte flash-uri. Crucea abaţiei Saint-Antoine, undeva în depărtare. Punctul cel mai înalt de pe insulă. Asta sigur îmi amintesc. Feribotul cu care am plecat de pe insulă, restul drumului, călătoria prin Normandia, nicio imagine. Adormisem, se pare. La început, în primii doi ani, am stat toţi trei într-o locuinţă socială, în Pontoise, cu care nu am aproape nicio amintire. Pe urmă au cumpărat o casă în Cormeilles-en-Parisis, undeva între Argenteuil şi Maisons-Laffitte. O căsuţă ca vai de capul ei, într-un cartier rezidenţial prăpădit. Cu vecini tâmpiţi, cei mai cei, copiii de vârsta mea.

Să mori de plictiseală, nu alta.

Au făcut şi ei ce-au putut cu câţi bani au avut. Cred că s-au îndatorat până la pensie ca să cumpere casa aia. Nu le port pică. Nu pentru asta.

•

Am văzut-o o dată pe mama în locuinţa socială din Pontoise, în ziua în care plecasem de pe insulă cu Thierry şi Brigitte. Sau într-una din zilele imediat următoare, nu mi-e prea clar. A venit seara, când făceam baie. Nici în cazul ăsta nu-mi amintesc cuvinte sau imagini. Am numai flash-uri, senzaţii.

Şi senzaţia cea mai puternică era că mi-e frică privind-o pe mama.

Era de o gravitate înfricoşătoare. Negru, numai la asta mă gândeam. Negru şi frig. Era tristă, trasă la faţă. Aproape ca un cadavru. Nu plângea, dar puteai să-ţi dai seama că nu se oprise din plâns în orele, în zilele dinainte. Se reţinea în faţa mea, dar nu mai avea putere nici măcar să-mi zâmbească, să-mi spună ceva amuzant, să mă stropească cu apă. Asta era tot ce-mi doream. Să fie totul ca înainte.

Să nu mai fie negru.

Să nu mai fie minciuni.

Să mă întorc la regulile obişnuite. Să fiu un copil obişnuit. Să mă pot juca.

Dar nu, femeia asta aplecată deasupra căzii când făceam baie, mama mea, era ca şi moartă. Şi ea. N-o recunoşteam. Îmi spunea lucruri serioase, dar nu asta voiam s-aud.

„O să trebuiască să fii curajos. Eşti mare de-acum. Eşti deja bărbat."

Nu. Nu eram nici mare, nici curajos.

Nu!

A rămas la masă în seara aia. Cei trei adulţi m-au băgat în pat împreună. Nu am adormit. Îi auzeam prin pereţi, dar nu înţelegeam ce spun. Sau, cel puţin, nu-mi amintesc. Numai că tata era pomenit tot timpul.

„Jean”.

Vorbeau despre el la prezent. De fiecare dată când îi auzeam numele, „Jean”, mă treceau fiorii, de parcă vorbeau de-o fantomă. De parcă vorbeau despre cineva viu.

Târziu în noapte, mama a venit la mine în cameră. Se pare că adormisem. M-a trezit. Încerca să-mi zâmbească. Dar chipul ei era atât de... În toţi anii ăştia, n-am fost în stare să găsesc alt cuvânt: „cadaveric”. Mult timp am avut coşmaruri cu el. De fiecare dată vedeam în vis chipul ăsta. Pe mama care se apleca să mă îmbrăţişeze. Mâna ei tremurândă. Verigheta ei de argint. Şi pe urmă ultima amintire pe care o am cu ea. Un chip fără expresie care mă sperie, o fantomă şi ea. Şi ultimele cuvinte pe care le-a rostit, atât de bizare.

„Tatăl tău a plecat departe, Colin, foarte departe. Dar să nu fii trist. Trebuie să ai răbdare. O să-l vezi din nou. O să-l regăseşti într-o bună zi”.

O să-l vezi din nou într-o bună zi...

De atunci m-a bântuit fără încetare întrebarea asta: oare cuvintele pe care mi le şoptise mama nu erau menite decât să-mi aline durerea? Oare mama îmi vorbea de paradis, de ceruri, de toate legendele astea pe care le spunem copiilor ca să-i liniştim? Toate scornelile astea în care n-am crezut niciodată?

•

A doua zi, Brigitte a venit la mine. Probabil că dormisem mult, cred că era după-amiază. Încă nu prea aveam noţiunea timpului. Mi-a explicat că şi mama s-a dus la ceruri, să se-ntâlnească cu tata. Mi-a povestit foarte pe scurt că avusese un accident de maşină. Că nu se chinuise. Că voia să se ducă la tata. Că se dusese la el.

Am crezut-o pe loc pe Brigitte, i-am crezut fiecare cuvinţel şi mereu am crezut că ce mi-a zis e adevărat. Fără partea cu cerurile, desigur, numai accidentul. Aşa se întâmplase, fără îndoială. Doar o văzusem pe mama aproape moartă. Brigitte mi-a spus că de acum încolo o să stau cu ea şi cu unchiul Thierry. N-a mai adăugat mare lucru, din câte-mi amintesc. Nu m-a îndemnat să fiu curajos ori alte chestii de genul ăsta, nu m-a întrebat dacă sunt trist, dacă mi-e dor de părinţii mei. Nici ei nu îi era prea uşor, asta-i clar. Cât despre mine, cred că preferam ca lucrurile să se petreacă aşa, fără să vorbim despre ele. Brigitte nu m-a întrebat nimic. Nici Thierry, care aştepta în sufragerie.

Timp de zece ani, nu am mai deschis niciodată discuţia despre asta. Pur şi simplu. Zilele şi-au urmat cursul fără să-i mai pomenim vreodată pe mama şi tata, Anne şi Jean.

Un pact de tăcere.

Un tabu, cum se zice.

Acum am înţeles. Faptul că nu mi-au vorbit despre părinţii mei a fost cel mai bun lucru pe care Brigitte şi Thierry au putut să-l facă pentru mine. Că nu m-au chinuit cu îmbrăţişări, cu discursuri psihologice sau cu amintiri înduioşătoare.

Că nu am vorbit despre asta, că am uitat, că am fost lăsat naibii în pace.

Nu simt nici prea multă afecţiune, nici prea multă admiraţie faţă de unchiul şi mătuşa mea. Nu sunt chiar genul meu, să spunem. Încep s-o iau razna în universul lor meschin de mic-burghezi. Cu rasismul lor de doi bani. Cu prietenii lor dubioşi. Cu cercul lor de cunoscuţi retardaţi. Dar măcar nu m-au frecat la cap cu ce simt faţă de ai mei, cu reveniri lacrimogene asupra dramei. Nici nu s-au purtat cu mine ca şi cum aş fi fost un exponat de la circ pe care-l arăţi invitaţilor ca să-i distrezi după cină: „Bietul de el, a rămas fără părinţi, n-avea nici şase anişori... L-am luat la noi. Tre' să fi fost tare greu, nu-i aşa, dragul meu?"

În ciuda tuturor lucrurilor, unchiu' şi tuşa.

Vă mulţumesc măcar că nu m-aţi lăsat să trec prin aşa ceva.

6. Bănuieli trecătoare

Miercuri, 16 august 2000, ora 16.02,
centrul penitenciar Mazarin, insula Mornesey

Simon Casanova şi locotenentul Dullin au rămas câteva clipe în tăcere, măsurându-se din priviri. Două jeepuri au plecat din fortăreaţă, demarând în trombă. Locotenentul a schiţat un zâmbet aproape amuzat, aşteptând să zâmbească şi Simon. Un fel de a-i căuta aprobarea fără să fie nevoie să se justifice.

— Nu mă înţelegeţi greşit, domnule Casanova. Nu e decât un exerciţiu.

— Un exerciţiu? s-a mirat Simon.

Locotenentul l-a răsplătit cu un alt zâmbet complice, de parcă fuseseră împreună în misiune în Afganistan sau în Katanga. Militarul s-a apropiat şi a început să-l ia cu duhul blândeţii.

— Exact, domnule Casanova. Un exerciţiu. Un antrenament, dacă vreţi.

— Băieţii ăştia par cam aprinşi pentru un simplu exerciţiu. Plănuiţi cumva şi-un concert de chitară în jurul unui foc de tabără mai încolo, pe seară?

Locotenentul nu şi-a putut stăpâni o grimasă de iritare. Mâna înmănuşată i s-a încleştat pe centura albă.

— Domnule Casanova. Nu cred că e necesar să vă divulg mai multe. Contăm pe dumneavoastră. Chiar contăm. Rolul dumneavoastră este crucial în ce-i priveşte pe locuitorii insulei şi pe turişti. Sincer vă spun. Aveţi responsabilitatea să-i asiguraţi că sunt în afara oricărui pericol, că nu au niciun motiv de îngrijorare.

Un rol crucial? El, un angajat sezonier? Lui Simon îi venea cam greu să înghită găluşca asta.

Alţi trei gardieni au ieşit din fortăreaţă strunind trei ciobăneşti germani ce păreau să fi stat douăzeci de ani la puşcărie, aşa de tare trăgeau de lesă adulmecând aerul curat.

— Bănuiesc că şi câinii se antrenează, a spus Simon printre dinţi. Tre' să-şi dezmorţească şi ei labele.

Militarul n-a schiţat niciun gest. Stătea ţeapăn în uniforma lui apretată. Simon a încercat să-l privească în continuare în ochi pe sub caschetă.

— Domnule locotenent. Haideţi să vorbim pe şleau. Dacă vreţi să colaborez, trebuie să-mi spuneţi mai multe.

Locotenentul Dullin şi-a aranjat cozorocul, cu toate că nu i se clintise un milimetru. Pleoapele i s-au lăsat peste ochi ca două cortine de fier. Şi-a înghiţit zâmbetul. Tot trupul i s-a crispat, ca unui supraveghetor care suflă în fluier ca s-anunţe sfârşitul recreaţiei.

— V-am spus deja tot ce trebuie să ştiţi, domnule Casanova. Acum fiecare dintre noi o să-şi vadă de treabă. Eu ştiu ce am de făcut. Dumneavoastră la fel: să aveţi grijă să nu semănaţi panică pe insula Mornesey.

Dresorii şi câinii ciobăneşti au dat năvală în landă, spre sud. Vreo zece gardieni i-au urmat, străbătând metodic terenul într-o neabătută linie dreaptă. Simon Casanova nu s-a lăsat înduplecat.

— Locuitorii au auzit focuri de armă. Dinspre cimitir. Nişte turişti au sunat la primărie.

Locotenentul Dullin avea de gând să-l pună la respect pe impertinent. Dar n-a apucat. Un Peugeot 106 roşu cu alb s-a strecurat printre vehiculele militare, după care a oprit într-un nor de praf la câţiva centimetri de şanţurile fortăreţei.

Simon a recunoscut imediat pe portieră logoul ziarului *L'Ilien*[3], cotidianul insulei Mornesey. Nici n-a apucat cel din maşină să coboare, că sau şi îndreptat spre el trei ţevi de mitralieră.

Şoferul s-a dat jos, calm, cu mâinile ridicate şi tot numai zâmbet.

— Ho, staţi calmi, oameni buni...

S-a uitat la cercul de militari, priviri şi ţevi de mitralieră îndreptate spre cămaşa sa de un alb imaculat.

— Sunt doar directorul *L'Ilien,* ziarul din Mornesey. Didier Delpech. Nu corespondent de război.

•

Simon îl cunoştea pe Didier Delpech. Măcar din vedere şi după reputaţie. Mulţumită lui exista singurul ziar din Mornesey, *L'Ilien.* Săptămânal în timpul anului, cotidian în cele două luni de vară, când avea tirajul de zece ori mai mare. Câteva mii de exemplare. Didier Delpech, care lucrase cândva la *Liberation,* fondase *L'Ilien* la câteva luni după ce-şi recâştigase libertatea de-acolo. Delpech se ţinea cu dinţii de el. Probabil că nu-i era uşor tot timpul, dar ziarul îl făcea cel mai important om din Mornesey. Se cunoştea cu toată lumea. Era un personaj pe insulă, îl găseai mereu hoinărind prin portul Saint-Argan. Se apropia uşor de oameni şi reţinea repede nume. O strângere fermă de mână şi o uşurinţă de-a se pupa pe obraz şi a îmbrăţişa alţi bărbaţi. Înzestrat cu un condei tăios, cinic, nostim. Simon trebuia să recunoască, editorialele lui îl delectau.

---

[3] „Insularul" (fr.).

Mă rog, Delpech făcea pe craiul. Îşi afişa cu mândrie părul cărunt şi cei cincizeci de ani. Dinţi albi şi cămaşă la fel. O pasăre de pradă. Vara era un răsfăţ, fotografii cu frumoasele de pe insulă, surprinse de un aparat foto cu superzoom cum nu mai vezi de mult, pagini de horoscop delirante, oferte care mai de care din cele patru colţuri ale insulei. Dacă stai să te gândeşti, îşi zicea Simon, Delpech se distra destul bine adunând material pentru fiţuica lui.

Jurnalistul încă ţinea mâinile ridicate, cumva sfidător.

Cu cămaşa lui albă descheiată la trei nasturi pe pieptul argintiu, avea aerul unui erou al libertăţii, singur şi dezarmat în faţa tiraniei, ieşit parcă dintr-un tablou de Goya.

Locotenentul Dullin s-a apropiat de jurnalist şi a început să-i toarne aceleaşi gogoşi pe care i le servise şi lui Simon. Nu, nu se întâmpla nimic îngrijorător. Da, era un simplu exerciţiu. Nu, pe locuitorii insulei nu-i păştea niciun pericol.

Delpech asculta, aproape amuzat, în ţinta mitralierelor încrucişate, lăsând impresia că Dullin ar fi fost la fel de convingător şi dacă i-ar fi spus că oamenii lui fac repetiţii pentru *Lacul lebedelor* cu ocazia zilelor insulei.

— Contez pe simţul dumneavoastră de răspundere, a zis locotenentul în încheiere, vizându-l atât de Didier Delpech, cât şi pe Simon Casanova. Chiar contez.

Militarul n-a mai aşteptat răspunsul celor doi. Ultimul jeep a ieşit într-un nor de praf roşiatic. Mâna înmănuşată a locotenentului Dullin a schiţat câteva semne în direcţia oamenilor săi în câteva clipe, ultimii bărbaţi înarmaţi au intrat în fortăreaţă, cu excepţia a doi gardieni, care au rămas proţăpiţi pe pod cu nişte mutre atât de serioase, de ziceai că-s gărzile de la Buckingham. Împrejurimile centrului de detenţie Mazarin au redevenit surprinzător de liniştite. Se auzeau din nou pescăruşii, iscoade răutăcioase, care sfidau deţinuţii ştergând în zbor crenelurile fortăreţei, minuscule nişe de libertate.

•

— La ce te gândeşti, puştiule? a întrebat Delpech. Că-şi bat joc de noi cu nesimţire, nu?

Simon n-a marşat. Din două motive. Întâi, că îl luase cu „puştiule”, şi-apoi, că el punea întrebarea şi tot el răspundea. A dat totuşi ascultător din cap.

— După tine, ce crezi că-nvârt? a insistat Delpech. Eu cred că i s-a urât vreunuia cu închisoarea. Numai la asta mă gândesc. Aşa că trag de timp, sperând să-l prindă înainte să se facă prea multă vâlvă şi să se panicheze toată populaţia. Evacuarea campingurilor, urmăriri prin landă, golirea plajei... Nu ţi se pare că riscă prea mult?

Simon a intervenit între două tirade ale jurnalistului.

— Nu neapărat. Dacă punem în balanţă întinderea insulei ăsteia, cei câţiva kilometri pătraţi, şi desfăşurarea de forţe, comandoul de elită pe care tocmai l-am văzut trecând, fugarul n-ar avea prea multe şanse de izbândă.

Delpech l-a măsurat din cap până-n picioare.

— Eşti nou pe insulă?

Simon nu prea avea chef de vorbă, dar nici de ales.

— Eşti angajat pe timpul verii, a făcut Delpech, asiguri paza turiştilor, nu? Vezi tu, băiete, în balanţa ta, în partea tipului care-a evadat trebuie să mai pui nişte greutăţi. Tu, de exemplu, nu vezi insula Mornesey decât prin prisma campingurilor, a terenurilor de *pétanque,* a plimbărilor cu bicicleta în familie şi a fetelor cu sânii goi. Dar nu trebuie să pierdem din vedere că, dedesubt, călugării au săpat timp de opt secole un labirint în toată regula, kilometri întregi de galerii subterane ce pornesc de la abaţia Saint-Antoine. Măruntaiele insulei, al căror plan nu-l mai cunoaşte nimeni.

Simon a dat să răspundă, dar Delpech nu i-a lăsat răgaz.

— Şi mai trebuie să avem în vedere şi că, din 1794 până în 1946, insula a fost colonie penitenciară... Cetăţenii cumsecade din Mornesey au fost vecini, în tot timpul ăsta, cu cei mai mari bandiţi din Franţa şi Navarra. Asta schimbă un pic lucrurile, nu? Poate n-o să mă crezi, puştiule, o să zici că-mi fac reclamă la ziar, dar insula Mornesey este locul cu cei mai mulţi bandiţi pe kilometru pătrat din toată Franţa. Deci, dacă tipul care a-ntins-o şi-a pregătit cât de puţin lovitura, nu prea au cum să-l prindă la înghesuială, cu toate binoclurile şi cu toţi dulăii lor, iar ascunzătoarea secretă ar putea foarte bine să fie sub nasul lor.

Delpech zâmbea. A scos un aparat de fotografiat micuţ şi a făcut câteva poze cu fortăreaţa. Simon se gândea că jurnalistul exagerează. Normal. Prostiile de genul ăsta vând.

Simon nu punea botul. Jurnalistul s-a întors spre el.

— Lucrezi la primărie? Cred că m-am mai intersectat cu tine. Mă gândesc c-ai putea să-mi mai sufli câte ceva.

Simon a oftat. Delpech n-avea de gând să-l slăbească. Era la fel de insistent ca un pescăruş tupeist care dă târcoale unei pungi de chipsuri.

— Puştiule, i-a dat înainte Delpech, mi se pare că eşti un tip descurcăreţ. Ai...

Telefonul lui Simon a început să vibreze la curea.

Clara.

Simon s-a îndepărtat câţiva metri. Jurnalistul încerca să-i citească pe buze. Şi nici n-ar fi fost de mirare să se priceapă la asta.

— Casa? Clara la telefon. Hai înapoi la primărie. Am nevoie de tine.

— E urgent? a întrebat Simon calculând cât i-ar lua. Sunt la închisoare acum. Am aflat câte ceva şi...

— Hai înapoi când îţi zic! i-a tăiat-o Clara. Păi asta-i, că are legătură cu închisoarea. Tocmai am aflat nişte chestii. Nişte chestii aiurea rău. Am pus-o, Casa!

7. Tată!

Miercuri, 16 august 2000, ora 16.37,
în largul portului Saint-Argan, insula Mornesey

În barcă, lângă mine, Armand a deschis un ochi.

— Nu dormi? a făcut el.

— Nu. Mă gândesc.

— Bine faci, ajută să nu mai fi aşa de prost. Auzi, mă trezeşti şi pe mine când vin gustările?

Armand a închis ochii la loc şi s-a întors pe-o parte, strecurându-şi aproape inconştient mâna-n slip. Un zâmbet mulţumit i s-a ivit pe faţă. Cel mai puţin bătut în cap adolescent din tabăra asta era totuşi un obsedat.

Ce dracu' căutam acolo?

Micile triunghiuri albe ale pânzelor celorlalte veliere se pierdeau la orizont pe marea liniştită. Pentru prima dată mă bucuram şi eu de iahting, de mare, de linişte. Pierdut în gândurile mele.

•

Acum şase luni, uitându-mă pe catalogul taberelor de vară pentru adolescenţi, am dat peste tabăra asta de iahting, dubioasă şi plictisitoare, dar care se ţinea... pe insula Mornesey.

Şi, imediat, amintirile, neîngropate prea adânc, au început să iasă la suprafaţă. Senzaţiile, mai degrabă. Soarele şi mesele întinse cu adulţi. Umbra crucii Saint-Antoine. Pietrele şi praful. Poate chiar fortăreaţa sau farul. Nu mai ştiu. Mă aşezasem în fotoliul cu braţe de lemn al unchiului meu.

Un sacrilegiu!

Cu cât încercam mai mult să mă adun, cu atât simţeam mai tare dorinţa să fac asta: să mă întorc pe insula Mornesey.

Din cauza îndoielii ăsteia ce nu-mi dădea pace încă din ziua în care dădaca îmi spusese că tata a murit. Insistând atâta: „A fost un accident". Insistând prea mult cu cuvântul ăsta.

Mă tot gândisem de-atunci. Dacă nu fusese un accident, atunci cu siguranţă tata se sinucisese. La asta mă gândisem tot timpul de când fusesem destul de mare să mă pot gândi la aşa ceva. Asta mă lăsaseră să-mi închipui frânturile de conversaţie pe care le prinsesem trăgând cu urechea la Thierry şi Brigitte. În fortăreaţă avusese loc o grozăvie. Ceva grav, o întâmplare tragică. Toată echipa fusese nevoită să-şi adune catrafusele în

cea mai mare grabă. Să părăsească insula. Tata era şef de şantier, conducea un fel de asociaţie. Din cauza asta se sinucisese. Mama nu putuse să îndure şi-şi pusese capăt zilelor cu maşina. Oficial, un accident, neoficial, o altă sinucidere.

Asta era concluzia mea după zece ani în care adunasem fragmente de discuţii şi indicii disparate. Era versiunea la care ajunsesem.

Versiunea cea mai plauzibilă...

Ceea ce voiau ei să cred.

Mult timp construisem ipoteza unei crime. Încercau să mă protejeze de un monstru. Părinţii mei fuseseră asasinaţi. Mă ascunseseră imediat la dădaca mea acasă. Mă luaseră de pe insula Mornesey ca să mă protejeze poate cu o escortă de poliţişti pe care eu, doar un copilaş, nu fusesem în stare să-i bag de seamă. Eram mic. Eram în pericol. Sindromul Harry Potter. Când mă duceam la şcoală, mă uitam tot timpul în urmă să văd dacă nu cumva mă urmăresc cu discreţie nişte gărzi de corp.

Dar depăşisem perioada aia. Chiar dacă uneori căutam încă indicii. În amintirile mele, încercam să găsesc semne de panică la adulţii din jur. Când stăteam în pat, ciuleam urechile la sirenele care începeau să urle din senin în oraş, la scârţâitul cauciucurilor, la girofaruri de pe stradă. Poliţişti care aveau să descindă dintr-o clipă în alta. Ca să mă găsească.

Îmi trecuse obsesia asta. Bănuiala care m-a împins să mă întorc pe insula Mornesey era şi mai ciudată. Ciudată şi simplă în acelaşi timp.

De-a lungul anilor, undeva înăuntrul meu, încolţise o certitudine.

O mică îndoială ce luase cu fiecare zi proporţii din ce în ce mai mari, ca în câţiva ani, şi mai ales în ultimele luni, să devină convingere.

Tata nu murise!

O mulţime de semne mă împingeau să cred asta. De exemplu, mătuşa mea, Brigitte, nu ştersese niciodată numele tatei din agendă. Schimba agendele în fiecare an şi, tot în fiecare an, copia la litera R toate numele celor din familia noastră: „Remy Madeleine", bunica... şi „Remy Jean", tata. De zece ani copia aceeaşi adresă, „1012, route de l'Abbaye", şi acelaşi număr de telefon. Nu îndrăznisem niciodată să sun sau să scriu la adresa aia. Mi-era teamă, cred, de un răspuns prea brutal. Nu învăţasem să înfrunt realitatea. Dar mă obişnuisem cu lucrurile nespuse şi cu subînţelesurile.

Indiciul putea să pară subţire, recunosc, un simplu nume şi o adresă într-o agendă, dar mai erau şi altele, multe altele... Aşa că, în momentu-n care am citit în catalogul cu tabere de adolescenţi „insula Mornesey", n-am mai stat să văd dacă era vorba de iahting sau de macrameuri. Mi-am zis doar atât: „E un semn al destinului, o şansă unică de care trebuie să profit, acum ori niciodată". În seara aia, când Brigitte şi Thierry s-au întors acasă, le-am zis

că m-am hotărât, în sfârşit, să plec în tabără, că n-o să stau pe capul lor toată vara şi că ştiu deja şi unde vreau să merg.

Unchiu' şi tuşa erau în al nouălea cer.

Dar, când i-am anunţat c-am ales o tabără de iahting, au simţit că e ceva dubios la mijloc. Iahtingul nu era tocmai pasiunea mea. Aşa că le-am arătat plaja din catalog, cu o hotărâre pe care n-o mai avusesem niciodată în ultimii zece ani.

— Acolo vreau să merg!

S-au albit la faţă.

— Crezi că e-o idee bună? a întrebat Thierry, fără să îndrăznească să spună mai multe.

Şi s-o facă ar fi însemnat să încalce tabuul.

În momentul ăla mai aveam un pic şi explodam, felul ăla de a nu vorbi niciodată despre tata. Dar nu. Ştiam toţi trei de ce vreau, de fapt, să mă duc pe insula Mornesey. Ştiam toţi trei de ce ei nu voiau să merg. Discutând, eram conştienţi că există cuvinte interzise. Şi atunci, ce rost mai avea să le rostim? Discuţia era ridicolă, aberantă, dar era imposibil s-o purtăm altfel.

— Acolo vreau să merg, am insistat eu.

Brigitte a răsfoit catalogul şi-a încercat să-mi bage pe gât tabăra de teatru sau cea de jocuri de rol. Ştia ce-mi place. Dar au înţeles amândoi repede că n-am de gând să mă răzgândesc. Thierry, el era cel care hotăra, ca întotdeauna, a cedat până la urmă.

— Dacă acolo vrea să se ducă...

*

Şi uite-aşa am ajuns, în ziua aia de 16 august 2000, într-un 420 în larg pe Canalul Mânecii şi-mi tremura curu' de frig în timp ce un megacretin urla la mine pentru că mi-era frică să navighez aplecat în afara bărcii.

De zece zile!

Armand dormea în continuare. Îmi lăsam mâna uşor în apă ca să-i simt răceala.

Brrr...

Nu prea eram făcut pentru aşa ceva. În depărtare, pe coasta vestică, zăream silueta elegantă a Farului Înlănţuiţilor. Pentru o clipă, mi-a venit în minte imaginea ocnaşilor duşi cu forţa de pe insula Mornesey în coloniile penitenciare din teritoriile de peste mări. Părintele Duval ne povestea uneori istoria începuturilor insulei. Era un povestitor bun, dar asta nu-i împiedica pe cei mai mulţi să facă mişto sau să flirteze în timpul cursurilor ăstora de istorie obligatorii.

Timp de secole, mii de ocnaşi păstraseră în minte ca ultimă imagine a unei lumi pe care o părăseau pentru totdeauna acest Far al Înlănţuiţilor.

Să pleci din Mornesey.

Să te întorci în Mornesey?

Înainte să revin pe insulă avusesem grijă să copiez din agenda lui Brigitte vechea adresă a tatălui meu, 1012, route de l'Abbaye. E greu să ratezi route de l'Abbaye. Ţine din capitala insulei, Saint-Argan, până la terminalul de feribot, spre continent, trecând prin faţa abaţiei Saint-Antoine, care e undeva mai în centrul insulei, şi merge de-a lungul coastei. Singura problemă e că pe route de l'Abbaye nu există numărul 1012.

Cum numerotarea se face după poziţia kilometrică, 1012 ar însemna că locuinţa ar trebui să fie la exact o mie doisprezece metri distanţă de primăria din Saint-Argan. Dar la o mie doisprezece metri de primărie e... un câmp. Un lan micuţ de porumb. Puţin înainte de el, o fermă cu numărul 987. Un pic după, altă fermă, cu numărul 1225.

Între ele, nimic.

E imposibil să mă-nşel, fiindcă e drumul pe care merg în fiecare zi când mă duc şi mă întorc de la iahting. Fermierul pe care am reuşit să-l întreb mi-a zis că n-a existat niciodată o casă între cele două ferme. Numai un câmp. Dintotdeauna. Route de l'Abbaye se termina la numărul 1521: la stânga, abaţia, la dreapta, peninsula sălbatică, pe care era amenajată tabăra noastră.

Mister...

Să fi făcut Brigitte o greşeală când copiase adresa? Poate...

•

Dacă stau mai bine să mă gândesc, ce căutam întorcându-mă pe insula Mornesey? N-are rost să mă mai ascund după deget, credeam că amintirile o să-mi revină una după alta. Că locurile o să-mi învie în minte imagini. Abaţia Saint-Antoine. Portul Saint-Argan. Farul Înlănţuiţilor. Fortăreaţa Mazarin. Golful Rubis. Peninsula sălbatică. Credeam c-aşa primii şase ani de viaţă o să mi se deruleze prin faţa ochilor ca un film fără încetare.

Rezultatul era cât se poate de clar: eşec total.

Amintirile mele erau cvasiinexistente.

Nimic mai mult decât ce ştiam dinainte.

Şi din insulă n-am recunoscut aproape nimic. Abaţia căzuse în paragină. Deschisă numai pentru câţiva turişti rătăciţi. În jurul ei şi al portului fuseseră construite câteva căsuţe răsfirate, de o banalitate tristă. Campingurile apăruseră ca ciupercile după ploaie, oriunde se vedea marea, adică pe toată insula. Fortăreaţa, farul, golful Rubis semănau la perfecţie cu fotografiile pe care le colecţionam în secret de opt ani acasă, în Cormeilles-en-Parisis. Poze. Nimic mai mult.

O insulă turistică banală, urâtă şi cotropită vara de turişti.

Plictisitoare şi şfichiuită de vânt.

Tot ce uram în viaţă. Nimic misterios. Convenţională. Modernă. O insulă de cocălari cu şepci şi-n şlapi. O insulă suprapopulată. Imposibil să rămâi singur, să-ţi aduni gândurile. Înainte să vin în tabără, îmi imaginam c-o să merg pe urmele tatei şi-o să desluşesc misterul dispariţiei sale.

C-o să scotocesc prin toată abaţia.

C-o să răscolesc. C-o să găsesc ce caut.

Nimic. Absolut nimic. Nici urmă de nimic.

Îmi făceam draci într-o tabără de adolescenţi în care nu-mi găseam locul. Pe zi ce trecea, realitatea îmi exploda în faţă, ca o certitudine, ca o fatalitate: mica mea aventură personală era de o banalitate deprimantă. Trăisem pe insula asta când eram copil, până la şase ani. Într-o zi, tatăl meu murise într-un accident, în urma unui incident local. Poate se sinucisese. La fel şi mama. Rămăsesem orfan. Părăsisem insula. Nu-şi mai amintea nimeni pe-aici povestea asta antică şi de demult.

Sau li se rupea tuturor.

Poate că tata o înşela pe mama. Poate avea datorii. Ceva dubios, cu siguranţă, dar nimic cu adevărat misterios. Îmi făcusem singur filme. Departe de insula asta, de copilăria mea.

Nu-mi rămânea decât să mă debarasez de toate închipuirile astea şi să-ndrăznesc să stau de vorbă cu Brigitte, Thierry sau bunica Madeleine. Să mă port ca un adult. Să las copilăria în urmă, să renunţ la poveştile astea populate de dispăruţi pe cale să reapară, de prinţi cărora li s-au ascuns originile şi-au fost crescuţi în secret de ţărani, departe de palat. Nu-mi rămânea decât să mă trezesc. Să termin în felul ăsta cu trecutul şi să mă concentrez la viitor.

Până la urmă, vacanţa asta la Mornesey era bine-venită.

Ba chiar indispensabilă.

M-a ajutat să-mi trăiesc doliul.

O dată pentru totdeauna.

•

Unduirea mării mă legăna în continuare. Oare aveam ochii închişi sau deschişi? Fără îndoială închişi. În orice caz, eram cufundat în gânduri. Era pentru prima dată în zece zile când vedeam lucrurile atât de clar.

Tatăl meu era mort şi-a trebuit să vin, să revin pe insula asta ca s-o înţeleg, ca să închei socotelile cu copilăria mea şi fantomele ei.

Adio, tată!

Mi-a venit întotdeauna îngrozitor de greu să folosesc cuvântul ăsta, „tată”, să-l scriu, să-l spun, să-l gândesc aşa, „tată”.

Dar, pentru că era ultima dată, acceptam să fac efortul ăsta.

Adio, tată.

Mă hotărâsem, aveam să mă descurc pe cont propriu.

Îmi mai rămâneau şapte zile din tabăra aia de cretini. Aveam să mă descurc eu cumva. În plus, în patru zile Brigitte şi Thierry treceau prin tabără. Aveau să vină de ziua mea, pe 19 august. Profitaseră de asta ca să se întoarcă pe insulă. Poate ca să mă supravegheze. Poate ca să trăiască şi ei doliul în urma unei perioade tulburi din viaţa lor sau ca să se întâlnească cu prietenii lor de demult. Poate şi ca să-mi facă o bucurie.

Nu, nu devenisem dintr-odată atât de naiv.

Trebuia să rămânem împreună pe insulă câteva zile după ce se termina tabăra.

Aveam să îngrop trecutul.

Bonjour, viaţă!

*

Am deschis ochii. Soarele m-a orbit. Mă simţeam bine, foarte bine. Barca noastră plutise uşor în derivă. Armand încă dormea. Am mai stat câteva clipe fără să mă gândesc la nimic. Motorul Zodiacului pe care-l conduceau Yoyo şi Stéphanie m-a făcut să tresar, iar pe Armand l-a trezit.

— Gata pauza! a urlat Yoyo. Ne întoarcem. Sper să nu trebuiască să vă remorcăm, măcar de data asta.

E-adevărat că de obicei nu prea reuşeam să dibuim singuri intrarea în port. Vântul avea tot timpul o plăcere crudă să sufle în direcţia cealaltă. L-am scuturat pe Armand, încă pe jumătate adormit.

— Haide, grasule, trezirea!

Câteva clipe a căscat ochii la mine ca o bufniţă.

— Ce? Cum?

Era mort de somn. Am insistat.

— Ne întoarcem, Tabarly[4].

— N-aşteptăm să ne remorcheze?

— Yoyo nu pare prea dispus astăzi.

— Preferă s-o ardă cu Stéph, bulangiul. N-are el treabă. Clientul e stăpân. Noi îi plătim salariul lui Yoyo. Nu e plătit s-o vrăjească pe gagică-sa sub nasul meu.

— Ai luat-o pe arătură, Armand...

Dar el n-avea niciun gând să cedeze. A început să facă semne disperate până când Yoyo şi Stéphanie s-au întors.

— Nu putem, Yoyo.

— Nici măcar n-aţi încercat, a oftat Stéphanie.

— Da, dar e al naibii de greu.

[4] Aluzie la Éric Tabarly, ofiţer şi iahtman în marina franceză.

Yoyo a pufnit ofticat.

— Eşti aşa o calamitate, Armand.

— Ştii bine că şi dacă ne străduim tot nu reuşim să ne întoarcem până-n două, a zis piticania. Şi la ora aia toate fetele de pe plajă sunt deja îmbrăcate.

Stéphanie a izbucnit în râs şi Yoyo a oftat.

— E ultima dată, rataţilor. Mâine vă despart.

— Mâine nu ieşim în larg, a zis Armand. E joi, şi joia-i relaxare.

— Cu atât mai bine, luăm şi noi vacanţă, a spus Yoyo şi-a aruncat o funie spre barca noastră.

Instructorul ne-a remorcat cu Zodiacul lui până în port. Am ajuns înaintea celorlalţi. Văzând că-i depăşim, cei mai mulţi au început să facă gură.

— Cu vântu-n pânză, ca toată lumea, ţipau ei cât îi ţinea gura ca să acopere huruitul motorului.

Armand, treaz de-a binelea şi nervos, le arăta muie cu braţul şi cu degetul mijlociu. Mi se părea că vântul se potolise dintr-odată. Ceilalţi ne bălăceau. După ce am tras barca pe plajă, m-am aşezat pe nisip să-i aştept pe întârziaţi.

Era frumos. Soarele, ce bătea pe vesta de salvare în care eram înfăşurat, mă încălzea într-un mod plăcut.

Armand nu terminase cu circul. În picioare pe plajă, se proţăpea în metrul lui cincizeci şi-i lua la trei păzeşte pe cei care se întorceau.

— Ce dracu' faceţi? Haideţi, mişcaţi-vă mai cu talent! Numai după voi n-am chef să stau. Am întâlnire în seara asta.

•

Pe cei care se întorceau îi pufnea râsul. Lor le plăcea la nebunie să navigheze. Erau chiar pasionaţi. Aşa că toate tâmpeniile lui Armand le treceau pe lângă urechi. Până la urmă, mă gândeam că sunt destul de bine. Ieşise soarele, măcar un pic. Băieţi de vârsta mea. Destul de simpatici, mare parte din ei. Câteva fete, şase mai exact, din care niciuna nu era vreo bunăciune... dar nici eu nu intrasem în vorbă cu vreuna de când venisem. Fetele devin mai drăguţe când le cunoşti mai bine. Cred că şi ele aveau aceeaşi impresie despre noi. Ultimele zile de tabără puteau fi chiar mişto, dacă mă străduiam puţin, lăsam fantomele deoparte şi mă purtam ca un adolescent normal.

Adolescent fără fiţe.

Clar?

Luat de valul curajului şi entuziasmat de noile planuri, am apucat vela sub privirea plină de admiraţie a lui Armand şi am plecat cu ea spre clădirea clubului de iahting. Am trecut prin parcare fără să mai agăţ vreo maşină.

O premieră!

•

La sfârşitul zilei, portul a început să fie mai animat. Terasele s-au umplut. Câţiva vânzători de peşte şi fructe de mare îşi vindeau marfa, iar turiştii dădeau buluc cu copiii să pozeze agonia crabilor şi-a creveţilor. Strada era pustie. În faţă era o dubiţă albă, un Ford Tranzit Connect, care aştepta să traverseze cei câţiva turişti rătăciţi ca să-şi vadă de drum. Am înaintat fix în momentul în care dubiţa demara.

Şoferul a frânat.

Văzându-mă stânjenit, cu vela mai mare decât mine, a scos mâna pe geam şi mi-a făcut semn să trec. Înaintam deci, ridicând capul cât să-i mulţumesc şoferului, care s-a uitat la mine indiferent.

El era!

Din clipa în care i-am zărit faţa, am ştiut că e el. Nu cineva care-i semăna, nu.

Chipul, privirea, toată faţa lui nu lăsau urmă de îndoială. Chiar dacă avea o barbă care în amintirile mele nu exista.

El era.

Dubiţa şi-a văzut de drum fără ca şoferul să-mi mai arunce vreo privire. Dar, pe cât de imposibil părea, certitudinea asta m-a copleşit.

Şoferul dubitei era tatăl meu.

•

Fordul Tranzit a dispărut în capătul portului fără să-mi treacă prin minte, nici să apuc să-i reţin numărul de înmatriculare. Nici măcar să fug după el. Am rămas acolo, cu vela fleaşcă în braţe şi cu mintea vraişte.

Nu exista nicio îndoială că bărbatul ăla era tatăl meu.

Viu.

8. Fără panică

Miercuri, 16 august 2000, ora 16.40,
route de l'Abbaye, insula Mornesey

Simon Casanova schimba cu dexteritate vitezele pe bicicleta lui de teren. Pista se întindea de-a lungul Canalului Mânecii ca o panglică lungă pe care roţile bicicletei o înghiţeau. Puseul de adrenalină se potolise. I se părea că e puţin ridicol pedalând aşa, în picioare. Se gândea că, în filme, eroul chemat în ajutor încalecă armăsari pursânge sau motoare, nu o bicicletă în culorile primăriei.

— Dii, Tornado! glumea el în sinea lui.

În mai puţin de zece minute a ajuns în Saint-Argan, traversându-l în viteză fără să-şi bată capul cu trecătorii. Ştia pe de rost străduţele cu obloane roşii, culoarele înguste dintre mărfurile comercianţilor şi trotuar. A luat-o pe contrasens prin piaţa centrală cu statuia lui Mazarin şi a intrat fără să încetinească în curtea primăriei, fix în spatele portului. La mai puţin de un metru de scările de la intrare a apăsat ambele frâne odată, permiţându-şi un derapaj controlat în aleea cu pietriş. Şi-a lăsat bicicleta să cadă şi a urcat dintr-un salt cele trei scări din faţa uşii primăriei.

Clara îl aştepta. I-a întins lui Simon o foaie aproape goală.

— Ştiu că n-ar trebui, că sunt informaţii confidenţiale, dar nu mai e nimeni la primărie în afară de tine. Şi de mine. Aşa că citeşte asta, Casa.

Simon a văzut că era un e-mail printat. Fusese trimis cu mai puţin de un sfert de oră în urmă. Mai întâi s-a uitat la expeditor: centredetentionmazarin@interieur-gouv.fr.

Fortăreaţa...

Şi-a coborât privirea. Înştiinţarea era semnată chiar de directorul închisorii. Mesajul era scurt.

„În atenţia domnului primar din Saint-Argan

16.31. Doi deţinuţi din centrul de detenţie Mazarin – insula Mornesey, Jonas Nowakoski şi Jean-Louis Valerino, au fost daţi dispăruţi. Au evadat în timpul unui transfer între centrul de detenţie Mazarin şi continent. Jean-Louis Valerino era la sfârşitul perioadei de detenţie, condamnat pentru escrocherie, şi trebuia să fie eliberat în mai puţin de două luni. Jonas Nowakoski e un deţinut din capul locului mai periculos, condamnat de mai multe ori pentru atac armat şi vătămări grave aduse oamenilor legii. Mai avea de executat şapte ani din pedeapsă. Agenţii de pază

ai centrului sunt convinşi că cei doi fugari vor fi prinşi în cel mai scurt timp. Cu siguranţă n-au părăsit insula. Pentru a facilita capturarea lor este de o importanţă capitală să fie evitată stârnirea panicii pe insulă, mai ales în această perioadă foarte agitată. Acesta este motivul pentru care, în calitate de responsabil al serviciilor de pază municipală, contez, domnule primar, pe cea mai mare discreţie din partea dumneavoastră în legătură cu această chestiune. Vă vom ţine la curent cu privire la evoluţia situaţiei de îndată ce vom avea alte informaţii".

Simon jubila.

— Dar primarul nu era în Republica Dominicană?

— Ba da!

— Trebuie neapărat să-i spunem.

— M-am ocupat deja de asta, a răspuns Clara pe un ton degajat.

Simon s-a gândit că avusese mereu tendinţa s-o considere pe Clara cam bătută-n cap, însă în realitate era o secretară uneori surprinzător de eficientă. Reuşise deja să dea de primar, Bertrand Garcia, la celălalt capăt al pământului.

— A, da?

— Am numărul lui de mobil. Am vorbit cu el acum zece minute.

— Şi ce-a zis?

— Nimic. Nu se întoarce din Africa pentru atât. Mi-a zis să nu fac nimic, să nu spun nimic, să las totul pe mâna poliţiştilor sau a armatei. Oricum e treaba lor.

Simon a ridicat din umeri şi n-a zis nimic despre lacunele de geografie ale Clarei. Câteva clipe s-a agitat ca un leu în cuşcă. Didier Delpech mirosise bine toată treaba. Sau măcar fusese pe-aproape. Trupele de comando debarcate pe insulă nu căutau un deţinut... ci doi! S-a întors spre Clara şi a întrebat-o:

— Şi eu ce fac ca să asigur paza insulei?

— Nimic. Ordinele primarului, Casa. Nu te implici, nu faci valuri...

— Doar mă ştii.

— Tocmai... Am fost o proastă. Nu trebuia să te pun să citeşti e-mailul ăla.

•

Clara şi-a înălţat scaunul de la calculator, ca şi cum misiunea ei ar fi luat sfârşit. La fel de puţin îngrijorată de cea care tocmai începea. Simon a rămas siderat în faţa nepăsării secretarei. Siderat, dar nu tocmai surprins.

Simon şi Clara Bonnamy împărţeau spaţiile din primăria pustie de mai bine de o lună şi îi învăţase tabieturile. Cu o lună în urmă, Clara împlinise treizeci şi opt de ani. Făcea parte din categoria femeilor cu mai multe despărţiri la activ. O inimă de anghinare[5] de origine controlată. Avea o

[5] „Cœur d'artichaut" (fr.) – persoană care se îndrăgosteşte uşor, nestatornică în dragoste.

tendinţă demnă de compătimit de-a se îndrăgosti de tot felul de rataţi şi de-a sfârşi în patul lor. Blondă şi micuţă. Bronzată la salon încă din iunie. Un chip nu prea plăcut, însă, în ce priveşte silueta, eforturile ei fără îndoială extreme dădeau roade. Aproape că puteai s-o compari cu chelneriţele tinere din port. În ce priveşte munca, lucrurile nu stăteau la fel. Clara îşi petrecea mare parte din zi pe internet, pe site-urile de karaoke. Era specialistă în piesele lui Michel Berger şi în diversele coveruri după ele. Asta îl scotea pe Simon din sărite, la fel şi mania ei enervantă de a-i spune Casa. Nu-i mai spusese nimeni aşa din facultate.

Simon se uita interzis cum Clara descarcă o piesă de-a lui France Gall.

— Şi-o să stăm aşa, pur şi simplu? a întrebat el.

Clara s-a întors.

— Nu te agita, Casa. Tipii ăia n-o să ajungă prea departe. Unde să fugă pe o insulă de trei pe cinci kilometri? Tre' să recunoşti că e o prostie să evadezi pe o insulă. Într-un loc dintr-ăsta e totuşi mai greu să te ascunzi.

Simon era nervos.

— Poate tocmai de-asta se construiesc închisori pe insule.

Clara şi-a dat seama c-a zis o prostie şi n-a mai răspuns. Şi-a pus o cască în ureche.

„Babacar

Où es-tu?

Où es-tu?"[6]

Simon a mai citit o dată e-mailul.

— Clara! a urlat el ca să-l audă secretara.

Ea şi-a scos casca fără prea mare tragere de inimă.

— Ce?

— Tu, care eşti la curent cu tot ce s-a întâmplat pe insulă în ultimii patruzeci de ani, ai mai auzit vorbindu-se despre cei doi fugari?

Clara şi-a îndreptat spatele de parcă voia ca Simon să-i poată admira pieptul bronzat de sub cămaşa decoltată.

— Nici nu eram născută acum patruzeci de ani, băi, puţulică!

— OK, OK. Deci?

— Deci. Habar n-am cine e Jonas Nowakoski. Nu e de pe-aici. În schimb, Jean-Louis Valerino...

— În schimb?

— În schimb, pe ăsta-l cunosc bine. A lucrat la primărie acum vreo zece ani. M-am întâlnit cu el doi ani după ce am venit. A fost închis pentru o

[6] Fragment din „Babacar", versuri şi muzică de Michel Berger © Universal Music Publishing, 1987 (n.ed.orig.).

mânărie fiscală. Măsluia licitaţii şi contracte de achiziţii publice. Cu asta se ocupa la primărie. Era cu ochii pe firmele care-i ofereau cea mai mare şpagă. Ştii genul.

— Ştiu genul. Şi pe urmă?

— Şi pe urmă nimic. A fost un scandal monstru acum vreo doi ani. Toţi au fost mânjiţi, dar numai pe Valerino l-au închis.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot. Doar mă cunoşti, eu... cu ăştia care se bagă-n căcaturi... dacă pot să-i evit... Îmi plac bărbaţii corecţi.

Simon a rămas tăcut câteva clipe.

Clara s-a întors la piesa ei, iar el a ieşit valvârtej din primărie. După câteva secunde s-a întors cu o scară pliantă mare.

— „Babacar... Où es-t...” Ce Dumnezeu faci cu scara aia, Casa? Vrei să tragi cu ochiul la fetele din port?

— Arhivele municipale sunt toate depozitate în pod, nu?

Clara a oftat:

— Tu chiar vrei să ne bagi în căcat, Casa.

9. Girofaruri pe landă

Miercuri, 16 august 2000, ora 17.10,
route de l'Abbaye, insula Mornesey

— Taci naibii! am strigat eu la Armand chiar înainte să deschidă gura, sigur ca să testeze pe mine vreuna din aberaţiile lui preferate.

Partea bună era că Armand se prindea imediat. Nu insista şi se ducea să frece la cap pe cineva în toane mai bune.

Trebuia să fiu singur. Mă luam şi eu automat după ceilalţi. Stivuiam velele, îmi luam hainele uscate, mi le puneam şi plecam pe jos spre tabără. Ieşeam din port, traversam Saint-Argan-ul, Place 20-Mai-1908, treceam prin faţa statuii lui Mazarin, coteam pe străduţele cu obloane roşii până la ieşirea din localitate. În turmă. Acelaşi drum, aceleaşi gesturi de zece zile.

Puteam să fac asta fără să încetez să mă gândesc.

Tatăl meu, viu! La început, chiar la început, erau două chestii diametral opuse în mintea mea.

Pe de-o parte, dimensiunea imposibilităţii situaţiei. Iraţionalul. Un orfan căruia toată lumea i-a zis că tatăl lui a murit... dă peste el, teafăr şi nevătămat, după zece ani! O chestie absolut dementă.

Dar, pe de altă parte, cealaltă chestie, înşiruirea logică a evenimentelor.

Mă gândeam cât mergeam. Să înaintez cu paşi egali îmi punea ordine în gânduri. Nu, dacă stăteai bine să te gândeşti, nu era nimic iraţional. Totul era foarte logic. Ultimele cuvinte ale mamei, profeţia ei, erau clare. „Într-o bună zi, o să-l regăseşti pe tatăl tău".

Oare ce vrusese să spună?

Că plecase departe... Dar că nu murise?

Atunci totul se explica. Sentimentele mele adânci, în primul rând. Faptul că nu plânsesem când aveam şase ani. Faptul că nu fusesem trist zece ani. Lipsa unei reacţii normale, reacţia la care te aştepţi din partea unui copil căruia-i spui că tatăl lui a murit: lacrimile, disperarea, depresia. Cum altfel se explica indiferenţa asta? Altfel decât că ştiam că mă minţiseră. Că tata încă trăia. Că mă aştepta.

Sigur, visasem la asta, îmi inventasem un tată viu – era o metodă la-ndemână de a mă simţi mai puţin vinovat. O lucrătură vicleană a subconştientului meu.

În faţa mea, Yoyo şi alţi trei au început să fredoneze „Le Jour le plus long”, mai mult mormăind decât cântând, în timp ce mărşăluiau, călcând apăsat pe drumul prăfos: „Sub gloanţe şi sub mitraliere... prin praf şi printre ţevi de puşcă... ne îndreptăm spre victorie... căci e ziua cea mai lungă”[7]. Tâmpiţii ăştia se distrau mărşăluind şi cântând cele mai stupide cântece militare posibile. Cu Yoyo în frunte. Şi, când nu fredonau, fluierau.

Să mă închid într-o bulă.

Bula neagră a doliului meu.

•

Nu l-am văzut pe tata murind. Nu i-am văzut cadavrul. Nu i-am văzut niciodată mormântul. Nici nu ştiam dacă e mort sau nu. Logic vorbind, în absenţa doliului mintea unui copil apelează la toate subterfugiile ca să nu accepte moartea. Am citit chestiile astea, o grămadă de cărţi şi de site-uri despre doliu, toate teoriile despre acceptarea morţii. Dar n-au fost suficiente ca să-mi slăbească în vreun fel convingerea... Pur şi simplu pentru că tatăl meu trăia, pentru că fusesem minţit toţi anii ăia.

Lăsam în urmă Saint-Arganul şi o luam de-a lungul noului cartier de locuinţe. Nişte căsuţe noi cu etaj, albe şi înfiorătoare. Identice. Ca o insultă la adresa caselor de piatră din centrul Saint-Arganului, a cătunelor şi a fermelor din Mornesey. De dimineaţă, la plecare, locuinţele astea mi se păruseră banale, doar banale. Acum, la întoarcere, mi se păreau fragile. Fragile şi sinistre în acelaşi timp. Ca nişte capcane întinse călătorilor. O închisoare vicleană pentru turişti. Peisajele astea ce mi se păreau lipsite de farmec cu câteva ore în urmă deveneau acum, dintr-odată, misterioase.

Când ieşi din Saint-Argan, nu mai vezi decât landa pustie ce se întinde pe cinci kilometri de-a lungul route de l’Abbaye. Ca să ne ferim de maşini, mergeam pe pista de biciclete. Fâsâitul vântului în iarba înaltă începuse să mă agite. De departe, ca de oriunde ai fi fost pe insulă, se vedea crucea abaţiei Saint-Antoine. Aceasta fusese construită pe o ridicătură de pământ, o movilă medievală, spunea părintele Duval. Crucea, profilată pe un cer ce-ncepea să se întunece, dădea peisajului un aer de film de groază prost. Ceilalţi, cum n-aveau treabă cu percepţia mea lugubră asupra lucrurilor, au început să fluiere cu-nflăcărare „La Grande Evasion”[8].

Cerul năpădit de nori părea să dezvăluie o faţă nevăzută a insulei. Vietăţile ce populau landa, fantomele călugărilor. Ştiam că landa ascunde tot felul de galerii subterane ce leagă abaţia Saint-Antoine de fortăreaţa

---

[7] „Sous le fer et la mitraille... par la poudre et le canon... nous irons vers la victoire... car ce jour est le plus long” – fragmente din „Le Jour le plus long” („Ziua cea mai lungă”), versuri de Eddy Marnay, muzică de Paul Anka © EMI Hastings Catalog, Inc., pentru prima ediţie, 1962 (n.ed.orig.).

[8] „Marea Evadare” (fr.).

Mazarin, portul Saint-Argan, plajele din golful Rubis sau Crique-aux-Mauves. O întreagă reţea de galerii subterane prin care umbla tata. Un adevărat labirint. Mi se părea că orăcăielile vesele ale lui Yoyo şi ale celorlalţi, troncănitul încălţărilor pe cărarea prăfoasă trezeau fiinţele adormite de dedesubt, din adâncurile insulei. La fel cum locuinţele moderne aliniate profanau, prin simpla lor prezenţă, locurile sacre.

Ceva se destrămase.

Insula, aşa cum arăta azi, nu mai era insula tatălui meu, cea din copilăria mea. Şi totuşi exista, îngropată în secret, ascunsă, în aşteptare, gata să iasă din nou la iveală.

Ca şi tata.

Drumul se bifurca uşor spre mare. Se îngusta şi cobora vreo trei sute de metri spre cea mai frumoasă plajă de pe insulă, celebrul golf Rubis. Denumit aşa în mod straniu, căci plaja era, dimpotrivă, înconjurată de copaci şi de tufişuri în care vântul amesteca toate nuanţele de verde[9].

Golful Rubis?

Era prima dată când îmi trecea prin cap: de ce i-or fi spus aşa? De ce nuanţa asta de roşu? Al cui sânge l-o fi purtat apa acestei plaje, de vechii locuitori i-au dat un nume atât de sordid? Golful Rubis. Să fi fost al marinarilor naufragiaţi pe stânci la reflux? Sutele de stânci ivite când apele se retrăgeau şi puteai vedea cea mai spectaculoasă maree din Europa. Stéphanie încerca să ne înveţe numele stâncilor. Eu le confundam pe toate. Piatra scufundată. Adormitul. Cei trei fraţi. Feciorul... Eram la fel de varză la numele stâncilor din larg ca şi la al constelaţiilor de pe cerul nopţii.

Asta dacă nu cumva numele golfului nu era pur şi simplu legat de culoarea cea mai întâlnită pe insulă... Roşu. O nuanţă în care fuseseră vopsite aproape toate obloanele caselor de acolo. Mai ales în Saint-Argan. Insula cu case roşii, la fel cum Belle-Île-en-Mer e cea cu obloane albastre. Nuanţele astea de roşu din Mornesey, atât de cunoscute, lăudate în toate pliantele turistice din Normandia, şi nu numai.

Oare ce ascundeau?

Corul de puştani tocmai începuse „Le Pont de la riviere Kwaï”[10]. Zbierau cântecul deţinuţilor britanici. Aparent, eram singurul care făcea legătura între refren şi insula asta cunoscută pentru colonia penitenciară. Am lăsat ruinele abaţiei în stânga şi am ajuns la intersecţia mare. La dreapta, peninsula sălbatică şi tabăra noastră. În direcţia opusă, în depărtare, spre nord-vest, se ghicea închisoarea Mazarin.

---

[9] În franceză, „rubis” înseamnă „rubin, rubiniu”.

[10] „Podul de pe râul Kwaï”.

Gaşca s-a oprit brusc din fluierat. În faţa gardului de fier al fortăreţei se zărea, cu toate că era departe, o agitaţie neobişnuită. Jeepuri militare, o groază, dube, ţipete, câini lătrând. De obicei era linişte şi pace, numai câţiva poliţişti discreţi, câţiva turişti. Dar acum se vedea clar lumina girofarurilor.

O mulţime de oameni agitaţi.

— Mergem şi noi să vedem ce se-ntâmplă? a sugerat Madiha.

S-a auzit un murmur de aprobare.

Yoyo a ezitat o clipă, tentat să cedeze. Dar Stéphanie era vigilentă.

— Gata, copii. În niciun caz. Ne întoarcem.

Toată gaşca a bombănit, resemnată. Fără să-şi fi satisfăcut însă curiozitatea: ce se întâmpla acolo, la închisoare?

Armand a stricat atmosfera ridicând din umeri.

— E doar un transfer de deţinuţi. Un tip intră şi altul iese. Chestia asta se-ntâmplă de cel puţin trei ori pe zi într-o puşcărie. Dacă săriţi aşa de la două jeepuri şi trei girofaruri...

Nimeni n-a îndrăznit să-l contrazică. În niciun caz eu. Totuşi, nu puteam să nu mă gândesc că n-are dreptate. În celelalte zile, deţinuţii erau transferaţi fără să se facă atâta tam-tam. Se petrecea ceva în fortăreaţă, ceva important, neobişnuit, ieşit din comun. Dar nu era problema mea, aveam altele pe cap.

Când am ajuns în tabără, nu mai cânta nimeni. Oricum nu se punea problema să defilăm în pas de marş, cu surle şi trâmbiţe, în faţa părintelui Duval.

— La duşuri cu voi, sconcşilor! a urlat Yoyo.

Părintele Duval a ieşit în pragul biroului său, un coteţ renovat de mântuială, şi ne-a privit cu surâsul acela inimitabil pe care-l au preoţii, ce poate fi luat ori drept un semn de bunătate pură, ori drept un mod făţiş de a-şi bate joc de noi.

Părintele Duval impunea în tabără o disciplină de fier. Preotul avea probabil mai bine de şaptezeci de ani şi era o combinaţie explozivă de ecologist şi paramilitar. Tabăra fusese înfiinţată într-o clădire veche de la o fermă, undeva în inima celei mai nepopulate zone a insulei. Eram sechestraţi pe această peninsulă în nişte clădiri vechi ai căror pereţi se ţineau încă în picioare cât să ne poată adăposti ca pe o turmă de viţei. Dormeam în nişte corturi ţuguiate mari, instalate între balegile de vacă. Ieşirile pe cont propriu erau strict reglementate. O oră, niciun minut în plus. Şi niciodată singuri. Nu-ţi rămânea oricum prea mult timp între cursurile de iahting şi sarcinile colective. Pe scurt, era aproape imposibil să te izolezi.

Stéphanie ne spunea ce-avem de făcut, ţipând.

— Emilie, Nico, Audrey, în douăzeci de minute la bucătărie.

Sarcinile colective erau îndeplinite de grupuri de câte trei. Să faci de mâncare, să speli vasele, să faci ordine... Îţi venea rândul destul de des, o dată la şase zile mai exact. Dar, cum fusesem de serviciu cu o zi înainte, puteam să stau liniştit zilele următoare.

Norocul meu.

Vedeam în asta un alt semn al destinului.

10. Insula tâlharilor

Miercuri, 16 august 2000, ora 17.15,
primăria din Saint-Argan, insula Mornesey

Simon Casanova a traversat holul primăriei cu ochii în tavan, căutând trapa de la pod.

Clara a oftat.

— O să faci o tâmpenie, Casa!

Simon a pus scara în dreptul trapei, fără să-i răspundă. Aceasta s-a deschis fără probleme. A împins-o cu toată puterea braţelor şi a pătruns în podul plin de praf al primăriei. Ştia exact ce caută: arhivele municipale ale fortăreţei Mazarin. Închisoarea, deţinuţii. Se simţea în largul lui printre documente de felul ăsta: în cei cinci ani în care studiase drept public, făcuse diverse stagii în comunităţile locale şi în serviciile publice deconcentrate ale ministerelor. Zona lui de interes era urbanismul strategic. Cadastrul, drepturile de preempţiune, de expropriere, contractele de achiziţii publice.

Simon s-a gândit că nu mai călcase nimeni prin podul ăla de ani buni. Praf de un deget, miros de mucegai şi rahat de şoarece, toate astea îi dădeau senzaţia că e un fel de speolog. Dacă studiile nu-l ajutaseră să facă cine ştie ce până atunci, datorită pasiunii pentru arhive putuse să călătorească în timp, măcar atât.

Simon încerca să găsească ceva legat de fortăreaţă: modificările pe care le suferise clădirea, hotărârile municipalităţii, reacţiile asociaţiilor de riverani. Proprietarii de case de vacanţă şi hoteluri încercaseră cu siguranţă să închidă penitenciarul, era clar că nu-i uşor să împaci o închisoare de înaltă securitate cu o zonă turistică în curs de dezvoltare. Simon nu ştia ce-ar fi putut să-nsemne asta, dar refuza să rămână cu braţele încrucişate. Aşa că, pentru moment, avea să se documenteze.

Pentru orice eventualitate...

Simon a dat de nişte cutii pe care scria cu marker negru „FORTĂREAŢA MAZARIN". În prima, cea mai grea, nu era decât o carte groasă. O teză de doctorat. Un volum de şapte sute de pagini, lucrarea fusese susţinută în 1957 şi era cercetarea unui anume Daniel Sadournant, profesor la Caen. Teza avea un titlu straniu: *Insula tâlharilor.* Subtitlul era mai explicit: *Cercetare asupra populaţiei carcerale din colonia penitenciară de pe insula Mornesey între 1794 şi 194*6. 1794 era anul în care fortăreaţa fusese

transformată în colonie penitenciară. 1946, anul transformării ei în puşcărie şi, mai ales, cel în care luaseră sfârşit transferurile între insula Mornesey şi Cayenne sau celelalte colonii penitenciare din teritoriile de peste mări.

•

Teza era genul de cercetare istorică minuţioasă a unui profesor care îşi consacrase viaţa acestui demers. Simon parcă auzea felicitările tuturor membrilor comisiei. S-a sprijinit cu spatele de o grindă, o poziţie nu tocmai confortabilă, şi s-a cufundat în cele şapte sute de pagini ale lucrării. Era probabil unul dintre primii cititori ai cărămizii ăsteia. În afară de membrii comisiei doctorale... Dacă ei or fi citit-o... Simon se aştepta la o corvoadă aridă, o mulţime de savantlâcuri sforăitoare. La o tonă de rapoarte. Totuşi, imediat ce-a trecut de cuvântul-înainte, s-a simţit cuprins de un amestec de curiozitate arzătoare...

...şi o stranie apăsare.

•

Daniel Sadournant îşi începea teza într-un mod ciudat, aducând în discuţie Tasmania, insula din sudul Australiei, un teritoriu la fel de vast ca întregul Benelux. Tasmania, ca toate celelalte insule din Oceanul Indian, era populată de indigeni melanezieni. Englezii veniseră cu ideea de a transforma întreaga insulă în închisoare, cum făcuseră, de altfel, şi francezii pe urmă cu Noua Caledonie. Cei şaizeci şi opt de mii de kilometri pătraţi ai insulei deveniseră curtea unei închisori. Condamnaţii puteau să cultive pământul, să aibă o fermă, să ducă o viaţă obişnuită... atâta timp cât rămâneau pe insulă. După câteva generaţii, toţi indigenii au murit în urma epidemiilor aduse de ocnaşi. Şi, ca o consecinţă inevitabilă, insula Tasmania a ajuns să fie populată numai de foşti puşcăriaşi, de condamnaţi pentru furt, trădare sau crimă. Care s-au căsătorit, au făcut copii. Anii au trecut... Insula a devenit accesibilă lumii întregi. Însă toţi locuitorii Tasmaniei au, practic, ca strămoş... un nelegiuit!

•

Lui Simon nu i-a luat mult să facă legătura între Tasmania şi Mornesey. Introducerea lucrării era destul de clară. Între 1794 şi 1964, prin puşcăria de pe insula Mornesey trecuseră 12.538 de deţinuţi. Toţi erau în tranzit spre destinaţia lor finală: teritoriile de peste ocean. Deţinuţii rămâneau aici cel mai adesea câteva luni, în aşteptarea unui vapor ce pleca din Granville. Însă Daniel Sadournant studiase arhivele închisorii, condicile directorilor care se succedaseră la conducerea fortăreţei, găsite în arhivele municipale, dar şi acte notariale, testamente, moşteniri, donaţii.

Şi ajunsese astfel la o concluzie surprinzătoare.

Cei mai mulţi dintre condamnaţii în tranzit pe insulă erau deţinuţi politic, aristocraţi căzuţi în dizgraţie, burghezi lipsiţi de scrupule, libertari şi, mai ales, delincvenţi parveniţi. În orice caz, deţinuţii din fortăreaţă erau mai bogaţi şi mai influenţi decât bieţii ţărani de pe insulă, care vedeau cum debarcă sub escorta jandarmeriei vehiculele blindate şi pe înlănţuiţi plecând mai departe în calele corăbiilor spre alte continente. Aşa că pe insulă s-a instaurat rapid o practică profitabilă.

Condamnaţii cu dare de mână plăteau ca să fie trimis altcineva în locul lor pe galeră.

Practica asta presupunea o înţelegere tacită între toate părţile implicate: condamnaţii, ţăranii, gardienii închisorii, cei de la conducere, şi nu se aplică în cazul celor mai periculoşi deţinuţi. În afară de asta, deţinuţii care făceau schimbul ca să nu ajungă pe galeră îşi luau angajamentul să rămână pe insulă. Pe continent erau căutaţi, pe insulă beneficiau de un fel de libertate controlată. În locul condamnaţilor care puteau să-şi cumpere eliberarea condiţionată erau trimişi nişte amărâţi care n-aveau nimic de pierdut. Singura condiţie era ca la sfârşitul afacerii să iasă la numărătoare, ca pe galerele din Granville să fie îmbarcaţi exact atâţi condamnaţi câţi erau prevăzuţi. Câteodată, unii se băgau de bunăvoie în aventura asta, negociind suma pentru care ar fi făcut schimbul. Un tată sau un fiu se duceau pentru a-şi salva familia numeroasă. Alteori era invers, unii părinţi îşi vindeau băiatul, în alte cazuri, copiii îşi vindeau tatăl bolnav. Sau, câteodată, jandarmeria coruptă de pe insulă îmbarca discret un băiat un pic cam beat, un pic cam singur.

Obiceiul acesta nu era specific doar insulei Mornesey. Genul ăsta de escrocherie prin care deţinuţii erau înlocuiţi părea, după istoric, o practică tipică vecinătăţilor tuturor închisorilor din lume. Daniel Sadournant prezenta asta ca pe un secret al lui Polichinelle. Dar cea mai importantă întrebare, şi cu siguranţă cea care stătea la baza tezei, era în ce măsură se întâmplau lucrurile acestea. Majoritatea istoricilor considerau schimburile sporadice, limitate la mituirea unui gardian sau a unui magistrat. După Daniel Sadournant, situaţia de pe insula Mornesey era specială din două motive: practicile acestea erau organizate şi planificate de conducerea închisorii şi se dovediseră îndelungate. După el, era un caz unic în Franţa. În concluzie, estima că numărul condamnaţilor veniţi aici în tranzit, dar care rămăseseră pe insulă se situa undeva între cincisprezece şi douăzeci de procente. Asta însemna o populaţie de două mii cinci sute de indivizi. Unii făcuseră până la urmă în aşa fel încât să le fie adusă şi familia pe insulă. Însă cei mai mulţi se căsătoriseră acolo.

Două mii cinci sute de condamnaţi. Numărul în sine nu era prea mare.

Însă dacă te gândeai că insula avea sub trei mii de locuitori...

Restul tezei, cea mai mare parte din cele şapte sute de pagini, aducea dovezi, cita mărturii. Simon dădea paginile rapid. Totul părea serios, riguros, nelăsând loc de îndoială. O muncă de istoric impresionantă, din câte putea el să-şi dea seama.

Grinda îi chinuia spatele.

Simon a sărit direct la concluzii. Daniel Sadournant avansa o ipoteză îndrăzneaţă: care putea fi consecinţa acestor schimburi carcerale desfăşurate timp de o sută cincizeci de ani pe insulă? După părerea lui, cel puţin patruzeci la sută dintre locuitorii actuali aveau un strămoş infractor. Era limita de jos... Nu putuse să dea de urmă decât practicilor oficiale, celor pentru care găsise o dovadă, un nume. Îi fusese imposibil să le includă pe cele neoficiale, clandestine, cu siguranţă cele mai frecvente.

Patruzeci la sută din populaţie avea un strămoş infractor. Pe puţin.

Ce putea să-nsemne asta? Daniel Sadournant lăsa să planeze îndoiala. Nu există gene responsabile de criminalitate, preciză el, nu au fost identificate de nimeni până acum. Am putea să ne imaginăm cu naivitate că aceşti infractori au fost reabilitaţi încet-încet, că s-au întors pe calea cea dreaptă şi că şi-au petrecut restul vieţii pe insulă cultivând pământul, iubindu-şi nevestele şi crescându-şi copiii.

E o posibilitate.

Dar am putea să ne gândim şi că şi-au continuat practicile ilegale, că le-au transmis copiilor lor. Nepoţilor...

În mod clar, conchidea Daniel Sadournant, Mornesey nu e Sicilia. Nu sunt cunoscute pe insulă nici grupări de crimă organizată, nici reţele mafiote, nici reglări de conturi între bande. Insula e liniştită. Nu se petrec mai multe infracţiuni decât prin alte părţi. Dar, timp de secole, a persistat un zvon. Şi anume că insula ar servi drept ascunzătoare pentru bandiţi. Mornesey era denumită uneori „insula tâlharilor". Pe insulă nu aveau loc pungăşii mărunte, din prudenţă, datorită înţelegerii la care se căzuse cu autorităţile carcerale. Şi, oricum, nu prea aveai ce fura aici. Mare parte din Insulele Normande, Jersey, Guernsey, Sark, Alderney, cedate de Franţa Coroanei Britanice, erau zone turistice de lux pentru englezii care tânjeau după sud şi chiar paradisuri fiscale cu statut derogatoriu. Insuliţele din Canalul Mânecii uitate şi rămase parte din teritoriul francez, Chausey, Tatihou, Aneret, Mornesey, se cufundaseră, dimpotrivă, într-o vizibilă sărăcie rurală. Infracţiunile se comiteau mai departe, pe continent, în Anglia, în Europa. Insula era numai un refugiu, un centru operaţional, sediu central, cum s-ar zice astăzi. Oare nu se vorbea, la fel, de secole şi de celebra comoară de pe

insulă, comoara aceea îngropată în adâncurile insulei Mornesey, celebra Nebunie Mazarin?

Însă, mai presus de toate, „insula tâlharilor" nu adăpostea o grupare de crimă organizată, cum se întâmpla în Sicilia, ci doar o concentrare geografică extraordinară de indivizi periculoşi, certaţi cu legea, lipsiţi de scrupule. Dar în mare parte fără legătură între ei. Daniel Sadournant încheia lăsând loc de reflecţie:

„Ce-a mai rămas din toate acestea astăzi? Cine poate şti?"

•

Simon a închis lucrarea, uluit. Descoperea pentru prima dată faţa ascunsă a insulei, cea din spatele faţadei turistice. A coborât cu teza în mână să vadă ce face Clara, care încă avea căştile în urechi.

— *Débraaanche tout*[11].

S-a întors spre el fără prea mult chef. Simon a început să-i facă rezumatul tezei. Clara asculta zâmbindu-i afectat, în timp ce-şi privea unghiile date cu ojă cu un aer cam plictisit. Când Simon şi-a încheiat pledoaria, a izbucnit într-un râs un pic forţat.

— Voi, intelectualii, nu sunteţi chiar cu toate ţiglele pe casă.

Reacţia ei l-a enervat pe Simon.

— Uite, Clara, asta-i o chestie serioasă. E o teză de doctorat. Tot ce spune aici e dovedit. Sunt şapte sute de pagini de dovezi.

Clara a oftat.

— Casa, eu mă bronzez pe plajele astea de treizeci de ani. Şi nu mi se pare că sunt înconjurată de *serial killers.*

— Tu nu. Asta-i faţada. Dar eşti de-aici. Sigur cunoşti cazuri. Poate vecinii tăi? Sau cineva din familia ta?

Simon atinsese foarte repede un punct nevralgic. Clara a cedat dintr-odată:

— Cu familia mea e altă treabă, nu-i un exemplu bun.

Simon simţea că are un avantaj în faţa Clarei. În acelaşi timp, îşi dădea seama că descoperă o altă faţă a secretarei, ceva mai complex, o profunzime pe care nu i-ar fi bănuit-o. Şi dacă ştia mai multe decât voia să spună?

— Aşa...? a întrebat Simon. Dezvoltă.

Clara a oftat, cu inima-mpărţită între stânjeneală şi impulsul de-a se confesa.

— Nu e cine ştie ce de povestit, taică-meu e un nenorocit. El şi frate-său au făcut tot felul de măgării pe continent. Trafic de toate felurile. Sunt amândoi închişi de ani buni.

---

[11] Aluzie la „Débranche" („Scoate din priză"), piesă a lui France Gaal.

— La Mazarin?

— Nu. Pe continent. Într-o închisoare de la periferia Parisului. Mama se usucă de supărare. Şi cei doi fraţi cretini ai mei cred că tata şi unchiu-meu sunt nişte eroi.

Simon nu voia să insiste, dar nici nu se putea abţine.

— Vezi...

— Nu tre' să generalizezi, s-a apărat ea.

Simon voia să-i forţeze mâna. Clara a căzut pe gânduri. Însă a mers mai departe.

— Şi colegii tăi de şcoală? Familiile oamenilor născuţi şi crescuţi aici pe care le cunoşti? Sunt în aceeaşi situaţie?

— Încetează, s-a apărat Clara. Mă ia cu frică...

Simon a insistat.

— Cu siguranţă că n-a stat nimeni să analizeze situaţia, dar, dacă s-ar face asta, Mornesey s-ar dovedi că deţine recordul mondial la încarcerări. Nu-i uşor să verifici pe o insulă aşa de mică, mai ales dacă toate infracţiunile au fost comise în afara ei.

— Încetează! s-a răstit Clara răsucindu-se în scaunul de birou, îmi faci pielea de găină cu toate poveştile tale. Acum am impresia că văd bandiţi peste tot. Toţi cei pe care-i cunosc şi sunt un pic dubioşi.

— Vezi? a glumit Simon. De-o lună îţi tot zic că te întâlneşti numai cu cretini. Dar, de fapt, nu e vina ta. N-ai altă soluţie pe insulă. Numai din ăştia găseşti aici.

— Nu glumi cu chestia asta.

Simon şi-a dat seama că secretara derula în cap lista cu tipii nu tocmai frecventabili pe care-i cunoscuse pe insulă. Aşa că i-a dat lovitura de graţie.

— Numai bandiţi, Clara. Toţi au sânge de infractor. Până şi tu, Clara. O să vezi tu într-o bună zi. Prevăd o crimă pasională!

Clara tremura.

Acum chiar i se făcuse frică. Lui Simon i s-a părut brusc înduioşătoare, pusă aşa faţă în faţă cu convingerile sale care se clătinau acum, cu problemele familiale pe care trebuise să le îndure ascunzându-se sub masca unei secretare bronzate şi uşuratice. Tulburătoare, cum tremura în bluziţa ei albă, decoltată şi în fusta ei scurtă de blugi. Pentru câteva clipe, Simon a fost tentat s-o ia în braţe şi s-o consoleze. Ba chiar mai mult. Dar n-a făcut-o până la urmă. I se părea drăguţă, dar prea în vârstă.

Clara s-a ridicat, şi se vedea că nu se mai poate stăpâni.

— Nu mai ai haz deloc, Casa. Deloc. În plus, pe lângă ce mi-ai spus, când mă gândesc că pe insulă sunt doi descreieraţi în libertate...

— Mai degrabă unul! a subliniat Simon. Jonas ăla nu ştiu cum. Jean-Louis Valerino mi se pare mai mult un escroc de doi bani. Nu m-ar surprinde să aflu că Jonas l-a ales tocmai pentru că ştie insula foarte bine. Dacă mă-ntrebi pe mine, o să se descotorosească de el imediat ce n-o să-i mai fie de folos. O să găsim cadavrul fostului tău coleg de la primărie peste câteva ore, în cine ştie ce colţ de insulă.

— Mă termini de cap!

Pe Simon l-a izbit o idee.

— A, da. Aproape uitasem. Care-i treaba cu povestea asta cu comoara îngropată pe insulă? Nebunia Mazarin? Vorbeşte istoricul ăsta despre ea.

Clara l-a privit năucită.

— E clar, azi eşti chitit să te ţii de poveşti şi legende.

— Zi...

— Nu pe mine trebuie să mă întrebi. Nebunia Mazarin e domeniul lui Delpech.

Delpech, normal... Simon ştia că, de fapt, Clara e topită după jurnalist. Cu ajutorul ei, Delpech încerca să sustragă informaţii din culisele primăriei. Jurnalistul îşi lua foarte în serios independenţa. Putea să vorbească ore întregi, la un pahar de pastis, despre rolul indispensabil pe care-l avea în democraţia insulei. Clara era sursa lui. Simon ştia de învârteala lor.

Clara era o romantică. Ea visa la o cină la restaurant, la o ieşire în club, o plimbare pe plajă şi apoi, abia apoi, trecea la acţiune. Delpech se grăbea, voia să obţină informaţii, şi să piardă cât mai puţin timp posibil. Era jocul lor. Clara îi povestise.

Delpech încerca s-o tragă de limbă, iar Clara voia să-l fiarbă. Uneori Delpech se prefăcea că i se rupe sau zicea c-o să facă el rost de informaţii din altă parte. Câteodată pleca imediat după apetitiv, iar atunci Clara rămânea cu buza umflată. Aşa că trebuia să joace şi ea la fel de dur. Îi dădea informaţii cu linguriţa. Indicii la restaurant, ca să-l facă să vină la discotecă. „Înc-un pic, dragul meu...” Câteodată ceda. Delpech o lua cu zăhărelul, se uita la ceas sau îi promitea luna de pe cer, iar Clara arunca bomba spre sfârşitul mesei. Şi în felul ăsta se întorcea acasă pe la unsprezece şi se băga în pat singură.

Delpech şi Clara, o poezie, ce mai!

•

— Deci, a insistat Simon, în Nebunia Mazarin Delpech e specialistul?

— În fiecare vară scoate chestia asta la înaintare, i-a explicat Clara. Povestea cu Nebunia Mazarin, pe care am impresia că el a scos-o de la naftalină. O poveste legată de-o comoară vinde, nu glumă. N-am citit-o niciodată cap-coadă, dar o să tot dai peste ea în numerele din anii trecuţi ai ziarului.

— Articol de sezon, a zis Simon.

— Ce?

— Nu, nimic. Zi acolo. E ceva adevărat în povestea asta cu comoara?

— Vezi să nu. E o chestie care atrage turiştii. O legendă la fel de veche ca insula. O aud de când mă ştiu. Se zice că ar fi o comoară îngropată pe insulă.

— Care se cheamă Nebunia Mazarin?

— Da, nu prea m-a pasionat niciodată. Are legătură cu tipul ăsta, Mazarin. Cred că a fost un mare pictor, sau ceva.

— Cardinal a fost! Prim-ministru, dacă vrei. Ăla care are statuie-n piaţă!

— OK. Nu mă lua aşa, de parc-aş fi bătută-n cap. Se pare că Mazarin ăsta mai venea pe insulă şi-ar fi zis într-o scrisoare că pe-aici există o comoară, o comoară la care jinduiau toţi regii şi prinţii din Franţa. După el, i-ar fi dat unii mai mult sau mai puţin de urmă comorii, dar ar fi murit înainte să-i dezvăluie secretul. Mai e şi o poveste cu un ţăran tânăr de pe insulă, care-ar fi descoperit comoara la începutul secolului trecut. O ştie toată lumea. Pe urmă, în 1914 a plecat la război şi acolo a rămas. Mă rog, a murit. Şi de-atunci... nu s-a mai auzit nimic de ea, în afară de ce spune Delpech în fiecare vară. Cu povestea asta îi face pe turişti să alerge de nebuni în cele patru colţuri ale insulei cu cazmaua-n mână. Îţi dai seama că n-a dat nimeni peste nimic niciodată.

Legenda i-a stârnit lui Simon curiozitatea. S-a gândit c-ar trebui să vorbească cu Delpech despre asta.

Să afle cât mai multe despre comoară. Să scotocească în continuare prin arhive. Să se ţină la curent cu situaţia celor doi fugari. În câteva ore, insula asta banală devenise nemaipomenit de interesantă. Simon se simţea într-o formă de zile mari. Clara, dimpotrivă, părea depăşită de situaţie.

— Tre' să-ţi revii, Clara.

— Tu chiar eşti un copil, Casa, i-a răspuns ea. Un copil fără minte. Vrei să pleci după cai verzi pe pereţi şi să iei la picior insula asta de bandiţi, când eu îţi zic că doi demenţi umblă liberi. Cred că primarul face prostia secolului că nu anunţă pe nimeni ce se întâmplă. Şi-o să fie un scandal monstru dacă o să aibă loc şi cel mai mic incident. Şi pe tine te bucură toate astea?

— Şi pe tine ar trebui să te bucure, Clara.

Se uita nedumerită la Simon.

— Şi de ce, mă rog, Casa?

— Nu-mi mai zice Casa. Mă cheamă Simon! Dar pentru tine e afacere. Am dat peste Delpech la fortăreaţa Mazarin. Mi-a fluturat ştirea bombă pe sub nas. Ba chiar a încercat să mă descoasă. Nu m-ar mira să treacă pe la primărie ca să afle mai multe.

— Îţi dai seama, a făcut Clara, serioasă dintr-odată. Dar despre asta nu pot să suflu o vorbă. Mă dau afară imediat.

— Tocmai. Chestie pe care tu o ştii, el nu. Cu o ştire ca asta cu puşcăriaşii evadaţi, dacă nu sunt prinşi imediat, poţi să-l fierbi pe Delpech al tău şi-o săptămână, cu trandafiri, cină la lumina lumânărilor şi tot tacâmul...

— Şi-o călătorie la Veneţia! a plusat ea, în sfârşit veselă.

•

Simon a ieşit pe coridorul primăriei, adulmecând aerul de sfârşit de după-amiază. Maşina lui Delpech, cu logoul ziarului *L'Illien,* era deja parcată în faţă. Jurnalistul aştepta pe alee, relaxat, calm, cu ţigara în colţul gurii. Era şapte fără ceva. Doar un pic şi ieşea şi Clara, primăria se închidea curând. Didier Delpech i-a făcut lui Simon un semn discret şi complice din cap, fără să-i zică ceva, ca un şoim sigur c-o să-şi înhaţe prada.

11. Incontinenţă impertinentă

Miercuri, 16 august 2000, ora 19.15,
tabăra de pe peninsula sălbatică, insula Mornesey

Restul serii a trecut foarte repede. Duşul, rece ca de obicei. În funcţie de zi, ieşeam ori cu hainele ude, fiindcă le agăţam prea aproape de duş, ori cu ele murdare, fiindcă picau pe jos.

Câteodată erau şi ude, şi murdare.

Astăzi, pantalonii scurţi şi tricoul nu erau decât puţin umezi. La cină, mâncarea a fost ceva mai puţin necomestibilă decât alte dăţi, poate pentru că din echipa de la bucătărie au făcut parte două fete din cele cinci care erau în tabără. Cartofii din *hachis Parmentier*[12] erau chiar aproape făcuţi. Apoi adunarea de seară, în seara aia, fără program. Armand a venit la mine să jucăm cărţi. Când i-am zis că mă duc să mă culc, m-a privit cu ochii lui rotunzi de bufniţă.

— La nouă şi-un sfert?

N-am zis nimic, o dată pentru că voiam să mă lase naibii în pace şi apoi pentru că voiam să văd cam care-i reacţia la aerul ăsta misterios pe care mi-l dădeam.

— Trebuie să pun lucrurile la punct, Armand. Te-am lăsat.

— La punct? Cu ce? Ai agăţat ceva?

— Nu mă mai interesează lucrurile astea, Armand. În seara asta mi s-a întâmplat ceva incredibil. O fază absolut tâmpită. Aşa că tre' să-mi pun ordine în gânduri. Să fac un plan.

— Un plan?

Armand era mai vorbăreţ înainte. Ceea ce dovedea că-l prinsesem în plasă.

— Mda, un plan. Oricum, sigur o să am nevoie de tine.

— Stai liniştit, a zis Armand serios.

Apoi a adăugat:

— O să-ncerc să agăţ ceva în timpul ăsta. Vanessa pare numai bună. Mă duc să mă dau la ea. Mai ales că tre' să mă ocup de tine zilele următoare.

Armand era convins că-i torn gogoşi. Îmi plăcea la nebunie. Vedea el de dimineaţă, când aveam să-i înşir povestea mea, dacă bat câmpii sau nu.

---

[12] Fel de mâncare cu carne tocată şi piure gratinat.

•

M-a lăsat. Toţi ceilalţi plecaseră grupuri-grupuleţe. Unii stăteau de vorbă, alţii cântau adunaţi în jurul unei chitare, alţii jucau fotbal. Mi-era bine singur. Am stat să-mi pieptăn părul lins, un pic cam lung, dar nu destul ca să par rebel. Să mă spăl pe dinţi. Să-mi pun un tricou uscat. Pe urmă am intrat singur în cort, unde fuseserăm înghesuiţi să dormim doişpe oameni. Un cort mare, împărţit în două de o perdea, şapte băieţi de-o parte şi cinci fete de cealaltă. M-am băgat sub pilotă ca să-mi pun ordine-n gânduri.

Aveam o stare de bine profundă. Nu neapărat pentru că tata ar fi fost în viaţă. O euforie determinată de învierea cuiva drag, pe care l-ai iubit atât, pe care-l credeai dispărut şi pe care l-ai regăsit.

Nu, nu ăsta era sentimentul.

În privinţa tatei, în memorie nu-mi rămăseseră decât chipul lui şi câteva flash-uri.

Nimic nu mă putea face să zic că „îl iubesc pe tata".

Era oare o monstruozitate să gândeşti aşa?

Oare mă minţeam gândind asta?

Nu ştiam, îmi dădeam seama numai că nu sentimentul ăsta de dragoste pierdută era cel mai pregnant. Mai puternică era logica imbatabilă a desfăşurării evenimentelor care-mi confirma intuiţiile. Toate presupoziţiile mele aveau ceva delirant, ca un vis sau o fantasmă. Şi totuşi se dovedeau adevărate. Dovada asta mă însufleţea.

Avusesem întotdeauna dreptate.

Certitudinea asta îmi dădea o forţă incredibilă. Simţeam cum se revarsă în mine. O senzaţie de superioritate faţă de toţi băieţii şi fetele din tabără. Statutul meu de orfan mă plasa deja deasupra lor. Dar acum... Asta îmi depăşea toate aşteptările. Armand, cu cărţile lui de joc şi planurile lui de agăţat de doi bani, Madiha şi furturile ei mărunte de ochelari de soare sau de alte porcării din magazinele de suvenire din port, fotbalul şi toate glumele proaste... Preocupările celorlalţi din tabără mi se păreau aşa de meschine. Ambiţiile lor, aşa de limitate şi de previzibile. Încă vorbeau despre ce filme de groază mai apăruseră. *Pădurea ucigaşă. Blair Witch.* Eu o terminasem cu astea. Nu mai dezbăteam despre filmele de groază pentru adolescenţi care tânjesc după senzaţii tari.

Eu aveam filmul meu.

În care eram eroul.

Eram norocos! Fix la asta mă gândeam. Eram norocos! Ca un adolescent care descoperă că e cel mai talentat la muzică, la fotbal sau la dans din generaţia lui. Un astfel de adolescent ştie sigur că n-o să aibă aceeaşi soartă

ca toţi ceilalţi, că n-o să meargă cu turma. Ce minune să ai şaişpe ani! Să trăieşti cu siguranţa că oriunde ai merge eşti unic.

•

Ceilalţi unşpe au venit şi ei la culcare. Băieţii într-o parte a cortului, fetele în alta. M-am prefăcut imediat că dorm. Eram expert la jocul ăsta, încă de când aveam şase ani. Începeam să-mi controlez respiraţia sub pilotă şi puteam s-o ţin aşa ore întregi. Respiraţie potolită. Pieptul care urcă şi coboară. Întorsul de pe o parte pe cealaltă din când în când. Mormăielile. Dar treaz-trezuţ, de veghe. Specialitatea mea.

— Băiatu' lu' tata a tras pe dreapta deja?

Era vocea Madihei. Imediat ce plecau instructorii, ieşea din partea fetelor şi venea să stea pe un pat liber de la băieţi. Nu ca să agaţe, ştiam cu toţii că are un prieten de optşpe ani care-o aşteaptă la ea în cartier, în Château Blanc, la periferia Rouen-ului. Dar zicea că îi place mai mult să stea de vorbă cu băieţii decât să asculte tâmpeniile fetelor. Madiha, femela alfa. Şefa haitei în comunitatea noastră, comandanta cazărmii.

Băiatu' lu' tata. Nu mai puteam de fericire. Când avea să afle Madi! Cartierul ei, căminul, fraţii ei de acolo, nimic din toate astea nu cântărea la fel de greu, ca situaţie familială, dacă le comparai cu destinul meu.

Ritualul clasic a început.

Concursul de băşini. Simulările de orgasme. Glumele.

— Nu te mai masturba, Dav, c-o să găureşti salteaua.

Încetul cu încetul, discuţiile au început să devină mai profunde. Vorbea David.

— Frate, ce ţâţe are Stéphanie. Am stat cu ea sculată toată ziua-n barcă.

— Şi sunt şi supertari, s-a auzit Armand.

— Tu de unde ştii?

— Păi, le-am pipăit, îţi dai seama.

S-a zgâlţâit cortul de hohote la faza asta. Până şi eu râdeam, învăţasem şi să râd controlându-mi respiraţia sub pilotă.

— Le-ai pipăit? a întrebat Kevin.

— Dap, a zis Armand. Mă rog, am fost pe-aproape, m-am frecat de ele. Ca din greşeală. Am pus un pic mâna şi m-am scuzat dup-aia.

Linişte totală.

Cretinii ăia chiar credeau tot ce îndrugă Armand. Erau aşa de tâmpiţi, că tot nu se prinseseră de schema lui?

— Pe bune? a întrebat unu, sigur Yohan.

— Dap, tari ca nişte pepeni mici. Îţi zic io.

— Poate-s false, a zis cineva, probabil Hugo. Ţâţe de plastic.

— De silicon, cretinule! a ţipat o voce pe care n-am reuşit s-o identific.

— N-au făcut şi piu-piu când le-ai pipăit?

Asta era Madiha. I-a zis-o. Zâmbeam pe sub pilotă.

Tot cortul se zguduia de râs.

Cam prea tare.

Auzeam clar zgomote de-afară, hârşâit de pietriş pe alee. Paşii Madihei, care se strecura în partea fetelor. Apoi, imediat, lanterna a trecut pe faţa fiecăruia din cort. Yoyo a început să urle:

— Încă n-aţi terminat cu circăraia? Chiar o s-o ţineţi aşa seară de seară?

— Şi ce? a făcut Yohan. Nu mai suntem nişte ţânci!

— Atunci, demonstraţi-o! Unii vor să doarmă. Asta se numeşte respect.

— Cine, adică? Cine vrea să doarmă? a insistat Hugo.

Cretinul de Yoyo mi-a înfipt lanterna în figură.

— Colin Remy, de exemplu.

Ce tâmpit Yoyo ăsta. Nu-i cerusem nimic! Îmi punea tot cortu-n cap. Mai şi insista.

— S-a culcat la nouă pentru că era mort de oboseală. Nici când ieşim în larg pentru el nu e o joacă!

Ce retardat! Mă abţineam, dar îmi venea să mă ridic şi să-i bag lanterna aia pe gât. Răbdare. Eram stăpân pe situaţie, cum tăceam acolo, prefăcându-mă că dorm.

— Şi avem şi noi treabă. Trebuie să facem programul pentru mâine. Aşa că nu fiţi răi. Hăhăiţi şi voi în şoaptă.

Alte hohote.

— OK, Yoyo. O să hăhăim în şoaptă, a zis Kevin.

La sfârşit, Yoyo a încercat să facă pe complicele.

— Am încredere în voi, băieţi. Şi noi suntem rupţi de oboseală.

S-au auzit mai multe „Da”-uri şi „OK”-uri înţelegătoare. Asta ar fi trebuit să-l împace pe Yoyo. Se descurcase binişor. Dar Armand a luat-o de la capăt.

— Data viitoare poa' să vină Stéphanie să ne vadă?

Yohan i-a cântat în strună.

— Nu poate, la ora asta-i goală puşcă deja.

— Nu-i nimic, a zis altă voce.

Armand i-a dat înainte.

— Nu fiţi răi, băieţi. Lăsaţi-l pe Yoyo să se întoarcă la Stéph. Doar v-a spus. Au o grămadă de treabă...

Hohote nebune din nou. Până la urmă, Yoyo a ieşit plin de draci.

— Dacă nu terminaţi cu circăraia, data viitoare o să vină părintele Duval!

N-a îndrăznit nimeni să întrebe: „Gol puşcă?”

Cu părintele Duval nu mergea aşa. Până şi Armand şi Madiha se potoleau de faţă cu el. Era absolut imposibil să-ţi dai seama ce reacţie o să aibă, dar

prin tabără se zvonea că dă nişte pedepse îngrozitoare. Venea rar. De obicei apărea Yoyo. Eu nu prea mă băgăm în meciurile astea nocturne. Dar mă distrau. Nu şi-n seara aia. Cu Yoyo care mi-o trăsese rău de tot. Numai ce-a plecat, că Madiha s-a şi întors în partea băieţilor.

Ea a deschis prima gura, mai încet decât înainte, aproape în şoaptă, de parcă nu voia să mă trezească.

— Băiatu' lu' tata începe să mă calce pe nervi. Ştiu eu cum sunt lingăii ăştia. Am văzut o groază la cămin. O să trebuiască să-i explicăm cum stă treaba.

Vorbea de mine.

Să nu zic nimic. Să mă prefac că dorm. Şi să acţionez la momentul potrivit.

Încetul cu încetul, au tăcut. Mai încerca unul, altul să facă o glumă, dar când n-a mai răspuns nimeni s-a terminat cu totul. S-a mai auzit un „Hei, aţi adormit?" mai mult în şoaptă. Şi pe urmă gata.

La nani toată lumea.

Auzeam din pat răsuflări din ce în ce mai potolite. Mai aveam de stat doar câteva zile. Thierry şi Brigitte veneau sâmbătă. Voiam neapărat să-l găsesc pe tata înainte să ajungă ei. După asta avea să fie mai complicat. Să spargă tabuul. Să dea explicaţii. Să-i cred pe cuvânt?

Ce să cred?

Trebuia s-o fac înainte să vină.

Înşiram întrebările pe care trebuia să mi le pun:

Ce făcea tata pe insulă? Unde locuia? Cum îl chema acum? Şi, mai ales, de ce mă lăsaseră să cred că e mort de zece ani?

Trebuia s-o iau de la zero. Să verific tot. Numele şi locurile îmi erau clare în minte: s-o sun pe buni Madeleine. Să mă duc s-o văd pe Martine, dădaca mea, dacă mai locuia pe insulă. Să vizitez abaţia Saint-Antoine ca să găsesc informaţii despre incidentul ăla petrecut în urmă cu zece ani şi legătura cu tatăl meu. Să găsesc poate un jurnalist de la *L'Ilien,* ziarul local cu sediul la Saint-Argan. Sigur existau arhive. Aveam o grămadă de chestii de făcut. Şi nicio ezitare.

Timp nu prea aveam.

Ieşirile de-o oră pe cont propriu şi cele cu grupul nu-mi ajungeau. Ce era să fac? Să-i explic totul părintelui Duval sau lui Yoyo? Ar fi fost totuna dacă le-aş fi povestit lui Thierry şi Brigitte. Atunci, n-aş mai fi putut face un pas fără să fiu supravegheat. Să vorbesc cu Stéph? De ce nu? Dar şi asta mi se părea prea riscant. N-avea ea chef să acopere un minor, şi orfan, băgat într-o poveste atât de dubioasă.

Să fug?

Asta era soluţia. Dar ca să-mi duc la capăt cercetările trebuia să mă pot mişca liber, să merg în locuri publice. Să fug şi să mă ascund nu mă ajuta cu nimic. Şi-apoi, să fugi pe o insulă... Nu, singura soluţie era simplă, evidentă: să mai implic câţiva prieteni, care ar fi putut să mă acopere în caz de ceva.

Începând de a doua zi, aveam să ies din tabără cât mai devreme posibil. Dacă mă căuta vreun adult, complicii mei mă acopereau: „Colin? E în cort, încă doarme" sau „S-a dus la baie, se-ntoarce imediat", „L-am văzut acum cinci minute. S-a dus să pună o scrisoare la poştă", „E prin tabără, citeşte, voia să fie singur puţin".

Armand era clar omul potrivit pentru aşa ceva. Avea să-nţeleagă, să mintă fără să clipească, avea şi imaginaţie, şi curaj. Singura problemă era că noi o ardeam mereu împreună şi nu putea să mă acopere tot timpul şi să fie şi crezut. Lipsa mea ar fi fost observată imediat.

Mai aveam nevoie de un complice. Dacă se putea, cel mai puţin tâmpit din tabără, după Armand, şi mai curajos decât el, ca să îndrăznească să mă scoată în faţa lui Yoyo şi a părintelui Duval. Şi mai trebuia să fie cineva despre care să nu creadă nimeni c-ar putea avea vreun *deal* cu mine. Numele mi-a venit imediat în minte.

Madiha.

Clar, Madiha, şefa haitei, era complicele ideal.

Mai rămânea s-o conving şi pe ea.

•

Era două dimineaţa.

Ghemuit lângă patul ei, am început s-o zgâlţâi pe Madiha. A deschis un ochi, somnoroasă.

— E-adevărat că eşti cu Armand?

I-a luat ceva să se convingă că nu visează. Fix înainte să mă apuce de gulerul tricoului şi să mă-njure de tot neamul, m-am dat puţin înapoi şi-am zis din nou în şoaptă:

— E-adevărat că eşti cu Armand?

Mi-a răspuns tot în şoaptă:

— Ce naiba vrei?

— Am auzit că eşti cu Armand.

— M-ai trezit numai ca să-mi spui prostia asta?

S-a ridicat în capul oaselor. Semăna puţin cu o cobră gata de atac.

— Nu-i nicio prostie, de la Armand ştiu. Se pare că vă pupaţi prin bude. Şi mai mult decât atât. V-am văzut, aşa că suntem deja doi care pot confirma.

— Eşti dus! Rău de tot. Eşti mort!

M-am aşezat pe patul ei. Fără să-i cer voie.

— Şi cine-o să mă omoare, mai exact? Cred că ceilalţi o să fie mai ofticaţi că umbli cu piticul păros şi ochelarist. Doar ştii cum sunt băieţii, şi fetele sunt şi mai rele. Madi şi gremlinul. Şi ştii că Armand e creativ la capitolul zvonuri, şi eu la fel, o să vezi. Băiatu' la tata din casa lingăilor (şi aici am făcut o pauză) nu stă rău cu imaginaţia. Ca să nu mai zic de prietenul tău, celebrul tău iubit care te-aşteaptă, dacă aude bârfa...

Ochii ei negri aruncau pumnale.

— Nu ştiu care-i treaba, băiatu' lu' tata, dar stai puţin, să-mi găsesc Opinelul, şi bucăţi te fac!

— OK. N-ai decât. În timpul ăsta, mă piş la tine-n pat.

— Ce-ai zis?

— Ai auzit ce-am zis. Mă piş la tine-n pat. Sau aştept până mâine-dimineaţă, când e toată lumea la duş... Sau la noapte, când dormi.

Madiha tot nu se prindea.

— Eşti un pervers, nu? Un pervers împuţit. De dimineaţă convoc adunare generală şi vezi tu ce păţeşti. Când o să le povestesc celorlalţi, o să te spargă.

Mă chinuiam să-i zâmbesc. Eram sigur pe mine. Măcar aparent.

— Şi ai impresia c-o să te şi creadă? Că băiatu' lu' tata, care doarme dus, vine să se pişe în patul tău? Crezi c-o să pună botul la asta? Poate o să pară că da numai ca să nu te supere, dar ce-o să mai facă mişto de tine pe la spate! Madi, spaima taberei! Se pişă-n pat!

Madi înţelesese. Cobra se înmuia.

Îmi dădeam seama la ce se gândeşte: că se pupase cu Armand mai era cum mai era, dar să se audă în toată tabăra că face în pat era groaznic. O lovitură pe la spate. De care nu se putea apăra. Tot ce-ar fi putut spune în apărarea ei, explicaţiile sau ameninţările, n-ar fi făcut decât să-i convingă pe ceilalţi că făcea pe ea în somn.

— Te omor, a zis calm cobra Madiha într-o ultimă tresărire. N-am nevoie de ceilalţi. Te distrug.

A dat să se ridice. I-am pus mâna pe umăr.

— Nu mişca! Altfel fac gălăgie şi-i trezesc pe ceilalţi. Înainte să mă bag în pat. Şi mă-ntorc într-o oră, sau mâine, sau poimâine. Nu poţi să mă păzeşti tot timpul. Mai bine te bagi la somn.

Madiha a început să mă privească cu alţi ochi. Asta şi voiam, îşi dădea seama că nu mi-e frică de nimic. Sigur ştia să recunoască asta. Încăpăţânarea. Cred c-a fost surprinsă s-o vadă la mine. Să o descopere abia acum.

— Ce vrei? Faci aşa pentru că m-am luat de tine?

— Nu. Mi se rupe.

Am mai făcut o pauză calculată.

— Am nevoie de ajutorul tău, Madiha.

S-a uitat în ochii mei şi am înţeles că mă credea un nebun periculos. Cu atât mai bine.

— Vrei să te-ajut?

— Îhm.

Aşa că i-am zis povestea mea. Toată povestea. Mi-a luat juma de oră. Părea obosită, dar mă asculta cu atenţie. Fascinată. Nu s-a îndoit nicio clipă de ce spuneam şi nu m-a întrerupt cu chestii de genul: „Eşti sigur că e tatăl tău?". În ochii ei căpătasem o altă aură. Cred că vedea în mine ceva, într-un fel mistic. Aveam impresia că pot să-i cer orice, chiar orice. Era mândră c-o alesesem pe ea să-mi fie complice. Când să mă întorc la mine în pat, mi-a zis pur şi simplu:

— OK, Colin. O să te acopăr. Ai făcut bine c-ai venit la mine.

Şi pe urmă a mai zis la mişto:

— Nu trebuia să mă ameninţi că te pişi la mine-n pat. Şi mai ales prostiile cu Armand.

— Te-ai descurcat, i-am zis eu. Câteva clipe mi-a trecut prin cap să spun că seara chemi fetele în pat şi vă prostiţi.

— Cine ţi-a zis că n-am făcut-o?

12. Baie la miezul nopţii

Miercuri, 16 august 2000, 23.49,
plaja din golful Rubis, insula Mornesey

— Vii cu mine-n apă?

Candice stătea lungită lângă Simon. Într-o rochiţă ca de in. Galben-pai. În întunecimea plajei, luminată doar de un felinar din depărtare, ţesătura se confunda cu nisipul. Simon nu vedea din Candice decât coapsele bronzate, un braţ care i se plimba pe piept, încercând să-i descheie cămaşa, şi un bust delicat, ce i se dezvăluia până la linia sânilor. Părul ei blond putea fi şi el confundat cu ţesătura aurie sau cu nisipul: chipul fetei părea că pluteşte, o faţă dulce pe care zâmbetul şi ochii de pisică prindeau viaţă în mâinile unui păpuşar invizibil.

Simon stătea neclintit. Nu se putea gândi decât la povestea cu puşcăriaşii evadaţi şi la teza care prezenta insula Mornesey ca pe o vizuină de mafioţi. Îi povestise o parte din ce ştia şi lui Candice, fără să-i dea prea multe detalii sau nume. Ea îl ascultase, răbdătoare, înţelegătoare. Aşteptând continuarea. Pentru moment, lipsa de iniţiativă a lui Simon părea s-o excite.

O strategie curajoasă, îndrăzneaţă... şi trecătoare.

— Candice, tu lucrezi la ghişeul de bilete al abaţiei, nu? a întrebat Simon. Eşti studentă la istorie, aşa-i?

Primul nasture de la cămaşa lui Simon a fost desfăcut. O mână i-a mângâiat pieptul. Atingerea rece a unei brăţări l-a făcut să se înfioare.

— Îhm, în anul doi la master. Scriu o dizertaţie despre tiranii din Antichitate. Despre Periandru din Corint, mai exact. Un individ fără scrupule care şi-a omorât mama şi soţia. Îmi place la nebunie... Nu ştiu ce-o să găsesc de muncă după asta, dar măcar am reuşit să găsesc un job la abaţie, pe malul mării, toată vara... Aşa, deci mergem să facem baie?

Al doilea nasture a cedat. Mâna ghiduşă cobora. Brăţara se plimba pe pielea lui. Simon o ţinea una şi bună.

— Cred că ştii foarte bine istoria abaţiei Saint-Antoine, nu? Faza cu galeriile subterane şi comorile ascunse, cu Mazarin?

Al treilea nasture.

— Sunt în vacanţă acum, dragul meu. Iartă-mă, dar n-am venit să stăm de vorbă despre ruinele astea care abia dac-atrag zece turişti rătăciţi... Tu ai putea să-mi spui mai multe despre asta, corect? Nu lucrezi la paza insulei

tale de bandiţi? Sigur ştii vreo chestie macabră, vreo crimă, ceva palpitant ce-ai putea să-mi povesteşti.

— Nici n-ai idee... Dar nu pot să-ţi zic. E secret de stat. Îmi pare rău.

— Faci cum vrei.

Degetele lui Candice s-au plimbat câteva clipe prin părul blond de pe pieptul lui Simon, apoi s-au îndepărtat brusc.

— Dacă tu n-ai chef, eu intru!

Candice s-a ridicat dintr-un salt. Rochia de nisip i-a căzut dintr-odată, fără zgomot.

Ştia frumoasa ce face.

Tâlharii care erau pe insulă de două secole încoace, Jonas Nowakoski şi Jean-Louis Valerino, Mazarin şi călugării lui au dispărut toţi ca prin farmec din mintea lui Simon. S-a lăsat cortina. Ascunşi cu toţii după o perdea delicată de dantelă albă, un slip tanga alb şi-un sutien balconet, din care Simon nu putuse să admire până atunci decât bretelele, pe umerii arămii ai lui Candice.

Fata îl domina pe Simon. A reuşit să se dezbrace dezarmant de firesc. Sutienul a zburat dintr-o mişcare, căzând neglijent şi dispărând în întuneric de parcă nici n-ar fi existat vreodată.

Lui Simon îi bătea inima să-i sară din piept.

Frumoasa a ridicat un picior şi a rămas în echilibru ca o prim-balerină.

Chiloţii de dantelă au alunecat pe o coapsă, apoi pe cealaltă.

Simon şi-a ferit privirea galant, pudic.

Numai o clipă.

Ofranda de dantelă i-a aterizat neaşteptat pe faţă, acoperindu-i ochii, nasul şi gura.

Copleşindu-i aproape toate simţurile. Drăcoaica ştia să ţintească.

— Tu pierzi.

Un chicotit de nimfă veselă s-a dizolvat în nemărginirea golfului Rubis.

— E... e interzis, a bâiguit Simon.

N-avea pic de autoritate!

Candice îi întorsese deja spatele, îndreptându-se spre mare.

•

Valurile se avântau spre plajă, lingând nisipul la numai douăzeci de metri de ei. Spuma delicată se pierdea în reflexe strălucitoare, trasând linii înşelătoare, nestatornice, asemenea unor cuvinte scrijelite şi apoi aruncate în ocean, spre continent, ale căror luciri puteau fi ghicite în depărtare.

Simon s-a aşezat pe nisip. Subjugat. Ochii i se plimbau când pe fesele ce se îndepărtau, când pe talia subţire, pe care ar fi putut-o cuprinde şi un copil, sau pe curba spatelui gol, pe care se revărsau razele firave de lumină.

Perfectă.

Umbra îi alungea silueta, transformându-i trupul delicat de păpuşică într-o zeiţă longilină.

Candice a dispărut în apă. Câteva minute. Simon nici măcar n-a apucat să-şi facă griji sau să se decidă s-o însoţească, că fata a şi ieşit din mare. Zâmbind. Şiroind. Uitându-se în ochii lui Simon, ca un îndemn la necuviinţă.

Sfârcurile i se întăriseră de la frig, colorându-i sânii mici, aproape lipsiţi de areole, ca două cratere ale unui vulcan tânăr.

Picurii de apă i se scurgeau pe trup.

Apropiindu-se, Candice s-a răsucit delicat. S-a arcuit şi şi-a netezit părul pe ceafa cu o mână, oferindu-şi drept ofrandă lunii chipul, sânii, sexul.

Şi privirii bărbatului.

Totul era premeditat. Nu era nici Simon atât de fraier. Fiecare mişcare fusese calculată, repetată. Şi, cu siguranţă, nu era nici primul căruia i se oferea spectacolul acesta. Însă nu-i păsa prea mult, atâta timp cât avea parte de o reprezentaţie doar pentru el.

Candice nu se grăbea, se apropia lent, unduindu-şi şoldurile şi păşind lasciv dintr-o parte-n alta ca un rac. De parcă şi nisipul o voia pentru el.

O tipă de ilustrată erotică, s-a gândit Simon, corp de vis în asfinţit.

„Sărutări de la Mornesey".

O fată din reviste, a cărui căldură avea s-o simtă în câteva clipe.

Simon a rămas aşezat. Candice venea tot mai aproape.

Prea încet. Simon nu mai rezista.

Trupul ei bronzat era fără cusur.

Prin ce miracol, când era pironită toată ziua în spatele ghişeului?

Mister feminin.

Îi mai despărţeau câţiva centimetri.

Rămăsese în picioare în faţa lui. Superba Candice era blondă naturală.

*

Candice l-a împins pe Simon pe spate cu un deget. I-a şoptit cu o voce senzuală:

— Aşa, domnule detectiv, tot n-ai nicio anchetă sordidă să-mi împărtăşeşti?

Trupul ei gol s-a întins peste Simon. Umed. Revărsându-se.

L-a sărutat pe buze nu mai mult decât o clipă, apoi a coborât pe pieptul lui.

— Micul meu Bruce Willis. Numai şi numai al meu...

A mai coborât puţin. Simon a închis ochii, împietrit de plăcere, cu mâinile fremătătoare, şovăind între fesele lui Candice şi catarama de la curea.

•

Detunătura a spulberat liniştea nopţii.

O împuşcătură.

La câţiva metri de ei.

Simon s-a rostogolit, ca din reflex, acoperind cu trupul lui corpul de păpuşă ce încă-l săruta.

Linişte din nou.

— Stai aici.

Era clar din tonul lui că nu glumeşte. Candice a rămas întinsă pe nisip. Vie. Tremurând.

Simon s-a târât pe nisip. Detunătura se auzise dinspre nord. O armă de foc, fără nicio îndoială. În semiîntuneric, nu vedea, practic, nimic.

Dacă stătea să se gândească mai bine, poate că focul fusese tras de undeva de departe, iar vântul propagase zgomotul pe sute de metri. Golful Rubis era locul cu plaja cea mai mare de pe insulă, întinzându-se pe câţiva kilometri. Simon s-a ridicat puţin, mergând ghemuit, aproape în patru labe, ajutându-se de mâini ca să înainteze prin nisipul fin. Derulându-şi rapid în minte un posibil scenariu. Un foc de armă în creierii nopţii pe plajă. Doi fugari, Jonas Nowakoski şi Jean-Louis Valerino. Să facă legătura, să se ducă să vadă, să înainteze în întuneric.

•

Al doilea foc de armă l-a culcat la pământ.

Pentru câteva clipe, Simon a rămas neclintit. Stană de piatră. A început să tuşească, scuipând firicelele de nisip pe care le înghiţise.

A doua detunătură venea din aceeaşi direcţie. Să fi fost zece metri? Cincizeci? O sută?

N-avea cum să-şi dea seama.

Simon a făcut ochii mari.

Căcat! Acum ştia.

Exact douăzeci de metri!

Două trupuri nemişcate, culcate la pământ unul peste altul, pe nisip, chiar în faţa lui.

Simon s-a târât din nou, fără să gândească, fără un plan. Între el şi cele două corpuri nu erau decât câţiva metri, şi poate că ucigaşul încă îi avea în cătare.

Era ţinta ideală. Era nebun.

Totuşi, a înaintat. A atins primul corp. Un sacou gri. Un fior i-a străbătut şira spinării.

Era prima dată când atingea un cadavru. Trupul era cald încă.

De parcă...

Cadavrul s-a ridicat dintr-odată, braţul a străpuns întunericul şi l-a lovit cu putere pe Simon în piept. Înainte să se prăbuşească, a reuşit să se agaţe de poalele sacoului. Cele două trupuri s-au rostogolit pe nisip. Simon şi-a recăpătat forţele pentru o clipă şi a încercat să-şi imobilizeze adversarul sucindu-i braţul la spate.

— Nu mişca, sau ţi-l rup! a ordonat el.

În loc de răspuns, silueta a întins braţul liber şi l-a apucat zdravăn de păr pe Simon. Acesta a urlat şi şi-a slăbit strânsoarea. Un picior în burtă l-a făcut să se chircească de durere. Cadavrul, surprinzător de atletic, a dat să se ridice, însă Simon nu se lăsa, l-a tras peste el, făcându-l să se prăbuşească. Pumnul lui Simon i-a nimerit în umăr, apoi în spate. Lovitura l-a făcut pe celălalt să-njure printre dinţi, în timp ce se pregătea să atace la rândul său. Tipul trebuie să fi avut cu cel puţin zece kilograme mai mult decât Simon. S-a arcuit gâfâind.

— Morţii mă-tii de muist...

Simon şi-a tras sufletul o clipă. Şi s-a dat un pas înapoi.

— Pa... Paza insulei.

Formula magică.

Cadavrul s-a oprit brusc. Cei doi s-au privit îndelung, vlăguiţi de lupta lor scurtă şi aprigă. O voce de femeie a spart tăcerea, la doi metri de ei. Al doilea cadavru, s-a gândit Simon, la fel de mort ca primul.

— Denis, opreşte-te!

Simon a răsuflat uşurat. În faţa lui era un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu cămaşa ce stătea să-i plesnească pe o burtă de reprezentant de vânzări, cu broboane picurându-i din capul chel. O moacă de bărbat cumsecade. Femeia din spatele lui avea cam aceeaşi vârstă şi se înfăşurase strâns într-un trenci. Privirea indiscretă a lui Simon a alunecat spre nişte chiloţi tanga roşii abandonaţi pe plajă lângă o fustă, roşie şi ea.

Femeia dârdâia. Stânjenită peste poate.

— Aţi... aţi auzit focurile de armă? a făcut Simon încercând să-şi depăşească jena.

— Ăă... da, a zis bărbatul. Nu ne-am dat seama din ce direcţie vin, am crezut că pe noi voiau să ne doboare. Mai ales după a doua împuşcătură. Am... am protejat-o pe Suzanne. Am... am făcut pe morţii.

Doi îndrăgostiţi. Probabil fără striptease şi fără baie în mare, dar îndrăgostiţi.

Simon era furios în sinea lui că fusese atât de prost.

— Ce... ce-o fi fost? a întrebat Denis.

Simon n-a răspuns. Totul părea să se fi liniştit pe plajă. Nu prea avea ce să facă, altceva decât să aştepte dimineaţa şi să dea o declaraţie. Cu siguranţă fuseseră şi alte cupluri martore la incident.

Şi poate chiar un cadavru. Sau două. Undeva pe insulă.

13. Bufniţa neîncrezătoare

Joi, 17 august 2000, ora 02.47,
tabăra din peninsula sălbatică, insula Mornesey

Când m-am băgat din nou în pat, am simţit cum forţa aceea nemărginită mă stăpâneşte iarăşi. Nimic nu mă putea opri.

La cinci dimineaţa, când toţi ceilalţi încă dormeau, chiar şi Madi, m-am dus să-l trezesc pe Armand. S-a uitat din nou la mine cu ochii lui de bufniţă. L-am scuturat puţin înainte să-i expun povestea. A aţipit de mai multe ori cât vorbeam. Trebuia să-l zgâlţâi mereu. Încercam să cresc suspansul, să nu-i spun de la început că-l văzusem pe tata viu în port. La faza cu ameninţările de pe patul lui Madi şi flirtul lor inventat, i-a fugit somnul.

— Nu cred! În niciun caz nu mă-ntâlnesc cu walkiria asta!

— Wal... cum?

— Walkiria asta. Războinicele din mitologia nordicilor care-i duceau pe bărbaţi în infern.

— Madi nu e chiar genul nordic.

— Lasă, ştiu eu ce zic. Internaţionala castratoarelor cărora nu le plac decât tipii lucraţi la sală.

Am oftat, apoi i-am zis de-a doua fază, când am ameninţat-o că mă piş la ea în pat. Am avut impresia că i s-a părut un gest de vitejie incredibilă. Într-un final, am ajuns la partea cu Fordul Tranzit Connect alb şi la taică-meu viu care-l conducea. Dar Armand a reacţionat exact pe dos decât mă aşteptam. S-a uitat fix la mine.

— Ai luat-o razna, Colin! Nu cred o boabă din povestea ta.

— Cum adică nu crezi o boabă?

— Ţi se pare că zic la mişto?

— Nu, nu cred că zici la mişto. Nici că minţi. Cred că te înşeli. Prima chestie, cum ţi-ai dat seama că e taică-tău? Nu l-ai văzut de ani de zile. De la şase ani nu mai ţii minte feţele oamenilor pe care nu-i mai vezi pe urmă.

— Ba da, chiar şi de la şase ani îţi aminteşti. Şi de zece ani mă uit în fiecare zi la faţa lui. În fiecare dimineaţă şi în fiecare seară. La câteva zile după ce ai mei au murit, unchiul şi mătuşa mea mi-au adus o fotografie cu tata şi cu mama. Una mărită, înrămată. Am pus-o pe noptieră. N-am vorbit niciodată despre părinţii mei, dar măcar mi-au lăsat asta, ca să nu-i uit. O

poză cu noi trei. Eu, tata şi mama. Zâmbim toţi larg în faţa abaţiei din Mornesey, într-o zi însorită. E un prim-plan. Aşa că...

— Mda...

— Şi acum ceva mai bine de un an, scotocind prin sertarele unchiului meu, am dat peste o cutie cu fotografii. Poze cu mine de când eram bebeluş până la şase ani. Şi zeci de poze cu ai mei. Făcute pe insulă. Şi unele dinainte să se mute acolo. De la nuntă. Din vacanţe. Am găsit până şi-un film.

— Un film?

— Îhm, o casetă. Un film făcut de mătuşa mea cu o cameră video. Are două-trei minute.

— Şi ce-i în filmul ăsta?

— Mai nimic. Nişte oameni care mănâncă afară, la ruinele abaţiei. Sunt şi eu, am vreo cinci sau şase ani. Mă joc lângă ei.

— Şi e şi tatăl tău?

— Da.

— Tatăl tău cu mama ta?

Am avut o imperceptibilă ezitare:

— Da.

Chiar îi recunoscusem pe mama şi pe tata în film. Mama râdea tot timpul. Ţinea în mână o farfurie mare cu legume şi îi servea pe ceilalţi. Frumoasă, fericită. Dar tata nu era lângă ea. Stătea în celălalt capăt al mesei, lângă o tipă foarte tânără şi foarte frumoasă, cu trup atletic, roşcată şi tunsă scurt, băieţeşte, cu o fustă tot aşa, scurtă. Camera se mişca într-un traveling lent şi cadrul era larg, surprinzând pe toată lumea aşezată acolo. Sub masă, mama n-avea cum să vadă asta, pentru că stătea în faţă, tata îi mângâia fetei coapsa dezgolită, şi pe ea nu părea s-o deranjeze. Era clar ce făcea tata. Îşi strecura mâna pe sub fusta tipei, discret, dar până sus. Dacă e să mă iau după ce vârstă aveam atunci, filmul fusese făcut cu câteva luni înainte de moartea lor.

— Oamenii mai îmbătrânesc în zece ani, îi dădea Armand înainte.

— Nu în halul ăsta. Nu îmbătrânesc cine ştie ce între treiş'cinci şi patruşcinci. Şi dacă-ţi zic că l-am recunoscut înseamnă că aşa e. Crede-mă şi pe mine.

Armand încă nu era convins.

— Ai găsit ce-ai căutat. Din cauza profeţiei mamei tale, cum îi zici tu. „O să-l regăseşti pe tatăl tău". Tu crezi că trăieşte, când, de fapt, ea îţi vorbea de rai şi Dumnezeu. Logic! Aşa că te-ntorci aici, sperând c-o să-l întâlneşti pe taică-tău viu. Şi când vezi primul tip care-i seamănă, zici că-i el. Ca un pui de raţă ce crede că primul lucru pe care-i cad ochii când iese din ou e maică-sa, chiar dacă e un cauciuc de maşină sau o gheată veche. Logic, îţi spun eu.

— Nu e numai profeţia mamei, Armand. Sunt mai multe indicii. O grămadă de dovezi.

Armand s-a ridicat în capul oaselor şi s-a uitat la mine zâmbind ca un judecător de instrucţie în faţa argumentelor unui avocat care apără un cap al mafiei.

— Dă-i drumul. Te ascult.

— Vezi tu, unchiul şi mătuşa mea ştiu că tata trăieşte. Nu au vorbit niciodată despre asta de faţă cu mine, dar s-au dat de gol de câteva ori. De exemplu, am prins frânturi din discuţii la telefon între Thierry sau Brigitte şi prieteni vechi de-ai lor care-au rămas pe insulă, faze de genul: „Să-l saluţi din partea mea. Zi-i că totul e OK. Că Colin e bine". Şi când întreb „Cui să-i zică?" se fâstâcesc mereu: „Nimănui. Nu mai ţii tu minte".

— Şi tu numeşti astea dovezi? a făcut Armand căscând.

Armand mă superoftica. Madi mă crezuse şi nu pusese nicio întrebare.

— Nu e tot. Mai e şi felul lor de-a vorbi tot timpul la prezent despre tata. De-a zice că Jean e aşa şi pe dincolo. Sau că Jean crede una sau alta... Dar, vezi tu, nu-i rostesc niciodată numele în prezenţa mea. Nu fac asta decât atunci când nu sunt în preajmă sau au impresia că dorm. Cu timpul, am devenit expert să mă prefac că dorm dus.

— Norocul tău.

Armand abia mai ţinea ochii deschişi. L-am scuturat de umeri.

— Stai, că n-am terminat. Am mai adunat şi alte dovezi. Cu mult înainte să dau de film, am găsit ilustrate semnate „Jean" într-un album vechi cu fotografii de familie, pe care unchiul şi mătuşa mea l-au ascuns în şifonierul din dormitorul lor. Unde teoretic n-am voie să intru. Am scotocit şi am găsit vreo zece ilustrate primite de-a lungul ultimilor zece ani, prima trimisă când încă nu împlinisem şapte ani. Toate au fost expediate de pe insula Mornesey sau de prin împrejurimi, din staţiuni sau oraşe din departamentul Manche, Portbail, Barneville, Chausey, Siouville. Pe toate scrie câte-o prostie de genul: „Vremea e frumoasă, dar bate puţin vântul. Totul e bine. Sper că şi voi sunteţi bine. Mă gândesc la cel mic". Şi, cel mai important, ascultă-mă cu atenţie, toate sunt semnate „Jean". Deci, de asta ce spui?

Răspunsul lui Armand a venit ca o palmă peste faţă.

— Că există cu siguranţă mai mult de un Jean pe coastele Canalului Mânecii, cretinule, şi sigur habar n-ai cum scrie taică-tău.

Tipul ăsta putea să gândească logic şi dacă dormea în picioare. Ce mă mai scotea din sărite!

— Da, bine. Şi, dacă sunt doar nişte ilustrate banale, de ce să le ascunzi? Să le păstrezi şi să le ascunzi?

— Ce ştiu eu? Toată lumea face dintr-astea, nu? Păstrează chestii de genul.

— Stai! Odată am găsit la Thierry în buzunar, în coşul de rufe, un post-it cu ceva mâzgălit în grabă de Brigitte: „A sunat Jean. Sună-l mâine când e Colin la cursul de teatru". Nu inventez.

Armand a căscat din nou, s-a uitat la încheietură şi parcă îi părea rău că n-are ceas.

— Ştii ce cred eu? Că să-i pândeşti mereu pe unchiu-tău şi pe mătuşă-ta, să cotrobăi, să le scotoceşti prin buzunare şi să scormoneşti prin sertare de fiecare dată când rămâi singur acasă, asta n-ar face decât un băiat care mai are puţin şi-o ia razna şi care-ar fi mai bine să se ducă la psiholog.

Ce bou!

— Ce mă enervezi! Mai e şi Madeleine, bunica din partea tatei. E singura care-i zice Jean de faţă cu mine. Ceea ce-mi face părul măciucă de fiecare dată. Văd că unchiu-meu şi mătuşă-mea nu se simt tocmai în largul lor la faza asta. Dar ea nu se fereşte şi vorbeşte de tata la prezent. Mereu zice chestii pozitive. De genu': „Tatăl tău are o imaginaţie foarte bogată, ca şi tine". Thierry se uită de fiecare dată la ea furios, dar...

— De ce nu-i întrebi? mi-a tăiat-o Armand.

— Pe cine?

— Pe unchi-tu şi mătuşă-ta, cretinule! Doar nu pe fantoma lui taică-tu. Vin sâmbătă, nu? De ziua ta. Mai e puţin.

Îmi venea să urlu, cu riscul de-a trezi pe toată lumea din cort.

— Tu chiar nu-nţelegi, nu? Dacă mi-au ascuns zece ani adevărul, dacă mă mint înseamnă că au un motiv. Ceva important. Ceva grav şi poate periculos. N-o să scuipe tot acum. Aşa, pur şi simplu.

— Ai dreptate, a zis Armand în şoaptă. Chiar nu te-nţeleg. O să te-ajut, dacă vrei. Mâine. S-ar putea să fie distractiv. Dar nu te aştepta să înghit povestea ta cu zombi.

Armand s-a întors pe-o parte şi-a adormit aproape instantaneu. Să fi fost şi el la fel de bun la simulat somnul?

M-am întors la mine în pat.

Să aştept până sâmbătă? Să vorbesc despre asta cu unchiul şi mătuşa mea? Ar fi fost mult mai simplu.

Numai că era imposibil.

Nu poţi rupe tăcerea dintr-odată după zece ani.

Armand nu înţelesese nimic, era prea raţional, prea gândea ca un om mare. Nu voiam nicio clipă să recunosc c-ar fi putut avea dreptate. Că inventam totul. Că îmi transformam dorinţele în realitate.

Madi mă crezuse.

Pe la şase dimineaţa am adormit şi eu.

*

Un hohot înfricoşător m-a trezit, făcându-mă să tresar.

O umbră întunecată se apleca deasupra mea. Nu vedeam decât o glugă de călugăr fără chip şi doi ochi roşii de nebun.

O gură ştirbă.

Şi o voce ca de pe lumea cealaltă care urla: „Nebunia Mazarin, Nebunia Mazarin!"

Umbra fără chip s-a aplecat deasupra mea de parcă voia să mă înghită. De parcă avea să mă soarbă cu totul în gluga ei.

M-am uitat în jur. Toate celelalte paturi erau goale.

M-am ciupit ca să mă asigur că e un coşmar, că o să mă trezesc. Dar nu visam.

Eram treaz-trezuţ.

Singur în cort cu monstrul ăla.

14. Fugă de la locul crimei

Joi, 17 august 2000, ora 08.30,
portul Saint-Argan, insula Mornesey

Simon Casanova a coborât din garsoniera lui micuţă de deasupra Grand Cormoran în care locuia pe timpul celor două luni de vară. Se trezise prost dispus. Dormise puţin, vreo cinci ore, dacă le dormise şi pe-alea. Cu o seară în urmă, când se întorsese după împuşcăturile de pe plajă, Candice era încă acolo. Îl aştepta, tot goală, cu pielea de găină, de parcă ea ar fi putut să se bronzeze sub razele lunii. Au făcut dragoste pe fugă. Cu stângăcie. Cel puţin în ce-l privea pe el. Simon nu-şi putea lua gândul de la puşcăriaşii fugari şi de la focurile de armă. Se despărţiseră pe la unu, pentru că fata trebuia să fie la nouă la ghişeul abaţiei Saint-Antoine. Nu părea dezamăgită, dimpotrivă, îi dăduse întâlnire în seara aceea, la ea în garsonieră acum.

Simon a renunţat să mai încerce să-nţeleagă cum funcţionează mintea unei femei. Când a ieşit, privirea i-a fost atrasă de afişele cu ziarul *L'Ilien.* Didier Delpech obişnuia să lipească afişe cu alb şi roşu ce anunţau titlurile cotidianului dimineaţa foarte devreme, pe toate străzile din Mornesey.

În dimineaţa aia, Delpech lăsase delicateţea deoparte. Titlul nu putea fi mai clar de-atât: „Panică în Mornesey: doi puşcăriaşi încă în libertate!"

Simon şi-a cumpărat ziarul de la bar, fără să-i mai răspundă proprietarului, care clar avea chef să se-ntindă la vorbă despre cele întâmplate. A mers câteva zeci de metri până a ajuns în Place 20-Mai-1908.

Saint-Argan-ul începea să se anime. Se simţea deja oarecare agitaţie. *L'Ilien* avea să se vândă ca pâinea caldă.

Înainte să pornească spre primărie, Simon s-a hotărât să se aşeze câteva minute pe una din băncile masive de granit din piaţă, chiar în faţa statuii cardinalului Mazarin. Voia să arunce un ochi pe prima pagină a ziarului. Redactorul-şef se mişcase rapid. Să fi fost oare Clara cea care-i alimentase graba lui Delpech?

Gândurile au început să-i rătăcească aiurea.

La focurile de armă de pe plajă din noaptea trecută. Ce putea el să facă în legătură cu cei doi puşcăriaşi evadaţi? Nimic, bineînţeles, în afară de-a anunţa poliţia. Şi totuşi nu s-ar fi dat în lături dac-ar fi putut să ia parte la investigaţie.

În cazul în care s-ar fi ivit ocazia.

Simon nu se credea nici mai deştept, nici mai priceput decât alţii, dar era conştient că are o calitate pe care şi-o cultiva fără încetare: perseverenţa. Ştia că e încăpăţânat ca un catâr. Ca mulţi alţii, de altfel. La nouă ani reuşise să facă un puzzle de două mii de piese cu Mont-Saint-Michel: se chinuise o lună cu ultimele trei sute ce compuneau numai cerul. Într-a douăsprezecea se ţinuse şase luni, din decembrie până-n mai, de capul unei fete de la el din clasă, care nu era nici mai sexy, nici mai nasoală decât oricare alta, numai şi numai pentru că nu cedase din prima. Făcuse cărare bătută şase luni până la casa ei, ca să-i dea papucii la mai puţin de-o săptămână după ce îi deschisese uşa. Cu un an înainte, la facultate, îl urmărise pe proful de drept public două săptămâni, mergând până la a-l hărţui pe e-mailul personal şi pe mobil pentru că-i greşise nota cu cincizeci de sutimi. Trecuse examenul, dar pentru el era o chestie de principiu. Până la urmă îl încolţise pe peron la gară, îi pusese lucrarea în braţe şi-şi câştigase cele cincizeci de sutimi şi ura îndârjită a respectivului pentru restul anului. A profesorului şi a tuturor celor din comisia de licenţă.

•

Simon a închis ziarul şi a iuţit pasul spre primărie.

Zâmbea cu gândul la reacţia primarului şi a directorului centrului penitenciar Mazarin la vederea primei pagini din *L'Ilien.* Se cam terminase cu secretul de stat. Garcia, primarul, avea să fie nevoit cu siguranţă să se întoarcă mai devreme decât îşi propusese din Republica Dominicană. Minunat, s-a gândit Simon, n-avea decât să nu-i plătească salariul de mizerie pe luna aia.

Paşii lui scrâşneau pe prundişul din curte. Privirea i s-a oprit la frontonul primăriei: în mod curios, avea gravat numai cuvântul „Liberté". Nici urmă de celelalte două, „Egalité" şi „Fraternité". Simon încercase să elucideze misterul acestei excepţii republicane, dar nimeni nu reuşise să-l lămurească. Nu mai rămăsese loc? Nu mai rămăseseră bani? Gravorul dispăruse subit? Uitaseră? Fusese un accident nefericit? Un act de vandalism?

Câteva ghiduri turistice pomeneau cu ironie de acest element de originalitate al insulei. Însă de când citise teza lui Sadournant despre insula tâlharilor cu o zi înainte, lui Simon nu-i trecea prin minte decât un singur răspuns: nu cumva primarul insulei, Garcia, pusese intenţionat să fie gravat numai cuvântul „Liberté"? Ce le păsa lor, tuturor urmaşilor ălora de condamnaţi evadaţi, de egalitate şi fraternitate?

Simon a încercat să alunge aceste reflecţii tulburătoare.

Toate astea ţineau de trecut!

Important era ce se întâmpla acum pe insulă, iar în dimineaţa aia era agitaţie mare. S-a gândit dintr-odată la Clara.

Biata Clara. Oare ea ciripise?

A găsit-o pe secretară la birou, în faţa calculatorului stins. Cu chipul posomorât. Simon a ghicit pe loc. Ea sifonase.

Îşi luase şi ea ziarul, aşezat acum lângă tastatură.

Fără karaoke în dimineaţa asta, s-a gândit Simon.

— Bună, Clara.

Niciun răspuns.

— Eşti supărată? a insistat Simon. N-ai dormit bine?

— Da, fix asta e! a explodat Clara.

Simon nu s-a putut abţine să pufnească în râs. Şi aşa i-a smuls un zâmbet şi ei.

— Să-nţeleg că tu ai dat din casă? a întrebat Simon.

— Păi, mda...

— Când?

A plecat ochii.

— Mi-e şi ruşine...

— Când?

— La apetitiv!

Biata Clara, şi-a zis Simon iarăşi. Nici restaurant, nici mojito-n discotecă, nici frichineală. Nimic! Doar un kir cu muscadet, nici măcar royal[13].

Clara i-a dat înainte.

— La nouă fără un sfert eram în faţa televizorului. Am prins tot filmul de-aseară.

— Ce prostie! De ce ţi-ai dat drumul la gură? Doar îl ştii pe Delpech.

Clara a zâmbit cu toţi dinţii ei albi.

— Nu poţi să-i rezişti nenorocitului ăstuia. M-a strâns cu uşa. Mi-a pus problema în termeni de viaţă şi de moarte. Ştia că se întâmplă ceva în fortăreaţă. Voia numai să-i zic cum îi cheamă, la ce oră s-a-ntâmplat. Mi-a zis chestii de genul: „Dacă mâine o să fie găsit un puşti strangulat pentru c-a dat cu bicicleta peste vreunul din fugarii ăştia doi, o să cadă pe tine".

— Doar n-ai pus botul la asta, nu?

— Nu... nu tocmai. Dar la apetitiv dădea deja semne că vrea să plece. A zis că i s-a luat de tâmpeniile mele. Că de data asta nu e un joc. Că e ceva cât se poate de serios. Mi-a promis că, dacă-i dau numele şi câteva detalii, scrie articolul într-o oră şi pe urmă vine la mine.

— Şi?

---

[13] Kir – cocktail din lichior de coacăze şi vin alb, muscadet în acest caz. În kir royal, vinul este înlocuit cu şampanie.

— Păi... M-a sunat după o oră să-mi spună că n-are timp să mai treacă. Vezi şi tu, Casa, are un pic de logică. Sunt totuşi circumstanţe excepţionale.

Simon a izbucnit în râs.

— Eşti în limbă după tipul ăsta. Tre' s-o rupi cu el, Clara. Să-ţi găseşti un soţ de treabă.

— Un *soţ frumos,* a adăugat ea. Mi se rupe dacă e de treabă!

•

Simon s-a aplecat puţin spre ea şi a bătut-o prietenește pe spate. S-au aşezat unul lângă altul ca să citească împreună *L'Ilien.* Delpech izbutise, într-un timp-record, să reconstituie biografia celor doi fugari. Povestea lui Nowakoski era înfricoşătoare. Cazierul lui ocupa o pagină întreagă şi avea la activ trei crime. Ziaristul făcuse rost chiar şi de poze cu bărbaţii căutaţi.

Clara nu s-a putut abţine să strecoare:

— Destul de şmecher Delpech, nu?

— Mda... Mai ales când vine vorba de băgat spaima în toată insula.

Telefonul de la primărie a început să sune. Clara a răspuns. Simon a văzut cum se face pară la faţă cât bălmăjeşte:

— Ăă... ăă... vă dau pe cineva care ştie mai bine despre ce e vorba.

Secretara i-a întins lui Simon receptorul, şuşotind panicată:

— E poliţia din Granville!

Simon s-a prezentat cu voce răspicată şi sigură:

— Serviciul de pază din Mornesey, Primăria Saint-Argan.

La celălalt capăt al firului, un glas precipitat l-a oprit înainte să apuce să zică mai multe:

— Perfect... Avem nevoie de dumneavoastră. Tocmai am primit un apel de pe plaja din golful Rubis. O mamă isterică. Nu era prea coerent ce zicea, dar s-a înţeles că e vorba de un cadavru. Pare ceva serios. Echipajele noastre sunt deja pe drum, dar dumneavoastră ar trebui să vă ia mai puţin.

— Contaţi pe mine, am şi plecat! a ţipat Simon Casanova.

15. Amintiri în ruină

Joi, 17 august 2000, ora 08.45,
tabăra din peninsula sălbatică, insula Mornesey

Călugărul fără chip era în continuare aplecat deasupra mea. Era cât pe ce să urlu, când am văzut gaşca de cretini în spatele lui. Călugărul nebun şi-a dat la o parte gluga şi de sub ea a apărut faţa caraghioasă a lui Yoyo.

— Scularea, călugăraşule! Vă aşteaptă monseniorul. Toţi ceilalţi fraţi benedictini se roagă deja în sala capitulară.

A făcut la mişto semnul crucii către mine şi-a plecat.

— Primul culcat, ultimul sculat, a făcut Armand afară. O să rupi tot azi, Colin.

Era clar că se simte deja obligat să mă acopere. E-adevărat că nu închisesem un ochi toată noaptea. Am ieşit din cort, încă somnoros. Hugo, veteranul taberei, care venea aici de cinci ani, ne-a pus la curent cu noutăţile.

— În fiecare an e la fel. În ziua liberă, când nu ieşim în larg, organizează un joc de rol. Mi s-a luat deja de chestia asta. Costumele sunt deja cam jerpelite, dar nou-veniţilor li se par interesante. Nouă, ălora mai vechi, ne cer să nu facem prea multe destăinuiri. Normal, nu?

— Şi pe urmă? a întrebat Armand.

— Ne împărţim în echipe şi căutăm toată ziua indicii. Avem un fel de pergament cu întrebări despre insulă. Traseul e marcat cu hârtie creponată, fiecare are o culoare.

— Super, a oftat Madiha.

Şi Stéphanie era costumată în călugăr, ceea ce nu o făcea mai puţin sexy. Părintele Duval purta un fel de robă roşie, care ar fi trebuit să-l transforme în cardinal.

— Părinţelul Duval se dă cam mare acum, la bătrâneţe, nu crezi? mi-a şoptit la ureche Armand.

Cardinalul şi cei doi călugări ne-au îndrugat un discurs pe care-l ştiau pe dinafară. Trebuia să găsim comoara, să ne dovedim curajul, iscusinţa, inteligenţa, îndemânarea. Erau indicii utile şi altele de prisos. Unele ajutau, altele încurcau. Ne-au dat un pergament dintr-o hârtie cartonată maronie cu câteva zeci de întrebări. Au mai zis că trebuie să ne organizăm în echipe de câte trei sau patru.

La ţanc!

Cum era de aşteptat, Madi şi Armand au venit lângă mine, uitându-se chiorâş unul la altul.

— Cam cusut cu aţă albă, a zis imediat Armand. Noi trei împreună, cam cusut cu aţă albă.

— Mda, a făcut serioasă Madi.

Armand se uita insistent la fata din faţa lui, căreia abia dacă-i ajungea la umăr. Madi avea şapcă, ochelari de soare, un tricou care îi cădea pe umerii laţi şi pe pieptul plat.

— Ce zici de un *French kiss*? Aşa, de dragul credibilităţii, a făcut Armand.

— Poţi să-ţi bagi credibilitatea undeva!

Armand s-a ridicat în vârful picioarelor, de parcă voia să se oglindească în lentilele ochelarilor de soare ai lui Madi.

— Glumeam, Înălţimea Voastră. Nu eşti deloc genul meu. Mie-mi plac fetele cu balcoane mari şi creier... Şi ţie-ţi lipsesc toate trei!

Madiha s-a înfoiat, luând poziţia unui luptător de capoeira.

— Şi ţie o să-ţi lipsească toate trei cât de curând, tâmpitule. Două coaie şi puţulica aia de vrabie.

Ziua se anunţa promiţătoare.

Nici Armand nu se lăsa.

— Suntem doi tipi, a adăugat el uitându-se la mine. Planul ideal ar fi să mai găsim o fată. Una pe bune.

— Şi s-o combinaţi şi pe ea? a făcut Madi.

I-am contrazis.

— Doar n-o să anunţăm toată tabăra.

— Dacă mi-ai fi zis de ieri, i-a dat Armand înainte, m-aş fi strecurat în partea fetelor, cu puţulica mea de vrabie pe-afară, ca să mă piş la ele-n pat.

Madi şi-a dat seama că Armand ştia de fază şi nu prea a pus botul. Cretinul ăla avea să dea cu mucii-n fasole rău de tot! Din fericire, Madi era omul potrivit. Avea nervii tari şi nu se-ncurca cu discuţii filosofice.

— Fetele, alea pe bune, nu ştiu să-şi ţină gura.

Cum bănuiam că Armand are de gând să mai zică vreo porcărie, i-am tăiat-o scurt.

— OK, ni se rupe. Suntem toţi trei în echipă şi eu mă evapor la prima cotitură.

•

A venit şi picnicul. După aceea, echipele au început să părăsească tabăra cu pergamentul în mână. Încă era răcoare, dar cerul se înseninа. Un vânticel îmi plimba pe sub nas o mireasmă de iod şi împrăştia ţipetele înăbuşite ale pescăruşilor ce zburau sus, deasupra noastră.

O zi frumoasă.

Armand a stricat toată poezia.

— Ce mă enervezi, Colin, a mârâit el. O să rămânem singuri ca doi tâmpiţi toată ziua. Şi asta numai din cauza aiurelilor tale.

Perspectiva de a-şi petrece toată ziua cu Madi nu-l prea încânta pe Armand. Fata a părut surprinsă de egoismul lui.

— Nu-s tâmpenii, Armand.

Începeam să apreciez din ce în ce mai mult maturitatea lui Madi, încăpăţânarea ei tăcută. Mi se părea, în acelaşi timp, periculoasă şi liniştitoare. Din ce în ce mai puţin periculoasă şi din ce în ce mai liniştitoare.

— Ba da, sunt tâmpenii, s-a încăpăţânat Armand. Eşti cu capul, Colin. Te crezi într-un film. Îţi faci scenarii. Zici că eşti ăla din *Vertigo.*

— Din ce? a întrebat Madi.

Am oftat. Era clar, Armand găsise un pretext ca să se dea mare cu inteligenţa lui.

— *Vertigo,* a repetat el. Dacă preferi în franceză*, Sucurs froides.* E un film de Hitchcock. Hai că-ţi fac un rezumat. Un tip, fost poliţist, e plătit să urmărească o fată care până la urmă se sinucide... E superdezamăgit de faza. Deprimat. Totuşi, când îi iese-n cale prima fată care-i seamănă tipei ăleia, crede că e ea. O pune să se îmbrace ca ea. Ca s-o învie pe cealaltă. Înţelegeţi unde bat?

Armand nu era prost deloc, trebuia să recunosc. Pe Madi o cam mânca limba.

— Şi era chiar ea?

— Cum chiar ea? a întrebat Armand de parcă nu pricepea.

— A doua fată. Chiar era alta? Sau era prima care de fapt nu murise?

Armand a început să mormăie. Am insistat, simţind punctul slab al argumentului său.

— Era una şi aceeaşi, a zis el în sfârşit. Fusese o înscenare, fata nu murise, de fapt.

Jubilam. Mersi, Madi!

Am ajuns la intersecţia mare, unde i-am părăsit pe Armand şi pe Madi. Ei au luat-o la dreapta, spre fortăreaţă, şi eu am tăiat-o direct spre abaţie, care era la vreo două sute de metri de-acolo. Înainte să ne despărţim, i-am încurajat.

— Haideţi, călugăraşilor, şi nu uitaţi: curaj, iscusinţă, inteligenţă. Nu vă luaţi în gură toată ziua. Jucăm pentru victorie, vreau să văd comoara când mă întorc diseară!

Când l-a văzut pe Armand cum zâmbeşte, Madi i-a arătat degetul mijlociu. El s-a întors spre mine.

— Băi, ăsta! Ştii c-ai voie să ne ajuţi şi tu. Noi suntem pe traseul marcat cu roşu. Dacă se-ntâmplă să treci...

Le-am făcut cu mâna şi am apucat-o pe cărarea ce ducea spre abaţie.

— Ai grijă, mi-a strigat Madi din depărtare.

M-a cam emoţionat.

Singur, în sfârşit!

Mergeam încet pe drumul ce mă scotea la abaţia Saint-Antoine. Încercam să-mi pun ordine în gânduri. Dacă lucrurile ieşeau cum trebuie, aveam o zi întreagă la dispoziţie. Îmi făceam în minte programul: să vizitez abaţia, să-ncerc să dau de dădaca mea, s-o sun pe bunica, să mă duc la cimitir să văd mormântul tatei. N-aveam timp de pierdut.

Am mers vreo treizeci de metri pe o pantă care ducea spre abaţie. Crucea mare de la Saint-Antoine, cel mai important vestigiu din zonă, se profila treptat pe cer, chiar deasupra capului meu.

•

Entuziasmul pe care-l simţisem cu o seară înainte continua să mă însufleţească. Fusesem dintotdeauna un adolescent obişnuit. Nu tocmai strălucit la învăţătură. Mediocru, nimic mai mult. Nu mă descurcam rău la franceză, eram varză la mate şi la celelalte ştiinţe. La capitolul fizic, creştere încheiată. Înălţime medie. Oroare categorică faţă de sport. Nu cine ştie ce drăguţ. Sau cel puţin aşa mi se părea mie, şi nu zăream vreo urmă de entuziasm nici în privirea fetelor care-mi ieşeau în cale.

Banal... La cinşpe ani, aproape şaişpe, ce poate fi mai rău decât să fii banal?

În special când urăşti toate tiparele.

Din fericire, aveam statutul ăsta de orfan. Atuul, jokerul meu. Nimeni nu rămâne orfan de ambii părinţi la şase ani. De fiecare dată când vorbeam despre asta, ceilalţi mă priveau altfel. De fiecare dată, eram mai important în ochii lor. Ezitările mele se transformau în tot atâtea mistere, timiditatea mea devenea o mască, delicateţea, un mijloc de a lupta împotriva deznădejdii.

Eram mai degrabă genul retras, chiar închis în sine. N-am povestit de prea multe ori ce mi s-a întâmplat. Dar, cu alea două tipe de la liceu pe care mi se pusese pata la un moment dat, faza cu orfanul funcţionase. A doua, Laurine, o fată mult peste posibilităţile mele, a acceptat să se întâlnească cu mine la bufetul liceului. I-am spus povestea vieţii mele, şi bang! OK, recunosc, relaţia n-a ţinut mult. După ce-am mers o dată la film, mi-a dat papucii. Dar, chiar şi-aşa, nu poate să spună nimeni că n-am ieşit cu Laurine.

Era revoltător? Să instrumentalizez, cum se zice acum, statutul meu de orfan? De o singură chestie nu mă îndoiam: să povestesc toate astea, să

vorbesc despre viaţa mea, să îndrăznesc s-o fac în faţa unei fete sau a unei găşti de băieţi cărora speram să le câştig respectul îmi aducea şi beneficii.

Nu puneam de la mine.

Povesteam doar faza cu părinţii mei morţi. Şi fiindcă nu vorbeam cu Thierry sau cu Brigitte, nici cu vreun alt adult, cred că ăsta era un fel de-a... ţine doliu. Modul meu de-a o face. În sfârşit, eram cunoscut pentru ceva. O mică vedetă a liceului despre care se zicea pe la spate: „Nu ştiai? Colin şi-a pierdut părinţii când avea şase ani. Da, şi mama, şi tata. Pe-amândoi!"

Un Harry Potter al cartierului.

Fără semnul cu fulgerul de pe frunte, dar sunt sigur că unii credeau că-l am şi pe ăla. Era destul de tare să las impresia că aparenta mea banalitate îmi masca traumele ascunse, rănile, cicatricele.

Iată de ce am vrut, am simţit nevoia chiar, să mă întorc pe insula Mornesey după zece ani.

Nu din nostalgie.

Nici din orgoliu.

Ci ca să găsesc noi indicii, noi poveşti, legături necunoscute. Ca să mai adaug câteva pagini la mica mea legendă. Când aveam şase ani, mă rugam ca totul să se întoarcă la normal, fără umbre şi mistere. La cinşpe era exact pe dos... Şi dorinţa îmi fusese îndeplinită, cu mult peste aşteptările mele. Totul în jur nu era decât minciună, iar adevărul mă aştepta, undeva pe insula asta, cu condiţia să mă întorc la începuturi. Zece ani mai târziu. Leagănul amintirilor mele.

•

Undeva în susul drumului s-au ivit ruinele abaţiei, mărginite de o parcare mică şi betonată în care erau trei maşini. Crucea mare îşi proiecta umbră. Era abia zece dimineaţa, şi căldura era deja sufocantă. În capătul parcării se afla un ghişeu mic din lemn. În faţa lui, un stand cu ilustrate şi ziarul insulei, *L'Ilien.* Am ridicat privirea.

Fata de la ghişeu era o bunăciune.

Eu sunt destul de pretenţios când vine vorba de fete... Dar asta era... Blondă, cu părul prins în coadă. Un nas mic şi delicat. Un zâmbet fermecător. Un maiouţ sexy de dantelă cu bretele pe o piele perfect bronzată. Pfoooa... Exact pe gustul meu! Investigaţia mea nici că putea începe mai bine. Trebuia să fiu serios. Să-mi păstrez concentrarea.

Am luat o atitudine rezervată şi politicoasă.

— Un bilet, vă rog.

— Uitaţi. Sunteţi student?

Avea un uşor accent. Fanteziile mele mă făceau să înclin spre origini scandinave. Crezuse că sunt student, la cei şaişpe ani pe care aveam să-i împlinesc în două zile.

— Ăă, nu, am făcut eu roşind ca un tâmpit.

Mi-a întins biletul zâmbind în continuare.

Patru euro.

Nu era tocmai ieftin, pentru nişte ruine. Trebuie să fi fost studentă la arheologie sau ceva de genul şi avea impresia că sunt vreun intelectual. Cred că nu prea vedea adolescenţi venind să viziteze ruinele.

Am aruncat în trecere un ochi la *L'Ilien.* Un titlu uriaş, scris cu roşu, ocupa toată pagina: „Panică în Mornesey: doi puşcăriaşi încă în libertate!"

Mi s-a părut straniu. Am făcut imediat legătura cu girofarurile de lângă fortăreaţă de seara trecută. Prima pagină a ziarului, dată naibii, te făcea curios să afli mai multe, dar pentru asta trebuia să-l răsfoieşti şi deci să-l cumperi. Bine că părintele Duval nu aflase de toată afacerea, că altfel nu ne-ar mai fi lăsat în veci să ieşim.

•

În interiorul ruinelor mai erau doar două cupluri de turişti. Unul de pensionari, celălalt ceva mai tânăr. Păreau genul profi. El cu ochelari, în sandale şi cu şosete până la genunchi, cu ochii pironiţi la pietre. Ea cu ghidul turistic în mână. Erau penibil de potriviţi. Mă plimbam încet prin canicula.

Ruinele abaţiei erau absolut neinteresante. Câteva pietre unele lângă altele. Mai rămăseseră urme ale vechiului claustru şi a ceea ce se numeşte sală capitulară, dintre toate, încăperea conservată cel mai bine. M-am apropiat de un mic panou cu informaţii. Am citit că asta era singura sală din toată clădirea unde călugărilor le era îngăduit să vorbească. Măcar învăţasem ceva, mi-am amintit că Yoyo folosise cuvântul acesta de dimineaţă.

Ce plictisitoare erau ruinele astea. Semănau cu un şantier. Un teren părăsit. Mai peste tot erau panglici ce restricţionau accesul. Cu plăcuţe pe care scria „Pericol de prăbuşire", „Accesul publicului interzis".

Nu-mi trezeau în minte nicio amintire, niciuna nouă, în orice caz. Da, recunoşteam praful, cenuşiul roşiatic al pietrelor, acelaşi ca în fotografii şi în filmuleţ.

Praf şi pietre vechi.

Un decor familiar, cu siguranţă. Dar niciun indiciu cu privire la trecutul meu. Nici pe panourile cu informaţii nu era nimic nou pentru mine: data la care fusese construită abaţia, 1337, faptul că aparţinuse ordinului benedictinilor, că fusese restaurată de cardinalul Mazarin, că până la

Revoluţie călugării desfăşuraseră activităţi viticole... Toate detaliile astea mă lăsau rece. Mi se rupea.

Mă simţeam cuprins de o uşoară vinovăţie: părinţii mei erau pasionaţi de pietrele astea vechi.

Eu nu!

Ce puteam să fac?

•

Eram convins că, dacă era ceva interesant la ruinele astea, se afla dincolo de panglicile care restricţionau accesul: intrarea spre galeriile subterane. Adevăratele săpături. Poate şi amintirile mele erau dincolo de panglicile alea. Ideea mi-a venit imediat. Să trec subtil în partea interzisă. Niciunul din cei câţiva turişti nu era atent la mine. Cu excepţia suedezei de la intrare, nu vedeam picior de gardian.

M-am strecurat cât ai clipi pe sub panglici. Terenul cobora brusc într-un fel de cuvetă micuţă. Deja nu mai puteam fi văzut, dar, dacă mi se-ntâmpla ceva, puteam să strig. Suedeza de la ghişeu ar fi venit pe loc să-mi facă masaj sau respiraţie gură la gură.

Pe fundul cuvetei, ierburi înalte, rugi şi urzici îmi chinuiau picioarele. Înaintam cu prudenţă, încercând să păşesc pe vechile dale de piatră.

Tot nu recunoşteam nimic.

•

Puţin mai departe, am zărit o chestie întunecată, între câteva blocuri de piatră care nu păreau deloc stabile: intrarea spre galerii, sau ceva de genul.

M-am apropiat.

Am băgat capul înăuntru. Nu se vedea nimic, nici măcar ziua-n amiaza mare. Totul părea că stă să se surpe. Câteva scări coborau în întuneric. Am ezitat să intru, înjurând în gând cât de tâmpit fusesem să nu iau o lanternă cu mine.

Şi dac-aş fi vrut să fac pe eroul, tot mi-aş fi băgat degetele în ochi pe întuneric.

Ce mai aventurier eram şi eu! Era cam stupid să te aventurezi în tunelul ăla. Am făcut cale întoarsă, dându-mă înapoi în aşa fel încât să evit rugii. Am simţit cum strivesc cu piciorul un obiect metalic ascuns în iarbă. M-am aplecat şi-am găsit un panou vechi din tablă emailată, căzut şi acoperit de vegetaţie. L-am întors şi am citit ce scria pe metalul ruginit: „Şantier arheologic abaţia Saint-Antoine. Autorizaţie 1982–04–511. Jean şi Anne Remy. Asociaţia Saint-Antoine".

Nimic mai mult.

Nici cel mai mic indiciu.

Numai un indicator, indicatorul ăsta, plăcuţa asta veche şi îndoită. Şi, dacă simţeam că vreau să spulber tot ce mai rămăsese din pietrele astea vechi, o voce perfidă din cap îmi şoptea că părinţii mei îşi petrecuseră toată viaţa printre ruinele astea, să le aducă la lumină, să le sorteze, să le eticheteze, să le reconstruiască, timp de ani de zile.

Din cauza lor muriseră.

Pentru ce?

Pentru ruinele astea părăsite?

Vizitate de fantome. Câţiva turişti rătăciţi pe care îi blestemam în gând şi care n-aveau să afle niciodată de existenţa lor.

Jean şi Anne Remy.

Numele lor nu era pomenit nicăieri la intrarea în abaţie, pe biletul de patru euro sau pe vreun afiş. Cu siguranţă nici în ghidul turistic din mâna profei. Numai pe o plăcuţă ponosită şi uitată.

Ce risipă...

De ce or fi fost pietroaiele astea atât de importante pentru părinţii mei? Atât de importante, încât să moară pentru ele?

M-am mai învârtit câteva minute şi pe urmă am plecat. Eram dărâmat. Suedeza de la ghişeu îşi pusese ochelarii şi nici măcar n-a ridicat nasul din carte când am trecut pe-acolo.

Totul mă scotea din sărite.

Trebuia să mă calmez. Trebuia să mă concentrez la etapa nr. 2. Stăteam şi mă gândeam.

Al doilea obiectiv pe ziua aia era să dau de dădaca mea. Mi-am pus amintirile cap la cap. Stătea aproape de abaţie, puţin spre sud, într-o casă izolată. Îmi aminteam că mergeam mereu acolo cu mama, dimineaţa, şi Martine mă ducea la prânz să mănânc cu toată trupa de arheologi. La fel după-amiaza şi seara. Făceam aşadar drumul ăsta de patru ori pe zi, de la abaţie la casa ei şi înapoi.

Aveam şase ani.

Văzând locurile, amintirile sigur aveau să-mi revină.

•

Odată ieşit din abaţie, am făcut, automat, la dreapta.

Două sute de metri mai încolo, am dat de o răscruce care nu-mi spunea absolut nimic. Am făcut încă o dată, la întâmplare, dreapta. După alţi cinci sute de metri, mă afundam în continuare în landă. Nu se mai vedea nicio casă, iar pe povârniş, de-o parte şi de alta a drumului, numai tufe. Stéphanie încerca de unşpe zile să ne facă să le deosebim între ele: laptele-câinelui, coada-iepurelui, ridichioară, iarbă-de-ţărm.

Înmiresmat, captivant, dar n-aveam timp de pierdut acum cu lecţii de botanică aplicată. Greşisem drumul. În depărtare, mult spre vest, se zărea marea, o plajă mică botezată Crique-aux-Mauves.

Rateu. Stânga-mprejur.

Ajuns iarăşi la răscruce, am luat-o drept înainte, la dreapta, spre Saint-Argan. Imediat după o cotitură, am dat de un cătun.

Trei căsuţe scunde cu ziduri groase de granit, acoperite din loc în loc cu muşchi maroniu ca tot atâtea pete pe pielea fleşcăită a unui bătrân, cu faţada înfrumuseţată de nalbe-de-grădină în toate nuanţele de mov. Şi, desigur, obloanele de un roşu aprins.

Pe o plăcuţă albastră scria „Les Charmes".

O amintire vagă a unui peisaj cunoscut mi se trezea în minte.

Acolo era, sau cel puţin aşa mi se părea.

Pe dădaca mea o chema Martine, dar n-aveam nici cea mai vagă idee care era numele de familie. Pe prima cutie poştală scria „Michel", pe cea de-a doua, „Bernard". Pe-a treia, gravat pe o plăcuţă neagră de tablă:

„Martine Charmarre".

Bingo!

Grădina căsuţei cenuşii era împrejmuită cu un gard de lemn, tot roşu, în aceeaşi nuanţă ca obloanele. O rampă de garaj destul de abruptă. Găini în fundul grădinii.

Amintiri îngropate adânc păreau să iasă acum la lumină.

Să fi fost rampa pe care alergam? În capul meu, totul era mult mai mare. Mult mai mare decât curtea asta înghesuită.

Am sunat la uşă.

Un câine lătra de cealaltă parte a porţii. O mână puţin tremurătoare a tras perdeaua de la fereastră. Am zărit un chip zbârcit dincolo de geamul murdar.

Mâna tremurătoare a deschis fereastra.

— Pe cine căutaţi?

Ea era. Ştiam sigur, chiar dacă nu-mi dădeam seama de unde venea convingerea asta.

Să fi fost vocea ei?

Gesturile?

Ea cu totul, atmosfera?

Fără să recunosc ceva anume, aici totul îmi era deja familiar. Fără să-mi amintesc vreun amănunt, aveam totuşi impresia că aş putea să descriu interiorul casei, că aş putea să dibuiesc fără probleme bucătăria, sufrageria sau dormitorul.

— Pe cine căutaţi? şi-a reluat ea întrebarea cu un aer suspicios.

Ezitam.

În gât aveam un nod îngrozitor.

Cum s-o strig?

Doamnă? *Nounou*? Martine?

Nu mai simţisem de zece ani o asemenea emoţie, într-un final, m-am hotărât.

— Sunt eu. Colin. Colin Remy.

16. Găletuşă de nisip

Joi, 17 august 2000, ora 09.10,
golful Rubis, insula Mornesey

Călare pe bicicleta lui de teren, Simon Casanova a bătut un nou record de viteză pe distanţa portul Saint-Argan – golful Rubis. A mai pedalat câţiva metri pe plajă, apoi, cum se afunda în nisip şi înainta cu greutate, a lăsat baltă bicicleta şi a început să alerge. Găsise obiectivul.

Era sigur.

Pe plajă se adunaseră vreo zece oameni. Simon a ajuns în mijlocul acelor gură-cască, cu răsuflarea tăiată. Pregătit. A împrăştiat mulţimea spunând tare şi clar:

— La o parte! Paza!

Ajunsese înaintea tuturor. Nu mai era niciun poliţist acolo. Niciun pompier.

În faţa lui, o mamă plângea.

Ţinea strâns lângă ea doi băieţei blonzi, identici. Gemeni îmbrăcaţi în şorturi de baie la fel. Cei doi copii, de patru sau cinci ani, îşi priveau mama năuciţi. Simon s-a aplecat.

— Ce se-ntâmplă, doamnă?

Femeia hohotea, nefiind în stare să zică altceva decât: „Copilaşii mei. Copilaşii mei". Simon a insistat.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Copilaşii mei. Of, copilaşii mei.

Simon s-a apropiat mai mult ca să-i surprindă femeii privirea. A pus mâna peste a ei.

— Doamnă, trebuie să ştiu. Ce-au păţit copilaşii dumneavoastră?

Femeia şi-a tras nasul. Simon a scos un şerveţel. Ea s-a şters pe faţă un pic. Gemenii aveau aceeaşi privire pierdută.

— Vă rog să vă liniştiţi. Spuneţi-mi. Ce făceau copiii dumneavoastră?

— Se... se jucau pe plajă. Acolo. Chiar acolo. Ca în fiecare dimineaţă. Făceau un castel de nisip.

— Şi pe urmă?

— Au... au săpat.

I-a arătat lui Simon o gropiţă făcută în nisip. Simon a simţit privirile celor zece gură-cască de pe plajă îndreptate spre el. Reci şi apăsătoare.

Ei ştiau deja.

Simon s-a aplecat. Femeia, cu ochii încă-n lacrimi, le ferea gemenilor privirea acoperindu-le ochii cu braţele.

Iniţial, Simon a crezut că e o algă. Când a atins fundul gropii, trupul i-a fost străbătut de un fior îngrozitor.

Nu erau alge, ci păr.

A îndepărtat, cu dezgust, nisipul din jurul părului. Înţelesese ce avea să găsească, ce descoperiseră deja gemenii.

Un chip, un chip de om.

Simon a scos la iveală o frunte. Îndepărtând în continuare nisipul cu mâinile, a făcut să apară doi ochi imenşi, injectaţi, cu sânge amestecat cu nisip, deschişi larg către cer. Un val de fiere i-a urcat până în gât. A înghiţit. Ca să-şi adune curajul, s-a gândit la munca migăloasă a arheologilor, care fac săpături pentru a scoate din nisip mumii îngropate de mii de ani. Numai că acest cadavru pe care-l dezgropa el nu avea două mii de ani. Lui Simon îi lipsea experienţa în materie, dar era sigur că nu murise de mai mult de douăzeci şi patru de ore.

A făcut, desigur, legătura cu cele două focuri de armă auzite cu o noapte în urmă pe plajă. Două gloanţe. Doi fugari. Tocmai dezgropa cadavrul lui Jean-Louis Valerino, funcţionarul corupt, omorât cu două gloanţe de partenerul lui de evadare.

A scos capul de tot din nisip şi a suflat peste el. Chipul acesta straniu, odihnindu-se pe plaja aceea imensă, părea un fel de mască primitivă înfăţişând un demon. Un bărbat mai atent i-a luat pe mamă şi pe gemeni deoparte.

— E unul din cei doi fugari, a zis cineva în spatele lui Simon. Era o poză cu ei în *L'Ilien.*

Turistul chiar avea ziarul la el. L-a deschis şi, cu o curiozitate macabră, a comparat fotografia din ziar cu chipul ascuns în nisip.

— El e, nicio îndoială, a confirmat individul.

Cum mi-am închipuit şi eu, s-a gândit Simon.

— Asta-i ciudat, a comentat un gură-cască aproape amuzat. Dac-ar fi fost să pun banii pe vreun mort, aş fi pariat mai degrabă pe celălalt. Nu prea se-ntâmplă să fie răpus cel mai periculos.

Simon s-a ridicat, năucit. A smucit ziarul din mâinile turistului şi a netezit pagina cu fotografii. Nu era nici urmă de îndoială, poate doar în cazul în care cei de la *L'Ilien* se înşelaseră.

Era cadavrul lui Jonas Nowakoski, tâlharul cu multiple recidive.

În câteva clipe, au început să urle şi sirenele de pe dubele poliţiei din Granville. În câteva minute, un perimetru de securitate a fost instituit pe

plajă, turiştii, evacuaţi şi corpul, dezgropat în întregime. Simon se uita de la distanţă cum criminaliştii trăgeau primele concluzii. Cadavrul era într-adevăr al lui Jonas Nowakoski. Moartea survenise în urmă cu cel puţin zece ore. A fost, de asemenea, uşor de stabilit cauza morţii: două gloanţe, unul în spate, altul în ceafă.

Simon a stat aşa minute bune, privind agitaţia din jur. Carul albastru de televiziune de la France 3 Normandie venise deja. În câteva ore, ştirea avea să ajungă pe toate posturile naţionale. Forfota curioşilor creştea tot mai mult dincolo de banda fluorescentă ce restricţiona accesul pe plajă.

Însă nu mai era nimic de văzut acolo.

În curând, Simon a început să se simtă în plus. A dat o declaraţie, lăsându-şi datele unui comisar foarte agitat. Mulţi turişti auziseră împuşcăturile în noaptea din ajun. Simon tot nu-şi putea scoate din cap o întrebare, o întrebare care, departe de a fi un amănunt, i se părea punctul de plecare al dezlegării unei enigme încâlcite, al unui plan foarte bine pus la punct: de ce fusese găsit cadavrul lui Jonas Nowakoski îngropat în nisip, şi nu al lui Jean-Louis Valerino?

Răspunsul nu era oricum pe plaja aceea.

S-a urcat pe bicicletă ca să se întoarcă la primărie. Ştia unde să caute răspunsul şi avea un mic avantaj.

Voia să-l găsească singur, să fie primul care află, înaintea tuturor poliţiştilor ălora.

17. Langues de chat

Joi, 17 august 2000, ora 10.45,
drumul spre Crique-aux-Mauves, insula Mornesey

— Colin?

Nounou Martine a tăcut apoi, mai degrabă nevenindu-i să creadă decât îndoindu-se, măsurându-mă stăruitor din cap până-n picioare.

A zis din nou:

— Colin?

Mi se părea că încearcă să împace imaginea copilului pe care-l cunoscuse până la şase ani cu cea a găliganului ăstuia de şaişpe. A izbucnit dintr-odată:

— Colin! Drăguţule! Doamne!

Chipul i-a dispărut de la fereastră şi-a apărut aproape instantaneu la uşă, pe care-a deschis-o. O potaie mică, neagră cu pete albe, a ţâşnit pe lângă ea şi-a început să latre în grădină. Ea a prins-o de zgardă şi mi-a deschis poarta roşie.

— Valea, Pacha!

Martine a rămas un moment în picioare privindu-mă în ochi. Ai ei erau deja scăldaţi în lacrimi.

— Colin, puiule!

Fără să-mi lase de-ales, a dat drumul câinelui, m-a luat în braţe şi m-a strâns tare. M-am simţit cam ciudat să-i simt sânii mari pe pieptul meu slăbănog. M-am gândit atunci că e singura femeie care m-a luat vreodată în braţe. Cel puţin din câte-mi aminteam. Totuşi, nu mi-a trecut nimic erotic prin cap. Mă simţeam doar protejat, ca într-un cocon. Martine s-a îndepărtat puţin şi s-a uitat din nou la mine, admirându-mă mai degrabă.

— Şi eu să nu te recunosc! Semeni totuşi cu el, cu tatăl tău.

Mi-a luat din nou faţa în mâini, care-i tremurau de emoţie.

— Intră, intră.

Camerele erau exact acolo unde bănuiam: bucătăria, la dreapta, sufrageria, la stânga şi dormitorul, în capătul holului. Pacha bălea drăgăstos pe părul de pe picioarele mele. Bleah!

— Îţi aminteşti de Pacha? m-a întrebat Martine. Îl iubeai aşa de mult! S-a născut când aveai tu patru ani. Ce vă mai hârjoneaţi!

M-am lăsat cufundat în amintiri cu totul.

Un câine?

Hârjoneală cu un câine?

Săpam şi mai adânc în memorie. Da, bineînţeles. Erau nişte amintiri ascunse undeva, din care reveneau frânturi. Mă vedeam iarăşi alergând pe rampa garajului cu un căţeluş.

Mi se pusese din nou un nod în gât. Îmi venea să izbucnesc în lacrimi, de emoţie, ca un copil.

Martine m-a invitat să iau loc în bucătărie. Am aruncat un ochi în jur. Aveam în continuare aceeaşi senzaţie de familiaritate, îmi aminteam cum mâneam la masa asta. O cutie veche cu prăjituri, una mai mare cu bomboane de ciocolată, biscuiţi, fursecuri *langues de chat* pe ultimul raft din dulap.

— Vrei să mănânci ceva?

Chiar dacă nu mi-era foame, am zis da numai ca să-i fac pe plac. A deschis dulapul. Şi, înainte să mai apuce să facă ceva, i-am spus:

— Stai, o iau eu.

Cutia metalică era la locul ei. Martine a zâmbit.

— Ţi-ai amintit!

Ne regăsiserăm.

Martine a deschis cutia cu fursecuri. Am băgat mâna la întâmplare şi am ales unul, un *langue de chat,* normal.

Am gustat.

Era oribil. Speram numai să nu fie de-acum zece ani. Cum mestecam la el, mă uitam în jur. Pe un bufet, într-o îngrămădeală de suvenire de tot soiul – un Turn Eiffel micuţ, un evantai, un Mont-Saint-Michel de ipsos –, am zărit o fotografie mare color, înrămată. Înfăţişa o masă întinsă la soare, sticle de vin, tineri bronzaţi la bustul gol, tinere în rochii vaporoase. O fotografie foarte asemănătoare cu cele pe care le descoperisem la unchiul meu acasă sau cu filmul pe care-l văzusem.

I-am numărat, erau doisprezece oameni.

Am recunoscut-o pe mama. Tot în picioare. Pe Thierry şi Brigitte, stând unul lângă celălalt. Tata, aproape în capătul mesei, şi lângă el tot fata aia cu părul scurt, aproape roşu, care-l sorbea din ochi, ochi ce mi se păreau îndrăgostiţi. Dar poate era numai impresia mea.

Oare aveam să-mi fac curaj să vorbesc cu Martine?

Am mai observat un detaliu. Pacha, tolănit sub masă. Nu-i dădusem atenţie în investigaţiile de până atunci. M-am recunoscut şi pe mine în fotografie. Probabil că aveam vreo cinci ani. Stăteam pe jos, ghemuit, şi mă jucam în ţărână cu nişte jucării de plastic. Sigur eram un mic arheolog. Imitam ce vedeam. Săpam de jur-împrejurul meu cu grebluţa şi lopăţica roşii din plastic.

Nounou s-a apropiat de fotografia înrămată. M-am ridicat şi eu.

— Ăla care stă pe jos eşti tu, Colin. Poza asta a fost făcută acum unşpe ani. Unşpe ani. Mi se pare o eternitate. O fotografie din rai. Din rai! Erau aşa de veseli. De tineri. De frumoşi. De fericiţi. De inteligenţi. Totul a fost senin timp de opt ani. Trăiau modest. Se hrăneau cu zâmbete şi cu iubire. Nu erau ca alţii de vârsta lor. Eu eram deja mamaia tuturor. Le făceam de mâncare, aveam grijă de tine. Asta timp de opt ani. Din care şase petrecuţi cu tine. Tu erai îngeraşul din raiul ăsta pe pământ.

A amuţit. De emoţie. De nostalgie.

Totuşi, în mod ciudat, amintirea obsedantă ce-mi venea mereu în minte era alta. Aveam în cap imaginea neclară a unei certe, cu adulţi care strigau unii la alţii. Mâna tatălui meu care se agita în aer. În imaginile astea, ţinea un pahar în mână. Câteodată îl lăsa deoparte, ca apoi să-l ridice iar. Era cu siguranţă amintirea unei mese dintr-o altă zi decât cea în care fusese făcută fotografia sau faimosul film.

Martine a căzut pe gânduri.

— Cine-ar fi crezut c-o să li se întâmple nenorocirea asta? Cine?

Mi-a făcut semn să mă întorc la masă.

— Vrei ceva de băut?

Probabil şi-a dat seama că fursecul aluneca puţin cam greu. Mi-a adus o limonadă, într-o sticlă cu dop flip-top. Şi de asta începeam să-mi amintesc. Mi-a întins din nou cutia cu fursecuri.

Nu, până la urmă, tot nu-şi dăduse seama...

— Colin, dar tu ce faci pe insulă?

Nu i-am dat prea multe amănunte, i-am zis numai de tabără, de iahting, de întâmplarea de-a ajunge aici.

— Şi-ţi place la iahting?

Am zis că da fără prea multă tragere de inimă. Doar mă ştia. După câteva clipe de tăcere, mi-am luat avânt şi am sărit în gol.

— *Nounou,* povesteşte-mi de tata.

A schiţat un zâmbet de uşurare. De parcă întrebarea mea era cel mai firesc lucru din lume.

— Nu prea-ţi mai aminteşti mare lucru, nu? Colin, trebuie să ştii că tatăl tău era un savant. Un om de ştiinţă, cum i se zice azi. Un arheolog. Asta era pasiunea lui. O pasiune ce-i aducea bucurie, îl înveselea. Făcuse toată echipa să-i împărtăşească pasiunea. Pe asociaţi, pe prieteni. Pe cel mai bun prieten al său, Maxime. Sigur nu-ţi mai aminteşti. Pe fratele mamei tale, Thierry, şi pe soţia lui, Brigitte. Şi pe mama ta, desigur. Cât de mult se iubeau. Ce cuplu minunat. Ce familie încântătoare eraţi împreună.

M-a privit cu multă dragoste.

— Colin, dacă-ţi face rău ce-ţi povestesc, spune-mi şi mă opresc.

Rău?

Era bucurie pură ce-mi injecta *nounou.*

— Nu, nu, m-am grăbit eu să spun. Zi mai departe.

Martine a întors privirea spre fotografia cu masa întinsă.

— Uită-te la poza asta, Colin. Uite cât de uniţi eraţi. Cât de frumoşi erau mama şi tatăl tău.

Încă o dată, m-am aruncat cu capul înainte. Am întrebat:

— Nounou?

— Da?

— I-am recunoscut aproape pe toţi din poză. Dar roşcata din colţ, aia cu părul scurt, cine e?

Martine m-a privit surprinsă. Nu se aştepta la întrebarea asta.

— Ea? E Jessica. O studentă la istorie care terminase facultatea şi-şi făcea stagiul pe şantier. A venit de vreo trei ori. Mai ales spre sfârşit. E normal să nu-ţi aminteşti de ea. Nu era aici tot timpul. Şi-apoi, pe vremea aia era interesată de băieţi ceva mai mari decât tine...

Am simţit un fior în tot corpul. Îmi reveneau în minte filmul, tata, mâna lui pe coapsa acestei Jessica, sub fusta ei. Ştia şi *nounou* de toate astea, cu siguranţă. N-am avut curaj să merg mai departe. M-am întors la întrebări mai uşor de formulat.

— Şi ce făceau ei, mai exact, la abaţie?

— Săpături în subterană. Dădeau peste tot felul de obiecte. Monede, sculpturi, farfurii, arme. Nimic de valoare sau cine ştie ce. Tatăl tău era foarte dedicat. Nu trăia decât pentru insulă şi pentru abaţie. Voia să transforme zona în parc natural, în zonă neconstruibilă. Dac-ar fi apucat, ar fi reuşit să refacă abaţia piatră cu piatră. Ştii, Colin, Jean, tatăl tău, era un om liniştit, blând, inteligent. Ce nenorocire să păţească ce-a păţit. Ce nenorocire!

— Dar ce-a păţit, *nounou*?

Mi-a aruncat din nou o privire surprinsă. Cu cât mă uitam mai mult la tapetul vechi de pe pereţii căsuţei, la vasele stivuite, la coşul cu fructe, cu atât mă simţeam mai în largul meu în bucătăria aia, un fel de „acasă", un „acasă" pe care nu-l avusesem niciodată.

— Tu chiar nu ştii nimic? Thierry şi Brigitte nu ţi-au povestit?

Am scuturat din cap că nu.

— Trebuiau să-ţi zică. Trebuiau să-ţi zică. Mă rog, nu ştiu dacă eu ar...

— Ba da, ba da!

— Oricum o să afli până la urmă. Spre sfârşit, tatăl tău şi asociatul lui aveau mari probleme cu banii. Abaţia nu le aducea un sfanţ. Trăiau din subvenţii, şi nu se mai ajungeau dintr-atât. Şi, mai ales, mulţi oameni de pe insulă puseseră ochii pe terenul tatălui tău. Îţi dai seama, câteva hectare la

malul mării, pe o insulă care devenea din ce în ce mai turistică, pe care nu se mai putea construi. Când primăria a dat autorizaţie pentru feribotul ce făcea curse zilnic spre continent, a fost şi mai rău, preţurile au explodat.

— Terenul era al tatei?

— Da. Îl cumpărase cu un prieten din copilărie. Un tip foarte bogat, cam ciudăţel, de undeva din sud. Îl chema Raphael, cred. Ba nu, mai degrabă Gabriel. Mă rog, unul din astea. Numele de familie nu i-l mai ştiu.

— Şi-a vândut până la urmă?

— Nu! Niciodată! a zis Martine aproape ţipând. Dar toată lumea îi făcea tot felul de oferte, care mai de care mai mirobolante. Primăria, agenţiile imobiliare. Însă tatăl tău nu voia să cedeze. Mama ta îl susţinea, dar cei mai mulţi din echipă aveau păreri împărţite. Se contraziceau la infinit. Mai ales tatăl tău şi cumnatul lui, Thierry. Dar şi prietenul lui Maxime. Decizia nu era numai a lui Jean. Era preşedintele asociaţiei Saint-Antoine, dar hotărârile trebuiau luate în comun. Aşa că până la urmă au semnat un contract cu o agenţie imobiliară, pentru ceea ce ei numeau un sit turistic onest, ecologic, cu un plan de urbanism foarte strict. Au botezat proiectul „Sângeroşii". Poate ţi se pare bizar numele, dar aşa se numeşte acel loc unde e abaţia încă din Evul Mediu. Tatăl tău a insistat să-l păstreze. Aveau să construiască nişte clădiri cu destinaţie turistică, dar nu din beton. Cel puţin aşa credea tatăl tău, care făcuse planurile aproape singur. Firma se numea Eurobuild, toată lumea de pe insulă îşi aminteşte. Era firma prietenului său din copilărie, acel Gabriel, sau Raphael, cu ajutorul căruia cumpărase terenul. În afară de tatăl tău, nimeni nu avea încredere în individul ăla.

Martine a făcut o pauză.

Mă gândeam că sigur are peste şaptezeci de ani. Totuşi, chipul ei brăzdat de riduri şi trupul ei prăpădit erau de o voioşie incredibilă. Se pregătea să-mi mai dea nişte fursecuri, dar cred că m-am strâmbat şi n-a mai insistat. A tuşit.

— La trei săptămâni după începerea lucrărilor, a continuat *nounou* cu o voce devenită dintr-odată mai gravă, s-a prăbuşit o macara. Fusese instalată deasupra unei galerii subterane care s-a surpat sub greutatea ei. Trei muncitori care lucrau pe şantier au murit în accident. S-a dat vina pe asociaţia tatălui tău. A fost un scandal monstru. Primăria, care a văzut cum i se suflă afacerea de sub nas, s-a agăţat de el. Tatăl tău era de mult în conflict cu autorităţile locale. Şi-a asumat în întregime responsabilitatea pentru nenorocirea aia. Era preşedintele asociaţiei. A declarat public că e numai vina lui. N-a tras la răspundere pe nimeni altcineva. Nimeni nu-şi mai făcea griji în afară de el. Când a venit poliţia să-l caute, plecase deja, cu o bărcuţă cu pânze, în timpul nopţii. Lăsase numai o scrisoare de adio prin care îşi

explica gestul. Nu putuse să îndure că din pricina lui muriseră trei oameni, trei taţi de familie. Barca i-a fost găsită în larg, câteva zile mai târziu.

Nu m-am putut abţine să întreb:

— Corpul a fost găsit?

Martine a încuviinţat încetişor din cap.

— Nu-ţi face iluzii, Colin. Tatăl tău a murit. Sunt zece ani de-atunci. Nu începe să te gândeşti la altceva.

— Şi corpul?

— Era în larg. A fost găsit la vreo zece zile după.

— Putea... putea fi recunoscut?

Martine zâmbea.

— El era. Purta hainele tatălui tău. A putut fi recunoscut. Toţi membrii familiei au fost de faţă la recunoaşterea cadavrului. Şi cei din asociaţie la fel. Toţi. Mai puţin mama ta.

Martine încă zâmbea, dar era un zâmbet de clovn trist. Avea lacrimi în ochi.

Parcă o vedeam cu zece ani în urmă.

Sau, mai degrabă, auzeam ce-mi zicea. „A fost un accident, Colin. A fost un accident".

Martine mă minţise.

Şi acum îmi mărturisea.

A continuat.

— Nu s-a îndoit nimeni, Colin. N-am făcut cu toţii decât să-ncercăm să te protejăm. Nu-ţi face speranţe deşarte. Tatăl tău s-a omorât, a fost alegerea lui. Dacă l-ai fi cunoscut, ca noi, ai fi înţeles. Era un om care-şi asuma consecinţele acţiunilor lui.

A venit brusc mai aproape şi m-a luat în braţe. M-a mai strâns o dată la piept, tare.

— Colin, te rog să nu-ţi imaginezi tot felul de lucruri. Trebuie să asculţi ce am să-ţi zic. Nu crede ce-ţi îndrugă altcineva. Nu crede altceva. Tatăl tău era un om minunat. A fost o tragedie ce i s-a întâmplat. O tragedie. Dar era un om extraordinar. Nu lăsa pe nimeni altcineva să zică altceva despre el.

S-a ridicat, uitându-se din nou la fotografie. Avea iarăşi lacrimi în ochi.

— Ce nenorocire! Acei opt ani au fost cei mai frumoşi ani din viaţa mea. Cei mai frumoşi...

În sinea mea mă gândeam deja la alte lucruri: un corp care plutise zece zile în larg sigur era de nerecunoscut, citisem chestia asta în romanele poliţiste; hainele se mai şi schimbă; şi cu siguranţă nu-i făcuseră test ADN sau alte chestii tehnice de genul. Tata era clar un om extraordinar, aici eram de acord cu *nounou...*

Dar nu era mort.

Dintr-odată, mi-a venit să plec. Ancheta mea era abia la început. Puteam să mă întorc aici oricând să aflu mai multe. M-am ridicat. Am mai aruncat un ochi pe fotografie. Pentru prima dată de când venisem, mi-am dat seama că mai erau şi alte poze. *Nounou* şi familia ei: soţul şi cei doi copii. Nici măcar nu întrebasem de ei.

Am încercat să mă scot.

— Şi *papa nounou,* el ce mai face?

Martine s-a înduioşat din nou.

— A murit acum trei ani. Cancer.

Am rămas mască.

Nu mai ştiam ce să zic. Cred că ălora mai tineri li se iartă mereu genul ăsta de stângăcie. După o clipă de tăcere, am întrebat:

— Şi... ăăă? Nu mai ştiu cum îi cheamă pe nepoţii tăi...

— Tristan şi Paul?

Ochii ei s-au întristat şi mai tare.

— N-au ajuns tocmai bine, să ştii. E o grozăvie ce se întâmplă pe insula asta. S-au apucat amândoi de contrabandă. De spargeri. Sunt închişi amândoi, unul la Cherbourg şi altul la Caen. Mai au de făcut şase luni.

Mă simţeam şi mai tâmpit. Martine, cu o delicateţe nemaipomenită, mi-a venit în ajutor.

— Tu, tu o s-ajungi bine. Îmi pot da seama. Eşti educat. Eşti inteligent. Ca tatăl tău. Semeni cu el. O să ajungi departe, Colin.

M-a mai strâns o dată în braţe. Căldura sânilor ei mari m-a liniştit. *Nounou* plângea de-a binelea acum. Într-un final, m-a eliberat din strânsoare.

— Haide, du-te! Să fii bine!

— O să mă întorc, *nounou.* Mâine vin pe insulă şi Thierry cu Brigitte. O să trecem toţi trei pe la tine.

— Bine, a zis ea fără tragere de inimă.

Îmi dădeam seama că nu vrea să-mi mărturisească ce crede cu adevărat. Îmi dădeam seama că nu prea-i are la inimă pe Thierry şi Brigitte. O înţelegeam. După tot ce-mi povestise despre mama şi tata, părinţii mei adoptivi erau departe de a-i putea înlocui.

Am plecat.

Nounou m-a condus cu privirea de la fereastră. Din câte îmi dădeam seama, era şi bucuroasă, şi tristă.

Pe drum, îndepărtându-mă de cătunul Charmes, mă gândeam că dădacele sunt cele mai bune lucruri care ni se pot întâmpla. În ochii lor, avem toată viaţa şase ani. Nu văd decât îngeraşii din noi.

•

M-am uitat la ceas.

Era douăşpe fără zece.

Mai trebuia s-o sun şi pe bunica. Până atunci fusese singura care-mi vorbise deschis despre tata. Ea şi *nounou.* Aveam o senzaţie foarte dubioasă. Timp de zece ani, tatăl meu fusese tabuul ăsta îngrozitor. Şi, până la urmă, era atât de simplu. *Nounou* îmi vorbise atât de firesc despre el. Îmi confirmase tot ce eu doar intuisem: tata era un erou şi putea foarte bine să fie viu. Barca aia în larg, corpul care nu fusese identificat cu adevărat, totul părea o mare înscenare.

Da, tata trăia!

Da, era un om minunat!

Da, aveam să-i dau de urmă!

Însă mai întâi trebuia s-o sun pe bunica Madeleine. Ca să înlătur o ultimă îndoială. Ca să tai de pe listă o ultimă ipoteză complet nebunească.

18. Sângeroşii

Joi, 17 august 2000, ora 11.45,
primăria din Saint-Argan, insula Mornesey

Când a ajuns la primărie, Simon a găsit-o pe Clara stresată peste poate.

— Casa! Ai ajuns, în sfârşit. Telefonul ăsta sună ca la nebuni. Televiziunile, radiourile. Toţi vor să ştie al cui e cadavrul găsit pe plajă.

— Eu ştiu al cui e, a făcut Simon pe un ton glumeţ.

Telefonul a sunat din nou. Clara a ţipat.

— Mi s-a luat!

Simon a zâmbit.

— N-ai decât să laşi receptorul deoparte. O să sune ocupat pentru toată lumea. Pentru ei n-o să fie nicio diferenţă.

— Ai dreptate.

Clara a ridicat receptorul şi l-a pus imediat la loc, fără să mai răspundă. Apoi la ridicat din nou şi l-a lăsat pe masă.

— Puţină linişte, în sfârşit, a răsuflat ea uşurată.

S-a prăbuşit în scaunul de la birou şi a scos din poşetă o trusă de machiaj. Simon s-a gândit că femeia îşi închipuia că televiziunile, nereuşind să prindă la telefon primăria, vor da buzna cu camerele de filmat.

Momentul de linişte i-a permis lui Simon să se concentreze şi să se adune. Gândea cu voce tare.

— Ceva nu se leagă.

— Ce? a făcut Clara fără să se întoarcă.

Încerca să-şi contureze ochii într-o oglindă minusculă.

— Evadarea ăstora doi. Dacă un infractor mai hârsit, care are de executat o sentinţă grea, vrea să fugă, ne putem gândi că ar avea nevoie de un tip care cunoaşte foarte bine insula ca s-o şteargă.

— Mdap, a mormăit Clara.

A trecut la celălalt ochi.

— Dar atunci tipul care ştie insula ar trebui să fie ăla scos din joc, nu infractorul uns cu toate alifiile. Totuşi, Jonas Şmekerski a fost mătrăşit, nu Valerino, colegul tău.

— Colegul meu, repede! a protestat de formă Clara.

— Aşa că trebuie să-ntoarcem pe dos raţionamentul de la început. Cum deznodământul nu e cel la care ne aşteptam înseamnă că ipoteza a fost falsă.

De fapt, nu infractorul avea nevoie de unul care cunoaşte insula ca să evadeze. Ci fix pe dos. Tipul de pe insulă, ca să se care, are nevoie de un deţinut care să nu se dea în lături de la nimic, care să fie în stare să-şi asume orice risc. Odată afară, gorila devine inutilă, aşa că e doborâtă.

— Şi care-i diferenţa? a întrebat Clara în timp ce încerca să aleagă un ruj din cele zece pe care le avea.

— Diferenţa e că creierul operaţiunii a fost Jean-Louis Valerino! Şi atunci apare inevitabil o întrebare.

— Care? a reuşit Clara s-articuleze în timp ce se dădea cu rujul foarte strident la care se decisese în final.

— Ce i-a trebuit lui Valerino să evadeze, când mai avea de executat doar câteva luni? De ce să-şi asume atâtea riscuri chiar înainte să fie eliberat?

— Ştii tu asta?

— Da.

— Super! Casa, eşti cel mai tare!

Clara a dat îndelung din buze în faţa oglinzii micuţe ca să-şi întindă rujul.

— Ştiu, dar o să am nevoie de ajutorul tău.

— Mmmmm!

— Singurul răspuns e ăsta: Valerino are pe conştiinţă chestii mai grave decât povestea aia cu contractele de achiziţii publice pentru care l-au luat. Şi-a acoperit urmele. Nu e doar un funcţionăraş care a deturnat nişte bani. E mai mult acolo. E altceva.

— Super, Casa! Faci progrese. E altceva... dar ce?

— Asta tu să-mi zici. Tu l-ai cunoscut. Tu ştii care-i treaba cu primăria.

Clara i-a trimis un pupic roşu lui Simon.

— Păăăi... să vedem. Sorry. Mi s-a terminat pauza.

A pus înapoi telefonul în furcă.

Prea boită, s-a gândit Simon. Prea bătrână şi prea boită. Nici nu s-a uitat la ea când a ieşit din primărie. La niciun minut după asta, a trecut pe lângă ea cu scara pliantă. Clara răspundea la telefoane, făcând mutre pe care interlocutorul n-avea, evident, cum să le vadă.

Simon a ridicat din umeri.

Spre trapă, în pod şi la arhive.

Simon a găsit grinda, care s-a mulat imediat pe spatele său. După ce-a scotocit prin multe cutii, a dat într-un sfârşit peste una pe care scria „Personal primărie 1985/1995".

S-a uitat cu atenţie peste organigramele cu personalul primăriei din perioada respectivă. După vreo jumătate de oră, a reuşit să reconstituie CV-ul lui Valerino. Făcuse practică la Primăria Saint-Argan în 1989, apoi alt

stagiu la DDE[14] din Saint-Lô, chiar înainte să fie angajat la primăria din Saint-Argan. În timpul stagiilor se ocupase de planuri cadastrale şi la primărie, şi la direcţia de infrastructură. Când fusese angajat la Saint-Argan primise alt post, unde gestiona contracte de achiziţii publice. Vreo opt ani mai târziu fusese acuzat că ar fi aranjat nişte licitaţii.

Ce putea să mai afle?

Simon a început să frunzărească toate contractele de achiziţii pe care primăria le semnase între 1989 şi 1997. Trei cutii pline. Cu cât treceau minutele, cu atât Simon era mai convins că cercetările lui sunt în zadar... Poliţia făcuse cu siguranţă toate verificările când Valerino fusese pus sub acuzaţie. Totuşi, încăpăţânat cum era, nu s-a lăsat până n-a luat la mână cele trei cutii.

Nicio revelaţie.

Eşec. Eşec total, a bombănit Simon. O dimineaţă pierdută aiurea.

A coborât iarăşi în primărie. Clara era tot la telefon şi avea un ton de adolescentă mâţâită. Era clar că vorbeşte cu vreun jurnalist din Paris. Simon a rămas lângă ea, în picioare, ca să-i dea de înţeles că are nevoie de ea. Câteva minute bune mai târziu, a închis, roşie toată.

— Erau de la M6.

Simon a ridicat receptorul şi l-a pus pe birou.

— Pe bune, Clara, chiar am nevoie de tine.

— N-ai găsit nimic sus?

— Nimic nou...

— Ce vrei să ştii?

— Tu l-ai cunoscut pe Valerino, nu?

Clara s-a prefăcut că se chinuieşte să-şi amintească.

— Mda... Eram tânără şi atrăgătoare pe vremea aia. Am lucrat împreună doi ani. Mi-l amintesc că pe un tip banal. Destul de urât. Scorţos. Genul nesimţit. Cam alunecos. Dar nu tocmai genul care să se ducă să-i facă felul unui dur cu sânge rece.

— Sunt de acord cu tine... Ceva e putred.

— Şi atunci? Ce crezi c-o să găseşti în plus faţă de poliţişti? Mai bine ia-ţi bicicleta şi dă o tură pe-aici. Cu toată panica din jur, sigur e haos pe străzi. Ai fi mai de ajutor aşa.

Simon a înghiţit jignit remarca. Clara n-o făcuse intenţionat. Aşa că a continuat.

---

[14] Direction Départementale de l'Équipement – „Direcţia Departamentală de Infrastructură şi Transporturi".

— Clara, ia zi, ce alt scandal mai ştii prin Mornesey în care să fi fost implicat şi el?

— Ştii, pe insulă... pe insulă nu prea au fost aşa scandaluri...

Şi a adăugat, ironică:

— Chiar dacă locuim pe o insulă de tâlhari.

— Ţi-am zis, porcăriile le fac departe de insulă... În general. Dar alea de-aici?

— Păi... A fost chestia cu contractele de achiziţii publice pentru care l-au înfundat pe Valerino, sigur... Faza cu turista din Scoţia care a dispărut acum trei ani. Velierul miliardarului care s-a evaporat cu doi pasageri la bord, acum patru ani. Nebunia cu fermierul de-acum şase ani, i-a murit toată familia. Ăă, ce-a mai fost. Violul olandezei, acum opt ani... Şi-a mai fost o chestie acum zece ani, când au murit trei muncitori pe şantier la Sângeroşii.

Simon s-a trântit cu fundul pe birou, zăpăcit.

— OK, şi-n afară de asta nu s-a mai întâmplat nimic în Mornesey?

— Păi, nu... Ca peste tot...

— Sincer, n-aş fi atât de sigur. Putem să lăsăm deoparte violurile şi crimele. Mi se pare că nu sunt genul lui Valerino.

— Crezi?

— Nu asta vreau să zic. Fă un efort. Dacă ar fi fost implicat în vreo crimă, poliţiştii ar fi făcut legătura. Ce ne mai rămâne? Care-i treaba cu Sângeroşii?

— E-o poveste veche. În plus, pe vremea aia Valerino tocmai ce se angajase.

— Tocmai. Nu cred în coincidenţe. Ia zi.

— Era un complex turistic ce trebuia să fie construit pe malul mării, pe terenul abaţiei Saint-Antoine. Câmpul ăla se numea Sângeroşii. Treaba a făcut multă vâlvă, fiindcă terenul aparţinea unei asociaţii pentru protecţia patrimoniului. Primăria a încercat să-l cumpere de la ei, dacă îmi amintesc bine. Până la urmă, a pus mâna pe el o firmă dubioasă de imobiliare, Eurobuild, toată lumea o ţine minte, care a distrus piaţa. Şi, după trei săptămâni de la începutul lucrărilor, s-a prăbuşit o macara. Construiau pe galeriile alea ciuruite ca un şvaiţer, subteranele abaţiei. Trei morţi, trei muncitori! Se pare că numele, Sângeroşii, le-a purtat ghinion. Vezi? Nicio treabă cu Valerino.

Simon a recapitulat în minte cursurile de drept public, în special pe cele de urbanism.

— Şi-aveau autorizaţie de construcţie?

— Păi, normal, de ce?

— Pentru că, logic vorbind, dacă terenul era străbătut de galerii ca un şvaiţer, atunci n-ar fi trebuit să fie construibil.

— Mie-mi zici...

Clara s-a uitat la ceas.

— Tre' să pun receptorul la loc, Casă, trebuie să mă întorc la treabă. N-aş vrea să ratez Fun Radio sau Skyrock.

Simon nu s-a ridicat. Nişte rotiţe începuseră să se învârtă în mintea lui. Înainte să se angajeze, Valerino făcuse practică la primărie, se ocupase de cadastru. Cu câteva luni înainte de scandalul de pe şantierul Sângeroşii.

— Clara, a întrebat Simon, avem planul cadastral al insulei?

— Da, măcar atât.

Câteva minute mai târziu, Simon întindea cele patru foi imense cu planul de urbanism zonal pe masa ovală a consiliului municipal, încăperea de lângă secretariat. Patru hărţi de doi metri pe trei, ca să cuprindă toată insula.

— Unde e proiectul turistic de la Sângeroşii? a întrebat Simon.

Clara a arătat cu unghia ei roşie puţin la est de abaţia Saint-Antoine, la câteva sute de metri deasupra golfului Rubis. Simon s-a aplecat spre locul indicat de ea.

— Vezi, pe planul cadastral parcela asta e într-o arie protejată. Ceea ce înseamnă că nu e construibilă!

Clara s-a uitat la Simon de parc-ar fi zis o tâmpenie.

— Păi, clar! După accident, zona nu a mai fost construibilă. Îţi dai seama!

— Logic. Planul cadastral e valabil cinci ani. Sigur a fost revizuit după 1990.

Simon a citit în susul planului de urbanism zonal: „Plan cadastral Saint-Argan. Data revizuirii: 1996".

— Avem vechiul plan cadastral? a întrebat Simon înfierbântat.

Clara s-a mulţumit să ridice ochii în tavan. Simon a înţeles.

Arhive. Scară. Trapă. Praf.

•

Trei minute mai târziu, a coborât cu vechiul plan cadastral, datând din ianuarie 1990, chiar cu câteva luni înainte de accidentul de la Sângeroşii.

Între timp, Clara apucase să răspundă la trei telefoane, dar era dezamăgită. Nu reuşise să vorbească cu niciun jurnalist, numai cu turişti panicaţi care voiau să plece cât mai repede de pe insulă.

— Mi s-a acrit de ăştia, a oftat Clara, însoţindu-l pe Simon în sala de consiliu.

El a întins din nou cele patru planuri imense. S-a aplecat, plimbându-şi degetul la est de abaţie, la nord de golful Rubis. Aceeaşi parcelă, între abaţie şi mare, era marcată ca lot construibil.

— Ţi-am zis eu, Clara!

— E incredibil că un teren de genul ăsta a fost declarat construibil, s-a mirat Simon. Documentul ăsta a fost întocmit de experţi, de geologi, ecologi, arhitecţi. Era 1990, nu 1970. Pe-atunci deja nu se mai lua în glumă tot ce ţine de mediu şi de siguranţă. Şi, oricum, nu atât de aproape de mare. Legea litoralului era deja aprobată. Încă din 1986. Niciun fel de construcţie, fără excepţie, la mai puţin de două sute de metri de mare.

— Şi totuşi, a insistat Clara, zona era construibilă.

Simon a căzut pe gânduri.

— Valerino lucra la planurile cadastrale. Dar el nu lua nicio hotărâre. Nu era decât stagiar. Participa la şedinţe. În cel mai bun caz, lua notiţe, făcea copii xerox. Nu putea să influenţeze clasarea terenurilor fără ca planul cadastral să fie aprobat de consiliul municipal. Însă...

— Însă...

— Însă, a răbufnit Simon, bătând cu pumnul în masă, putea să măsluiască planul cadastral pe urmă! După ce fusese deja aprobat. Hoţul neprins, negustor cinstit. Şi parcela a devenit dintr-odată construibilă. În schimbul cine ştie cărui comision. Un comision virat de ăştia, Eurobuild... Sau de asociaţia pentru protecţia patrimoniului care-l deţinea. Devenind construibil, valoarea lui creştea de zece, de o sută de ori. Poate chiar mai mult.

— Da' ştiu că ai imaginaţie, Casa, nimic de zis. Însă cum poţi dovedi toate astea? Zece ani mai târziu?

Simon n-a răspuns. S-a aplecat şi s-a uitat cu mai multă atenţie la planul cadastral. Parcela marcată construibilă avea o formă ciudată. Tot litoralul era clasificat arie protejată, adică absolut neconstruibilă, la fel ca mare parte din terenurile din jurul abaţiei. Parcela construibilă cuprindea o bucată de landă şi de câmp şi avea o formă regulată ce semăna cu un romb, dacă nu puneai la socoteală o ieşitură, un pic nepotrivită, ca un tentacul, ce se întindea pe vreo sută de metri, până în apropiere de ruinele abaţiei.

— Uite, Clara. Uite ce formă are parcela. E foarte ciudat. De parcă cineva ar fi adăugat un deget. Fix aici.

Clara a ridicat din umeri.

— Vezi ce vrei tu să vezi. Toate parcelele sunt strâmbe.

Simon s-a mai uitat o dată.

— Fă şi tu un efort, Clara. Priveşte! Conturul parcelei e în formă de deget. Dacă te uiţi cu atenţie, nu e la fel de regulat ca restul liniilor.

Clara a stat puţin să se uite la desen şi într-un final s-a ridicat.

— Nu văd nimic. Aberezi!

Nici Simon nu era prea sigur pe el.

Planurile de urbanism zonal ale planului cadastral erau desenate de mână de arhitecţi urbanişti. Dacă te uitai cu atenţie, părea că la lotul construibil conturul fusese uşor retuşat, dar la fel de bine puteai să te înşeli. După ce-a mai aruncat un ochi, Simon a îndrăznit să adauge:

— Clara, ţie nu ţi se pare că hârtia e mai subţire şi mai albă din loc în loc?

— Hai că mă chiorăşti de tot cu prostia asta. Până la urmă o să fie un talmeş-balmeş în capul nostru, dacă ne mai uităm mult. Poţi să vezi ce vrei pe foile astea îngălbenite. Poate că ce zici tu nu-i departe de adevăr, Casa, dar nu poţi s-o dovedeşti jucându-te de-a găseşte zece diferenţe. Dacă Valerino a măsluit hărţile cu lama şi tuşul pe la spatele experţilor, ceea ce e posibil, îţi dai seama c-a făcut-o ca la carte şi că, orice ai zice tu, n-o să poţi băga niciodată mâna-n foc pentru asta.

Simon şi-a înghiţit limba.

— Aşa, pe mine să mă scuzi, a continuat secretara, dar închid prăvălia, am pauză de masă. Cu tot ce se întâmplă în ultimul timp, trebuie să mănânc ca să-mi recapăt forţele. Ascultă-mă pe mine, ar trebui să faci şi tu la fel.

Clara a scos din geantă un iaurt cu fructe pe care scria mare „Light". Simon a ridicat din umeri. A ieşit din primărie ca să se ducă să-şi ia ceva de mâncare din port, un sandvici, o pizza sau altă chestie de mâncat la repezeală.

Mergea pe străzile umbroase din Saint-Argan, adâncit în gânduri. Clara avea dreptate, avea perfectă dreptate. Sigur mai exista vreun mod de-a dovedi înşelătoria.

•

După un sfert de oră, Simon s-a întors cu un kebab unsuros, burduşit cu cartofi prăjiţi, mâncat pe jumătate. Clara tocmai aduna cu vârful linguriţei ultimele urme de iaurt. A scos un „Îhh!" cam jucat văzând ce mănâncă Simon. El n-a băgat de seamă. Se plimba de colo-colo prin încăpere, încet, înfulecând mecanic din kebab, testându-şi tot mai în profunzime capacitatea de deducţie.

După câteva minute, era în culmea fericirii.

Sigur că mai era un fel de-a dovedi înşelătoria!

A mai luat o înghiţitură, pe urmă a aruncat lipia şi carnea rămase în cel mai la îndemână coş şi a întrebat cu o voce categorică:

— Clara, scuză-mă că-ţi stric siesta. Dar aş vrea să ştiu: te pricepi la matematică?

19. Exodul

Joi, 17 august 2000, ora 12.01,
route de Saint-Argan, insula Mornesey

Mă îndreptam spre Saint-Argan. Portul trebuia să fie la vreun kilometru de unde eram eu. Mă aflam în zona cea mai înaltă a insulei, dar drumul era mărginit de un taluz cu aluni şi nu aveai deloc perspectivă. Pe lângă mine treceau multe maşini, mai multe decât de obicei. Toate în aceeaşi direcţie. Ca şi cum campingul Les Dauphins, cel din zona cea mai estică a insulei, s-ar fi golit deodată de toţi turiştii.

În curând, şirul neîntrerupt de maşini m-a depăşit. M-am căţărat pe panta de trei metri până sus. Ştiam că dacă tai landa poţi ajunge pe route de l'Abbaye, care dă chiar în golful Rubis. Poate acolo nu avea să mai fie atâta lume. Înaintam cu greu pe un drum îngust, calcaros, plin de nisip şi cu tufe de iarbă crescute din loc în loc. N-a durat mult şi pământul şi iarba au început să dispară: am intrat într-o pădurice de pini uşor vălurită. Îmi afundam cu încăpăţânare picioarele în dunele mici, încercând să profit cât pot de umbra pinilor maritimi.

După mai puţin de trei sute de metri, m-am pomenit pe route de l'Abbaye, aflată la mai bine de patruzeci de metri deasupra golfului Rubis. Am avut un şoc când am văzut ce agitaţie e pe plajă.

Maşini de poliţie peste tot.

Şi nu una sau două. Cât o parcare întreagă. Ca în filme.

O panglică portocalie restricţiona accesul pe plajă. Zeci de gură-cască se înghesuiau dincolo de ea. În rest, plaja imensă era goală, sau aproape goală. Refluxul făcea ca întinderea pustie de nisip să fie şi mai spectaculoasă. Se vedeau numai câţiva tipi în uniforme albastre, ca nişte furnici: stăteau de vorbă, se aplecau să facă măsurători şi să ia probe de nisip. Sigur că prima chestie care mi-a trecut prin cap a fost că s-a înecat cineva. Dar tot tămbălăul de-acolo părea mult prea exagerat pentru un accident de felul ăsta.

Rechini?

Asta m-a făcut să zâmbesc.

Mai erau şi cei doi fugari. Poate aşa se explica. M-a cuprins un fel de nelinişte. De câteva zile, pe insulă lucrurile începuseră să ia o întorsătură ciudată, de parcă ceva era pe cale să iasă la iveală. De parcă decorul paradiziac al insulei Mornesey se destrăma şi începea să plutească în derivă.

Ce puteau descoperi acolo?

Mi-am continuat drumul spre Saint-Argan. Şoseaua era şi mai aglomerată decât cea spre Crique-aux-Mauves. Maşinile erau nevoite să meargă încet. Uitându-mă pe geam înăuntru, am avut impresia că majoritatea turiştilor îşi luaseră şi bagajele.

De ce să pleci joia? În mijlocul zilei? Pe un soare minunat ca ăla?

Dubios! Îmi şi imaginam ce zăpăceală trebuie să fi fost la îmbarcarea în feribot. Din fericire, pista de biciclete era liberă, aşa că nu trebuia să fac slalom printre ţevile de eşapament. Puţin mai încolo, în coloana de maşini, care mai mult staţionau, am văzut una cu sigla France 2. Probabil că se întâmpla ceva superciudat dacă jurnaliştii de pe continent dăduseră fuga aşa.

Am ajuns la Saint-Argan.

Straniu, era linişte şi pace. Agitaţia era pe plajă, unde se petrecuse nenorocirea asta misterioasă. Singura cabină telefonică de pe insulă pe care o ştiam era în centru, în Place 20-Mai-1908. Nu-mi dădeam seama ce s-ar fi putut petrece în ziua aia.

Am intrat.

Am băgat o fisă şi-am format numărul bunicii Madeleine.

După ce-a sunat de trei ori, buni Madeleine mi-a răspuns.

— Buni? Sunt Colin.

Ea a fost un pic surprinsă şi tare bucuroasă.

— Colin? Ce faci? Ce frumos din partea ta să mă suni din tabără. Unchiu' şi tuşa mi-au zis că n-aveţi voie cu mobilul acolo. Te distrezi? Îţi place la iahting?

Am lăsat-o să turuie. De douăzeci şi patru de ore devenisem mai încrezător. Când buni şi-a tras răsuflarea, am intervenit direct.

— Buni? Tata avea un frate geamăn?

Buni a amuţit la celălalt capăt al firului. Vai de inimioara ei... Până la urmă, a reuşit să articuleze:

— Ce s-a întâmplat, Colin?

Părea sincer surprinsă. Şi eu intenţionasem să obţin reacţia asta. Am repetat:

— Tata are un frate geamăn?

A început să vorbească mai clar.

— Ce frate geamăn? Sigur că nu. Ce ţi-a venit cu asta? Sigur că n-are. De ce mă întrebi aşa o prostie?

Mă hotărâsem să joc cu cărţile pe masă. Ca s-o fac să cedeze. Ca să mă conving.

— L-am văzut pe tata ieri. Viu. Pe insulă. Era în port, la volanul unei dubiţe.

Reacţia ei a fost cea pe care mi-o imaginasem: era îngrijorată, îngrijorată pentru nepotul ei şi pentru sănătatea lui mintală.

— Colin, dragul meu. Nu! Nu începe să-ţi imaginezi lucruri. N-o lua razna cu chestii dintr-astea. Nu pe Jean l-ai văzut în port. Nu era nici tatăl tău, nici fratele lui geamăn. Tatăl tău e mort. N-am avut alt copil. Pot să-ţi jur pe ce-am mai scump pe lume. Sigur ai văzut pe cineva care-i seamănă. Şi ai crezut că-i el.

În cap auzeam ca pe o certitudine: „Nu se poate, nu mi s-a părut. Sunt sigur".

Buni îi dădea înainte:

— N-ar fi trebuit să te întorci niciodată pe insula aia nenorocită. La început mi s-a părut o idee bună, dar acum îmi dau seama că n-a fost deloc.

Obţinusem informaţia pentru care o sunasem. Părea sinceră. Ipoteza cu fratele geamăn, în care nu credeam nici eu prea mult, mi se păruse un obstacol ce trebuia depăşit.

Am liniştit-o pe buni Madeleine.

— Ai dreptate, buni. Sigur era cineva care semăna cu el. Nu-ţi face griji.

Buni Madeleine m-a mai întrebat de câteva ori „Sigur eşti bine?", dar am închis până la urmă.

•

M-am uitat la ceas, era unu şi şapte minute.

La patru trebuia să fiu în tabără...

Am stat puţin să mă gândesc. Mi-era foame. După noaptea albă şi trezirea înspăimântătoare nu mai mâncasem decât fursecurile de la *nounou.*

Am aruncat o privire în jur. Nimeni. Sau aproape. Cardinalul Mazarin, în mijlocul pieţei, pe piedestalul lui, privea fără să clipească portul şi marea, cu barbişonul tuns la milimetru, cu părul creţ atingându-i umerii, cu braţele încrucişate pe sutană şi degetele încleştate pe un pergament indescifrabil. Nepăsător, de multă vreme, la haosul de pe insulă.

Spre port, avea dreptate Mazarin.

Până la urmă, m-am hotărât să mă opresc jumătate de oră la Grand Cormoran, cea mai frumoasă terasă din Saint-Argan. Ca să nu irosesc prea mult din programul meu şi aşa strict. Am comandat o salată şi o bere cu limonadă. M-am uitat de jur-împrejur pe terasă şi în port, în caz că părintele Duval, Stéph sau Yoyo s-ar fi zărit la orizont, dar şi ca să văd ce gagicuţe mai sunt prin Saint-Argan. Cred că părintele Duval şi ceilalţi erau cu ochii în patru, având în vedere agitaţia de pe insulă. Nici nu vreau să mă gândesc cum ar fi fost să mă găsească pe terasă cu o bere în mână.

Terasa Grand Cormoran era aproape pustie.

Aveam senzaţia că insula fusese măturată de tsunami. Mă gândeam la ce mai aveam de făcut în după-amiaza aia. Cel mai important lucru: să ajung la cimitir. Amânam de zece zile momentul ăsta. Fără să-mi dau seama din ce cauză, ceva mă împingea să mă duc la mormântul părinţilor mei. Ca într-un fel de pelerinaj. Poate pentru că dac-aş fi stat la mormântul tatei şi aş fi avut în continuare impresia că trăieşte ar fi însemnat că aşa şi era.

Mi-a venit salata. De opt euro cincizeci am primit trei ridichi şi vreo zece cubuleţe de jambon pe un munte de salată verde. Ce hoţi! Chiar era o insulă de bandiţi! La masa de lângă am văzut un tip în vârstă arătos, cu ochi de şoim, geacă de motociclist şi telefonul lipit de ureche. Halea singur un ditamai platoul cu fructe de mare, lângă care trona o sticlă de vin alb pe jumătate goală. Dacă atât costau frunzele mele, nu vreau să ştiu cât erau crustaceele.

Am auzit, fără să vreau, ce urla tipu-n telefon.

— Nuu! striga el. Nu sunt la Rubis. Ce dracu' să fac eu în golf? Îţi dai seama. E tot poporul acolo. Da, şi radiourile şi televiziunea. Unul nu lipseşte. E nebunie în golf. Nu e locul unde să cauţi ştiri în exclusivitate.

Am văzut că avea în mână un pix pe care scria „L'Ilien". M-am gândit că tre' să fie unul dintre jurnalişti. Minunat!

Jurnalistul îi dădea înainte.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Am sursele mele. Sunt pe felie cu cine trebuie...

A scos un hohot de râs de-a alungat toţi pescăruşii din port.

— I-am făcut pe toţi în dimineaţa asta. Panică pe insulă! Tare-aş fi vrut să-i văd faţa primarului şi directorului închisorii când au dat cu ochii de prima pagină. Acestea fiind zise, tre' s-o las mai moale cu povestea asta. Dac-o şterg toţi turiştii, s-au dus şi cititorii.

Tăcere.

Cred că celălalt l-a întrebat ceva. Jurnalistul a profitat de moment ca să-şi golească paharul, după care a-nceput iarăşi să urle:

— Ba da, ba da. Zici că-i exodul. Campingurile au început să se golească. E o coadă de câţiva kilometri la feribot, din câte aud. Astăzi a făcut patru curse dus-întors pe continent. Aud că vor să-l bage şi pe ăla de Jersey pe post de-ntăriri. O şterge lumea. Mai ales după faza de dimineaţă, de la nouă. Îţi dai seama. Nu se mai înghesuie nimeni să-şi aducă copiii să se joace-n nisip după asta.

Şi a izbucnit iar într-un hohot de râs.

— Căcat! Acum nu mai pot să scriu despre Nebunia Mazarin. Pregătisem zece pagini pe treaba asta. Îţi dai seama că deocamdată le ţin la sertar.

Aşteptam. Voiam să-i pun câteva întrebări jurnalistului, era acum ori niciodată. Un semn al destinului. Mâncasem salata şi dădusem berea pe gât de mult, dar aşteptam. Tipul în vârstă nu se mai oprea. Vorbea la telefon de trei sferturi de oră. Oare asta însemna să fii jurnalist? Să îndrugi baliverne toată ziua?

Ca să nu mai zic că era o meserie care pe mine mă tenta. Şi-i tot dădea înainte.

— Păi, îţi dai seama? E prima dată în opt ani când s-a epuizat tirajul. La ora zece nu mai rămăsese niciun exemplar. Acum îmi trag puţin sufletul. De dimineaţă dau interviuri. France Info, Europe 1. S-ar putea să-mi vezi mutra pe LCI[15]. Ştii, tre' să profiţi de faze dintr-astea. Mâine o să uite toţi ce s-a-ntâmplat. Dar nu e mare brânză. O să scot la înaintare chestia cu Nebunia Mazarin pentru cine-o mai rămâne. Hm? Mda, te las. Cum zici şi tu, tre' să intru din nou pe felie.

A mai rânjit o dată.

— Hai, ciao.

În sfârşit.

Nu l-am lăsat nici să respire, să înghită ceva sau să-şi mai toarne un pahar.

— Sunteţi jurnalist la *L'Ilien*?

— Da.

N-a fost surprins de întrebare. Zâmbea. Părea de treabă.

— Chiar redactor-şef, băiete.

Deja ştiam cum să fac. L-am luat fără vreo introducere.

— Scuze că vă deranjez. Caut nişte informaţii, indicii cu privire la ceva ce s-a întâmplat pe insulă acum zece ani. Cu privire la un arheolog. Jean Remy. Nu ştiu dacă vă spune ceva numele.

Jurnalistul s-a uitat lung la mine, m-a măsurat de parcă avea în faţă un animal bizar. Îmi dădeam seama la ce se gândeşte. Era ceva putred pe insulă. Cu cei doi puşcăriaşi evadaţi şi cealaltă chestie cel puţin la fel de gravă din golful Rubis. De dimineaţă numai despre asta se vorbea. Şi acum eu, cu fantomele mele vechi de zece ani.

Să fi fost pe dinafară?

Nu eram aşa de sigur.

Redactorul-şef mă studia curios. Era, fără îndoială, un jurnalist priceput. Ştia să se lase surprins. Avea instincte bune. Ar fi trebuit să mă trimită la plimbare, avea chestii mult mai importante pe cap în ziua aia. Dar nu, ceva – ceva îi mirosise lui. Nu-şi dădea seama încă ce.

---

[15] La Chaîne Info – post TV de ştiri francez.

— De ce mă întrebi asta azi?

— Sunt băiatul lui Jean Remy. Am venit în tabăra organizată de părintele Duval în peninsula...

A profitat de moment ca să înfulece o scoică.

— Băiatul lui Jean Remy. Ce zi! Un cadavru. O stafie.

S-a uitat în ochii mei şi-n timpul ăsta a mai ciugulit o scoică.

— O să fii surprins, dar îmi amintesc puţin de tine. Erai de-o şchioapă când te-am văzut ultima dată. Cum ziceai că te cheamă?

— Colin.

— Aşa, Colin. Păi, vezi tu, băiete, acum nu pot să stau de vorbă cu tine. E nebunie mare astăzi. Dar poţi trece pe la redacţie când vrei. Avem toate numerele din ultimii cinşpe ani. Şi-o să-ţi zic mai multe despre ce te interesează pe tine.

M-am uitat la el ca un căţel. A înţeles ce simţeam şi şi-a mai turnat un pahar de vin.

— Urâtă poveste, a început el. Tatăl tău nu prea a avut noroc. Era un bărbat curajos, dar n-avea pe lângă el oamenii potriviţi. Ba chiar deloc. În el aveam încredere. Dar asociaţii lui erau cam dubioşi. Cel mai bun tovarăş, Maxime Prieur. Chiar şi cumnatu-său. Ar fi trebuit să fie mai atent. S-a lăsat dus de nas. Tatăl tău era cinstit, dar, vezi tu, cinstea în faţa banilor... L-au îmbrobodit. N-avea ce căuta pe insula asta de bandiţi. Deranja pe toată lumea cu idealurile lui.

N-aveam prea mult timp la dispoziţie. Am sărit la ce mă interesa.

— Nu v-aţi îndoit nicio clipă de moartea lui?

Jurnalistul, luat pe nepregătite, a dat un pic înapoi.

— Nu. Nu şi-a pus nimeni problema. A lăsat şi-o scrisoare de adio... A fost găsit cadavrul... Şi pe urmă, era şi de-aşteptat... Cu trei morţi pe conştiinţă...

Am mers şi mai departe.

— Nu l-aţi mai văzut niciodată pe insulă? Viu, vreau să zic.

Redactorul-şef de la *L'Illien* s-a uitat atunci la mine cu atitudinea aia plină de milă pe care nu puteam s-o suport, privirea aia pe care o are cineva când se întreabă dacă cel din faţa lui e zdravăn la cap.

— Sigur că nu, puştiule, nu l-am mai văzut niciodată. Cu toate că bat insula asta în lung şi-n lat, zi şi noapte, de cinşpe ani. Tatăl tău e îngropat în cimitirul de pe insulă, alături de mama ta, care era cea mai frumoasă fată de pe insulă pe vremea aia. Tatăl tău era norocos din punctul ăsta de vedere. Ştii, puştiule, eu ţineam tare mult la el. Era un om loial, atât principiilor lui, cât şi în rest. Să fii mândru de el, băiete. Tatăl tău a murit cu demnitate.

Jurnalistul a ridicat paharul.

— În amintirea tatălui tău, Colin. I-ar fi plăcut vinişorul ăsta. Un vin alb de Jersey, ultimul soi nobil care se mai cultivă pe Insulele Normande.

— Mi s-a părut... mi s-a părut că-l văd. Ieri, în port.

— Îl cunoştea toată lumea-n Mornesey. Dacă s-ar fi plimbat pe insulă, l-ar fi recunoscut pe loc cineva. Şi, în cazul ăsta, crede-mă c-aş fi ştiut. Sigur era cineva care semăna cu el...

Argumentele lui îmi cam clătinau convingerile, dar nu trebuia să mă gândesc la asta, nu trebuia să cedez.

— Când ziceţi că tatăl meu deranja pe toată lumea, la cine vă referiţi, mai exact?

Şi-a pus melcul înapoi pe platou, cam fără tragere de inimă.

— E o poveste lungă şi complicată... Poate-ar fi mai bine să citeşti ziarele din perioada aia. Tot dosarul de presă. N-am acum timp să-ţi explic. Era la mijloc o firmă mare de construcţii, Eurobuild, nişte nebuni. Şi mai era implicat şi statul, din pricina abaţiei, care e patrimoniu istoric. Mai erau ăia din asociaţia tatălui tău. Primăria Saint-Argan, şi ea, din cauza autorizaţiei de construcţie.

Brusc, a înţepenit ca un câine de vânătoare. O clipă am crezut că i s-a făcut rău. Dar ochii i s-au însufleţit imediat.

— Stai, stai, stai, stai, a făcut el. Autorizaţia de construcţie. Băiete, ştii că mi-ai dat o idee?

Mă uitam la el fără să pricep nimic.

— Îmi ieşise cu totul din cap, mi-a explicat el. În ce-l priveşte pe Valerino, m-am oprit la povestea cu deturnarea de fonduri publice. Dar când au început lucrările la Sângeroşii nenorocitu' ăsta era deja la primărie.

Şi-a pus mâna, cu unghiile lui impecabile, pe umărul meu.

— Puştiule, eşti un dar trimis din ceruri. Tatăl tău o să ajungă iar pe prima pagină!

Din clipa aia a uitat cu totul de mine. Şi-a luat telefonul şi-a sunat pe cineva, probabil pe secretara lui.

— Dap, apropo de Valerino. Supravieţuitorul. Mă gândeam ce-am putea scrie în numărul de mâine să nu mai apară în presă pe nicăieri. Toată lumea o să se-arunce la faza cu corupţia. Noi o să scriem despre accidentul de la Sângeroşii. Da, ştiu că n-avea nicio treabă cu asta. Dar se poate scotoci, se poate sugera ceva. Lucra totuşi la primărie pe vremea aia. Eşti drăguţă să-mi scoţi dosarul de la arhive? Vin imediat.

•

A şters-o în minutul următor, lăsând platoul cu fructe de mare mai bine de jumătate neatins. Mi-era foame, dar n-aveam de gând să golesc farfuria altcuiva.

M-am uitat la ceas. Două jumate. Trebuia să mă întorc la patru în tabără. Îmi lua pe puţin trei sferturi de oră să ajung la cimitir, care era în nordul insulei. Şi-apoi încă un sfert de oră să ajung în tabără.

Soarele se juca de-a v-aţi ascunselea pe după norii adunaţi pe cer. Se stârnise şi un vânticel, semn că vremea se schimba.

Mă durea puţin capul. Mă ameţisem un pic de la bere. Mai aveam o grămadă de chestii de făcut înainte să devin erou. Cum nu ţineam la băutură, am luat-o la pas repejor. Eram din nou pe route de l'Abbaye. Mergeam mai repede decât maşinile prinse în ambuteiaj. În depărtare se zăreau încă luminile girofarurilor.

Exodul.

Avea dreptate jurnalistul. Turiştii îşi înghesuiseră pe fugă în portbagajele de sus corturile şi colacii pe jumătate dezumflaţi. Toate dădeau pe dinafară de bagaje. Copiii plângeau după jucăriile uitate sau din cauză că vacanţa se terminase. Cei mai mari căscau gura la agitaţia poliţiştilor.

Toate astea pentru doi fugari?

Jurnalistul vorbise de un cadavru. Şi de acest Jean-Louis Valerino. Să fi fost o reglare de conturi între cei doi fugari, unul să fi murit şi celălalt să fi fost căutat încă? Mi-am dat repede seama că jurnalistul făcuse legătura între tipul evadat şi şantierul firmeiăleia, Eurobuild. Asta era altă chestie care trebuia lămurită.

Mai târziu.

Deocamdată, mă chinuia altă întrebare, una pe care jurnalistul ăla tâmpit mi-o băgase în cap.

De ce eram singurul din Mornesey care-l recunoscuse pe tata?

•

După ce-am mers vreun kilometru pe route de l'Abbaye, căldura şi mirosul de gaze de eşapament de la maşinile ce înaintau bară la bară au devenit insuportabile. Mi-era greaţă, aşa că m-am hotărât s-o iau pe poteca din mijlocul landei care ducea spre partea nordică a abaţiei Saint-Antoine şi dădea în route de la Citadelle, aproape în faţa cimitirului.

Abia ieşit de pe şoseaua principală, am avut sentimentul că sunt singur pe lume. Auzeam numai zgomotul claxoanelor exasperate, acoperite imediat de vântul din landă care sufla în direcţia mării.

Pe măsură ce înaintam mă simţeam tot mai cuprins de frică.

O frică iraţională.

Să fi fost aceeaşi care pusese pe fugă turiştii?

Şoseaua era la mai puţin de o sută cincizeci de metri şi dădea înspre plaja cu câte un poliţist pe metru pătrat. Totuşi, povestea asta cu puşcăriaşii evadaţi începea să-şi croiască drum încet-încet la mine-n cap. Părintele

Duval ne sfătuia să nu ieşim niciodată singuri. Oare, prins de propria poveste cum eram, nu pierdusem din vedere tocmai cele mai elementare reguli de siguranţă? Să fiu singur cu un infractor scăpat din închisoare pe o insulă cât un timbru poştal... în tufişurile ce mărgineau pe fiecare parte drumul şi aşa îngust putea să se ascundă oricine. Înaintam printr-un hăţiş de ierburi crescute în voie, de arbuşti şi de spaliere cu viţă-de-vie. Nu vedeam nici la un metru în faţă.

Într-un final, asta a reuşit să mă liniştească. Dacă fugarii se piteau acolo, în landă, n-aveau niciun motiv să iasă din ascunzătoare. Aşa că am început să fredonez cântecele alea de armată pe care cretinii ăia din tabără le ştiau pe de rost.

„Sub gloanţe şi sub mitraliere..."

Cântam în timp ce îmi târşâiam picioarele, ca atunci când mergi prin deşert şi vrei să sperii şerpii.

„Prin praf şi printre ţevi de puşcă..."

Dacă tipii ăia evadaţi erau acolo şi mă auzeau, aveau timp să se ascundă.

„Ne îndreptăm spre victorie..."

Dacă m-ar fi văzut cineva, şi-ar fi zis că sunt complet ţicnit, cum cântam aşa, de unul singur, prin landă, ca în *Ziua cea mai lungă,* şi cu senzaţia c-o să vomit berea pe care o băusem. Ar fi trebuit să rămân pe şosea. Cu riscul de-a borî...

„Căci e ziua cea mai..."[16]

Am auzit dintr-odată un zgomot, foarte clar, un pic mai în faţă.

Am încercat să mă gândesc că e un animal. Şi mi-a trecut repede prin minte: „Prefă-te că n-ai auzit nimic, mergi natural. Dacă e fugarul, Valerino ăla despre care vorbea jurnalistul la telefon, şi, dacă-şi dă seama că l-ai văzut, ai mierlit-o. Singura ta şansă e să te prefaci că n-ai auzit nimic".

Cântam în continuare. Cu toate că gândurile mi se învălmăşeau în cap, reuşeam să fredonez mai departe fără să tremur prea rău. Putea fi şi un cuplu care făcea dragoste. N-aveam niciun chef să trag cu ochiul.

Crengile unui copac din faţa mea au început să se mişte.

Cineva se ascunsese acolo!

Cântă. Dă-i înainte. Nu întoarce capul. Nu face niciun gest care să te trădeze.

Înaintam.

Ţine pasul. Route de la Citadelle nu trebuia să fie prea departe.

Fără să mă gândesc, începusem să merg mai repede.

---

[16] Vezi nota de subsol 7.

Aveam o senzaţie ciudată. Simţeam o ameninţare nevăzută. Cum mergeam înainte, m-am oprit din cântat. Am auzit paşi în spatele meu.

•

Un gâfâit, o respiraţie greoaie.

Era cineva în spatele meu!

Mă luptam cu mine.

Să merg înainte.

Să mă prefac că n-am auzit nimic.

Broboane de transpiraţie îmi şiroiau pe spinare. Să mă port firesc? Şi să mă trezesc cu o lamă de cuţit înfiptă în spate fără să mă întorc măcar. Răsuflarea se apropia din ce în ce mai mult. Mi-am coborât privirea spre picioare: o umbră, încă una, se întindea fix până la mine.

Mi s-a pus un nod în gât.

Îngrozit, mă aşteptam ca două mâini păroase să mi se încleştеze în jurul gâtului dintr-o secundă într-alta. Umbra se apropia, se suprapunea peste a mea. Era pe mine acum. Imposibil să mai lupt. M-am întors.

Am urlat.

În faţa mea era un monstru. O gură ştirbă. Îmbrăcat în zdrenţe. Cu plete lungi şi albe. O figură de marinar beţiv scos din filmele cu piraţi. Nu era Yoyo, nici vreun alt tip deghizat. Era un nebun însetat de alcool.

S-a aplecat spre mine şi a întins o mână jegoasă încercând să îndruge ceva.

20. Lotul construibil

Joi, 17 august 2000, ora 14.15,
primăria din Saint-Argan, insula Mornesey

Clara a lins cu poftă ultimele urme de iaurt de pe linguriţă. S-a întors spre Simon.

— Cum adică dacă mă pricep la matematică?

A izbucnit în râs.

— Chiar ştii cum să iei o femeie, Casa. Mi-ai remarcat imediat calităţile.

A râs din nou.

— Abia reuşeam să-i ajut pe fraţii mei cu temele. Poate de asta n-au ajuns să facă prea multă şcoală...

— OK, a zis Simon, serios de data asta. Atunci, ia-ţi calculatorul. O să recalculăm totul.

— Ce?

— Ca să ne dăm seama dacă a fost măsluit sau nu planul de urbanism zonal, n-avem decât o soluţie. Să comparăm suprafeţele din planul de urbanism zonal cu cele din planul cadastral.

— Îmi traduci şi mie?

Simon a luat dosarul cu planul cadastral. A scos un carnet portocaliu, pe care l-a răsfoit repede.

— Uite, la pagina 63, suprafaţa totală a parcelelor de pe insulă, în funcţie de categorie. Insula Mornesey are 1.512 hectare, din care, după planul cadastral, 345 sunt zone urbanizate, 852, zone neconstruibile şi 315, loturi construibile, adică se poate construi pe ele în viitor. Tot ce trebuie să facem e să calculăm suprafeţele din planul de urbanism zonal şi să vedem dacă se pupă. Dacă nu se pupă înseamnă că, în 1990, planul cadastral a fost măsluit.

Clara şi-a lăsat capul în mâini.

— Nu eşti cu toate ţiglele pe casă. O să-ţi ia secole să faci asta.

— Nu chiar... Avem nevoie doar de puţină geometrie. Hai să vedem!

Clara a oftat. S-a dus la secretariat să caute un calculator, fără prea multă tragere de inimă, apoi s-a instalat în cel mai confortabil scaun din sala de consiliu, adică cel roşu de catifea, al primarului.

— Măcar m-am ales şi eu cu ceva. Mereu am visat să-mi scufund popoul în scaunul ăsta!

Simon s-a gândit c-ar fi de ajutor să o încurajeze.

— Rujul dumneavoastră se asortează perfect cu scaunul, doamnă primar.

— Lasă vrăjeala. Hai cu matematica. Îmi amorţesc degetele.

Le-a luat vreo trei ore să calculeze tot. Simon se baza pe cunoştinţele lui de geometrie. Până la urmă, inventarierea parcelelor s-a dovedit foarte complicată. S-a limitat să recalculeze pe planul de urbanism zonal suma loturilor construibile. Simon măsura dimensiunile cu o riglă şi-i dicta Clarei cifrele, iar aceasta calcula perimetrul şi aria. După ce i-a dictat Clarei dimensiunile ultimului lot construibil, Simon a întrebat-o imediat:

— Deci, cât e?

Clara a tras adânc aer în piept.

— 315 hectare. Fix pe pix. Vestea bună e că ştim amândoi să calculăm. Aia proastă e că, până la urmă, planul cadastral nu a fost măsluit. 315 hectare de loturi construibile în raportul experţilor, 315 hectare de loturi construibile în plan. Am irosit trei ore ca să facem geometrie degeaba. Uite, Casă, pentru omorât timpul nu e mai rău decât rebusul. Dar eu data viitoare...

— Clara! a strigat Simon.

Pe faţa lui se vedea că se simte jignit şi că nu-i pică prea bine ironiile secretarei.

Clara fluiera uşor.

— Să-mi bag picioarele! Ce căcat! s-a enervat Simon. Da' ştiu că nenorocitu' şi-a ascuns bine urmele.

— Sau n-a măsluit nimic.

Clara a scos din geantă o ojă de un roşu aprins. Cu un gest delicat, şi-a aruncat sandaua de piele pe planul de urbanism zonal, şi-a pus piciorul pe masa mare de consiliu şi a început să-şi facă unghiile de la picioare.

Simon a oftat.

Se uita la planul cadastral. Un dosar portocaliu de carton. Sus, în dreapta, era trecut numele biroului care-l realizase: *Sites et Territoires*[17]. Consultanţă arhitectură urbană. Simon a ridicat capul. Ca să-şi poată face unghiile, Clara stătea într-o poziţie cam indecentă: fusta ei portocalie cu flori mari, verzi, îi alunecase pe piciorul ridicat, lăsându-i coapsele la vedere.

Simon a tuşit.

— Arhitecţii ăştia mai trăiesc, nu? a întrebat el. Îi ştii?

— Las-o baltă, i-a aruncat Clara fără să ridice privirea spre el.

Termina cu primul picior.

— Niciodată!

Secretara a ridicat din umeri.

[17] „Locuri şi teritorii" (fr.).

— Nu-mi zice nimic firma asta. Dar sigur e o firmă de cretini. Pentru planul cadastral nu angajăm parizieni.

— Ai o carte de telefoane?

— Suntem în august, Casa. Probabil sunt în concediu.

— Aşa-i. Sunt nouă şanse din zece să fie în concediu. Eu mizez pe-a zecea.

Clara a suflat peste degete ca să se usuce oja.

— Ai noroc, s-au uscat...

S-a ridicat şi a trecut pe lângă el aruncându-i o privire revoltată.

— Cum ai zis că-i cheamă?

— Sites et Territoires.

— Să văd ce-am în calculator.

După un minut, s-a întors şi i-a întins lui Simon o foaie scoasă la imprimantă.

— Uite-ţi biroul de consultanţă. Adresă, telefon, fax, e-mail, sediu social. Vrei să-i sun eu, sau te descurci şi singur?

Simon a aruncat un ochi la sandaua rămasă pe planul de urbanism zonal.

— Fă-ţi unghiile şi la celălalt picior înainte să dea buzna ăia de la M6.

— Hai că ţi-a plăcut să-ţi mai clăteşti şi tu ochii!

— La nebunie! Coapsele s-au păstrat cel mai bine!

— Nesimţitule!

Clara s-a întors pe scaunul primarului şi şi-a aruncat cea de-a doua sanda pe planul de urbanism zonal, aproape de cealaltă. Şi-a reluat poziţia provocatoare. Dar cu celălalt picior.

•

Simon şi-a scos mobilul de la curea şi a format numărul biroului de experţi. A tras imediat o-njurătură.

Clara jubila.

— Nimeni?

Simon i-a făcut semn să tacă. Şi-a luat o voce serioasă şi a început să turuie:

— Poliţia din Saint-Argan, insula Mornesey. Avem nevoie urgent de informaţii precise cu privire la planul cadastral din Saint-Argan, revizuit în 1990. Firma dumneavoastră a efectuat raportul şi planul de urbanism zonal. Am nevoie de suprafaţa exactă a loturilor construibile de pe insula Mornesey. Sunt trecute în planul cadastral, în raportul final, la pagina 63, dacă l-aţi păstrat în arhive. Vă rog să mă sunaţi cât mai repede la 06 11 26 36 31. E o chestiune de viaţă şi de moarte.

— Robotul, a făcut Clara luându-l peste picior.

— O să sune!

— Îhm! I-ai băgat în sperieţi. Numai să dea de mesajul tău până la sfârşitul lui august. Şi, altă idee cât aşteptăm?

— Hai c-ai început să mă cunoşti. Nu mă las niciodată.

Simon a început să gândească cu voce tare.

— Cu planul cadastral e simplu. Există două exemplare oficiale: unul la primărie, ca să poată fi consultat de cetăţeni, aşa-i legea. Şi altul la DDE, ca statul să-i poată verifica legalitatea şi apoi să hotărască dacă deciziile primăriei sunt în conformitate cu planul. Şi o copie eventual la firma de experţi responsabilă care s-a ocupat de asta.

— Eventual, l-a luat Clara la mişto.

— Clara, poţi să-mi cauţi şi mie numărul de la DDE din Saint-Lô înainte să-ţi pui sus şi cracul celălalt?

Clara a scos un oftat de nostalgie.

— Ah, cu cracii-n sus...

— Ce, nu mai poate Delpech?

— Nu fi nesimţit! Formează 12!

•

A luat din nou oja şi şi-a ridicat cât de mult a putut piciorul, lăsând ostentativ la vedere o pereche de chiloţei roşii. Simon s-a întors şi a format 12.

— Aş dori să vorbesc cu DDE din Saint-Lô. E o urgenţă. Comisarul Simon Casanova. Insula Mornesey.

Clara n-a putut să se abţină şi a pufnit în râs.

După câteva clipe, lui Simon i s-a făcut legătura.

— Bună ziua, domnişoară. Aici comisarul Simon Casanova, în misiune specială pe insula Mornesey. Bănuiesc c-aţi auzit deja, e peste tot la ştiri, de cei doi fugari şi de crima de pe plajă. Sunteţi secretară la DDE?

— Da, a răspuns o voce timidă.

— OK. Aveţi idee unde sunt arhivele planurilor cadastrale?

— Da, în arhive.

Simon a oftat.

— OK, domnişoară. O să vă rog să-mi căutaţi în arhive planul cadastral al comunei Saint-Argan de pe insula Mornesey. Dar vă rog să fiţi atentă, nu pe cel de acum. Pe cel din 1990.

— Of, a făcut secretara fără prea mult chef. Nu ştiu dacă-l mai avem. Nu l-a cerut nimeni pân-acum. A fost refăcut după 1990. Sigur nu-l vreţi pe cel recent?

— Nu, aproape c-a urlat Simon. 1990! La DDE nu se aruncă nimic. Doar ştiu asta.

— Da, tocmai. Dacă o fi să dau de el, sigur e pe undeva pe la fund.

Simon s-a înfuriat.

— Avem un criminal evadat pe insulă, domnişoară. Poate să mai ucidă pe cineva dintr-un moment într-altul. Haideţi, repejor!

Simon a auzit paşi îndepărtându-se. Nu atât de repede pe cât şi-ar fi dorit. A aşteptat mai bine de zece minute.

Clara îşi terminase al doilea picior şi aştepta să i se usuce unghiile.

— Mi-ar plăcea să-mi fac un piercing. Dar n-am curaj. Tu ce zici, Casa?

— Ăă, ce?

— Un piercing. Crezi că la vârsta mea...

— Mi se rupe!

— Sigur ţi-au rătăcit dosarul, Casa. Sau, mai mişto, l-a lichidat Valerino.

Exact în clipa aceea, Simon a auzit paşi apropiindu-se.

— L-am găsit, domnule.

— Comisare.

— Mă scuzaţi.

— Vă rog să-l deschideţi la pagina 63. Aşa, l-aţi deschis? Citiţi-mi, vă rog, din tabelul „Total suprafeţe plan de urbanism zonal", cât e în coloana cu loturi construibile?

— Coloana cu loturi construibile?

— Da...

— 315, domnule comisar!

— 315? Sunteţi sigură?

— Evident, domnule comisar!

Văzându-i faţa descurajată, Clara a încercat să-i facă semn să se liniştească. Dar Simon nu s-a lăsat.

— E şi planul de urbanism zonal în dosarul ăla?

— Da, domnule comisar.

— Despăturiţi-l. Urmăriţi conturul coastei până la golful Rubis. Aşa, aţi găsit?

— Da, domnule comisar.

— Nu tre' să ziceţi „domnule comisar" de fiecare dată.

— Da... domnule... Casanova.

Simon a oftat resemnat.

— Deasupra golfului Rubis e un lot construibil, care arată cam ca un romb. Îl vedeţi?

— Da... domnu'... Dar nu e tocmai un romb. E un romb şi mai e o fâşie de teren, spre locul care se cheamă abaţia Saint-Antoine. Zona asta e un romb plus chestia asta ca un deget.

— Vă mulţumesc, domnişoară.

Simon a trântit telefonul furios şi a ţipat.

— Ce căcat! Puteam să bag mâna-n foc. Valerino şi-a făcut practica la DDE după stagiul de la primărie. A avut tot timpul din lume să măsluiască registrele şi planul de urbanism zonal.

Clara s-a ridicat şi s-a aplecat apoi peste masă ca să-şi ia sandalele. Pe urmă s-a întors spre Simon.

— Sau n-a măsluit nimeni nimic şi-ai luat-o tu razna. Gândeşte-te logic. Amândouă exemplarele din planul cadastral, şi cel de la primărie, şi cel de la DDE sunt identice. Chiar dacă au fost mânărite, cum o s-o dovedeşti după atâţia ani?

Simon se gândea. S-a uitat pe planul de urbanism zonal puţin îngălbenit care era întins pe masă.

Avea trei metri pe doi.

— Tu îţi dai seama? a făcut Clara. Să măsluieşti o chestie ca asta.

Simon nu i-a răspuns. A rămas vreme îndelungată cu ochii pironiţi la harta imensă. Dintr-odată, privirea i s-a luminat.

— Normal! Mai poţi să tastezi, chiar?

Clara s-a strâmbat.

— Pregăteşte-te să dai o căutare în cartea de telefoane, a mai zis Simon. Mai am o idee genială, alta...

— Geniul ăsta nu-şi mai trage şi el sufletul? a oftat Clara.

— Nu. Şi la faza asta o să rămâi mască.

21. Profanare

Joi, 17 august 2000, ora 15.03,
route de la Citadelle, insula Mornesey

N-am fost niciodată bun la sport. Totuşi, în după-amiaza aia cred că mi-am bătut toate recordurile. Am rupt-o la fugă, fără să mai stau pe gânduri, înainte ca tipul ăla cu moacă de beţiv să apuce să pună mâna pe mine sau să scoată vreun cuvânt. Cum arăta ca un zombi, mi-am zis că nu sunt şanse prea mari să mă întreacă, nici la viteză, nici la rezistenţă...

Poate doar dacă avea vreun pistol în buzunar.

Cu spatele leoarcă de transpiraţie, goneam fără să mă mai uit înapoi. Ierburile înalte mi se încâlceau printre picioare. Nu îndrăzneam să mă uit, dar cred că aveam numai răni peste tot.

Inima îmi bătea mai să-mi sară din piept. O luasem la sănătoasa prea repede.

N-o mai comisesem niciodată în felul ăsta. Fusesem un prost. Aveam să-mi dau duhul şi să cad în nas. Şi atunci el avea să mă prindă. Nu mai alergasem de cel puţin un an. Dar, ca prin farmec, picioarele încă mă ţineau. Pentru cât timp? Orice-ar fi fost, privirea în faţă.

Să alerg.

O mai fi fost în spatele meu?

Să alerg până la şosea.

Şosea?

Da.

Într-un final, am dat de ea, două sute de metri mai încolo. Nu puteam să cedez. Nu acum.

Auzeam din nou claxoane, ţipete, gălăgie. Nu-mi mai simţeam picioarele, nici hârşâitul ierbii de-a lungul lor.

Să nu mă întorc. S-o ţin aşa până la asfalt. Până la coloana infinită de maşini, care îmi părea atât de liniştitoare.

Am ajuns la şosea.

Maşinile nu înaintau.

Sub privirile uimite ale şoferilor, am traversat, tot în fugă, şoseaua departamentală, alergând şi mai repede acum, şi, ajuns pe partea cealaltă, la adăpost de agresorul meu după zidul de maşini pline de taţi ce-ar fi putut, la o adică, să-mi sară în ajutor, mi-am văzut de drum mai departe.

•

Am vomitat aproape instantaneu berea, frunzele de salată şi cubuleţele de jambon. Acum nu-mi mai părea rău după platoul ăla cu fructe de mare. Cu nasul lipit de geamul unui Audi 80, ţinută bine de părinţii ei, o fetiţă se uita la mine cu o atenţie care mă făcea să mă ruşinez. Maşina, la punctul mort. M-am şters cât am putut de bine cu un şerveţel, iar în timpul ăsta fetiţa nu mă scăpa din ochi.

Am aruncat o privire la coada de maşini. Nici urmă de tipul care mă urmărea. Era clar că-l lăsasem în urmă.

Cine-o fi fost monstrul ăla? Oare Valerino, fugarul?

Posibil...

Trebuia să anunţ poliţia. Poate.

De ce să mă apuc să-mi fac necazuri cu mâna mea? Mergeam de-a lungul route de la Citadelle. Coada de maşini ţinea pasul cu mine: toate se îndreptau spre terminalul de feribot ca să ajungă pe continent.

Parcă pentru a face şi mai ciudată fuga turiştilor, până şi soarele o ştersese de pe cerul insulei. Nori gri şi ameninţători se adunau până pe continent. Pentru prima dată de când eram pe insulă. Un vânt enervant îmi îngheţa spatele şiroind de sudoare.

Încetul cu încetul, mi-am mai venit în fire. Dacă stăteam să mă gândesc mai bine, beţivul ăla n-avea nimic de-a face cu fugarul. Putea să fie doar un tip pe care-l trezisem din somn, un marinar bătrân, un vagabond. Mai mult înfricoşător decât periculos. Nu-mi făcuse nimic, nu mă lovise, poate că nici măcar nu se ţinuse după mine.

Mă speriasem singur.

•

Am ajuns la cimitir. Gardul lung şi înalt mărginea şoseaua vreo sută de metri. Mă mai linişteam când vedeam maşinile aşa de aproape. Odată ajuns în cimitir, n-aveam să fiu singur, sau nu tocmai singur.

Am împins poarta de fier. Şi, desigur, a scârţâit ca-n cele mai înfricoşătoare filme de groază.

Am intrat.

M-am trezit pe loc la realitate. De după zidurile înalte ale cimitirului nu se mai vedea şoseaua. Am înaintat puţin. În locul ăsta macabru, până şi zgomotele de pe şosea păreau să se dizolve în atmosfera straniu de tăcută. Am mai înaintat puţin. Cimitirul era pustiu.

Normal.

M-am gândit că am sfeclit-o dacă vine tipul de mai devreme. Nu putea să ne vadă nimeni, nici dacă stătea în faţa porţii. Nimeni nu putea să ghicească ce se întâmplă în cimitir de dincolo de zid. Aş fi fost încolţit.

Mă uitam panicat în spate. Închisesem totuşi poarta. Dacă ar fi deschis-o cineva, aş fi auzit. Şi de ce m-ar fi urmărit tipul ăla până aici?

Cimitirul nu era cine ştie ce mare, dar n-aveam nici cea mai vagă idee unde ar fi putut fi mormântul sau mormintele alor mei. Mă gândeam c-o să dau rapid un tur.

Vremea apăsătoare, lipsită de strălucirea soarelui, făcea locul să pară şi mai lugubru. În spatele celor doi pini de la marginea cimitirului sau al stelelor funerare mai înalte putea să se furişeze oricine.

Am început să caut. Am fost imediat surprins de date. M-am gândit că pe pietrele de mormânt nu e scrisă niciodată vârsta pe care o avea cel ce murise. Şi totuşi, cumva instinctiv, e primul lucru pe care-l calculăm când ne uităm la un mormânt.

Calculam automat anii dintre data morţii şi cea a naşterii de fiecare dată când treceam prin faţa unei pietre funerare.

Optzeci şi trei de ani.

Şaizeci şi şapte.

Când rezultatul scădea sub şaizeci, începeam să-mi imaginez nenorocirea. Viaţa distrusă. Deznădejdea celor rămaşi în urmă. De altfel, mormintele celor pe care îi numeam în capul meu „sub şaizeci" erau, în mare parte, mai îngrijite.

Să fi fost şi cazul părinţilor mei?

Cine să-l fi îngrijit? *Nounou*?

În orice caz, nu Thierry şi Brigitte. Numai dacă nu plăteau pe cineva de pe insulă s-o facă. Nu-i auzisem niciodată vorbind despre asta.

•

Pe rândul următor, m-am trezit în faţa copiilor. Mici împrejmuiri din fier forjat ruginit. De mai puţin de un metru. Şi iarăşi socoteala mea macabră.

Patru ani. Şase. Un an. Trei luni.

La unele, fotografii. Tremuram, cu spatele ud, îngheţat.

Nu văzusem nicicând ceva mai îngrozitor decât împrejmuirile astea micuţe. Îmi dădeam seama că e prima dată când pun piciorul într-un cimitir. Simţeam cum mă cuprinde apăsarea.

Trebuia să mă grăbesc. Să găsesc mormântul mamei şi al tatei.

Am grăbit pasul. Să mă opresc la fiecare loc de veci, la fiecare nume, la fiecare an al morţii mă îngrozea şi mai tare. Aşa că am încercat să caut mai ordonat, să citesc doar numele. Dar câteodată nu exista sau se şterse aproape de tot.

Încetul cu încetul, am devenit mai practic. Când pe placa funerară scria „Bunicului meu", „Bunicii mele", le ocoleam. Era cazul celor mai multe.

Înaintam repede, prins parcă într-un vârtej straniu. Trebuia să citesc toate numele bărbaţilor şi femeilor ălora care muriseră, din ce în ce mai rapid, ca pentru a bate un record funerar. Mi-a trecut prin cap o idee cretină, cum c-ar fi fost mai uşor dacă ar fi pus mormintele în ordine alfabetică.

Până la urmă, de ce nu? Sau cronologică.

La ce bun haosul ăsta?

Nu găseam nici urmă de numele tatei sau al mamei. Apăsarea era din ce în ce mai puternică. Parcursesem aproape trei sferturi din alei.

Şi dacă îl sărisem?

Şi dacă mormântul nu mai era aici?

O auzisem de multe ori pe buni Madeleine zicând că tata şi mama sunt înmormântaţi aici. Dar cu mult timp în urmă.

Şi dacă mă minţise cumva?

Nu... Şi jurnalistul îmi spusese mai devreme că mormântul tatei e aici. Să mai fi fost vreun cimitir pe insulă? Tot ce se poate.

Cum înaintam, disperarea mea creştea. Cine le îngrijea mormântul? Dacă nu se ocupa nimeni de asta, poate că, după un timp, locul era cedat altcuiva. Părea să aibă logică. Dar în cimitire există şi morminte foarte vechi, lăsate în paragină. În zece ani, cel al părinţilor mei nu putea să ajungă totuşi în halul în care erau cele de dinainte de război. Altă alee.

Ajungeam la ultimele.

•

Dintr-odată, privirea mi-a îngheţat.

„Jean şi Anne Remy, 1959 – 1990, 1960 – 1990".

Un mormânt comun.

Mi-a stat inima în loc.

Aveam în faţa ochilor mormântul părinţilor mei, mânjit.

Profanat.

Cineva făcuse nişte desene roşii cu spray-ul.

Un cap de mort.

Două sexe de bărbat.

Cruci.

Fusese vandalizat cu totul.

•

Stăteam prostit, nevenindu-mi să cred, rănit în adâncul sufletului.

Cine putea să facă aşa ceva? Cine să fi îndrăznit o asemenea batjocură? Ce nebunie să fi dat curs unei asemenea grozăvii?

Şi de ce?

De ce să se ia tocmai de mormântul părinţilor mei?

De ce era singurul plin de graffiti din tot cimitirul?

De ce?

M-am aplecat. Desenul părea destul de recent. Vandalul acţionase cu cel mult două zile în urmă. Toate plăcuţele funerare de pe mormânt, multe la număr, fuseseră şi ele mânjite. „Fiului meu", „Nepoatei mele", „Surorii mele". O placă originală, depusă de membrii asociaţiei Saint-Antoine, amintea de şantierul de la abaţie. Era chiar şi una de la primărie: „Celor mai devotaţi îndrăgostiţi de pe insula Mornesey".

Alta, impresionantă, de marmură, nesemnată, fusese gravată cu „Celui mai bun prieten".

Cine s-o fi depus? Oare tipul ăla, Raphael sau Gabriel, investitorul ăla plin de bani? Sau acel Maxime Prieur, despre care nu ştiam nimic?

M-am apropiat şi mai mult.

Pe mormânt, într-o ramă de sticlă încrustată în marmură, o fotografie cu tata şi mama.

Un nou val de furie m-a zguduit.

Fotografia nu putea fi desluşită. Cineva zgâriase toată sticla cu un vârf de cuţit sau un cui. Imposibil să mai recunoşti chipul părinţilor mei.

Cine să-i fi urât într-atât, încât să vrea să le şteargă chipurile?

M-a cuprins o furie cumplită.

Cine?

De ce?

În ziua aia toată lumea îmi explicase că tata fusese un tip de treabă, demn şi respectat. Totuşi, cineva îi mânjise amintirea. Cineva îi purta pică aşa de tare, că vrusese să-i profaneze mormântul, să-i distrugă imaginea.

Mă gândeam la familiile muncitorilor de pe şantier.

Dar de ce s-o fi făcut acum, după zece ani? Astăzi, când mă întorsesem eu pe insulă. Să fi fost tata chiar un om admirabil, aşa cum mi-l descrisese *nounou*? Oare nu eram minţit din nou? Tatăl meu dedicat, tată şi soţ model, cel mai frumos cuplu de pe insulă, unit în moarte, împărţind din acel moment acelaşi mormânt cu soţia lui...

Şi asta era o poveste care mi se băga pe gât. Pentru că mama se odihnea singură sub placa aia de marmură. Tata nu venise acasă nici măcar în coşciug!

Eram sigur.

El nu se odihnea în locul ăla de veci. Se plimba liniştit pe insulă cu o dubiţă albă.

Oare ca să se întâlnească cu roşcata aia cu care flirta sub privirile mamei?

Ce s-o fi întâmplat cu fata aia?

O fi avut ceva de-a face cu dispariţia lui?

Totul nu era decât o înscenare. Toţi mă minţeau.

De fapt, cine era tata?

•

Scârţâitul porţii cimitirului mi-a întrerupt brusc gândurile.

M-am întors.

În ciuda cerului întunecat, a locului umbros, l-am recunoscut pe loc.

El era!

Marinarul ăla nebun, ştirb şi beţiv. Nu-l trezisem când mergeam prin landă, nu dădusem din întâmplare peste el.

Mă urmărea.

După mine umbla.

22. Q.E.D.

Joi, 17 august 2000, ora 15.09,
primăria din Saint-Argan, insula Mornesey

Clara s-a proţăpit în faţa lui Simon, provocându-l.

— Ia să vedem, Casa. Uimeşte-mă!

Simon a schiţat un zâmbet de satisfacţie.

— Uite care-i ideea genială, Clara. Iniţial au fost două planuri de urbanism zonal corecte, unul aici, unul la DDE. La sfârşit, două planuri de urbanism zonal măsluite.

— Dacă zici tu!

— O s-o dovedesc! Două planuri bune şi două proaste, asta înseamnă două în plus.

— Ştiu şi eu cum e cu planurile proaste, l-a luat Clara peste picior.

— Concentrează-te puţin. Ascultă aici. După părerea ta, câte locuri în care să poţi xeroxa un document de mărimea asta, doi metri pe trei, erau pe insulă?

— Habar n-am.

— Ei bine, o să aflăm... Nu erai tu regina internetului?

După câteva căutări, au descoperit că în 1990 nu era, pe o rază de cincizeci de kilometri, decât o singură firmă ce putea face fotocopii în format foarte mare. O firmă care exista şi azi, Copie Plus, cu sediul undeva în zona industrială din Granville.

Simon a sunat imediat la numărul de telefon al firmei. A dat telefonul pe difuzor, spre amuzamentul Clarei. A servit aceeaşi poveste cu comisarul Casanova, cu fugarii de pe insulă, cu urgenţa, cu chestiunea de viaţă şi de moarte. Secretara de acolo a fost la fel de panicată auzind că această chestiune de viaţă şi de moarte depindea de ea şi de capacitatea ei de-a găsi o factură datând din... 1990.

— Da, sigur, totul se păstrează în arhive, dar...

— Haideţi, domnişoară, fiecare secundă contează!

Secretara a luat-o la picior. A luat cu ea şi telefonul fără fir.

— Sunt în faţa cutiilor cu arhivele din 1990, domnule comisar. Dar sunt extrem de multe. Avem toate comenzile şi toate facturile din ultimii şapteşpe ani, de când există firma. Nici nu ştiam că le păstrăm pe toate. Din ce lună?

— Ianuarie sau februarie.

— Şi ce căutăm?

— Copii ale planului cadastral Saint-Argan. Un plan de urbanism zonal de trei metri pe doi. Nu e chiar o comandă obişnuită.

A auzit-o pe secretară foşnind. I-a luat mai puţin de un minut.

— Gata! L-am găsit. 12 ianuarie 1990. Două copii ale planului cadastral al localităţii Saint-Argan. Clientul e Sites et Territoires. Sunt cunoscuţi. E o firmă de arhitecţi urbanişti. Avem destul de multe comenzi de la ei.

— Am înţeles! Am înţeles! Căutaţi în continuare, domnişoară!

— Ce, planurile?

— Da, aceleaşi.

— Aceleaşi?

Liniştea a durat mai puţin de zece secunde.

— Aveţi dreptate, domnule comisar!

— Cu ce?

— Au fost comandate două copii, la trei zile după asta, pe 15 ianuarie. Aceeaşi dimensiune, aceeaşi denumire, „Plan cadastral Saint-Argan".

— Acelaşi client?

— Nu. Aici nu mai avem numele clientului... Nici numărul comenzii sau al facturii. Se mai întâmplă. Cred că s-a plătit cash.

— Vă mulţumesc, domnişoară.

•

Simon a pus telefonul în furcă strigând victorios:

— *Q.E.D.,* Clara! *Q.E.D.* Patru copii ale planului de urbanism zonal. Două comandate de biroul de consultanţă... Două de un client misterios.

Clara a făcut pe avocatul diavolului.

— Poate primele două au ieşit cu pete... Sau poate s-au rupt. Sau poate mai avea nevoie cineva de două.

— Şi unde să fie exemplarele astea două? Nu, Clara. Patru planuri de urbanism zonal înseamnă două în plus. Primele două n-au fost falsificate, au ajuns la Primăria Saint-Argan şi la DDE. Valerino l-a luat pe ăla de la primărie, l-a măsluit, a făcut două copii în următoarele patruzeci şi opt de ore şi-a înlocuit planurile originale cu falsurile. Câteva zile sau poate câteva săptămâni mai târziu, a făcut la fel cu cele de la DDE. Simplu ca bună ziua. Cine să mai bage de seamă alea câteva hectare printre cele o mie cinci ale insulei? Şi, chiar şi-aşa, ce puteau să zică, în afară de faptul că biroul de consultanţă făcuse o gafa? Terenul a devenit construibil. Firma de imobiliare avea cale liberă. Preţul licitaţiei a crescut... Colegul tău Jean-Louis a luat o sumă frumuşică pentru o mânărie ca asta.

Clara a rămas înmărmurită, dar impresionată.

— Casa, o să mă convingi până la urmă. Ai fi bun de poliţist. Numai că metodele tale...

— Ce au metodele mele? s-a mirat Simon.

— Cam ai tendinţa să le scoţi din pepeni pe secretare.

Simon a privit-o pe Clara cu surprindere.

— Pe celelalte, nu pe tine, s-a apărat Simon stângaci.

— Nici să nu-ncerci, comisare Casanova lu' peşte.

Clara l-a măsurat pe Simon din cap până-n picioare fără reţinere.

— Şi nici la corp nu stai prea rău... Şi să fii tu primul care descoperă mârşăvia asta? Ar fi un pic cam mult, totuşi. Nici Delpech...

Simon i-a răspuns imediat, panicat.

— Nu! În niciun caz nu-i povesteşti lui Delpech despre asta!

— Drept cine mă iei? i-a întors-o Clara ofensată. Şi oricum n-avem nicio dovadă!

— Cum adică n-avem nicio dovadă?

— Păi, da. Aproape m-ai convins. Dar încă n-ai dovada că planul veritabil de la biroul de consultanţă a fost măsluit.

Simon a oftat. Fix în momentul ăla i-a vibrat telefonul.

Un SMS.

— E de la Firma de arhitecţi, a jubilat Simon, Sites et Territoires. Ăia care erau în vacanţă până la sfârşitul lui august.

— Şi zic ceva?

— Nu. Niciun cuvânt.

— Cum aşa, niciun cuvânt? Şi-atunci ce scrie în SMS-ul ăla?

— Niciun cuvânt. Numai un număr şi două litere. LC=275.

23. Drumul crucii

Joi, 17 august 2000, ora 15.31,
cimitirul din route de la Citadelle, insula Mornesey

Străinul mă fixa cu privirea. N-a închis poarta cimitirului după el. Venea încet spre mine. Eu nu mă clinteam. Eram încolţit. Căutam o ieşire, dar nu exista alta. Înainta, fiind, în acelaşi timp, atent să rămână între poartă şi mine.

Blocat!

A încercat să articuleze ceva. Avea o voce stranie, foarte gravă, cum au unii cântăreţi. O voce gâjâită.

— Micuţule, a bolborosit el cu greu. Micuţule, nu fugi.

Trebuia să găsesc o soluţie. Salvarea mea n-avea să vină din afară. Nu m-ar fi auzit nimeni dacă ţipam. Monstrul nu părea totuşi prea rapid. O idee nebunească mi-a trecut prin cap. Dacă rămâneam pe o alee cu morminte de-o parte şi de alta, eram terminat, dădeam nas în nas cu el. Trebuia să-l ocolesc ca să scap. Să sar peste morminte, cât mai repede şi cât mai departe. Ideea să le calc în picioare mă făcea să mă simt cam aiurea, dar era singura mea şansă.

Am stat să mă gândesc.

Trebuia să-l las pe zombi să se apropie, puţin câte puţin, ca să nu aibă timp să reacţioneze. Să micşorez unghiul dintre noi ca să nu-mi poată tăia calea. Şi s-o şterg în ultima clipă.

•

— Micuţule, i-a dat el înainte cu gura lui neagră. Nu m-ai recunoscut, nu? Eu te-am recunoscut pe tine.

L-am lăsat să mai facă doi metri. Îmi arăta ultimii lui trei dinţi, încercând să schiţeze ceva ce-ar fi trebuit să fie un zâmbet.

— Eu te-am recunoscut, micuţule, ştiu ce cauţi.

Încă un metru.

— Îl cauţi pe tatăl tău, ştiu...

Acum!

Picioarele mi-au luat-o la fugă. Am sărit pe primul mormânt din stânga, strivind o coroană de flori artificiale.

Şi apoi de pe un mormânt pe altul, fără să mă opresc. În alergătura mea nebună răsturnam plăcuţe de marmură, vase cu flori. Nu-mi păsa de

sacrilegiu. Eram deja departe. Am mai auzit încă o dată în spate vocea ca de dincolo de mormânt a individului.

— Micuţule, ştiu unde e tatăl tău.

•

Fără să vreau, am încetinit pasul insesizabil. Cu toate că panica mă împingea s-o ţin tot într-o fugă fără să privesc înapoi. Îmi reveneau în minte imaginile cu girofarurile. Raţiunea îmi şoptea că mi se întinde o cursă, o cursă urâtă.

Eram la mai puţin de cincizeci de metri de poartă.

Încă puţin şi eram salvat.

Am sărit pe alee. Mă durea glezna dreaptă, mi-o izbisem de-un ex-voto de marmură albă de pe un mormânt. Dar nu-mi păsa de durere.

Trebuia să mă concentrez la alergat, să mă gândesc numai la asta, să nu ascult nimic altceva decât bătăile inimii.

Am ajuns la poartă.

Ieşisem. Eram liber şi viu. Sub privirea protectoare a şirului indian de maşini şi a pasagerilor lor îngrămădiţi.

Gâfâiam, mergând în continuare, repede.

Din prudenţă.

Glezna nu mă mai durea atât de tare. Peninsula sălbatică şi câmpurile nu erau departe. Atunci au început să cadă primele picături, primele din august, aproape calde. Am primit ploaia ca pe o binecuvântare pe chipul meu obosit şi pe hainele murdare. Ca pe un duş revigorant, ce ar fi putut parcă să spele toate întâmplările alea neaşteptate ce mi se lipiseră pe piele ca o mâzgă.

După cel mult un sfert de oră, am ajuns la răscruce: drept înainte, ţinând-o pe route de Saint-Argan, erau peninsula şi tabăra. La stânga, terminalul de feribot şi continentul. Toate maşinile, absolut toate, virau. Mă rog, ca să fiu mai exact, şirul nemişcat de maşini o cotea la stânga, spre feribot. Cu farurile aprinse şi ştergătoarele pornite.

În depărtare se zăreau girofarurile. Poliţia cerceta probabil fiecare maşină înainte de îmbarcare. Feribotul mic din Mornesey era singura cale de scăpare pentru fugarul de pe insulă.

•

Mă apropiam de tabără. Începuse să plouă de-a binelea. Eram murat. Nu mai conta. Până la urmă, panica s-a mai risipit şi ultimele cuvinte ale agresorului s-au transformat într-un ecou în capul meu.

„Ştiu unde e tatăl tău".

Mă rodea o bănuială: şi dacă nu era o capcană? Şi ce capcană să fi fost? Tipul era aproape neputincios. Oare nu fusesem prostul proştilor că fugisem fără să gândesc? Nebunul ăsta era primul care voia să-mi dea un indiciu.

„Ştiu unde e tatăl tău”. Şi eu o ştersesem. Cu toate că mă blestemam în gând, mi-am dat seama că tot îmi continuam drumul spre tabără: nu mă simţeam în stare să fac cale-ntoarsă spre cimitir.

Mi-era frică. M-am uitat la ceasul ud. Patru fără opt minute. Aveam o scuză bună, eram în criză de timp, trebuia să fiu în tabără curând. Eram nevoit să ajung la ora stabilită, altfel nu mai puteam s-o-ntind a doua zi. Am grăbit pasul, uitându-mă totuşi în spate din când în când, printre stropii de ploaie.

Nimeni!

La răscruce, am făcut stânga, ajungând în peninsula sălbatică.

Ia uite!

Tot drumul am văzut agăţate în tufele ude bucăţele de panglică roşie din hârtie creponată. Traseul echipei noastre. Le-am desprins instinctiv şi le-am băgat în buzunar. Dacă mă întreba cineva, puteam să le scot ca să dovedesc că participasem şi eu.

La patru şi şapte minute pe ceas am intrat în tabără.

Stéphanie mă aştepta, fără să-i pese de ploaie, între cei doi stâlpi de piatră ce marcau intrarea în tabără. Îşi dăduse jos veşmintele de călugăr şi-şi pusese nişte colanţi scurţi şi un tricou larg, care i se lipea de sâni. Părul ud îi venea în ochi. Ceea ce o făcea foarte drăguţă. Cred că era genul căreia îi place să înfrunte capriciile naturii, furtunile de pe munte, valurile mari pe timp de furtună. Mă privea ca un cerber.

— Pe unde naiba ai umblat? Toată lumea s-a întors. Parcă era vorba să nu ne despărţim de echipă. Tu n-ai văzut cum plouă? Şi mai e şi nebunie pe insulă, cred c-ai băgat şi tu de seamă.

Am scos hârtia roşie, fleaşcă, din buzunar. Instinctul... Inspiraţia.

— Am stat să adun marcajele de pe traseu. Doar nu era să lăsăm hârtii pe toată insula. E aiurea. Doar nu suntem turişti.

Ştiam că Stéphanie e un pic ecologistă, genul care navighează în iulie şi face trekking în august. Mi-a zâmbit şi mi-a dat o palmă prietenoasă pe spate.

— Ai dreptate, Colin. Numai tu te-ai gândit la asta. OK, acum du-te la echipa ta, adunăm foile în douăzeci de minute.

•

M-am dus la Madi şi la Armand. Complicii mei stăteau în foişor, departe de ceilalţi, aproape la adăpost de ploaie, cu toate că acoperişul era plin de găuri. Armand completa formularul. Madi m-a întâmpinat cu un zâmbet îngrijorat şi cu „Deci?”-uri curioase. M-am aşezat lângă ei, mi-am tras răsuflarea, gâfâind, şi le-am povestit ce-am făcut, fără să intru în prea multe detalii. Madi nu scăpa o vorbă. Armand asculta aproape absent. Părea

absorbit cu totul. Ceea ce mă surprindea din partea lui. Văzându-mi mirarea, Madi mi-a făcut cu ochiul.

— E fan arheologie acum.

Armand? Fan arheologie? Dintr-odată, am înţeles.

— Aţi dat o tură pe la ruinele abaţiei Saint-Antoine, nu-i aşa?

M-am gândit din nou la blonda cu accent scandinav de la ghişeu. Dacă i se pusese pata pe ea, avea să-şi facă numărul. Armand a ridicat, în sfârşit, capul.

— N-am intrat. Patru euro, ăsta-i jaf la drumu' mare! Am flirtat cu casiera vreo oră, dar n-a cedat. Nici măcar un cent. Altfel, ne-a ajutat să completăm toate formularele. Drăguţa de Candice. Mi-a zis şi cum o cheamă. E ca şi cucerită... Mă ocup eu de ea.

S-a întins, etalându-şi cu mândrie trupul alb şi sfrijit. Madi s-a întors râzând spre mine.

— Crede că are intrare la blondă... O intrare de patru euro, prostul! N-ai treabă cu el. Ce ruşine mi-era. Credeam că nu mai plecăm niciodată de la ghişeu. Până la urmă i-a completat ea toate formularele, numai să se vadă scăpată.

Le-am povestit în continuare şi la sfârşit le-am zis de beţivul ştirb din cimitir. Madi a căscat nişte ochi uluiţi la mine.

— Şi-ai plecat aşa, pur şi simplu? Sigur era doar un beţiv. Ţi-a zis că ştie unde-i taică-tău, şi tu te-ai cărat?

I-am zis că m-am panicat din cauza agitaţiei de pe insulă, a celor doi deţinuţi evadaţi. Madi şi Armand aflaseră mai multe decât mine. Madi a subliniat:

— N-au nicio treabă cu tipul tău. Fugarii sunt mai tineri. Maxim patruzeci de ani. Le-am văzut poza în ziarul pe care l-am şterpelit de la abaţie. Din câte se pare, pe unul dintre ei l-au şi găsit, nu tocmai în formă, pe plaja din golful Rubis.

•

La patru jumate, Stéphanie şi Yoyo au strâns chestionarele. O oră mai târziu, ne-am adunat să aflăm rezultatele. Avusesem timp să fac un duş şi să mă schimb. Ploaia se oprise la fel de repede cum începuse. Vântul de pe Canal alunga deja norii pufoşi ca să facă loc unui soare timid.

Ne aşezaserăm pe scaune afară, în semicerc.

Numai părintele Duval era îmbrăcat în continuare în cardinal. Părea că-şi ia rolul foarte în serios.

— Ce câştigăm? a strigat Armand.

— Comoara de pe insula călugărilor, a răspuns părintele Duval, fără să iasă din personaj. Comoara fraţilor benedictini. Nebunia Mazarin, tinere prieten. Nebunia Mazarin. Comoara îngropată.

— Nu putem să primim un pupic de la sora Stéphanie? a adăugat Armand.

Hohote de râs. Armand chiar n-avea vreun stres nici în faţa părintelui Duval. Care n-a apucat să răspundă, că Armand i-a dat înainte.

— Sau, mai bine decât un pupic, eu aş vrea cu limba toată.

Linişte pe scaune.

Părintele Duval s-a încruntat, părând să-şi iasă din rol ca să-i răspundă impertinentului. Armand depăşise orice limită şi-avea să şi-o ia, părintele Duval nu glumea când venea vorba de respect. Aproape imediat, Armand a zis:

— Ce? Am zis că aş vrea o lopată. Ca să dezgrop comoara. Toată lumea a izbucnit în râs. Până şi Stéphanie cu Yoyo.

Părintele Duval n-a schiţat decât un zâmbet subţire. Imediat au fost anunţate şi rezultatele.

Echipa noastră a ieşit penultima.

Câştigase o echipă compusă numai din fete. Armand s-a ofticat.

— Nenorocita! Nenorocita de suedeză, mi-a vândut gogoşi. Căcat, lasă că mă întorc eu acolo şi...

— Şi? a făcut Madi.

— O plesnesc peste buci.

•

Căzusem pe gânduri.

Ajunsesem deja departe.

În seara aia, eram blocat în tabără. Ar fi fost ridicol, ridicol şi periculos să încerc să fac ceva în timpul nopţii. Dar a doua zi, mă hotărâsem, Madi avea dreptate, trebuia neapărat să-l găsesc pe beţivul ăla care pretindea că ştie unde e tata.

24. Nebunia Mazarin

Joi, 17 august 2000, ora 23.00,
portul Saint-Argan, insula Mornesey

La bustul gol, numai într-o pereche de boxeri, Simon o privea galeş pe Candice, lungită în patul lui, adormită pe burtă. Fata ajunsese târziu, înfulecase tot ce găsise comestibil prin cameră, două roşii, o pungă desfăcută de chipsuri şi nişte Nutella direct din borcan. Îşi aruncase chiloţeii albi de dantelă şi fustiţa bej într-un colţ, apoi făcuseră dragoste, pe fugă, chiar mai repede decât în seara dinainte.

— Sunt frântă, a suspinat Candice, ghemuindu-se pe saltea. De două săptămâni dorm numai patru ore pe noapte.

Simon n-a zis nimic. Nu renunţase la ideea lui de-a îmbina utilul cu plăcutul. Era încăpăţânat până şi în intimitate.

— Candice, cred că ştii o grămadă de chestii despre terenul pe care e construită abaţia, cu jobul tău. Despre terenul din jurul ruinelor. Despre săpături. Despre proiect...

Candice a oftat întinzându-se în aşternuturi.

— Nu-nţeleg ce ţi se pare aşa interesant la ruinele alea dubioase. Mă gândeam c-o să-mi povesteşti despre cadavrul de pe plajă. Tipul ăla cu nume polonez. Dezgropat de un băieţel. Numai despre asta se vorbeşte, şi pe insulă, şi la televizor. Poliţiştii par depăşiţi de situaţie. Dar tu? Ia zi, ai vreo idee?

Candice se arcuia ca o pisică pe salteaua caldă. Simon a ezitat o clipă să facă pe Bruce Willis, să-i povestească lui Candice că le-o luase mult înainte poliţiştilor şi să-i zică ce descoperise în după-amiaza aia. Ceva îl îndemna să fie prudent. S-a abţinut şi a luat-o pe ocolite ca s-o descoasă din nou.

— Îţi dai seama că nu pot să zic nimic. Dar aş avea nevoie de ajutorul tău, dacă ai ceva despre terenul ăla nenorocit de la abaţie. Nu ştiu, orice, un amănunt, o informaţie, arhive...

Candice s-a ridicat. Cearşaful a alunecat. Sânii ei mici ca nişte cratere au ieşit la iveală, gata să erupă.

Bruce Willis n-avea decât să se îmbrace.

— Nu începe şi tu.

— Cum adică şi eu?

— Nişte puşti enervanţi m-au frecat la cap toată ziua. Unii de nu se mai dădeau duşi, cu întrebări încuietoare despre abaţie, despre călugări şi despre Nebunia Mazarin. Vezi tu, detective Navarro, mi-a ajuns cu abaţia pe ziua de azi!

S-a întins din nou pe cearşaful mototolit, lungindu-se pe burtă, ascunzându-şi sub pernă doar o parte a trupului gol, capul.

•

Simon a înjurat în gând. Şi-a făcut de lucru aşezând punga goală de chipsuri şi borcanul gol de Nutella sub chiuvetă. Candice lăsase totul vraişte, de parcă întâlnirea lor era contra-cronometru. Mâncat câteva minute, pisiceală doar un pic mai mult. Somn.

Oare frumoasa asta ştia mai multe decât spunea? De ce încerca să treacă sub tăcere tot ce era legat de jobul ei de la abaţie, interesându-se, în acelaşi timp, de investigaţiile lui?

Pe cât de secretoasă, pe-atât de dezinvoltă.

Simon s-a aplecat să adune de pe jos hainele pe care Candice le aruncase de-a valma prin cameră, mici piese de lenjerie din bumbac şi dantelă pe care el nici nu apucase să le mângâie, le-a împăturit şi le-a pus la capătul patului, privindu-i cu încântare spatele, ce căpătase o nuanţă ciocolatie în lumina difuză a camerei de la mansardă, felul în care sânii, striviţi sub trupul ei, se ridicau şi coborau când răsufla. În scobitura spatelui, ceva i-a atras atenţia: un tatuaj discret, un fluture negru cu albastru. Simon nu-l remarcase cu o seară înainte, în întunericul de pe plajă, sau poate că vietatea se aşezase pe pielea ei, acolo, abia după aceea.

*

Simon se învârtea dintr-un capăt în altul al încăperii, neştiind ce să facă. Garsoniera lui, o cameră de bonă, de fapt, avea mai puţin de cincisprezece metri pătraţi. Ce porcărie să te porţi aşa cu angajaţii tineri ai primăriei. Şi, cum nu plătea nimic, nici nu putea să se plângă. O înţelegere pe şest între proprietarul hotelului şi primar. Singurul avantaj al garsonierei era că avea o priveliştе încântătoare la mare. Un adevărat turn de control pentru gagici. Mică, dar practică... De aici o reperase şi pe Candice prima dată, când stătea la o terasă. Simon a început să se gândească iar la încurcătura cu planurile cadastrale.

Avea dovada. Măcar teoretic.

Numai Jean-Louis Valerino ar fi avut posibilitatea să facă o asemenea învârteală.

Să fi fost el primul care pusese lucrurile cap la cap? Şi la zece ani după toată afacerea? Pe-atunci, în 1990, nimeni n-ar fi bănuit un stagiar. Dar astăzi? Care ar fi putut fi legătura cu evadarea lui Valerino? Toată treaba

asta cu autorizaţia de construcţie părea simplă şi ca dovedită: se declară construibil un teren care n-ar trebui să fie. Rezultatul, cât se poate de clar, accident pe şantier, morţi, scandal. Dar Jean-Louis Valerino le scapă anchetatorilor printre degete.

Căldura era sufocantă. Simon s-a dus să deschidă fereastra. Briza a umflat perdelele. A tras aer adânc în piept. Candice a suspinat uşor, tremurând, s-a întors, a tras pe ea un cearşaf, care a căzut la loc imediat.

Simon se întreba ce ar putea face cu informaţia asta, chiar acum, când Valerino se ascundea undeva pe insulă. Trebuia să declare la poliţie ce descoperise? Da, asta clar, dar ar fi fost pus pe liber imediat. Un simplu angajat sezonier. Ce treabă avea el să se amestece?

Totuşi, criminalul ăsta se ascundea pe insulă. Deşi nu se ştia cu siguranţă dacă Valerino îşi ucisese tovarăşul de evadare. Şi, dac-o lua aşa, ce putea să le spună poliţiştilor? O fraudă de-acum zece ani? Nu, trebuia să facă investigaţie de teren, să se ducă la parcela cu pricina, ce trecuse de la arie protejată la lot construibil, fâşia aia de teren dintre abaţie şi mare, faimosul proiect imobiliar Sângeroşii.

Acolo era cheia misterului!

Ce era aşa special la terenul abaţiei? Atât de aparte, încât să-l facă pe Valerino să-şi asume toate riscurile evadării, să ia viaţa cuiva? Lui Simon i-a trecut din nou prin cap povestea aia de demult cu Nebunia Mazarin, comoara călugărilor benedictini.

Să fi fost asta legătura?

Până la urmă, de ce nu?

•

Candice părea că doarme dusă.

A scos capul pe fereastră şi s-a uitat spre port, din turnul lui de control. Nu fusese niciodată atât de pustiu de când începuse vara. Se simţea clar diferenţa faţă de celelalte seri. Totuşi, era o seară încântătoare, o căldură plăcută, potolită de briza delicată. O şterseseră cu toţii.

O catastrofă pentru turismul local. Efectul mass-mediei. Până şi hotelul Grand Cormoran se golise. Cu un strop de noroc şi târguindu-se puţin, putea să facă rost de o cameră la un preţ decent în locul văgăunii ăsteia. Patronul nu era genul care să-ţi dea ceva pe degeaba, mai degrabă tipul de afacerist dur, ca toţi cei de pe insulă, de altfel. Bine le făcuse, până la urmă, dezastrul ăsta turistic, tsunamiul ăsta de pe 17 august. Aşa aveau să se înveţe minte să nu mai susţină grupările astea de infractori pe spinarea turiştilor nevinovaţi. Mafia asta a insulelor. Sicilia asta discretă, varianta normandă!

Ia vezi, şefu', că ţi s-a golit terasa! Şi nu din cauza ploii de după-amiază.

De fapt, încă se zăreau câţiva turişti pe terasă. Mare parte din ei localnici. Când s-a mai aplecat puţin pe fereastră, Simon l-a recunoscut pe Delpech. Lua cina cu cineva. Era însoţit de o blondă elegantă, aşezată cu spatele la Simon. Nu-i vedea chipul, dar îi vedea superba rochie roz, foarte decoltată, care dezvăluia un spate perfect bronzat ce se lăsa dezgolit până aproape de linia feselor. Şi nişte plete blonde care se revărsau în cascadă pe umerii ciocolatii.

O bunăciune.

Încă una...

Ca să vezi, cele mai frumoase femei de pe insulă rămăseseră în Mornesey după exod...

Cum reuşea Delpech, la vârsta lui? Unde le găsea pe păpuşelele astea? Privirea lui Simon a coborât pe picioarele arămii ale însoţitoarei lui Delpech, până la pulpe, la picioarele goale, la unghiile date cu ojă... roşie ca focul!

Clara!

Să-mi bag! a înjurat Simon. Clara? Ea era?

Incredibil, s-a gândit el, ce efect poate să capete bronzul sub lumina felinarelor. Căcat, a înjurat iarăşi Simon, o să-i toarne tot jurnalistului, o să-i servească pe tavă toată ancheta mea! Simon a înşfăcat un tricou, şi-a tras pe el nişte pantaloni, a aruncat un ochi la Candice, care dormea în continuare, şi în câteva clipe îşi făcea drum printre scaunele şi mesele goale de pe terasa Grand Cormoran.

*

Văzându-l, Delpech a arborat un zâmbet larg, ce părea sincer, şi a strigat:

— Simon Casanova, ultimul om cinstit de pe insula Mornesey!

Clara s-a întors şi l-a întâmpinat şi ea cu un zâmbet radios.

— Pfooa! A ieşit domnu' comisar din vizuină.

Simon se aştepta să fie primit cu răceală, ca şi cum i-ar fi stânjenit. Mai ales de Clara. Nu era cazul, până la urmă... Sigur i se părea flatant să fie în compania a doi bărbaţi. Clara i-a tras un scaun de ratan. Nu, faţa secretarei era clar prea trecută. Cu toate că trupul... Mai ales spatele... Ţi-o cedez, Delpech, s-a gândit Simon. Zâmbea în sinea lui, gândindu-se la aerele lui de macho.

Şi-a comandat o bere albă cu o felie de lămâie.

— Tocmai vorbeam de Valerino, a zis jurnalistul cu însufleţire. Toată lumea numai despre asta vorbeşte, îţi dai seama... Mă rog, cel puţin ăia care-au rămas.

Simon a căutat privirea Clarei, dar ea se uita fix, cu ochii în gol, la beculeţele agăţate de parâmele vaselor de agrement din port.

— Ia zi, puştiule, merge ancheta? a întrebat Delpech.

— Într-un fel. Fac şi eu ce pot.

— Haide, nu fi modest, l-a luat Clara peste picior.

Simon a încercat să-i facă un semn cu piciorul pe sub masă. Clara îi dădea înainte.

— N-o să-ţi vină să crezi ce poate face din trei telefoane şi un calculator de buzunar...

Lui Delpech îi sclipeau ochii şireţi.

— Aşa?

— Şşşş! a zis amuzată Clara. Top secret. Didier, tu ai o datorie de-aseară, nu eu...

Simon a răsuflat uşurat, amuzându-se. Aşa deci, Clara îi zicea Didier. Simon se gândea că asta distrugea aura personajului. Pe insulă toată lumea îi zicea Delpech şi aşa îşi semna şi articolele. Clara s-a aplecat ca să ia o linguriţă de frişcă din cupa ei cu *peche Melba,* profitând de ocazie pentru a-i oferi jurnalistului o privelişte generoasă la decolteul ei.

În mod ciudat, Delpech n-a insistat cu faza asta cu telefoanele şi calculatorul. Ceea ce l-a surprins pe Simon: Hm, n-a muşcat momeala. Sau poate aşteaptă să plec?

De fapt, Delpech îşi scrisese deja articolul pentru numărul de a doua zi. Fusese deja trimis la tipar: era vorba de rolul lui Valerino în accidentul de pe şantierul Sângeroşii, de responsabilitatea primăriei, unde Valerino lucra pe vremea aia. Nimic mai mult, dar era sigur că efectul-surpriză o să fie de ajuns ca să vândă.

Doar Clara ştia că cei doi bărbaţi erau pe aceeaşi pistă şi că Simon Casanova avea un avans major. Secretara le privea jocul, ca atunci când urmăreşti o partidă de poker şi ştii ce cărţi au jucătorii. A devorat cu poftă o linguriţă de îngheţată cu vanilie şi a băut sub ochii lui Simon o gură din berea lui albă. Delpech a insistat totuşi, mai mult de formă, ca să-i dea replica.

— Haide, Clara, în ritmul ăsta o să rămânem numai noi doi pe insulă. Uite, deja avem toată terasa aproape numai pentru noi. Aşa că nu te mai lua de mine pentru că a trebuit să lucrez aseară. Ia zi, ce făceaţi voi cu calculatorul ăla?

— Geometrie, a zis Clara afişând un aer misterios şi lingându-şi de pe buze un strop de frişcă.

— Geometrie? a întrebat Delpech surprins.

Simon se temea să nu dea prea mult din casă. Lui Delpech nu i-ar fi luat oricum mult să se prindă. Trebuia să schimbe repede subiectul.

— Dacă tot v-am prins, domnule Didier, a început Simon, care-i treaba, până la urmă, cu Nebunia Mazarin?

Delpech l-a privit pe tânăr amuzându-se.

— Schimbăm vorba, Casanova? Ne e cumva frică să nu-şi dea frumoasa Clara drumul la gură? Aşa că încercăm să distragem atenţia? Preferi să te descurci pe cont propriu? Bănuieşti pe toată lumea, hm? Ai şi tu dreptate. Dar, pe de altă parte, să fii pe cont propriu aici, pe insula asta, e mai degrabă periculos... Mai cu seamă acum. Pricepi ce vreau să zic? Sigur sunt tot felul de informaţii în arhivele din podul primăriei. Dacă ţi-ai băgat nasul acolo...

Simon şi-a îndreptat spatele.

— Nu mi-aţi răspuns la întrebare. Dumneavoastră schimbaţi subiectul.

Delpech a profitat de moment ca să dea pe gât paharul de whisky.

— OK. Deci vrei să ştii care-i treaba cu Nebunia Mazarin.

Clara a oftat ca şi cum urma să audă o poveste pe care-o ştia pe de rost.

— Hai să-ţi zic, băiete. Îl ai în faţă pe cel mai mare specialist în problema insulei. Nici nu e de mirare, toţi ceilalţi au murit.

Faţa i s-a schimonosit într-un zâmbet straniu, care i-a dat fiori lui Simon. Jurnalistul şi-a început povestea.

— Mazarin era o figură importantă pe insulă. Închisoarea de aici, în trecut fortăreaţă, îi poartă numele. N-ai cum să-i ratezi nici statuia, aflată chiar aici, alături, în mijlocul pieţei 20-Mai. O statuie frumoasă, făcută la comanda celui care era primar acum un secol, în timpul celei de-a Treia Republici: cu privirea-n zare, în ţinuta de cardinal, cu pergamentul strâns între braţele încrucişate. Dacă insula Mornesey nu a capitulat în faţa armatei engleze, ca toate celelalte din Canalul Mânecii, asta i se datorează cardinalului. De fapt, se zice că Mazarin s-a îndrăgostit de Mornesey. Venea des aici, aproape în fiecare lună. Nu a construit el abaţia Saint-Antoine, dar el a fost cel care-a pus-o pe picioare, reconstruind-o, după ce fusese lăsată în paragină în secolul al XV-lea.

— De ce-a fost lăsată în paragină?

— O epidemie de ciumă, din ce se spune. Sub conducerea lui Mazarin, numărul de călugări a crescut de trei ori. Cel puţin din câte scot la iveală ruinele. Tot el a construit cea mai mare parte din galeriile subterane. Atunci a devenit insula prosperă, cu mult înainte să fie colonie penitenciară.

Clara se uita în altă parte. Simon nu-l scăpa pe Delpech din ochi.

— De ce să fi iubit Mazarin atât de mult insula? a întrebat el. Se născuse aici?

— Nicidecum. Era italian, din Sicilia. Şi Mornesey nu era singura lui dragoste... Era poreclit cardinalul cu douăzeci şi cinci de abaţii. Le colecţiona pe cele mai bogate din tot regatul. Cluny, Saint-Denis, La Chaise-Dieu... Era o performanţă pentru istoria Franţei. O performanţă şi în termeni de venituri ecleziastice.

Pe Simon îl fascina cultura lui Delpech. Nu era loc de îndoială, ştia ce spune. Jurnalistul şi-a continuat povestea.

— Cu averea pe care-o strânsese a finanţat, cu un fast nemaiîntâlnit, încoronarea tânărului Ludovic al XIV-lea, finul lui... Avutul său colosal, strâns de la abaţiile sale, au făcut din el şi cel mai mare mecena al timpului său: a lăsat în urmă cărţi, picturi, sculpturi, inclusiv nuduri, ce nu prea se potriveau cu statutul lui de cardinal.

— Şi atunci, de ce Mornesey? a întrebat Simon.

— Se zice că din motive strategice. Lupta milenară împotriva britanicilor în Insulele Normande. Englezii n-au reuşit să pună niciodată mâna pe Saint-Malo sau pe Mont-Saint-Michel, dar fortăreaţa din Mornesey, ca şi forturile din vecinătate, Chausey sau Tatihou, au fost sub asediu de mai multe ori de-a lungul veacurilor, bombardate, incendiate. Până s-a amestecat Mazarin şi a ridicat sistemul de fortificaţie Vauban. Dar cel mai adesea, bineînţeles, se vorbeşte despre Nebunia lui...

— În sfârşit ajungem acolo, a făcut Clara, care aduna ultimele rămăşiţe de frişcă din cupa ei de *Melba.*

— Aşa, şi Nebunia? a făcut Simon.

— N-ai decât să citeşti *L'Ilien,* a zis Clara. Aceeaşi placă de zece ani. S-ar fi împlinit unşpe, dacă n-ar fi venit cineva cu ideea să-ngroape un cadavru pe plajă.

Delpech a râs din tot sufletul.

— Bun, o să spun pe scurt, fiindcă am o bănuială că altfel Clara o să plece la somn şi-o să ne lase singuri aici.

Şi-a aprins o ţigară. Djarum, o marcă rară, indoneziană, cu aromă de cuişoare. Clara a căscat.

— La toată povestea asta cu Nebunia Mazarin, a început el, există o trimitere foarte exactă. Una singură. Într-una din scrisorile doamnei de Sevigné. Ştii despre cine e vorba, Casanova?

— Ăăă...

— Doamna de Sevigné este cel mai cunoscut cronicar al vieţii de la curtea Regelui Soare, în timpul Marelui Secol, secolul în care a trăit Mazarin. Se zice c-ar fi scris peste o mie de scrisori, majoritatea adresate fiicei ei. Cele mai multe au fost publicate, unele au rămas necunoscute publicului. Într-una dintre ele, datată 12 aprilie 1659, pot fi citite cuvintele astea ciudate: „Italianul Mazarin a câştigat simpatia curţii cu talentul lui de orator, cu înţelepciunea în ce priveşte chestiunile de politică şi cu erudiţia sa desăvârşită, dar mai ales cu averea pe care i-a adus-o insula Mornesey. Comoara asta nemaiîntâlnită, după care era înnebunit, cu care a ştiut să înduplece nobilimea franceză, izvorul acesta nesecat de bogăţie după care

toată curtea era înnebunită. Fără această comoară, ceremonia de încoronare a lui Ludovic al XIV-lea n-ar fi fost la fel de strălucitoare".

— Cine-a descoperit citatul ăsta?

— Jean Remy. Un arheolog, şi el îndrăgostit de insulă. Un tip uimitor. Şi eu nici nu l-am cunoscut prea bine. O cultură, pfff...

— Şi, mai exact, în ce consta comoara asta? a întrebat Simon.

Clara şi-a luat un aer de superioritate învârtindu-şi pe degete inelele din sticlă colorată.

— Aur... Bijuterii. Pietre preţioase. Pe alese...

Delpech a înşirat:

— Sau comoară romană. Pradă vikingă. Comoară a templierilor. Economiile de secole ale călugărilor. Un cufăr ferecat ce adăpostea avuţia nesfârşită a lui Mazarin. De fapt, nu ştim mai mult de-atât... Nimic în afară de alea câteva rânduri din scrisoare.

— Şi toată vâlva asta? s-a mirat Simon. Câteva rânduri dintr-o scrisoare când sunt mai bine de o mie?

— Nu iese fum fără foc, a comentat Delpech, trăgând din ţigară. Doamna de Sevigné era un cronicar de încredere. Aşa că a existat cu siguranţă o comoară pe insulă în timpul lui Mazarin. Şi, cum ea pomenea de un izvor „nesecat" de bogăţie, se poate presupune...

— N-a găsit nimeni nimic? i-a tăiat-o Simon.

— Jean Remy a căutat toată viaţa lui. Toată viaţa lui scurtă, trebuia să zic. Eu mă mulţumesc cu faptul că i-am găsit un nume pe măsură, Nebunia Mazarin, şi că i-am făcut pe turişti să viseze cu povestea asta, în fiecare vară. Nebunia Mazarin aminteşte puţin de Chilly-Mazarin[18], mai familiar pentru parizieni.

— Şi ce le spuneţi, mai exact, turiştilor? În afară de cele câteva rânduri din scrisoarea doamnei de Sevigné.

Delpech s-a uitat la Clara, care i-a răspuns cu un zâmbet resemnat.

— Deci îi spunem toată povestea? Aşa. Se ştie că Mornesey era o insulă prosperă, chiar foarte prosperă, până la Revoluţia franceză. În 1789, abaţia a fost dărâmată, călugării, alungaţi, bunurile, vândute... Insula începuse să decadă. Singurul lucru care s-a mai petrecut pe urmă a fost că fortăreaţa a fost transformată în închisoare. Asta dovedeşte totul. Pământurile abaţiei, alea numite Sângeroşii, au fost vândute celor mai bogaţi agricultori de pe insulă, care au plătit enorm, din câte ne dezvăluie arhivele. Nu se ştie de ce bucăţica asta de şes dintre abaţie şi mare era aşa de scumpă pe vremea aia. Erau patru fraţi. Au devenit şi mai bogaţi, dacă e să ne luăm tot după arhive.

[18] Comună din suburbiile Parisului.

Şi-au investit avutul pe continent. Totuşi, în cei doi ani care-au urmat, s-au ucis unul pe altul, fără să afle cineva din ce pricină. Poveştile de familie sunt rareori consemnate în actele notariale. Pământul a rămas din momentul acela fără stăpân, sau aproape fără, mai bine de o sută de ani.

— Dumneavoastră aţi descoperit toate astea?

— Nu, tot Jean Remy mi-a povestit. El era istoricul, cercetătorul. Era înnebunit după arhivele alea. După istoria insulei, în general. Am vorbit câteva seri bune despre povestea asta.

— Şi comoara?

— Un timp nu s-a mai pomenit de ea. Se mai poate spune în treacăt povestea unui condamnat care-a trecut pe-aici şi a devenit putred de bogat, în 1819. Unul cam ca abatele Saunière, vicarul din Rennes-le-Château. A făcut avere în Cleveland şi a întemeiat o biserică micuţă, cu o orientare uşor esoterică. M-am jucat cu povestea asta în *L'Ilien.* Dar, între noi fie vorba, spre deosebire de vicarul din Rennes-le-Château, condamnatul ăsta îmbogăţit peste noapte era un escroc de primă mână. Şi mai e povestea cu Lucien Verger.

— Lucien Verger?

— Un arendaş de optşpe ani ce luase în folosinţă terenurile abandonate ale abaţiei. Un prăpădit de pe insulă. Evident, tot Jean Remy a scos la lumină şi asta. Se spune că Lucien Verger declarase că descoperise o comoară. O comoară adevărată. Se întâmpla în 1914. Anul următor a plecat la război şi nu s-a mai întors, a luat secretul cu el... Şi, în sfârşit, în 1937 a mai fost capelanul fortăreţei, care ocupa şi postul de vicar la ruinele şi crucea Saint-Antoine. Înnebunise şi povestea că diavolul l-ar fi ispitit cu comoara de pe insulă, dar că n-ar fi îndrăznit niciodată să pună mâna pe ea, pe comoara blestemată.

— Şi sursa e tot Jean Remy?

— Da. Alt nebun şi Jean Remy ăsta. Cercetase în amănunt povestea tânărului arendaş Lucien Verger. Şi, mai ales, pretindea că ar fi găsit comoara, Nebunia Mazarin. Dar şi el a luat secretul cu el în mormânt. S-a sinucis.

— După accidentul de pe şantier la Sângeroşii?

— Exact. Terenul era al lui. Făceau săpături, o dată pentru că era un arheolog pasionat, dar şi pentru că spera să găsească această comoară faimoasă. Într-o seară, cu zece ani în urmă, stăteam amândoi de vorbă la picioarele crucii Saint-Antoine, cu o bere în mână. Mi-a zis că are impresia c-a înţeles, c-a dezlegat misterul bogăţiei lui Mazarin. N-a vrut să-mi spună mai mult. La câteva săptămâni, macaraua s-a prăbuşit...

Clara s-a uitat nervoasă la ceas. Simon s-a prefăcut că nu bagă de seamă.

— Şi dumneavoastră, domnule Delpech? Dumneavoastră n-aţi fost tentat să cercetaţi mai în amănunt povestea asta? Să mergeţi mai departe?

— Nu tocmai, nu. Toţi cei care şi-au pus mintea cu asta au murit... Şi pe urmă, Nebunia Mazarin e pâinea mea. Şmecheria e să atrag turiştii. Câţiva ţăcăniţi care vin cu detectorul de metale să caute aur pe plajă. Câţiva turişti care trec pe-aici şi care, citindu-mi articolele, o să vrea să viziteze ruinele abaţiei. Nu deranjează pe nimeni. Ba chiar ajută pe toată lumea.

Simon a insistat.

— Domnule Delpech, dumneavoastră credeţi în Nebunia Mazarin?

Delpech a stat un pic să se gândească înainte să răspundă. Clara l-a întrerupt.

— E prea fricos să recunoască. Dar bineînţeles că şi el crede. Ca toată lumea de pe insula asta de ţăcăniţi. Dar îi e teamă de nu ştiu ce blestem. Aşa că face pe scepticul ca să-i exploateze pe ăia care cred.

— Fix asta era, a zâmbit Delpech, aprinzându-şi altă ţigară indoneziană.

Mirosea groaznic. Delpech a continuat.

— Dacă nu ţi-e frică, n-ai prea multe zile de trăit pe insula asta. Dacă mai sunt în viaţă, după cinşpe ani, cu ziarul meu cu tot, e pentru că am ştiut tot timpul când să mă opresc. Să rămân la suprafaţă. Să fiu prudent. Să nu fac prea multe valuri. Să scot ziarul ăsta pe insulă înseamnă să mă pun într-o poziţie de echilibrist căruia-i tremură picioarele... Dar, asta e, m-am obişnuit... Şi să adun documente... Să le pun bine. Asta te ţine la adăpost.

•

S-a lăsat dintr-odată tăcerea. Clara a căscat iarăşi.

— Mă duc să mă culc, a zis Simon.

A crezut că şi Clara o să zică la fel, dar n-a fost aşa. Avea să rămână pe terasă cu frumuşelul ei care făcea pe jurnalistul independent, singur împotriva tuturor. Înainte să plece, cât îşi împingea scaunul, i-a aruncat Clarei o privire de poliţist sever, ce voia să-i zică să-şi ţină gura în continuare, chiar şi după ce pleca.

O să vezi tu, Clara, s-a gândit Simon, dacă mâine pe prima pagină din *L'Illien* o să apară povestea cu legătura dintre Valerino şi accidentul de la Sângeroşii!

S-a uitat la ceas.

Era aproape unu noaptea. Trupul frumos al lui Candice îl aştepta sus. O piele pe care s-o mângâie înainte să adoarmă.

În orice caz, se gândea, liniştit, că era oricum prea târziu ca Delpech să mai facă vreo modificare pe prima pagină a numărului de a doua zi.

25. Hambarul de la Crique-aux-Mauves

Vineri, 18 august 2000, ora 01.17,
tabăra din peninsula sălbatică, insula Mornesey

În cort, toată lumea dormea. Numai o lumină slabă le îngăduia ochilor mei obişnuiţi cu întunericul să zărească cele şase trupuri lungite în paturi. Încă o noapte în care nu dormeam prea mult. Mă gândisem îndelung la indiciile pe care le adunasem în ultimele zile.

Pe de o parte, la certitudinea tuturor celor care-mi mărturisiseră, *nounou,* jurnalistul ăla, buni, că tata era mort şi îngropat.

Dar, pe de alta, la fapte: la trupul ăla găsit la zece zile după ce se înecase, la tăcerile lui Thierry şi Brigitte şi, mai ales, la dovada aceea incontestabilă: în ziua dinainte dădusem nas în nas cu tatăl meu! Dovada aia pe care o văzusem cu ochii mei, dar care mă obliga să reconsider totul. Toate mărturisirile se îndreptau spre acelaşi punct: tata era un erou, un om pasionat de munca lui, bun, excepţional. Într-asemenea măsură, că reuşise să-şi însceneze propria moarte.

Pentru a putea să dispară.

Până la urmă, era o logică în treaba asta. Probabil se îndoia de toată lumea, cum zicea şi jurnalistul ăla, chiar şi de cumnatul lui. Era ameninţat. Până şi astăzi. Iar mormântul lui vandalizat era o dovadă în plus, şi încă una recentă.

Tata trăia, trăia, dar era în pericol. Se dăduse mort pentru că era hăituit. Era logic, acum se lega totul.

Mă perpeleam în aşternuturi. Unul dintre băieţii cu care împărţeam cortul, Yohan, tuşea tot timpul, o tuse cu flegmă, chinuitoare, dureroasă.

Stătusem mult de vorbă cu Armand şi cu Madi, mă sfătuisem cu ei, dar eram singurul care putea să găsească o explicaţie pentru toate lucrurile astea ce se băteau cap în cap. Numai tata ar fi putut să mă ajute. Simţeam cumva că are nevoie de mine. Acum.

Revedeam în minte gesturile vagabondului din cimitir. Eram convins acum că n-avea nimic de-a face cu tipii care evadaseră din închisoare: era mult mai bătrân decât ei şi, mai ales, se plimba aproape sub ochii tuturor. Un fugar cu toată poliţia de pe coasta de est pe urme n-ar fi făcut asta. Vorbele lui îmi răsunau în cap: „Ştiu unde e tatăl tău".

Ce tâmpit fusesem.

Să mă sperii aşa şi să fug. Omul ăsta era singura mea dovadă. Poate m-ar fi dus la tata. Trebuia să dau de el.

Pe o insulă turistică aşa cum era asta, nu cred să fi fost prea multe epave de genul. Sigur ieşea în evidenţă. Jurnalistul de la *L'Illien,* de exemplu, ştia cu siguranţă cine e boschetarul.

Îmi făceam în cap programul pentru a doua zi: iahting toată după-amiaza, imposibil să mă fofilez! Poate dacă mă prefăceam bolnav, dacă ziceam că mi-e rău... Dar aşa părintele Duval m-ar fi pus să stau cu el. M-ar fi ţinut sub observaţie. Nu, în felul ăsta n-aş fi făcut decât să atrag atenţia. Să ies în evidenţă era o strategie sinucigaşă. Îmi rămânea la dispoziţie toată dimineaţa. Pe la unşpe, lumea mergea la plajă. Înainte de unşpe era linişte şi pace: trezit de voie, mic dejun, duş, îmbrăcat, spălat vasele, frecat menta. Cu puţin noroc, dacă Madi şi Armand m-ar fi acoperit, aş fi putut să mă fac dispărut o bună parte din dimineaţă fără să observe nimeni.

Dacă mă trezeam devreme, puteam să am foarte bine două ore fără să mi se dea de urmă. Trebuia să fac ceva cât mai repede! Thierry şi Brigitte aveau să ajungă a doua zi, şi-atunci avea să-mi fie imposibil să mă mai sustrag.

Şi ei îmi turnaseră numai gogoşi de la bun început.

Era ultima zi în care puteam să adun dovezi şi să-l găsesc pe tata.

A doua zi avea să fie prea târziu!

A doua zi... M-am gândit imediat: a doua zi, sâmbătă, 19 august, împlineam şaişpe ani!

Ziua mea... Coincidenţele astea ce se ţineau lanţ mi se păreau şi mai ciudate: faptul că tata răsărise de nicăieri, sosirea tutorilor mei, mormântul vandalizat, boschetarul ăla care voia să-mi zică ceva, ziua mea de naştere... Toate în numai câteva ore. De parcă întâmplările astea ar fi fost puse la cale, plănuite, organizate de cineva atotputernic cu un scop pe care nu-l ştiam.

•

Pe la două noaptea, încă mă chinuiam să adorm. Îmi venea iarăşi în cap fotografia aia cu masa în aer liber de la ruinele abaţiei. Şi scena din film.

Învăluită acum în somn.

Mă frecam la ochi.

Praful mă irita. Priveam la adulţii de deasupra mea, imenşi, stând în jurul mesei. Nu le vedeam feţele, ci numai o pădure de picioare. De picioare goale. De fuste. De pantaloni scurţi. Mâna tatei s-a aplecat spre mine. I-am recunoscut verigheta pe degetul inelar, una simplă, de argint. Mama avea şi ea la fel. Era una dintre ultimele imagini pe care le aveam cu ea, verigheta de pe deget, când mi-a vorbit ultima oară, atunci, noaptea în pat, înainte să-şi pună capăt zilelor în accidentul ăla de maşină. Mâna tatei m-a ciufulit. Râdeam. Era aşa de bine.

Apoi, dintr-odată, imaginile se transformau într-un coşmar. Ţipetele luau locul râsetelor.

Nu înţelegeam, nu voiam să aud, îmi acoperisem urechile. Mâna tatei era încă acolo, liniştindu-mă. Mă ţinea de mânuţă, de parcă voia să-mi spună că nu e mare lucru, doar adulţi care se ceartă. Apoi palma i s-a deschis, încet, ca pentru a-mi da drumul. Nu voiam, ţipam. Aveam senzaţia c-o să mă înghită pământul.

Vedeam masa îndepărtându-se, iar ţipetele deveneau din ce în ce mai slabe. Nu-l mai ţineam decât de un deget. Îmi aluneca din mână. Până la urmă, mi-a scăpat. Am căzut într-un puţ fără fund. Era sfârşitul sfârşitului. Ultima imagine pe care o aveam era mâna tatei apucând paharul cu vin. M-am trezit lac de transpiraţie. Era trei noaptea.

De dimineaţă, am aşteptat să-şi facă Yoyo rondul, ca în fiecare zi la opt şi jumătate, să inspecteze cortul, să verifice dacă e toată lumea acolo. Eram deja îmbrăcat sub aşternuturi. Mă trezisem de jumătate de oră. Numai ce-a plecat Yoyo din cort, c-am şi ţâşnit din pat. Madi şi Armand ştiau ce au de făcut, aveam un plan: e la budă, e cu Madi, e cu Armand, tocmai ce ne-am întâlnit cu el, e acolo... Mă bazam pe ei.

Am ieşit din cort şi-am fost atent să nu mă-ntâlnesc cu nimeni. Puteam să dau oricând nas în nas cu Stéph, cu părintele Duval sau cu Yoyo. Din fericire, curtea fermei avea destui copaci ca să pot să ies pe furiş. M-am strecurat din tabără fără prea mare bătaie de cap. Răcoarea dimineţii îmi făcea bine. Un vânticel ce bătea dinspre mare îmi mângâia chipul. Aveam deja două nopţi în care nu prea apucasem să dorm cine ştie ce. Am luat-o iar de-a lungul route de l'Abbaye. Era prima dată când mă plimbam aşa devreme pe insulă. Pe cărare, deasupra golfului Rubis, cerul dimineţii era pictat în nuanţe de un roz ireal. Poate că golful îşi luase numele de la culoarea cerului, până la urmă.

Eram treaz de-a binelea. Mă simţeam invincibil. A doua zi aveam să împlinesc şaişpe ani. Mai trecuse un an. Aveam, într-un fel, senzaţia că îmbătrânisem zece ani într-o singură zi. Totul părea să se fi întors la normal în golf. Mă uitam la banda ce restricţiona accesul pe plajă. Dar, în rest, nimeni, nici gură-cască, nici dube de poliţie. Insula devenise din nou tăcută, iar străzile, pustii. Reflux! Până şi pescarii plecaseră de pe stânci şi de pe cele câteva ochiuri de apă pe care marea le uitase acolo.

Calmul dinaintea furtunii. Ca şi cum peninsula fusese evacuată. În seara dinainte, apucasem să mă uit cu atenţie la feţele celor doi fugari, tipărite în *L'Ilien.* Să ascult ce se mai spunea despre ei, să aflu amănuntele acelei reglări de conturi sângeroase de pe plajă.

Două gloanţe, unul în spate, celălalt în ceafă. Brr.

Cu toate poveştile astea, dacă cineva din tabără şi-ar fi dat seama că lipsesc, aş fi încurcat-o rău de tot. Părintele Duval s-ar fi panicat nasol: să organizezi o tabără cu un criminal evadat care dă târcoale prin împrejurimi! Şi, în contextul ăsta, un adolescent să fugă... Cu o zi înainte, ne făcuse mai bine de juma de oră de instructaj: să nu ne îndepărtăm niciodată, să nu ieşim singuri, să fim mereu cu ochii în patru. Totuşi, în dimineaţa asta nu mi se părea nimic dubios. Din când în când treceau pe lângă mine oameni care ieşiseră la alergat, biciclişti... Dar mereu în grupuri.

•

Când am ajuns în portul Saint-Argan, era nouă şi-un pic. Câţiva localnici îşi beau cafeaua pe terasa hotelului Grand Cormoran. Nici urmă de jurnalist. M-am dus la chelner să-l întreb dacă nu cumva îl văzuse pe redactorul-şef de la *L'Ilien.* Mi-a răspuns râzând că rar dădea pe-acolo înainte de unşpe. Că termina, în general, cu tirajul târziu în noapte...

Dar mi-a zis că sediul ziarului era la câţiva paşi, pe o stradă paralelă cu portul, rue d'Aurigny. M-am grăbit într-acolo. Când am trecut prin Place 20-Mai-1908, am aruncat un ochi la statuia lui Mazarin. M-am uitat peste tot în jur, în caz că cerşetorul meu dormea pe vreo cutie de carton la vreun colţ de stradă.

Nici ţipenie.

Pe rue d'Aurigny, sediul *L'Ilien* îţi sărea în ochi imediat. Firma era spectaculoasă: o cochilie care, printr-un *morphing*[19] în vreo zece cadre succesive, se transforma în semn de întrebare. Destul de şmecheră ideea. Numărul din ziua aia era deja afişat în geam. Am citit cel mai mare titlu: „Jean-Louis Valerino, hăituit de propriul trecut".

Despre ce trecut vorbea jurnalistul? Mi-am amintit ce spusese cu o zi înainte, în port. Lucru confirmat şi de începutul articolului: acum vorbea de accidentul de pe şantierul Sângeroşii şi de posibila implicare a lui Valerino, care pe vremea aia lucra la primărie. Accident care se lega, în primul rând, de... tata, cu toate că el nu era menţionat pe prima pagină. Eram curios, dar trebuia să am răbdare. Trebuia să iau problemele una câte una. Pentru moment, voiam să dau de necunoscutul din cimitir. Dar era clar, n-aveam ce face. Sediul ziarului era închis. Un afiş lipit anunţa: „Program cu publicul începând de la ora 14".

Ghinion!

Era vreo nouă jumate. Îmi lua pe puţin o jumate de oră să ajung în tabără. N-aveam niciun indiciu. Cine ar fi putut să-mi zică unde să-l găsesc pe

[19] Tehnică de prelucrare a imaginii prin care o imagine este transformată în alta suprapunând o multitudine de cadre insesizabil diferite între ele.

boschetar? Să întreb oamenii pe stradă? Vânzătorii? De ce nu? Am stat o clipă să mă gândesc. La dreapta, strada cu magazine. În spate, portul şi marea. În faţă, Place 20-Mai-1908 şi, imediat într-o parte, primăria.

Primăria, de ce nu?

Tocmai intram în curte, când am văzut o bicicletă roşie venind spre mine.

Am recunoscut-o pe loc. Era tipul ăla căruia noi îi spuneam „poliţistul comunitar": lucra la primărie şi se plimba cu bicicleta, îl vedeam de multe ori trecând pe plajă sau pe pista de biciclete când ne pregăteam să ieşim în larg. Făcea pe importantul tot timpul, îl întreba pe Yoyo dacă e totul OK, şi, dacă nu, să conteze pe el, că de-aia era pus acolo.

Ce ne mai seca poliţaiul ăla pe bicicletă.

Ce mai tâmpenie de job de vară.

Totuşi, dacă l-ar fi putut zări cineva pe boschetar pe insulă, el era ăla. Doar era treaba lui să asigure liniştea şi ordinea. Şi-a parcat bicicleta în faţa treptelor de la primărie, cu un aer de cowboy, de zici că se grăbea undeva.

— Domnule, nu vă supăraţi, l-am abordat eu.

S-a întors spre mine.

— Mda?

— Pot să vă întreb ceva?

Mi-a aruncat o privire care părea să spună că nu-şi vede capul de treabă. Dar l-am întrebat imediat.

— Caut un tip. Un moş, genul boschetar. Îmbrăcat în zdrenţe, cu părul alb, lung. Aproape ştirb. Sigur l-aţi văzut, că nu sunt mulţi ca el pe insulă. E un pic înfricoşător.

Poliţistul comunitar mi-a zâmbit.

— Puştiule, pe insula asta sunt mai mulţi tipi decât crezi de care ar trebui să-ţi fie frică.

Ce mă scotea din sărite băiatul ăsta. Să-mi zică mie „puştiule". Sigur nu era cu mai mult de zece ani mai mare decât mine. Ca să nu mai zic de ăia zece cu care îmbătrânisem eu într-o singură zi. Dar făceam pe băiatul bine-crescut.

— Aşa e, domnule.

— Şi ce treabă ai tu cu vagabondul ăsta?

Cretinul! Nu credeam c-o să mă ia la întrebări aşa.

Ca să trag de timp, am întors capul şi m-am uitat la primărie. Mi-am dat seama pentru prima dată că pe fronton era gravat numai cuvântul „Liberté", nu şi celelalte două...

Ciudat.

Tipul mi-a urmărit privirea şi-a înţeles clar nelămurirea mea referitoare la acest detaliu. Am câştigat în felul ăsta câteva secunde ca să pregătesc un răspuns.

— Păi, am venit aici în vacanţă. În tabăra părintelui Duval din peninsulă. Cred că tipul ăsta e rudă cu mine. Ăăă, un văr de-al meu... Mi s-a părut că-l recunosc. Şi voiam să dau de el.

S-a uitat dubios la mine.

— Vărul tău?

S-a uitat la ceas, părând că se grăbeşte.

— Ştii, bărbatul ăsta pe care-l cauţi nu e un vagabond. E doar un tip sărac. Un tip care bea cam mult. Un marinar bătrân. Nu e un om rău, din câte ştiu, dar comercianţilor nu prea le place să-l vadă umblând prin Saint-Argan. Din cauza turiştilor. Altfel, n-a făcut nimănui niciun rău. Nu cerşeşte. Doar că e cam beţiv, atâta tot.

— Şi unde pot să-l găsesc?

— Chiar e vărul tău?

Se cam îndoia. Aşa că am insistat.

— Da, sunt aproape sigur de asta. Părinţii mei ajung mâine pe insulă, că e ziua mea. Şi o să ne ducem împreună să-l vedem.

Păream chiar sincer. Aşa că mi-a zis.

— Vara stă într-un fel de hambar, undeva deasupra plajei Crique-aux-Mauves. N-ai cum să-l ratezi, e o baracă cu acoperiş de tablă. Singura de pe coastă. De obicei, doarme până la amiază. Şi după-amiaza la fel.

S-a uitat din nou la ceas.

— Trebuie să plec, zăpăceală mare pe insulă. Nu te mai plimba de unul singur. Mai ales acum.

Mi-a făcut cu ochiul şi-a intrat în primărie.

Ce tâmpit! Adulţii care-ţi fac cu ochiul mă călcau pe nervi. Dar măcar aflasem ce aveam nevoie.

•

Super!

Nouă şi treişapte!

Mi-am făcut un calcul în minte. Ştiam exact unde e hambarul din celălalt capăt al insulei, cam la vreo patru kilometri. M-am uitat o secundă la bicicleta poliţistului comunitar. Mi-a trecut prin cap că în filme se mai întâmplau faze din astea, să subtilizezi un vehicul ca să câştigi timp. Dar, în cazul meu, ar fi fost doar un motiv perfect să fiu luat pe sus şi livrat în tabără.

Patru kilometri? La fugă!

Am tras adânc aer în piept şi-am zbughit-o. Era destul de răcoare încă. Şi să nu mai spun că nu alergasem în viaţa mea mai mult de doi kilometri. Când trebuia să dau o tură de teren sau să particip la cros, făceam mereu în aşa fel încât să mă opresc imediat ce ieşeam din raza privirii profilor.

După vreo cinci sute de metri, simţeam deja cum mi se înmoaie genunchii. Eram leoarcă. Inima îmi bubuia nebuneşte.

M-am oprit din alergat şi-am continuat să merg foarte repede. Gâfâiam.

Era nouă şi patruşunu.

Am luat-o din loc. Parcă mai uşor. De data asta, am ţinut-o aşa vreun kilometru până să-mi dau duhul. M-am mai oprit o dată din fugă, dar nu am încetat să merg. Poteca urca uşor. Am ţinut-o la pas până când panta a devenit mai abruptă. Imediat ce am ajuns din nou pe teren drept, am luat-o la picior.

Ştiam că trebuie să traversez cătunul Charmes, să trec prin faţa casei lui *nounou*, dar n-aveam timp să mă opresc. Am galopat cei doi-trei kilometri rămaşi fără să încetinesc. Am apucat numai să văd în treacăt că obloanele casei lui Martine erau închise. Alergam odată cu gândurile. Mă străduiam să mi-l imaginez pe marinarul ăsta alcoolic, să-i văd chipul în faţa ochilor, ca să nu mă panichez când aveam să dau nas în nas cu el, ca să nu mă ia frica şi s-o şterg.

•

Am ajuns la un deluşor de pe coastă, într-o pădurice de muri sălbatici şi de arbuşti, o junglă de tei, arbori de acacia, castani şi duzi. Era cea mai sălbatică şi mai pustie parte a insulei, cu excepţia coloniei de pescăruşi. Reţinusem dintr-una din poveştile părintelui Duval că, de fapt, Crique-aux-Mauves n-avea nicio treabă cu culoarea insuliţelor de granit care se zăreau în larg la reflux[20] şi că „mauve" însemna „pescăruş" în normanda veche. Am reperat fără prea mare greutate hambarul de pe culmea coastei, aflat undeva pe o mirişte. Un hambar părăsit. Zece şi şapteşpe.

N-aveam timp de pierdut.

Am intrat în curte şi-am strigat cu o voce care se voia sigură.

— E cineva?

Linişte.

Mi s-a strâns stomacul de frică. Pe spate îmi şiroia transpiraţia. Alt decor de film de groază. Câmp pustiu. Ţipetele pescăruşilor, foarte aproape, sau poate nişte corbi.

Poarta de la hambarul întunecos era deschisă, chiar în faţa mea.

---

[20] În franceza contemporană, „crique aux mauves" înseamnă „golfuleţ cu nuanţe de mov" şi „golfuleţ cu nalbe" (fr.).

— E cineva?

Nici pâs. Mi-a trecut prin cap să arunc o privire pe geam înainte să intru, de fapt, să mă uit printr-o spărtură din peretele de paiantă. M-am apropiat. Înăuntru era întuneric, aşa c-a trebuit să bag capul prin gaură. Aveam spatele fleaşcă. Am zărit o pătură veche pe o saltea. Reviste, un reşou cu gaz. Era şi un televizor acolo. Straniu. Deşi tot mobilierul din hambar era vai de capul lui, televizorul părea nou, ca scos din cutie. Mă întrebam la ce putea să se uite, pentru că pe acoperiş nu se afla nicio antenă.

Aparent, nu era nimeni acasă.

Puteam să intru. Să scotocesc.

Când am dat să mă întorc, am simţit o mână pe umăr. M-a trecut un fior pe şira spinării până-n cap. Şi am simţit instinctiv impulsul să fug rupând pământul. Am ridicat mâna ca pentru a lovi orbeşte în spate. M-am oprit în ultimul moment şi m-am întors.

Încetişor.

Aproape lipit de al meu se găsea chipul desfigurat al beţivului.

26. „Honestyyy”.

Vineri, 18 august 2000, om 09.37,
primăria din Saint-Argan, insula Mornesey

Simon, încă în curtea primăriei, a stat puţin să se gândească la adolescentul ăla ciudăţel şi singur care venise atât de devreme.

Numai câteva clipe.

Avea altele pe cap. Ţinea *L'Ilien* sub braţ, cu titlul ăla incredibil: „Jean-Louis Valerino, hăituit de propriul trecut”. A înjurat. Delpech ăsta era clar mai şmecher decât lăsa să se vadă. De unde i-o fi venit ideea să dezgroape dosarul cu accidentul de pe şantierul Sângeroşii?

De la Clara?

Doar nu şi-o fi tipărit ziarul după unu noaptea.

A intrat în primărie. Clara avea deja căştile în urechi. Fredona în engleză. „Honesty” al lui Billy Joel. Simon s-a dus, fără un cuvânt, să-şi facă nişte cafea şi s-a aşezat la recepţie să citească ziarul. L-a frunzărit rapid, citind pe diagonală. Delpech avea informaţii exacte şi probabil acces la dosare secrete. Nu era totuşi nimic ce Simon să nu ştie. Delpech nu făcea nicio trimitere precisă. Nici nu-l lega pe Valerino de accident. Doar prezenta parcursul escrocului, angajarea la primărie şi scandalul cu şantierul Sângeroşii din lunile următoare. Delpech se mira într-o frază că un teren atât de periculos fusese declarat construibil. Dar nu mergea mai departe de-atât.

Nu ştia nimic! Clara îşi ţinuse gura. Delpech trebuie să fi intuit aceleaşi lucruri ca şi el.

Simon a răsuflat uşurat – era încă în avantaj. Ştia cum fusese terenul declarat construibil şi aproape că avea dovada că Valerino era la originea învârtelii. Însă, în pagina a doua, Delpech dezvolta mai mult altă ipoteză, că ar fi existat o legătură între Valerino, firma Eurobuild, care construia complexul turistic, şi asociaţia Saint-Antoine, ce deţinea terenul, prin intermedierea preşedintelui său, Jean Remy. Simon a citit cu atenţie detaliile pe care nu le cunoştea, de la lichidarea asociaţiei până la suicidul lui Jean Remy. Şi totuşi, ceva lipsea. A început să bombăne.

— Şi terenul? Terenul ăsta atât de disputat. Al cui e astăzi? Nu putea să zică şi el?

Simon s-a postat în faţa calculatorului Clarei. Secretara şi-a scos o cască.

— Bună, Casa, a făcut ea cu un zâmbet fermecător.

Simon a remarcat că era deja parfumată, machiată, proaspătă, când el abia ţinea ochii deschişi.

— Eşti în formă în dimineaţa asta. Îţi mulţumesc că nu i-ai zis nimic lui Delpech.

— Eu îţi mulţumesc că nu m-ai lăsat să cedez. Didier s-a dat peste cap ca să mă facă să vorbesc, dar nu m-am lăsat. Ai dreptate, metoda asta chiar funcţionează la bărbaţi.

— Acum îi zici Didier încă de dimineaţa, ha?

— Păi, da... Acum...

Secretara s-a întins ca pentru a-i da de înţeles lui Simon că avea febră musculară peste tot. Şi-a băgat la loc casca în ureche.

— Honestyyy...

Simon s-a dus să-şi mai toarne o ceaşcă de cafea cât se gândea. Ce era de făcut? Să declare la poliţie treaba cu planul cadastral măsluit? Părea că încă nu-l găsiseră pe Valerino. Oare asta le-ar fi putut fi de ajutor? Nu era aşa sigur...

Simon n-avea niciun chef să se întoarcă pe insulă şi să adune rahaţi de câine, cu siguranţă mai mulţi decât turiştii rămaşi.

Întrebarea care se punea acum era de ce evadase Valerino? Alaltăieri? Chiar alaltăieri? Oare ce-l împinsese să facă tâmpenia asta, ba mai mult, să şi ucidă pe cineva pentru asta?

S-a proţăpit din nou în faţa Clarei, cu ceaşca de cafea în mână. Ea a oftat şi şi-a mai scos o dată casca, numai una.

— Ce mai e acum?

Simon s-a gândit iarăşi că miroase frumos. A întrebat-o:

— Al cui e terenul?

— Care teren?

— Cel pe care au încercat să construiască, Sângeroşii. Ăla neconstruibil... Celebrul lot construibil.

— Tu încă n-ai renunţat la povestea asta?

— Nu. Încă nu. Deci? Al cui e?

— De unde vrei să ştiu eu? Întreabă-l pe Delpech.

— Rahat! Orice, dar pe Delpech nu-l întreb.

— Ce ştiu eu... Eşti fraier. Aţi progresa mai repede dacă v-aţi uni forţele.

— Nu am încredere în nimeni. Doar în tine.

— Eşti la fel ca el. Asta mi-a zis şi Delpech azi-noapte...

Simon a oftat.

— Asta e.

A încercat să schimbe tactica.

— Ce drăguţă eşti în dimineaţa asta, Clara. Machiată, parfumată. Chiar frumoasă. Pe bune.

Un zâmbet larg i-a luminat Clarei chipul.

— Dragostea, Casa. Ar trebui să-ncerci şi tu.

Simon s-a dat câţiva paşi mai încolo, fără să răspundă. Clara a cedat.

— N-ai ce să faci decât să te duci la domnul Bardon. E singurul notar de pe insulă. Serge Bardon îl cheamă. Dacă ştie cineva al cui e terenul, el e ăla. N-ai cum să-i ratezi biroul. O ţii spre nordul insulei, pe rue des Pivoines, ultima casă din Saint-Argan.

— Mulţumesc.

— Puteai să faci şi tu o cafea...

Dar Simon deja plecase...

*

Cu bicicleta, Simon a traversat iute Saint-Argan-ul. Ştia unde e rue des Pivoines, era o stradă îngustă, la ieşirea din localitate. Ca majoritatea străduţelor din Saint-Argan, pavelele cenuşii luau forma uşor bombată a drumului. Erau mai multe biciclete sprijinite de zidurile groase de piatră, printre jardinierele din care se revărsau flori de toate culorile. O imagine de carte poştală, parcă prea multă linişte, prea frumos ca să nu se ascundă ceva acolo.

Lui Simon nu i-a fost greu să găsească biroul, plăcuţa aurie atârna discret deasupra străduţei: „Domnul Serge Bardon. Notar".

Simon a sunat la uşă şi-a aşteptat.

•

A auzit gălăgie înăuntru. Cineva reacţionase, dar nu se grăbea deloc să răspundă. Într-un final, uşa din lemn masiv s-a deschis. I-a ieşit în întâmpinare un bărbat zdravăn, care-avea pe puţin o sută cincizeci de kilograme. Era îmbrăcat cu un sacou elegant, iar pe burta imensă avea o cravată micuţă şi roşie. Aproape chel, era greu de spus câţi ani avea. Notarul i-a aruncat o privire suspicioasă nou-venitului. Şi s-a postat în uşă ca să blocheze intrarea cu tot corpul.

— Cu ce treabă aţi venit? a întrebat el pe un ton sever.

Simon a simţit ceva foarte ciudat o clipă: mai exact, că ieşise de tot din peisajul insulei, peisajul acela cosmetizat pentru turişti. Şi că ajunsese acum în furnicar, că pătrunsese de unul singur pe insula tâlharilor.

27. Celălalt martor

Vineri, 18 august 2000,ora 10.21,
Crique-aux-Mauves, insula Mornesey

Eram pregătit. Mă dădusem foarte puţin în spate.

— Te-ai întors până la urmă, a făcut beţivul cu vocea lui gâjâită.

Am întors privirea ca să nu mă holbez la dinţii lui galbeni şi să încerc să mă ţin departe de miros. Cel mai important era să-mi ating cât mai repede ţinta. Am zis pe nerăsuflate:

— Vreau să-l găsesc pe tata. E viu, sunt sigur de asta.

Celălalt nici n-a clipit, era chiar relaxat.

— Ştiu, ştiu.

M-a cuprins o bucurie fără margini. Era primul care nu mă contrazicea.

Primul!

— Ştiu, a repetat tipul. Vrei să-l vezi, aşa-i? Pentru asta te-ai întors. Ai noroc. Numai eu ştiu. Numai eu ştiu când e pe insulă. Când nu e. Şi unde e. Nu vine prea des... Şi, când vine, nu face valuri. Şapcă, barbă, ochelari de soare. Nu trebuie să fie văzut... Ah, orice, dar asta nu...

A încercat să pună mâinile jegoase pe mine, dar m-am dat înapoi.

— De ce?

— Asta o să-ţi zică el. Aici nu po' să ai încredere în nimeni. E o insulă primejdioasă.

S-a întors, a scuipat pe jos şi a continuat.

— Dar se vede de cum pui piciorul aici. Dacă eşti doar în trecere, vezi soarele, marea, pescăruşii, asta-i tot. Dar aici totul e putred. Oamenii ascund secrete care-i macină pe dinăuntru, încetul cu încetul. Sunt ascunse în ei de când se nasc. Ca o otravă ce le spurcă sângele, ce trece din tată în fiu. Prin sânge, prin sămânţă. Nelegiuiri ce nici nu pot fi povestite. Crime ce nu pot fi destăinuite. Aşa-i dintotdeauna. Te-am speriat, hă? Ai dreptate, să nu pui bază în nimeni. Cu atât mai puţin în mine.

M-am uitat la ceas. Zece şi douăşopt.

— Şi tata?

— A, da. Pentru el ai venit. N-ai tu grija mea. Vrei să-l vezi, asta vrei cu adevărat?

A observat cu siguranţă în ochii mei un licăr incredibil de entuziasm.

— Dacă asta vrei... Până la urmă, ce-am eu a face? Nu-i mare brânză. Întoarce-te aici diseară. O să-l aştepţi în golfuşor, jos. Are-o barcă cu motor. Acostează seara, pe ascuns. Nu mă-ntreba ce-nvârte. Habar n-am. Şi nici că-mi pasă. Ştiu numai că în ultimul timp, aproape în fiecare seară, acostează acolo pentru o oră sau două. Cam pe la zece. De-aici îl văd. Sunt singurul de pe insulă. Am cel mai bun punct de observaţie.

S-a înecat într-un hohot de râs.

Nu-mi venea să cred.

Dacă nu cumva visam, aveam să-l văd pe tata în seara aia. După zece. Era momentul perfect să mă strecor din tabără.

Părea prea frumos ca să fie adevărat. Mai era o întrebare care nu-mi dădea pace.

Zece şi treiş'doi.

Căcat! Trebuia să mă întorc înainte de unşpe ca să nu dau de bănuit. Neapărat. Trebuia să mă ascund până seara. Înainte să plec, mai aveam să-l întreb ceva.

— Cum m-aţi recunoscut? Cum aţi ştiut cine sunt?

S-a uitat la mine fără vreo tresărire, fără vreun aer misterios.

— O să-ţi spună taică-tău... Nu-i treaba mea... Am făcut ce trebuia să fac.

— Ce trebuia să faceţi?

— Să-ţi zic cum să dai de el.

— Cum aţi ştiut cine sunt?

— Ştiam, şi cu asta, basta. Pe insula asta, toată lumea minte. Bagă la cap că ăia care nu-ţi zic nimic sunt cei mai cinstiţi.

S-a întors mormăind.

— Vezi că diseară dorm. Să nu mă bârâiţi la cap cu regăsirea voastră.

Zece şi treiş'patru.

Douăşase de minute ca să mă întorc în tabără.

Mai mult de trei kilometri.

Imposibil...

28. Cadou de aniversare

Vineri, 18 august 2000, ora 10.21,
rue des Pivoines, insula Mornesey

Notarul a mai făcut un pas înainte, blocând de tot uşa cu statura lui masivă.

— Cu ce treabă aţi venit? a mai întrebat o dată domnul Bardon. Simon s-a prezentat încercând să pară serios, dar fără să mai pună de la el.

— Simon Casanova, agent de pază pe insula Mornesey.

Serge Bardon a pufnit într-un hohot de râs, care îi scutura trupul fleşcăit.

— Dumnezeule mare! Agent de pază pe insula Mornesey. Asta-i bună! Chiar există aşa ceva?

S-a uitat cu duioşie la bicicleta în culorile primăriei, sprijinită de zid. Simon i-a răspuns întrucâtva ofensat.

— Sunt agent de pază pe insula Mornesey. Sunt autorizat de consiliul judeţean să...

Pe Serge Bardon l-a pufnit iarăşi râsul.

— Hoţii ăia de la primărie s-au apucat să plătească nişte puştani să păzească insula? Acum chiar că le-am văzut pe toate.

Când a observat faţa ofensată a lui Simon, a adăugat:

— Haide, băiete, nu pune la suflet! Pari un băiat de ispravă. Văd că te străduieşti. Nu eşti de prin partea locului, de-asta...

— Aş vrea să vă pun câteva întrebări. Pot să intru?

Notarul s-a postat în uşă.

— Nu. Nu poţi. Numai clienţii au dreptul. Ăsta e buncărul insulei. Seiful. Nu ţi-a zis nimeni? E ultimul loc din lume unde ar călca vreun ticălos. Aici nu intră şi nu se uită nimeni.

Într-adevăr, notarul corpolent ocupa cu totul cadrul uşii şi nu se vedea nimic din biroul din spate.

Serge Bardon a râs din nou.

— Ia zi, ce voiai să mă întrebi? Văd eu dacă pot să-ţi răspund. Poate chiar eşti curat la suflet. Dacă nu eşti de pe-aici şi n-ai venit de mult, tot ce-i posibil.

De parcă-l ostenise tot râsul ăsta, notarul s-a sprijinit de tocul uşii.

— În legătură cu terenul abaţiei, a început timid Simon. Cel pe care au fost începute lucrările la Sângeroşii, acum zece ani.

— Aşa...

— Aş vrea doar să ştiu cine e proprietar astăzi.

Serge Bardon l-a măsurat pe Simon din cap până-n picioare.

— Dumnezeule! Un justiţiar. Un Zorro. Nu s-a mai pomenit aşa ceva de-o groază de timp pe insulă. Şi, apropo, de ce te doare pe tine capul de asta, băiete?

Când a văzut că Simon ezită, i-a dat înainte.

— E ciudat, totuşi. Nu ţi se pare? Pe insulă e linişte şi pace de zece ani. Şi, dintr-odată, numai ce evadează Jean-Louis Valerino şi apari tu la uşa mea ca să mă descoşi despre bucata aia de pământ. Şi tocmai astăzi...

— Cum adică şi tocmai astăzi...

— Ei, aşa. Ştiu eu ce zic, am motivele mele. Secret de notar.

Simon a oftat şi a început din nou.

— Puteţi măcar să-mi spuneţi cum îl cheamă pe proprietarul terenului? Doar nu e şi ăsta un secret de notar, nu-i aşa?

Bardon s-a uitat şi mai lung la Simon.

— Nu ştiu ce urmăreşti tu cu asta, băiete, dar nu cred că primarul te plăteşte ca să scotoceşti prin dosarele alea... Şi nu cred c-ar fi prea încântat să afle ce faci.

— O să-i raportaţi dumneavoastră? l-a provocat Simon.

— Ai grijă ce spui! s-a enervat pe loc notarul ridicând tonul. Nu uita că vorbeşti cu Serge Bardon. Dacă-ţi zic asta, e pentru binele tău. Nu e vorba numai de primar. Sunt mulţi care n-ar fi tocmai încântaţi să afle de mica ta anchetă. Toată lumea abia aşteaptă bârfele din *L'Ilien.* Îi fac să se simtă cu sufletu-mpăcat, şi se mai şi distrează. Şi atunci? Eşti sigur că vrei să sapi mai adânc de-atât?

Simon s-a îndreptat de spate şi l-a fixat pe notar cu privirea.

— Absolut!

— Bine... Eu ţi-am zis. Atunci o să trebuiască să pedalezi repejor, băiete. Pe-aici n-o să te cruţe nimeni.

Simon a ridicat şi el vocea, enervat.

— E-n regulă, pedalez repede. Nu vă faceţi griji.

Bardon s-a uitat compătimitor spre bicicleta sprijinită de faţadă.

— Fie, la urma urmei. Pământul e al lui Jean Remy, fostul preşedinte al asociaţiei Saint-Antoine, asociaţia care a scotocit cinşpe ani prin măruntaiele abaţiei. Un tip curajos, care-a cumpărat terenul pe o nimica toată înainte să apară feribotul şi turiştii.

Simon se întreba dacă primarul îl ia la mişto. Aşa că i-a întors-o imediat.

— Proprietarul dumneavoastră este mort. E mort de zece ani!

— OK. OK. E mort. Toată lumea ştie. Dar terenul deocamdată tot al lui e.

— De zece ani?

— Da. De zece ani.

— Dar din punct de vedere legal e posibil aşa ceva?

— E posibil, fiindcă, înainte să moară, Jean Remy a lăsat instrucţiuni precise. Mi-a lăsat instrucţiuni personale înainte să...

— Înainte să se sinucidă? a întrebat Simon.

— Cum... cum zici tu. Înainte să dispară, a lăsat administrarea terenului în grija unui prieten de-al lui, Gabriel Borderie.

Simon se străduia să ţină minte tot.

— Şi ăsta cine e? a întrebat el.

Notarul a scos o batistă şi şi-a tamponat fruntea. Începea să se facă deja cald şi probabil că Serge Bardon nu prea obişnuia să iasă din biroul lui cu aer condiţionat.

— Nu vreţi totuşi să intrăm? a încercat Simon un pic ironic.

— Nu-mi forţa mâna, şmecheraşule, a mormăit notarul.

— În regulă. Glumeam. Şi Gabriel Borderie ăsta?

— Poate ai auzit de firma lui, Eco-Stone. Una dintre cele mai mari firme de imobiliare din bazinul mediteraneean. E cotată şi la bursă. Genul multimilionar. Înţelegi tu.

— Şi de ce a lăsat Jean Remy administrarea terenului în grija afaceristului ăstuia cu betoane?

— Cu siguranţă pentru că nu-l credea un afacerist cu betoane. Gabriel Borderie e genul ecologist. Sau, mă rog, era... A intrat în afaceri pe felia asta a construcţiilor durabile, a energiei din surse regenerabile, a materialelor bio şi aşa mai departe. A făcut avere din asta... Un deschizător de drumuri, sau un şmecher, cum vrei să-i zici.

— Şi ce treabă avea cu insula?

— Gabriel Borderie era şi pasionat de arheologie, şi prieten din copilărie cu Jean Remy. A sponsorizat ani de zile săpăturile de la abaţie. Un fel de mecena. Dădea bine pentru afacere. Şi, împreună cu Jean Remy, a început proiectul Sângeroşii.

— Credeam că proiectul a fost implementat de o firmă care se chema Eurobuild.

— Eurobuild a fost prima lui firmă. După accident şi după scandal a rebotezat-o. Eurobuild a devenit Eco-Stone. Logic, nu? Un şmecher, cum ziceam... După cum vezi, accidentul de la abaţie nu l-a împiedicat să prospere în altă parte.

— Afacerea a fost clasată şi s-a renunţat la urmărirea penală, am impresia.

— Da şi nu. Jean Remy a luat toată responsabilitatea asupra lui. Faptul că a dispărut a fost în beneficiul tuturor.

Bardon şi-a mai tamponat o dată fruntea. A oftat din tot sufletul. Simon a înţeles că nu voia să se mai lungească.

— Deci, mulţumit acum? a făcut notarul. Ai aflat tot ce voiai?

Se pregătea să închidă uşa. Simon încerca să-şi pună cât mai repede ordine în gânduri. Trebuia să-l reţină, să găsească ceva, altceva să-l întrebe.

— Staţi o clipă! a strigat Simon. Un detaliu mic doar. Terenul ăsta. Aţi spus că Jean Remy a lăsat administrarea terenului în grija lui Gabriel Borderie. Care e diferenţa dintre a administra şi a fi proprietar?

— Calitatea de proprietar e definitivă. Administrarea e pe o perioadă determinată.

— Vreţi să spuneţi că Gabriel Borderie nu administrează terenul abaţiei decât pe o anumită perioadă?

— Nu ţi se-aprinde beculeţul prea repede, puştiule. Tocmai asta îţi explicam. O perioadă determinată. Acestea au fost ultimele dorinţe ale lui Jean Remy.

— Şi pentru cât timp?

— Începi să devii indiscret, băiete.

— Pentru cât timp?

Serge Bardon l-a studiat îndelung pe Simon, de parcă încerca să-şi dea seama dacă poate să aibă sau nu încredere în el.

— Bine, a făcut el. Tu ai vrut-o. Bine ai venit în lumea iniţiaţilor cu zile numărate.

Simon a tresărit fără să vrea. Notarul a pufnit şi a continuat.

— Gabriel Borderie trebuia să administreze terenul ăsta zece ani!

În mintea lui tulburată, Simon a avut o străfulgerare.

— Zece ani! Dar sunt deja zece ani de când administrează terenul. Şi de la moartea lui Jean Remy...

— Nu chiar zece. Zece ani fără câteva zile!

— Şi... şi cine moşteneşte terenul pe urmă?

Notarul a răspuns pe un ton placid.

— Băiatul lui Jean Remy. Singurul lui copil. Colin Remy. Ultimele dorinţe ale tatălui său au fost ca băiatul să intre în posesia terenului abaţiei în ziua în care o să împlinească şaisprezece ani. Adică fix mâine.

29. Alt cadou de aniversare

Vineri, 18 august 2000, ora 10.35,
Crique-aux-Mauves, insula Mornesey

Mi-am luat picioarele la spinare, urlând „Mulţumesc!" bătrânului alcoolic. Trebuia să ajung la timp.

Neapărat!

Straniu, dar picioarele m-au ajutat. Totul e în cap, mi-am zis. Cheia reuşitei când vine vorba de sport constă în voinţă şi încredere în sine. Ăsta trebuie să fie secretul băieţilor mai buni la sport decât mine. Să fi fost tot aşa şi cu învăţătura? Şi cu fetele?

Încrederea în sine!

Am galopat toată distanţa care mă despărţea de tabără, tăind-o prin abaţie, şi în mai puţin de douăzeci de minute am ajuns. Îmi dădea aripi certitudinea că în seara aia aveam să-l văd pe tata.

Viu! În seara aia!

•

Când mai aveam puţin până în tabără, m-am oprit să văd o clipă, de la distanţă, cine ce făcea. Fetele se pregăteau să întindă aşternuturile pe care tocmai le spălaseră împreună cu Stéphanie. Yoyo zdrăngănea la chitară, pe gânduri, departe de lumea mică în care trăia. Xantia părintelui Duval nu era acolo, probabil plecase la hipermarket, pe continent.

Calea era liberă.

M-am strecurat. Când m-a văzut, Madi a lăsat rufele şi-a venit să mă ia la întrebări. Ni s-a alăturat şi Armand, sub un măr.

Nu mai puteam de bucurie.

— Vă daţi seama? Beţivul ăsta e primul adult care mă asigură, care-mi confirmă că tata trăieşte.

— Bun martor ţi-ai mai găsit şi tu, a făcut Armand sceptic.

— Nu cred că-nţelegi, am continuat eu. Toţi ceilalţi cred că e mort, logic, pentru că şi-a înscenat sinuciderea. Dar marinarul ăsta l-a mai văzut de-atunci.

— Orice-ar fi, o să afli diseară, a zis Madi, liniştindu-mă. Vrei să venim cu tine?

— Nu! aproape c-am urlat eu. Am nevoie de voi în tabără. Tre' să mă duc singur.

— Cam riscant. Poate să fie periculos, dacă e o capcană? s-a îngrijorat Madi.

— Periculos mai ales pentru inimioara lui, a comentat Armand. Riscul major e să aştepţi toată noaptea pe o plajă goală. Nu-mi miroase a bine planul ăsta al tău. Nu-ţi face prea multe speranţe. Cam ciudat că singurul tip de pe insulă care l-a recunoscut pe tatăl tău e epava epavelor.

— N-am de ales, Armand, îmi asum riscul ăsta.

Madi a scos din buzunar un Opinel mic, nr. 9, şi mi l-a întins.

— Uite, ia ăsta. Nu se ştie niciodată.

M-a impresionat gestul ei. Mi s-a părut drăguţă aşa, cu părul ud, strâns într-un prosop din care picura apa pe pieptul ei plat, udându-i tricoul până la sfârcuri. Am strâns briceagul în mână, gândindu-mă la iubitul ei, care-o aştepta la ea în cartier. Oare chiar exista, sau îl inventase Madi ca să nu se dea nimeni la ea?

— Mulţumesc.

Oare roşisem? L-am băgat în buzunar. Am povestit mai departe.

— O să am nevoie de voi doi în seara asta.

— OK, a oftat Armand. Îmi întorci serviciul în seara când mă-ntâlnesc cu Camille să facem baie în mare.

— La dispoziţia ta.

Camille era cea mai frumoasă fată din tabără.

Nu trebuia decât să aştept să se facă seară şi să nu atrag atenţia asupra mea. Îndoielile lui Armand şi grijile lui Madi nu mă atingeau.

Să-l văd pe tata era cel mai frumos cadou de ziua mea.

Totul mergea perfect. Parcă prea perfect. Era ciudat. De parcă cineva, un înger păzitor, îşi propusese dintr-odată să-mi ghideze paşii către o viaţă nouă.

30. Maşină de serviciu

Vineri, 18 august 2000, ora 10.41,
rue des Pivoines, insula Mornesey

Simon înregistra în minte informaţiile, stupefiat.

Fiul lui Jean Remy trebuia să moştenească celebra bucată de insulă, parcela aceea măsluită în planul cadastral, în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Ancheta lua altă întorsătură. Erau prea multe coincidenţe în toată afacerea asta, chiar dacă, pentru moment, Simon nu putea să-şi dea seama ce inteligenţă superioară ar fi putut lega între ele toate lucrurile astea.

Bardon a afişat un zâmbet de satisfacţie.

— Şi acest fiu al lui ştie? a întrebat Simon.

— Gata, băiete, a mârâit notarul. Cred că ai aflat deja suficient. Mai departe, am datoria să-mi protejez clienţii.

— Şi acest fiu al lui ştie? a repetat Simon.

— Cu siguranţă.

— Unde locuieşte?

— La revedere, băiete. Pari genul încăpăţânat. În cazul ăsta, multă baftă. O să ai nevoie. Ţine minte că biroul meu e singurul loc de maximă securitate de pe insulă, singurul care nu miroase a putred. Uite şi dovada, singura casă din Mornesey fără obloane roşii!

Aşa era.

Simon nu băgase de seamă până atunci. Toate celelalte case de pe străduţă aveau obloanele vopsite într-un roşu aprins, ca, de altfel, toate casele de pe insulă, un roşu într-un minunat contrast cu nuanţele de verde, albastru şi galben ale jardinierelor de pe pervazuri.

Numai obloanele biroului notarial erau albe... şi închise.

Notarul a împins la loc uşa.

Simon n-avea forţa fizică să se lupte cu el.

Nici cheful necesar. Notarul nu voia să mai zică nimic. Îi dezvăluise destul. Reţinuse numele. Nu putea fi prea greu să dea de toţi oamenii ăia.

Cum pedala liniştit spre primărie, devenea din ce în ce mai sigur de un lucru.

Avea dreptate.

Avea dreptate în toate privinţele.

Terenul Sângeroşii urma să aibă de a doua zi alt proprietar. Fiul lui Jean Remy îl moştenea, zece ani mai târziu. Şi, fix în momentul ăla, Valerino evada din închisoarea Mazarin.

Două evenimente excepţionale care au loc în acelaşi timp sunt obligatoriu legate între ele.

Valerino fugise din închisoare cu câteva zile înainte ca tânărul Colin Remy să devină moştenitor. Nu putea fi o simplă coincidenţă. Dar care să fi fost planul lui Valerino? Ce urmărea oare?

Simon se gândea că numai el ar putea descoperi. Dar îl mai chinuia un gând apăsător: convingerea că puştiul ăsta, Colin Remy, era în pericol.

*

Când s-a întors la primărie, Simon a găsit-o pe Clara jucând Solitaire pe calculator. Îşi scosese pantofii şi-şi întinsese picioarele goale pe un scaun scăldat de o rază de soare ce se strecura pe fereastră.

— Nu prea ai ce face, nu? i-a aruncat Simon dând buzna.

— Mucles. Ordinul primarului. Mucles total. Nu mai răspundem la telefoanele jurnaliştilor. Nu mai băgăm în sperieţi turiştii. Lăsăm poliţia să-şi facă treaba.

— Şi Garcia tot la tropice?

— Da. Şi, oricum, ce-ar putea el să facă dac-ar fi aici?

I-a arătat telefonul primăriei cu receptorul pus alături.

— Cine sună e-ntâmpinat cu un mesaj liniştitor, înregistrat de domnul primar. „În Mornesey este totul în regulă. Vremea e frumoasă. Apa, caldă. Poliţia are lucrurile sub control." Te scutesc de detalii. A trimis un e-mail consilierilor şi personalului: ne-a zis că n-o să dăm peste cap sezonul turistic doar pentru că a evadat unul şi cel mai sigur deja a ajuns pe continent şi-a şters-o unde şi-a dus mutu' iapa.

— Tocmai am vorbit cu notarul. Bardon. Pare cam dubios, nu?

— Mira-m-aş a răspuns Clara. E el un pic mai înfricoşător, aşa, dar te asigur că toată lumea de pe insulă îl consideră un om integru.

— A, da?

— Dap. Acum e bătrân, dar, din câte-am înţeles, în urmă cu mai bine de douăj' de ani, fiică-sa mai mare a murit de supradoză, pe continent, nu prea departe de-aici. Făcea parte dintr-o reţea de dealeri care se trăgeau de pe insulă. Îi cunoştea. I-a denunţat. A avut multe necazuri dup-aia. Mulţi oameni de pe insulă au vrut să scape de el, dar, aparent, cunoaşte secretele tuturor. E prudent. Se zice că e unul dintre puţinii de pe insulă în care poţi avea încredere.

— Îhm, a făcut Simon, nu prea convins. Tu te pricepi să cauţi chestii pe net, nu?

— Sunt expertă. Ce vrei să afli? Site-uri de matrimoniale? De karaoke? Bârfe mondene?

— Cartea de telefoane.

— Prea puţin! Cine?

— Gabriel Borderie.

— Mai ai şi-altceva?

— Undeva pe Coasta de Azur, din câte se pare. E directorul general de la Eco-Stone. O firmă supercunoscută de construcţii, înainte se chema Eurobuild.

Clara s-a mirat un pic.

— Faci progrese, Casa... Dar ai grijă, să nu te apropii prea mult de soare.

Clara a încercat să dea de adresa lui Gabriel Borderie în toate departamentele din Franţa. Fără succes. Însă nu le-a fost deloc greu să găsească sediul Eco-Stone, în Saint-André-de-la-Roche, undeva la periferie în nordul Nisei.

— N-ar trebui să locuiască prea departe, a făcut Simon.

— Mda. Dar numărul amicului tău e confidenţial. Nici nu-i de mirare, pentru un mahăr de pe Coasta de Azur.

— Şi dacă sunăm la firmă, să facem rost de adresa lui?

— Da, normal. Şi ai impresia c-o să şi meargă? Tu crezi că secretarele sunt proaste?

Simon a bătut în retragere cu prudenţă.

— OK, OK, nu te supăra. Pista numărul doi. Moştenitorul. Colin Remy. Erai pe insulă la vremea aia?

— Dap. N-aveam nici treizeci de ani. Eram tânără şi frumoasă şi-atrăgătoare. Aveam toată insula la picioare. Era raiul pe pământ, zăpăcitule.

Simon s-a uitat la chipul Clarei, străbătut de câteva riduri, şi n-a îndrăznit să-şi coboare ochii la decolteul bronzat. Era îmbrăcată într-o bluziţă portocalie, cu umerii goi.

— Glumesc, Casa. Pe vremea aia eram fidelă şi în limbă după un băieţaş de pe insulă care vindea la negru radiouri auto şi piese de schimb... Şi care probabil e încă la închisoare.

— Şi fiul lui Jean Remy?

— Nu-mi amintesc deloc de el. Ştiu şi eu ce ştie toată lumea. Că tatăl lui s-a înecat în mare. Maică-sa s-a sinucis cu maşina. Orfanul a fost luat de unchiul şi mătuşa lui. Au plecat pe continent. De atunci nu mai ştiu nimic. Asta înseamnă...

— Zece ani. Nu căuta. Zece ani se fac mâine. Ştii cum îl cheamă pe unchi?

— Asta da! A fost scanat totul acum câţiva ani.

Cu o rapiditate uimitoare, Clara a deschis din câteva clicuri un fişier arhivat. Apoi a mai dat un clic pe un folder care se chema *Asociaţii,* apoi pe altul, intitulat *Asociaţia Saint-Antoine.* A apărut o fotografie color cu titlul „Jean Remy, preşedinte". Simon a fost mirat la vederea chipului ce părea sincer şi al zâmbetului degajat al personajului bronzat, cu frunte înaltă şi păr lung. În alte poze erau membrii asociaţiei. Nişte tineri care munceau sub un soare dogoritor, dezgropând pietre, săpând, mâncând împreună la o masă. Pe urmă nişte poze mai tehnice cu ruinele, cu pietre, cioburi de ceramică, toate cu legendă şi numerotate.

— Păreau fericiţi, a zis Simon. Îi cunoşteai?

— Nu prea, a răspuns Clara. Pentru noi erau nişte străini. Băgători de seamă, căutând cine ştie ce. Aşa ziceau ai mei acasă. Dar mie mi se părea mişto hipioţii ăia bronzaţi, cu muşchii lor de la cărat pietre toată ziua. Mai dădeam din când în când peste ei la Saint-Argan. Erau exotici... Dar eu eram cu băieţaşul meu. Şi toată lumea de pe insulă nu-şi dorea decât un singur lucru: să se care dracului odată!

— Încurcau lumea?

— Îhm...

— Bun, deci cum îi chema pe unchi şi pe mătuşă?

— Nu-i greu de aflat.

A derulat puţin, a deschis un fişier Word şi pe ecran a apărut lista cu membrii asociaţiei. S-au oprit în dreptul numelor Brigitte şi Thierry Ducourret.

— Uite-i, ăştia-s. Sunt sigură.

— Ne întoarcem la cartea de telefoane?

În mai puţin de două minute, au dat de un Thierry Ducourret care locuia în Cormeilles-en-Parisis, 2, square Louise-de-Vilmorin.

— Bingo! Îl sun.

Clara a oftat şi s-a întors la Solitaire-ul ei.

Simon a aşteptat mult, telefonul a sunat de peste zece ori, fără răspuns.

— Nimeni, a făcut el dezamăgit.

— La ora asta cred că sunt la muncă, dacă n-or fi plecaţi în vacanţă.

— Căcat!

— Ce crezi? C-o să rezolvi toate astea cu puterea minţii din biroul primăriei? Trebuie să mai suni o dată pe după-amiază. Sau diseară. Sau mâine. *Chill,* Casa. Ce zici, facem un karaoke împreună ca să te mai relaxezi puţin?

— Puştiul e în pericol. Tânărul Colin Remy e încolţit. Simt asta. Ai dreptate, Clara, n-o să găsesc soluţia prin telepatie. N-o să aştept aici ca prostul până la amiază sau până diseară.

Clara derula cu mouse-ul printre titluri.

— Îl était une fois. „J'ai encore rêvé d'elle". Ce zici, facem o încercare?

Simon n-o asculta. Se concentra la investigaţia lui. Clara îi dădea înainte, amuzată.

— Haide! Cel mai tare! Peter şi Sloane? Nu? „Paroles... Paroles", Dalida şi Delon?

Simon gândea cu voce tare.

— Cam cât e de-aici până la Cormeilles-en-Parisis? Dacă pun la socoteală şi feribotul, cel mult cinci ore.

Clara s-a oprit, serioasă.

— Dacă tu faci traseul Mornesey – Paris în cinci ore, tre' s-o laşi pe-asta cu poliţistul comunitar şi să te faci campion la Turul Franţei.

Simon nu i-a răspuns.

— Cinci ore... Ajung pe după-masă acolo. Maxim zece ore dus-întors... Nu mă prinde dimineaţa.

— Mergi cu bicicleta! Să-ţi mai aduc aminte că la Saint-Argan n-avem maşină de serviciu?

Simon s-a întors spre Clara, a zâmbit larg, lăsându-şi dinţii albi la vedere, şi a întrebat pe un ton degajat:

— C-un Twingo e mai bine, cu maşina ta?

Clara s-a îndreptat de spate şi s-a uitat la el de parcă voia să-l sfâşie.

— Nici nu se pune problema! Nici să nu te gândeşti, Casa!

— Nu glumesc, aşa aş putea să mă întorc înainte de miezul nopţii.

— Nici să nu te gândeşti.

— Tu nu te duci nicăieri cu maşina astăzi, nu?

— Nu mă bate la cap când îţi zic...

Simon a privit-o pe Clara drept în ochi. Femeia nu băgase de seamă până acum că şi el avea ochii albaştri.

— OK. OK, a făcut Simon calm. Aşteptăm aici. O ardem aiurea cu karaoke. Ia zi, ce propui? Ringo şi Sheila. Lăsăm gondolele la Veneţia[21]? Până la urmă, oricum nu putem face nimic în legătură cu tipul ăsta care-a evadat şi-şi îngroapă cadavrele pe plajele unde se joacă copiii. O să aflăm de la radio care e următoarea victimă, pe la prânz sau poate diseară. Undeva la periferia Parisului. Bag mâna-n foc c-o să fie puştiul ăla orfan, Colin Remy.

Clara s-a ridicat urlând şi şi-a postat decolteul fix în nasul lui Simon.

— Mă scoţi din sărite, Casa! M-am săturat până peste cap de voi, bărbaţii! Cheile de la maşină sunt la mine-n şort. N-ai decât să vii să le cauţi.

[21] Aluzie la începutul piesei „Les Gondoles à Venise", interpretate de Ringo şi Sheila.

31. El?

Vineri, 18 august 2000, ora 17.47,
tabăra din peninsula sălbatică, insula Mornesey

În tabără, ziua a trecut repede. Chiar şi cursul de iahting. Am avut grijă să mă port ireproşabil ca să nu atrag atenţia asupra mea. Cu puţin înainte de masă, am făcut în aşa fel încât Stéphanie şi Yoyo să vadă că sunt obosit: am căscat, am oftat. Nici nu era aşa greu, având în vedere cât dormisem în ultimele două nopţi. Imediat ce s-a terminat masa, m-am apucat ostentativ de citit, refuzând să particip la jocurile celorlalţi.

— Mor de somn.

Armand mă acoperea.

— Păi, da. Doar îi vine tot familionul mâine. Tre' să fie în formă.

La nouă seara, am zis noapte bună la toată lumea. Yoyo şi Stéphanie n-au avut ce comenta. Odată ajuns în cort, am umflat pilota cu haine şi pernuţe şi le-am aranjat în aşa fel încât să lase de departe impresia că doarme cineva acolo. În cort era deja destul de întuneric. Nu riscam cine ştie ce. Ca să fim siguri totuşi, am hotărât ca Armand şi Madi să supravegheze cu rândul cine intră şi cine iese din cort. M-am uitat la ceas.

Nouă şi patru minute.

Într-un minut, Armand trebuia să-i strige pe Yoyo şi pe Stéphanie şi să-i ia deoparte ca să le zică ceva. Pusese la cale să-i facă să creadă că lăsase însărcinată o fată din tabără, pe Virginie, cea mai urâtă dintre ele. Yoyo şi Stéphanie nu erau atât de bătuţi în cap, cât să-i pice în plasă, dar tot trebuiau să-l asculte, pentru orice eventualitate...

Nouă şi cinci.

Cale liberă. Am şters-o rapid.

Nici ţipenie. Probabil că Armand îşi jucase rolul la perfecţie.

Cum se lăsase deja întunericul, am reuşit să mă strecor pe după pomii din tabără şi să mă fofilez afară fără să bage de seamă cineva. După ce m-am îndepărtat vreo două sute de metri, mi-am aprins lanterna. Nu se lăsase întunericul de tot, dar mă liniştea să văd fasciculul luminos. Inima îmi bătea deja mai să-mi sară din piept, şi mai aveam o jumătate de oră de mers pe jos. Nu m-am grăbit. Nu voiam să ajung obosit sau speriat, voiam să fac cea mai bună impresie. Nu fusesem în viaţa mea aşa de emoţionat.

Probabil că asta numesc artiştii trac.

Asta era, aveam trac. Un trac foarte puternic.

•

Drumul mi s-a părut scurt şi fără să alerg. Am ajuns pe coastă. Sus, pe colină, se zărea hambarul marinarului beţiv. Cum mă gândeam aşa, mi-am dat seama că nici măcar nu ştiam cum îl cheamă. Se vedea o lumină albăstruie prin gaura ce ţinea loc de fereastră. Mi-a trecut prin cap că trebuie să fie televizorul cel nou.

Am înaintat până la golf.

Era călduţ, bătea un vânticel blând. Se auzea valsul neîntrerupt al valurilor. Colina era la vreo douăzeci de metri deasupra golfului.

Era acolo.

Jos, în întuneric, se vedea clar un Zodiac amarat şi un bărbat care descărca nişte lăzi.

Cu spatele.

Era imposibil să-mi dau seama dacă e sau nu tata. Nu mă puteam hotărî dacă să-l strig sau să cobor pe plajă. Până la urmă, am decis să cobor. Fără să vreau, m-am oprit în ultimul moment şi-am strigat cu o voce înăbuşită:

— Tată?

32. Impas

Vineri, 18 august 2000, ora 17.57,
Cormeilles-en-Parisis

Simon ieşise de pe autostrada A15 fix la şase fără şapte minute.

Era obosit.

Pierduse o grămadă de timp pe şoseaua de centură, după ce ieşise de pe autostrada Normandiei. Bucuriile condusului vineri seara în zona Parisului.

Dar ajunsese, în sfârşit! Cormeilles-en-Parisis începea imediat ce ieşeai de pe autostradă. Simon trebuia să recunoască totuşi că micuţul Twingo al Clarei lua curbele cu precizie de ceas elveţian. Singura problemă era muzica din maşină. Cu toate CD-urile cu Goldman, Balavoine şi Obispo, începuse să facă un maraton de muzică uşoară franţuzească. Măcar aşa i se golea capul şi putea să se gândească la altceva.

La povestea asta, de exemplu.

La toate coincidenţele.

Când a ratat ieşirea spre Cormeilles-en-Parisis, Goldman cânta a treia oară „On ira". A încercat încă o dată la următorul sens giratoriu, dar s-a trezit într-o zonă comercială, printre maşini care înaintau cu dificultate.

— Morţii mă-sii! a înjurat Simon. Ce cretini! Ăştia-şi umplu coşurile până la refuz şi-n august.

Zona comercială Châtaigniers i s-a părut interminabilă. I-a luat mai bine de un sfert de oră să iasă din ambuteiaj şi să întoarcă. Câteva sensuri giratorii mai încolo, s-a încurcat din nou şi a nimerit pe rue d'Argenteuil. Pusese harta pe scaunul din dreapta şi încerca să mai arunce din când în când câte un ochi la ea, dar nu era prea comod, şi nu o dată a fost cât pe ce să iasă de pe carosabil. Când a văzut panoul cu „Argenteuil" pe lângă care tocmai trecea, a mârâit iarăşi în barbă un „Morţii mă-sii!"

A mai întors o dată.

Într-un final, după douăzeci de minute pierdute între Argenteuil şi Sartrouville, a izbutit să intre în Cormeilles-en-Parisis. Ţinând boulevard Joffre, cum indica traseul pe care i-l printase Clara de pe internet, a dat de rue de Chatou, care trebuia să-l scoată în square Louise-de-Vilmorin, în cartierul de case al familiei Ducourret. Când credea, în sfârşit, c-a ajuns, s-a pomenit întâi în square Boris-Vian şi apoi în square Guillaume-Apollinaire.

În cele din urmă, după mai multe întoarceri şi după ce şi-a blestemat zilele în intimitatea Twingoului, a nimerit în square Louise-de-Vilmorin.

Cartierul era pustiu. Două case din trei aveau obloanele închise. Aici ar trebui să vin dac-aş vrea vreodată să jefuiesc o casă, s-a gândit Simon.

După ce-a orbecăit de vreo două ori prin fiecare fundătură a cartierului, a reuşit să găsească într-un capăt de stradă numărul 2, square Louise-de-Vilmorin. O căsuţă banală. Pereţi albi, o grădină minusculă, portic dintr-un lemn exotic cam prea grandios pentru cât de mică era casa. Şi mai ales...

Obloane închise.

Lui Simon i-a mai scăpat o înjurătură. A parcat maşina în faţa porţii şi s-a uitat la numele de pe cutia poştală.

Thierry şi Brigitte Ducourret.

Nicio îndoială. Asta era!

A sunat la uşă.

Nimeni, normal.

S-a uitat la ceas.

Şase fără şaptesprezece minute.

Exista o mică posibilitate să fie încă la muncă, să se fi dus la cumpărături, să se întoarcă în curând... Dar când te duci la supermarket nu închizi obloanele! A aruncat o privire în jurul cartierului. Casa de alături părea locuită, ba chiar avea şi o fereastră deschisă. A luat-o într-acolo. Chiar înainte s-apuce să sune, o bătrână i-a ieşit în cale ca prin magie. Fie că-l pândea, fie că verifica dacă florile creşteau pe cât se gândea ea de iute.

Simon şi-a luat o expresie politicoasă.

— Bună ziua, doamnă.

Vecina i-a aruncat o privire bănuitoare.

— Îi caut pe Thierry şi Brigitte Ducourret. Nu sunt acasă?

Vecina a mijit ochii spre plăcuţa de înmatriculare a Twingoului.

Nu-i prea vorbăreaţă, şi-a zis Simon.

— Au plecat în vacanţă, a spus ea într-un final. Se-ntorc într-o săptămână. Sunteţi vreo rudă?

Simon şi-a oprit altă înjurătură în gât.

— Mai degrabă un prieten. Ştiţi cum aş putea să dau de ei? Aveţi cumva numărul lor de mobil?

Vecina părea din ce în ce mai suspicioasă. Un prieten care n-are numărul lor. Dubios... I-a tăiat-o scurt.

— N-am nicio idee, să ştiţi. Mă mai uit şi eu să văd ce se întâmplă pe stradă, nimic mai mult. Nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

— Puteţi măcar să-mi spuneţi unde-au plecat în vacanţă?

Nici la asta vecina n-a fost mai generoasă.

— De obicei, îmi mai trimit câte-o ilustrată. Aşa aflu unde-şi petrec vacanţa... Dar, vedeţi, de data asta, cum numai ce-au plecat, de dimineaţă, n-am primit nimic, înţelegeţi?

— Înţeleg... Şi celelalte dăţi, unde se duceau?

Vecina s-a încruntat, ezitând să răspundă.

— Undeva la mare, ca de obicei. Ăla micu' e cu navigaţia, înţelegeţi? Dar în general se duc în fiecare an în altă parte.

N-avea rost să mai insiste. N-ar fi aflat mai multe.

— Mulţumesc, a făcut el schiţând fără să vrea un zâmbet.

A urcat în maşină.

Şi-a dat seama că vecina se uita la plăcuţa de înmatriculare ca să reţină numărul.

— N-ar trebui să se mai uite la *Derrick*[22], a bombănit Simon scos din pepeni.

A luat-o înapoi încetişor, urlând din toţi rărunchii un „Băga-mi-aş să-mi bag!" memorabil, zguduind portierele Twingoului, de-a auzit cu siguranţă şi vecina.

A ieşit din cartier din prima, ca prin minune, şi s-a gândit că nu ştie şi probabil n-o să afle niciodată cine mai e şi Louise de Vilmorin. A parcat într-o staţie de autobuz de pe rue de Chatou şi şi-a lăsat capul în mâini.

Fundătură. Pista 2, square Louise-de-Vilmorin, Cormeillesen-Parisis era o fundătură. Bătuse drumul degeaba cinci ore! Familia Ducourret şi orfanul Colin Remy puteau fi oriunde în Franţa, în Spania, în Grecia sau în Croaţia. Cum să dea de ei?

Avea o idee, dar îi era greu să se hotărască. S-a uitat din nou la ceas şi a oftat. Şi-a dat două palme şi şi-a aruncat încă o dată ochii pe harta rutieră.

O hartă a Franţei.

Şi-a plimbat degetul de-a lungul autostrăzii A6, până la Lyon, Avignon, Aix. Degetul i-a coborât din nou până la Nisa. A răsuflat uşurat pentru o clipă, s-a mai uitat o dată la ceas şi apoi a bătut cu degetele pe harta rutieră, fix unde era Nisa. A început să fredoneze cu voce tare „On ira"[23] zâmbind.

A răsucit imediat cheia în contact. Motorul Twingoului a început să toarcă.

— Am pornit, Gabriel! Numără până la zece: zece ore în cap! Sosesc!

A semnalizat şi a luat-o înspre autostrada A15.

---

[22] Serial poliţist german, avându-l ca protagonist pe detectivul eponim.

[23] „O să mergem" (fr.).

33. Tata

Vineri, 18 august 2000, ora 21.57,
Crique-aux-Mauves, insula Mornesey

Silueta s-a întors.

M-a privit.

Încă era lumină afară, iar bărbatul stătea la mai puţin de treizeci de metri, undeva mai jos. Nu încăpea nicio îndoială.

Era tata.

El era. Viu!

Avusesem dreptate, toţi se-nşelau, toţi.

Mi-am aprins lanterna.

Orbit de lumină, şi-a dus mâna streaşină la ochi, rămânând pe gânduri câteva clipe lungi. Într-un final, mi-a zâmbit larg.

— Colin?

Ne despărţeau douăzeci de metri de pantă. Am rămas neclintiţi, ca doi nerozi.

El a fost cel care-a spart tăcerea.

— Coboară! Coboară repede!

În câteva secunde eram pe plajă, la câţiva metri de el. Au mai fost câteva clipe de stânjeneală şi apoi m-a luat în braţe.

— Colin! Ai venit! M-ai găsit! Colin, copilul meu!

S-a dat puţin înapoi ca să mă privească. Îi tremurau mâinile.

— Şi mâine faci şaişpe ani! Şaişpe. Mai bine de zece ani fără să te văd...

Şi eu îl priveam. Îl recunoşteam. Îmi aminteam fiecare detaliu acum. Avea o barbă destul de lungă, poate pentru ceilalţi oameni de pe insulă era de nerecunoscut, dar nu şi pentru mine: îmi aminteam în amănunt fiecare trăsătură a chipului său.

N-a mai continuat cu îmbrăţişările. Mai bine. Nu prea mă simţeam în largul meu când primeam gesturi de afecţiune. Eram foarte emoţionat. Vedeam că şi el e, dar eu nu eram obişnuit cu gesturile de tandreţe, să fiu luat în braţe, sărutat.

Aparent, nici el.

— Aşază-te! mi-a zis în şoaptă.

A făcut la fel şi ne-am trezit faţă în faţă pe micuţa plajă pustie. Luna se reflecta în apă. Ceva mai la sud, Farul Înlănţuiţilor lumina golful cu licăririle

sale regulate, ca un proiector imens de pe un mirador. Liniște deplină. Totul mi se părea aproape ireal. Mai puțin tatăl meu stând în fața mea, care era cât se poate de viu.

— Ia zi, a început el, cum a fost drumul? Ai primit scrisoarea de la notar?

Întrebarea m-a lăsat cu gura căscată.

— Ce scrisoare?

De data asta, tata era ăla surprins. Întâlnirea noastră avea ceva suprarealist.

— N-ai primit scrisoarea mea? Nu de-asta ai venit?

Văzând că nu înțeleg, s-a apucat să-mi explice:

— Notarul din Mornesey, Serge Bardon, trebuia să-ți trimită o convocare, acum vreo săptămână, ca să te anunțe că trebuie să vii în Mornesey când împlinești șaișpe ani și să treci pe la biroul lui. În legătură cu o moștenire, îți dai seama.

A schițat un zâmbet. I-am explicat:

— Eram deja aici acum o săptămână, în tabără.

I-am povestit puțin despre vacanța mea. Tata părea buimăcit.

— Sigur convocarea a ajuns la Thierry și Brigitte. Trebuiau să-ți zică... E totuși...

L-am întrerupt.

— Vin și ei mâine, tată.

A fost surprins din nou.

— Mâine? Pe insulă?

— Da. Vin să stea cu mine de ziua mea. Sigur o să-mi aducă și convocarea de la notar...

— Sigur, sigur.

A căzut pe gânduri, lăsând nisipul să i se strecoare printre degete.

Era un moment cald, încărcat de mister și de nostalgie. Mi-am zis că am timp, că am tot timpul din lume. Am continuat.

— De-asta nu erai surprins să mă vezi? Te așteptai oricum să vin datorită scrisorii.

S-a lăsat tăcerea. Tata mi-a răspuns.

— Știi, nu prea mă mai așteptam la mare lucru. Scrisoarea asta era ca un mesaj într-o sticlă aruncată în mare. Trimisă cu mult timp în urmă. Acum zece ani. Dacă aș fi putut s-o mai recuperez de-atunci... Până la urmă, e mai bine așa. Pot să stau de vorbă cu tine, să-ți explic. Înainte s-o citești. Cum m-ai găsit?

Am ridicat ochii spre hambarul de deasupra plajei.

— Marinarul bătrân.

A zâmbit.

— Nici nu mă miră, e mai şmecher decât pare. Dar e unul dintre puţinii oameni cinstiţi de pe insulă. Nu m-ar fi dat în vileag în faţa altcuiva decât tine. Şi pe el l-au distrus cu mult timp în urmă. Mă rog, asta e altă poveste.

S-a oprit ca să se uite la mine. Mâna lui se juca în continuare în nisip.

— Eşti bărbat acum, a zis tata.

— Zici?...

— Da. Da.

A zâmbit.

— Oricum, n-ai de ales.

Se vedea că nu ştie de unde să înceapă. L-am ajutat.

— De ce nu mi-ai zis niciodată că trăieşti?

Părea uşurat că l-am întrebat asta.

— Ca să te protejez, Colin. Pentru că erai în pericol. Pentru că trebuia să mă ascund, toată lumea trebuia să mă creadă mort.

— Povesteşte-mi...

M-am aşezat un pic mai confortabil în nisip şi m-am lăsat legănat de glasul lui ca atunci când eram mic.

— Sigur. O să-ţi povestesc. Dar va trebui să ai grijă, Colin. Să nu spui nimănui. Mai ales pe insulă. Nimănui. Ştii, insula asta e un colţ de lume tare ciudat. Pare sigură şi liniştită, şi totuşi aproape toţi ascund o crimă, comisă de ei sau de cineva drag. Sunt toţi mână în mână. Ştii cum sunt mafioţii aia în Sicilia, în Corsica. Ca bandele alea de mafioţi, doar că mai secretoşi. O mafie a Nordului, discretă, perfidă. Legea tăcerii. Fiecare îl spionează pe celălalt, fiecare îşi pândeşte prada. De-asta trebuiau să mă creadă mort. Nu mai puteam avea încredere în nimeni pe insulă. N-aveam de ales.

— Povesteşte-mi...

— Ştii, Colin, insula asta, cu mult înainte să te naşti tu, era un paradis pentru noi. Cum e pentru toţi străinii care vin aici vara, turiştii. Mă rog, pe vremea aia nu erau prea mulţi. Eu am venit după ce-am terminat Facultatea de Istorie. Specializarea patrimoniu şi arheologie. Studiam ruinele abaţiei Saint-Antoine, o abaţie benedictină uitată, pentru că fusese distrusă aproape din temelii în perioada Revoluţiei. La început, veneam şi stăteam câteva săptămâni. Mama ta mă însoţea. Ne-am cunoscut la Universitatea din Caen, când eram în anul doi de facultate. Aveam amândoi nouăşpe ani. Eu am scris o teză despre abaţie, apoi am continuat săpăturile. Eram pedagog la un internat de pe continent, dar mă întorceam aici în fiecare vacanţă. Cu cât săpam mai mult, cu atât îmi era mai clar că galeriile subterane sunt un adevărat labirint. Erau multe lucruri de făcut, de descoperit. Doi ani mai târziu, ne-am căsătorit.

Nunta părinţilor mei... Povestea lor de dragoste...

Ascultându-l, îmi revenea în minte o amintire, mereu aceeaşi amintire obsedantă: fotografiile alea şi filmul şi eu jucându-mă în praf, pe jos. Tata stând lângă mine. Mâna asta care se întindea spre mine, mâna asta ţinând un pahar de vin, punându-l la loc pe masă, agitându-se. Mâna asta ce mângâia coapsa unei fete, şi nu a mamei mele. Coapsa fetei ăleia roşcate, acelei Jessica.

Mâna tatălui meu aluneca pe nisip, lăsând firele să i se risipească printre degete. A oftat adânc, ca şi cum amintirile erau mult prea copleşitoare.

Aveam sentimentul că de la mângâierea asta pe sub masă începuse tot, că explica totul. Părinţii mei se iubeau atât de mult, aşa zicea toată lumea. O pasiune ca asta putea să se transforme într-o tragedie din pricina unei mici infidelităţi.

Oare ce li se întâmplase, de fapt?

Am ridicat ochii spre tata. Tremuram.

Nu eram oare pe cale să-mi inventez un destin shakespearian? Din cauza unei infidelităţi fără însemnătate? Pornind de la un flirt inofensiv? Adevărul era cu siguranţă de o tristă banalitate. Un singur lucru conta cu adevărat: oare aveam curajul să vorbesc cu el despre asta?

Tata, fără să bage de seamă tulburarea mea, şi-a continuat povestea.

— Eu şi mama ta ne întorceam din ce în ce mai des pe insulă, înfiinţasem o asociaţie, se numea Saint-Antoine. Avea din ce în ce mai mulţi membri. Mama ta îl implicase şi pe fratele ei, Thierry, în toată povestea, ca să aibă şi el ceva de făcut. Iubita lui, Brigitte, ni se alăturase şi ea. Erau cam fără ocupaţie pe vremea aia. Reuşisem să conving şi alţi amici de la facultate, dar pe nimeni de pe insulă. Nu prea eram văzuţi cu ochi buni. Cred că ne considerau nişte încurcă-lume, dar eu nu-mi dădeam seama. Trăiam într-o bulă. Fermierul de pe terenul abaţiei cu greu ne tolera. Dacă nu renunţam era pentru că direcţia care se ocupa cu conservarea siturilor arheologice ne susţinea, aveam autorizaţie legală. Nu puteau să ne alunge...

— Păi, nu era al tău terenul?

— Atunci, nu. Fermierul a murit la un an după aceea. Şi terenul a fost scos la vânzare. Mama ta avea nişte bănuţi puşi deoparte, moşteniţi după moartea bunicului ei. Aveam şi eu ceva. M-a ajutat şi un prieten, care mi-a împrumutat diferenţa... Nu-l cunoşti tu.

— Directorul de la Eurobuild, nu?

S-a uitat uimit la mine.

— Am fost s-o văd pe *nounou* ieri. Mi-a povestit ea câte ceva.

— Ce face Martine? E bine?

— Da...

— Trebuie să se fi bucurat tare mult să te vadă.

— Cred că da. Mai spune-mi, tată. Şi terenul de la abaţie?

— Am fost primii care au vorbit cu moştenitorii. Pe vremea aia nu erau prea mulţi turişti. Nici feribotul. Nici maşini. Era un câmp pietros. N-am dat prea mult pe el... Şi am devenit proprietari. Pentru mine şi mama ta era ca şi cum ne-am fi împlinit un vis din copilărie cu asta. Poate mai ales pentru mine. Ne-am mutat aici în 1981. La început, am fost cinci. Noi doi, mama ta şi cu mine. La câteva luni după aceea, au venit Thierry şi Brigitte. Şi pe urmă un coleg de facultate.

— Maxime? am întrebat eu. Maxime Prieur?

Auzindu-i numele din gura mea, tata nu şi-a putut ascunde un gest de îngrijorare. A reluat imediat.

— Îţi aminteşti de el?

— Nu, am bâiguit eu. *Nounou* mi-a povestit. Ce s-a întâmplat cu el?

A ezitat. Cumva stânjenit.

— Nu ştiu...

A schiţat un zâmbet care m-a tulburat pe moment, de parcă Maxime Prieur ăsta îl dezamăgise. Ba mai mult. Îl trădase.

— Eram apropiaţi. Chiar foarte apropiaţi. Cred că avea o mare admiraţie pentru mine. Pentru mine, pentru viaţa mea, pentru mama ta. Pentru cuplul care eram. Credeam că mă admiră. De fapt, mă invidia. Dar nu mi-am dat seama de asta decât atunci când a fost prea târziu. Mult prea târziu.

M-am gândit din nou la mâna tatei pe sub fusta fetei ăleia, Jessica. La acest Maxime gelos pe el... La acest Maxime îndrăgostit de mama? Oare era o poveste dramatică de-adulţi ce mi se ascundea?

Farul a luminat din nou plaja, dezvăluind o clipă faţa tatălui meu. Era calm, prezenţa lui mă liniştea. Ce mă interesa? Ce rost avea să-l mai judec după toţi anii ăştia?

Tata şi-a continuat povestea.

— În momentul ăla, în primii ani, trăiam toţi laolaltă, fură un sfanţ. Ca nişte hipioţi un pic întârziaţi. Restauram abaţia. Un permanent şantier. Vezi tu, era treabă serioasă. Inspectorul de la Direcţia pentru Patrimoniul de Stat supraveghea totul. Săpam, răzuiam, lustruiam, restauram, scotoceam prin galeriile imense. Pentru neiniţiaţi, trebuie să recunosc, nu părea decât o toană: unelte de piatră, vase, fragmente de mobilier, unelte medievale... Dar, pentru noi, era opera noastră. Să restaurăm abaţia Saint-Antoine, o abaţie care asigurase totuşi prosperitatea pe insulă timp de secole, merita efortul, nu-i aşa? Tu te-ai născut trei ani mai târziu. *Nounou* avea grijă de tine. Era unul dintre puţinii oameni de pe insulă care ne apreciau cu adevărat. Ea gestiona banii, mesele, toate chestiile astea. Şi, când ai venit tu pe lume, ea a fost cea care ţi-a purtat de grijă, până ai împlinit cinci ani. Am locuit toţi

acolo vreo nouă ani. A fost, cum să spun, perioada noastră de glorie... Erai micul nostru prinţ. Singurul copil. Îţi aminteşti?

Singura mea amintire clară, cu excepţia câtorva detalii, ca drumul dinspre casa lui Martine sau zbenguiala cu căţelul ei, Pacha, e tot cea de la masă, masa aia gălăgioasă a adulţilor care vorbeau tare, beau şi se certau.

— Da, un pic, am minţit eu.

Tata şi-a dat seama.

— Erai mic. Şi pe urmă...

I-am venit în ajutor. Ajungeam şi-acolo.

— Am rămas traumatizat de-atunci...

— Da. Poate că au fost lucruri pe care ai vrut să le uiţi.

A tăcut o clipă şi apoi a reluat.

— Pe mine, de exemplu.

Am dat să deschid gura, dar mi-a făcut semn cu blândeţe să tac. Am rămas câteva clipe în tăcere. Dintr-odată, un zgomot de undeva din spate m-a făcut să tresar.

Un trosnet.

Tata nu părea să fi auzit nimic. Fără îndoială mi se păruse sau trebuie să fi fost doar un animal. Oricum, nimic care să mă îngrijoreze. Continuarea poveştii mi-a alungat teama.

— După câţiva ani, traiul la comun nu mai era aşa idilic. Săpăturile nu mai scoteau nimic la iveală. Subvenţiile de la Direcţia pentru Patrimoniul de Stat nu mai erau suficiente şi, oricum, scădeau din ce în ce mai mult. Şi nici motivaţia nu mai era aceeaşi. Unii, logic, din 1981, îmbătrâniseră, se căsătoriseră sau plecaseră. Fără mine şi mama ta, toată lumea ar fi renunţat la visul nostru de pe vremuri. Ne dădeam şi noi seama că se termina, că era o perioadă care se încheia. Ne pregăteam să deschidem abaţia pentru turişti, dar pentru moment era secret.

Îmi revenea în minte imaginea ruinelor abaţiei. În ciuda legăturilor de sânge, a eredităţii, nu reuşeam să pricep de ce ar fi cineva pasionat de pietre. Tata a continuat.

— Şi pe urmă prefectura a introdus o cursă zilnică de feribot, Granville – Mornesey. Ca să promoveze turismul. Evident că atmosfera de pe insulă n-a mai fost deloc aceeaşi. Preţurile terenurilor au explodat. Toţi fermierii vindeau. Imediat, toate privirile s-au întors spre cele patruzeci de hectare ale noastre de pământ ce cobora domol spre mare: un balcon imens spre Canalul Mânecii...

— Chiar dacă terenul era al tău?

— Da. Din punct de vedere legal, eu eram proprietarul. Însă, pe de altă parte, soarta lui era decisă de consiliul de administraţie al asociaţiei noastre.

Eu insistasem ca deciziile să fie luate împreună, din idealism, sau poate din naivitate. Amenajarea terenului, întreţinerea lui, eventuala vânzare nu puteau fi hotărâte decât prin votul membrilor. Micile pierderi în urma exploatării terenului, precum şi beneficiile tot asociaţiei îi reveneau. Un timp îndelungat n-au fost decât pierderi. Era şi un fel de a-mi acoperi cheltuielile. Terenul era proprietatea mea, dar nu aveam banii necesari să finanţez săpăturile, echipamentul, salariile. Atunci când asociaţia a început să intre în deficit, unii membri s-au gândit c-ar fi mai bine să lăsăm totul baltă şi să vindem terenul. Le era frică să nu-şi piardă salariile şi, mai ales, se gândeau la ce beneficii le-ar putea aduce asta. Oficial, o asociaţie nu poate să ofere beneficii membrilor ei. Însă neoficial... Ofertele curgeau de peste tot. Ispititor... Ba chiar mai mult... Cumnatul meu, Thierry, făcea parte din grupul ăla. El, care nu mişcase un deget în viaţa lui, nu făcuse studii de nicio culoare, nu luase niciodată vreo iniţiativă. Dar, pe vremea aia, trebuie să fi fost prin '88 sau '89, nimeni nu îndrăznea să-mi zică toate astea în faţă. Mă ţineam tare. Cam pe-atunci a aruncat şi primăria bomba. SEMITIM. Societatea de Economie Mixtă pentru Investiţii Turistice pe Insula Mornesey.

— Şi ce e mai exact o societate de economie mixtă?

— O combinaţie explozivă de capital privat şi capital public local. E o chestie legală şi foarte răspândită în Franţa. Aleşii locali sunt cei ce iau deciziile, dar beneficiile sau pierderile trec la societate şi la acţionari. Dacă aleşii locali, sau prietenii lor, sunt şi acţionarii, îţi dai seama cum iese socoteala... Aşa că SEMITIM, prin intermediul primarului de pe vremea aia, Henri Morissot, plănuia să ne cumpere terenul şi să construiască pe el un imens complex turistic. Îţi dai seama că, în ce mă priveşte, nici nu se punea problema să vând. Mai ales ca să se toarne pe el construcţii de beton. Sute de apartamente unele peste altele. Iniţial, primăria ne-a luat cu binişorul: a propus locuri de muncă pentru cei ce urmau să lucreze la SEMITIM, vacanţe pentru toată lumea la preţuri de nimic. Pe urmă au încercat cu tertipuri, cu promisiuni, erau bani mulţi la mijloc. Într-un final, s-a ajuns la ameninţări. De cele mai multe ori, indirecte, dar era clar: prezenţa noastră pe insulă nu mai era dorită. Am primit şi ameninţări anonime cu moartea. Găseam dimineaţa schele răsturnate. Maşini lovite. Geamuri sparte. Nu le era prea greu să găsească oameni care să le facă mizeriile, cei mai mulţi puşti de pe insulă fuseseră deja pe la închisoare. Totul căpăta aerul unei conspiraţii extinse ce se răspândea în jurul nostru. Nu ne mai sprijinea nimeni. Indezirabili!

Tata a făcut o pauză, strângând în mână un pumn de nisip. Mâna îi tremura. Eram cam supărat pe mine din cauză că-i trezisem toate amintirile

astea. Pe de altă parte, eram mândru să văd născându-se astfel, renăscând, o complicitate între mine şi el, o complicitate pusă între paranteze timp de zece ani.

A continuat.

— Ce m-a mirat cel mai tare, ce n-am înţeles niciodată a fost cum a putut fi declarat terenul ăla construibil. N-ar fi trebuit. Cu un subsol înţesat de galerii, în buza mării şi în apropierea unui monument istoric. Era totuşi prea mult! Dar noi n-aveam niciun cuvânt de spus. Totul fusese făcut ca la carte, legal. Toţi susţineau aşa. Societatea asta, SEMITIM, nu era doar primarul, Morissot. El era doar un bandit dintre cei mulţi. SEMITIM avea în spate o serie întreagă de consilieri municipali, fermieri, artizani, comercianţi, toţi locuitori ai insulei de generaţii întregi. Ştii, Colin, Insulele Normande au toate povestea lor dubioasă. Jersey a devenit un paradis fiscal unde spală bani escroci din toată lumea. Sark şi-a păstrat mereu seniorul şi regimul feudal. Mornesey e o vizuină discretă de bandiţi. Ăştia de la SEMITIM aveau terenuri în jurul abaţiei, pârghiile necesare ca să-şi ridice cuştile pentru turişti, capitalul pentru a le finanţa şi erau nerăbdători să se îmbogăţească, turnând beton, fără să se gândească prea mult la litoral. Dar erau legaţi de mâini şi de picioare. Terenul nostru era situat fix în inima planului lor.

— Nu v-a luat nimeni apărarea? m-am mirat eu.

Tata a lăsat lumina farului să treacă, gânditor.

— Cei mai mulţi de pe insulă erau oameni de bună-credinţă. Dar nu ziceau nimic, nu făceau nimic, închideau ochii. De frică, bineînţeles. Oricum, puterea era în mâinile ălora de la SEMITIM şi a şlehtei fără scrupule de-acolo. Mă hotărâsem să mă ţin tare, însă, în afară de mama ta, cum ţi-am mai zis, mă simţeam tot mai marginalizat în asociaţie. Toţi prietenii mei erau speriaţi, speriaţi şi ahtiaţi după câştig de asemenea... În câteva luni, n-am mai avut de ales. Până şi mamei tale i se făcuse frică. Pentru tine. Într-o seară, un zid al abaţiei s-a surpat. Nu întâmplător, desigur. Era un zid pe care-l ridicaserăm cu doar câteva săptămâni înainte. Te jucaseşi la umbra zidului ăluia toată ziua!

Tata părea supărat, de parcă el era responsabil de cele întâmplate. Şi-a afundat din nou mâna în nisip, până a dat de firicele umede pe care să le poată modela-ntre degete. Şi-a continuat povestea.

— Eram singur. Mama ta voia să plece, să părăsească insula, să te protejeze. Thierry, propriul ei frate, şi Maxime, cel mai bun prieten pe care îl aveam, complotau pe la spatele meu: nu erau hotărâţi între a vinde terenul şi a intra ei înşişi în SEMITIM. Nu mai ştiu ce sumă li se oferise, dar şpaga trebuie să fi fost considerabilă. Eram totuşi încăpăţânat pe vremea aia. Şi prost, fără îndoială. Aveam şi eu relaţii, aşa c-am decis să le opun rezistenţă,

să mă opun SEMITIM-ului. Nu puteam vinde terenul altcuiva, primăria şi-ar fi folosit dreptul de preempţiune.

Nu înţelegeam tot ce zicea, cu atât mai puţin ce era ăla drept de preempţiune, dar îl ascultam fără să-l întrerup. Aproape striga, nu fără o doză de mândrie:

— Atunci i-am bătut la propriul joc. Vreţi să dezvoltaţi turismul în Mornesey? Până la urmă, de ce nu? Am contactat altă firmă.

— Eurobuild?

— Da, Eurobuild... Văd că ştii deja. Pe vremea aia a făcut vâlvă. Era o firmă specializată în proiecte echitabile, militau pentru turismul comunitar. Foloseau materiale naturale, nu se atingeau de spaţiile verzi, nu ridicau niciodată, sau aproape niciodată, construcţii înalte. Îşi dezvoltaseră deja conceptul pe mai multe litoraluri, în Irlanda, în Corsica, în Andaluzia. Afacerea mergea destul de bine şi, mai ales, aveam încredere: directorul societăţii era un prieten bun de-ai mei, un prieten din copilărie, binefăcătorul meu pe insulă de la bun început: Gabriel Borderie.

— Şi ceilalţi membri ai asociaţiei au fost de acord?

— Mai mult sau mai puţin... Dar mai aveam un avantaj moral în faţa lor. Ezitau să mă confrunte făţiş. Şi, mai presus de orice, era un proiect cinstit, chiar dacă, îţi dai seama, nu se punea problema de comisioane sau de beneficii personale. Eu însumi desenasem planurile, cu ajutorul lui Gabriel. Botezaserăm proiectul „Sângeroşii". Era, în Evul Mediu, numele pe care-l purta parcela aia. Voiam neapărat să-l păstrez, chiar dacă lui Gabriel nu i se părea prea comercial. Incluseserăm abaţia şi crucea Saint-Antoine în proiect. SEMITIM fusese scoasă din joc. Credeam c-am venit cu soluţia ideală, chiar dacă mă aşteptam, desigur, la ostilitatea autorităţilor locale... Dar, ştii, Colin, imediat ce-am făcut public proiectul pe insulă, am primit multe dovezi de simpatie, pe de o parte, oamenii au răsuflat uşuraţi când s-au văzut scăpaţi de proiectul iniţial. Cei mai mulţi localnici erau de partea mea, chiar dacă n-o mărturiseau. Vezi tu, Colin, pe vremea aia credeam că sunt cel mai tare.

Îl admiram pe tata din ce în ce mai mult. Chiar era aşa cum îmi fusese descris: răzbătător, idealist, bătăios.

Oare îi semănăm? Mă ridicam oare la înălţimea aşteptărilor lui?

Mă fixa cu privirea.

— Cred c-ai înţeles, Colin. Nu trebuie să te crezi niciodată mai grozav decât eşti. Niciodată! Lucrările începuseră deja de mai bine de şase săptămâni, când s-a prăbuşit o macara. Au murit trei muncitori. SEMITIM ne-a sfâşiat, pe mine şi pe Eurobuild. A fost un adevărat linşaj.

Mi-am dat seama că pentru el era o amintire foarte dureroasă. Cu toate astea, am insistat.

— Ce s-a întâmplat?

— Versiunea oficială, a experţilor, e că macaraua fusese pe o galerie şi că pământul se surpase. Era prea grea. O greşeală tehnică. Evident, noi, arheologii, am fost arătaţi cu degetul: ar fi trebuit să ştim, nu pui o macara deasupra unei găuri. De altfel, cum ţi-am zis mai devreme, şi eu eram convins de la bun început că pe terenul ăla nu se poate construi. Îmi legasem mâinile de unul singur cu povestea asta cu complexul turistic. Dar asta nu e decât versiunea oficială...

A tras aer adânc în piept. Cu toate că era linişte, mi s-a părut că aud fâsâit de frunze, sus pe deal, chiar deasupra noastră. Vântul, cu siguranţă, sau, de ce nu, marinarul ăla bătrân care ne spiona. Raza Farului Înlănţuiţilor lumina plaja. Am urmărit cu privirea fasciculul luminos, ca lanterna unui poliţist. Nu îndrăzneam să-i spun tatei să vorbească mai încet.

N-am scos un cuvânt.

— Versiunea mea, Colin, este că macaraua nu s-a prăbuşit din cauza terenului. Versiunea mea e că galeria de sub macara a fost sabotată. Grinzile de sprijin au fost tăiate cu fierăstrăul. Pentru mine, care ştiam pe dinafară galeriile alea, era clar. Din păcate, nu şi pentru experţii de pe continent. N-au crezut în versiunea noastră cu sabotajul, cu complotul, cu insula de mafioţi şi-aşa mai departe. Pentru ei, localnicii erau oameni cinstiţi. Responsabile erau asociaţia Saint-Antoine şi firma Eurobuild. SEMITIM câştigase. Noi am fost discreditaţi. Eurobuild s-a trezit cu un proces pe cap şi noi în faliment. Nu ne mai rămăsese decât să dizolvăm asociaţia şi să vindem, la rândul nostru, terenul. SEMITIM stătea la pândă...

— Ai fi lăsat să se întâmple aşa ceva?

— Eram distrus. Nu poţi să-ţi dai seama. Eram responsabil de moartea celor trei muncitori. Trei tineri, trei taţi de familie.

Tata a strâns cu toată forţa o mână de nisip în pumn. M-a cuprins o furie îngrozitoare. Aproape am ţipat:

— Dar nu era vina ta. Ai fost sabotat!

— Ba da, a făcut tatăl meu cu calm. Era totuşi vina mea. Totul s-a întâmplat din pricina aroganţei mele, a încăpăţânării şi a principiilor de la care nu voiam să mă abat. Ce valoare aveau un peisaj protejat, nişte pietre dezgropate în faţa a trei morţi? Toate, toate... idealurile mele duse pe apa sâmbetei. Nu ştiu dacă înţelegi. Aşa că am desfiinţat asociaţia, am scris o scrisoare de adio în care luam totul asupra mea, ca să îl disculp de orice acuzaţie pe Gabriel şi firma lui, Eurobuild, apoi am ieşit în larg şi am hotărât să dispar la bordul unei bărci de împrumut. M-am gândit că în felul ăsta nu o să mai pun pe nimeni în pericol. Nici pe tine, nici pe mama ta, nici pe ceilalţi.

Aveam să îmi asum eu totul, iar clandestinitatea avea să mă ajute să-i demasc pe adevăraţii vinovaţi, să găsesc dovezi, să răstorn cursul lucrurilor.

A aruncat o privire spre valurile ce spălau ţărmul. Apoi şi-a continuat povestea.

— După cum vezi, eram la fel de orgolios, arogant şi încrezător. Încă o dată nu mă gândeam decât la demnitatea mea, la reputaţia mea, la idealurile mele prăfuite. Nu înţelesesem nimic, Colin. Dar n-aveam timp să gândesc, nu făceam decât să acţionez. Pe vremea aia, viaţa mea era în pericol. De altfel, încă e. Puţin a lipsit să fiu prins. Aici e imposibil să-ţi dai seama în cine poţi să ai încredere, în cine poţi să-ţi pui nădejdea. Şi din cauza asta am ales să fug şi să trăiesc în anonimat.

Mă uitam şi eu la valurile ce veneau şi se îndepărtau. Deci tatăl meu alesese din proprie iniţiativă exilul. Şi să nu-şi mai vadă fiul... Simţeam cum creşte furia în mine. Alegând să trăiască aşa, clandestin, tata mă sacrificase şi pe mine. Copilăria mea fusese sacrificată, distrusă de minciuni. Am zâmbit la adăpostul propriului meu egoism. Mii de taţi pe lumea asta făceau la fel, şi nu pentru astfel de idealuri... Din cauza unui divorţ banal, o fugă de doi bani. Destinul tuturor colegilor mei de clasă care trăiau fără un tată adevărat, în familii refăcute.

Lumina farului lucea în depărtare, în larg.

Să fi fost idealurile înalte şi frica de a-şi pierde demnitatea singurele motive pentru care ne părăsise tata? Nu mai era oare şi altceva? De exemplu, tipa aia, Jessica? Îmi venea să-i iau mâna şi să i-o strâng tare, însă ceva nu mă lăsa. Mai era o distanţă între noi pe care n-o străbătusem încă. Gândurile mi se amestecau în cap, dar mi se părea firească rezerva asta, o relaţie normală între un adolescent şi tatăl lui. O stânjeneală fizică ce nu-mi ştirbea nicicum admiraţia, o dorinţă de a-i semăna mai mult decât de a-l atinge.

Oare era normal?

În cazul meu, se putea considera normal complexul oedipian?

Tata mă privea.

Simţea şi el acelaşi lucru? Timiditatea asta, după toţi aceşti ani? Dorul adunat în cei zece ani în care nu mă putuse lua în braţe? Dorinţa de-a o face şi, în acelaşi timp, reţinerea... În ciuda tuturor lucrurilor, eram în continuare doi străini. Şi-a dat seama că îmi zburase gândul.

— Unde-ai plecat, Colin?

I-am răspuns doar cu un zâmbet. Un alt trosnet ne-a făcut pe amândoi să ne întoarcem de data asta.

— Ce s-a auzit? am întrebat eu.

Tata mi-a făcut semn să tac. Am stat amândoi la pândă câteva clipe lungi.

Nimic!

Tata mi-a zâmbit cald la rândul lui.

— Noaptea se mai aude una-alta. Am ajuns să mă îndoiesc de tot. Sper să nu ajungi şi tu ca mine, o pradă înspăimântată, un chip înghiţit de barbă, ochelari şi şapcă pentru a nu fi recunoscut de nimeni.

Băteam în retragere. Întrebarea îmi ardea buzele.

— Şi mama?

Tata strângea iarăşi nisip în pumn.

— Mama... Tu îi zici „mama", normal. Pentru mine a rămas Anne. Nu ştiu. E îngrozitor... Nu ştiu! Când am fugit cu barca, lăsând în urmă numai scrisoarea de adio şi făcând pe mortul, m-am dus la Gabriel, care îmi făcuse rost de o ascunzătoare pe unul dintre şantierele de lângă Vannes. Mama ta ştia. Vorbeam tot timpul la telefon. Era foarte neliniştită, îi era frică pentru mine, nu-i plăcuse deloc ideea cu scrisoarea de adio şi nici şmecheria asta de a mă da mort. Chiar dacă reuşisem s-o conving că era cea mai bună soluţie de-a o proteja. De a te proteja pe tine, Colin.

Într-o singură zi, viaţa mea se lămurea. Înţelegeam acum ultimele cuvinte ale mamei: „Tatăl tău a plecat departe, foarte departe. Dar o să-l vezi din nou, o să-l regăseşti". Nu voia să mă pună în pericol dezvăluindu-mi fuga tatei, dar voia, în acelaşi timp, să mă liniştească.

— Cum a murit? am întrebat cu o voce stinsă.

Cuvintele astea îmi ardeau gâtul. Tata a început să vorbească fără oprire, fără să răsufle.

— Maşina ei a ieşit de pe carosabil, în creierii nopţii. Era singură. S-a înfipt într-un copac. Se întorcea la Mornesey. Nu ştie nimeni ce s-a întâmplat. N-o să afle nimeni niciodată. Chiar şi aşa, versiunea oficială e c-a fost un accident, dar toată lumea s-a gândit că s-a sinucis, că Anne n-a mai putut să îndure faptul că dispărusem. Dar ascultă-mă cu atenţie, Colin. Nu-i aşa. Nu, nu! Măcar de asta sunt sigur. Ea ştia că trăiesc, mă aştepta. Vorbiserăm cu câteva ore înainte. Şi trăiai şi tu. Aveai nevoie de ea. Nu, Colin, nu avea niciun motiv să se sinucidă. Să te abandoneze, să ne abandoneze. Ne iubeam. Eram o familie.

Îmi revenea obsedant în minte, fără voia mea, imaginea cu tata mângâindu-i coapsa acelei Jessica. Tata nu-mi spunea tot adevărul! Ceva se întâmplase. Şi dacă tata pur şi simplu fugise, abandonându-ne pe mama şi pe mine? Şi mama nu putuse efectiv să suporte o asemenea ruptură?

Nu! Nu trebuia să gândesc aşa. Trebuia să ascult, să cred versiunea tatălui meu.

Probabil mi-a simţit frământarea. Într-un final, m-a luat de mână. Vocea i-a devenit mai gravă.

— Un accident rutier? Nu prea cred eu să se fi întâmplat una ca asta. Nu. Dispariţia mamei tale era convenabilă, ei ştiau că mama ta va fi la fel de îndârjită ca mine în ce priveşte vânzarea terenului, cu atât mai mult după dispariţia mea.

S-a lăsat tăcerea. M-a trecut un fior prin tot corpul.

— Da, cu toate că nu pot să fiu sigur de asta, cred că mama ta a fost omorâtă. Ştia şi nume. Ştia tot ce se petrece, vorbeam mult despre asta, era o ameninţare pentru ei. Da, în momentul acela a fost o imprudenţă din partea mea s-o las singură. În ultimii zece ani, am avut tot timpul să mă gândesc la asta iar şi iar. Era în pericol, şi nu mi-am dat seama. Nu credeam că sunt atât de periculoşi, nici atât de puternici. Era şi ea condamnată la moarte. Odată cu accidentul, cu sabotarea galeriilor subterane, aveau mâinile pătate de sânge. Oamenii ăştia sunt nişte criminali, Colin, sunt o grupare de crimă organizată şi trăiesc printre noi, sunt oameni pe care îi cunoaştem, în care avem încredere, dar care sunt lângă noi, în jurul nostru, în stare de orice.

M-a luat cu frig. Mărturisirile astea aveau un aer ireal. Am început să tremur din toate încheieturile. Mai era o întrebare la care nu aveam răspuns. Fusese găsit cadavrul unui om înecat, îmbrăcat cu hainele lui.

Cine era înecatul ăsta?

Cum făcuse asta?

Oare tata omorâse şi el pe cineva ca să-i servească drept acoperire?

Poate pe unul din cei care-l trădaseră?

Nu aveam curaj să-ntreb. Tot ce aflasem era deja prea mult. Îmi venea să-l iau în braţe, dar încă nu îndrăzneam. O stânjeneală stupidă mă oprea. Mi se părea că mă crede bărbat, mai matur decât vârsta pe care o aveam, mai neînfricat. M-am uitat în jur, întunericul ne învăluia, întrerupt numai de fâşia de lumină a farului. Vuietul valurilor. Simţeam cum mă cuprinde o frică cumplită, m-am gândit din nou la marinarul ştirb, undeva deasupra noastră, poate uitându-se la televizor, poate spionându-ne. La acel Valerino, banditul ăla evadat, care sigur făcuse parte din SEMITIM.

Un asasin.

Poate al mamei mele.

Tata s-a apropiat un pic de mine.

— Mai e ceva, Colin. Încă nu ţi-am spus care e rolul tău în povestea asta.

A pus mâna pe umărul meu. Mi s-a părut de gheaţă.

— Vreau să te rog să faci ceva, Colin. Am nevoie să mă ajuţi cu ceva important. Nu am de ales. Poate fi periculos, dar dacă nu-ţi spun s-ar putea să fie şi mai periculos.

34. La drum de noapte

Vineri, 18 august 2000, ora 22.01,
punctul de taxare de la Nemours

Prins în cozile de pe drum, Simon a aruncat o privire de jur-împrejur.

Niciun poliţist!

Şi-a scos mobilul şi a format numărul primăriei din Saint-Argan.

Robotul.

„Doamnelor şi domnilor, stimaţi locuitori ai insulei Mornesey, rezidenţi temporari sau turişti, vă vorbeşte Bertrand Garcia, primarul din Saint-Argan. După cum ne asigură şi poliţia, şi directorul centrului de detenţie Mazarin, vă pot spune că din acest moment insula este în afara oricărui pericol..."

Simon a închis înjurând. Îl şi vedea pe primar înregistrând mesajul sub un cocotier.

De toată jena!

A format numărul Clarei.

Secretara a răspuns imediat.

— Clara? Simon la telefon.

— Casa! În sfârşit... Ai ajuns în Cormeilles-en-Parisis?

— Şi-am plecat imediat.

— Nu erau acolo, a comentat Clara aproape cu mândrie. Ţi-am zis eu...

— OK. OK, i-a tăiat-o Simon. Nu sunt acasă, au plecat în vacanţă, şi nu ştiu unde. Nu am nici numărul lor de mobil, nimic. E nasoală treaba.

— Îmi pare rău, Casa. Măcar ai încercat.

— E-n regulă. Mulţumesc. Asta e. Crezi că ai putea să-mi faci un serviciu mâine-dimineaţă, la prima oră?

— Stai, ce? Nu te-ntorci în seara asta?

— Ascultă-mă, Clara. E o nimica toată. Mâine-dimineaţă, pe la un opt-nouă, suni la sediul firmei Eco-Stone, în Saint-Andrede-la-Roche, lângă Nisa, şi ceri să vorbeşti cu secretara directorului, Gabriel Borderie.

Simon şi-a dat seama că, la celălalt capăt al liniei, Clara se agita. Secretara a încercat să-i răspundă pe tonul cel mai nervos cu putinţă.

— Hai că ţi-am mirosit planul, Casa. Doar nu-mi zici că te duci până la Nisa?

— Ascultă-mă până la capăt. Deci dai telefon...

Clara a explodat.

— Nu cred! Te duci până la Nisa cu Twingoul meu!

Simon îi dădea înainte.

— Ceri cu secretara directorului...

— O să conduci toată noaptea până la Nisa fără să închizi un ochi! Şi asta numai ca să te trezeşti ca un fraier acolo fiindcă n-ai nici adresa directorului general şi nici n-o să te lase să te apropii, n-o să te primească niciodată... dacă măcar o fi acolo, şi nu în cine ştie care capăt al lumii.

— Bine, bine! Ai terminat? Mă asculţi acum? O suni pe secretară şi te dai drept nevasta lui Gabriel Borderie.

— Ce? Şi de unde ştii tu că e căsătorit?

— De ce n-ar fi?

Clara a oftat în telefon.

— Zi-i acolo...

— Te dai drept nevastă-sa şi zici că te grăbeşti, că ai o programare la coafor de la care nu poţi lipsi sau ceva de genul ăsta, dar că eşti foarte nervoasă că tocmai ai făcut pană. Că iei un taxi şi că ai lăsat un mesaj pe robotul mecanicului auto care urmează să vină să vadă maşina. Dar, cum n-o să poată da de tine fiindcă eşti la coafor, ai lăsat numărul de la Eco-Stone. Dacă sună mecanicul, să-i zică secretara că ai ascuns cheile de la maşină în jardiniera de lângă garaj sau ceva de genul şi să-i spună mecanicului că maşina scoate un zgomot dubios undeva în stânga sub capotă. Faci pe proasta şi inventezi la faza cu pana, vezi tu ce spui.

— O să-ncerc, a făcut Clara, ţâfnoasă. Dar, ia zi-mi şi mie, care-i, mai exact, scopul cu toată chestia asta? Mă depăşeşte complet.

Simon s-a apucat să-i explice.

— După vreo juma de oră sun eu la Eco-Stone. Mă dau drept mecanicul auto. „Bună ziua, domnişoară. Doamna Borderie mi-a lăsat un mesaj scurt şi mi-a zis să vă sun". Secretara îmi toarnă poliloghia cu pana şi ascunzătoarea cheii. Mă prefac că îmi notez tot şi, la sfârşit, întreb: „Ştiţi, nu am nici cea mai vagă idee unde stă doamna Borderie. Nu mi-a lăsat adresa în mesaj". Şi paf, am prins-o în şah pe secretara directorului. M-am scos! Ia zi, cum ţi se pare?

— Chiar vrei să-ţi spun, Casa?

— Da.

— E un plan al dracului de alambicat!

— Dar?

— Dar nu prea văd cum ar putea să nu iasă... Nu eşti prost deloc. Singura problemă e c-o să mergi o mie de kilometri cu nouă şanse din zece să nu găseşti pe nimeni acasă iarăşi. Iar domnul şi doamna Borderie să fie plecaţi toată vara pe undeva prin Insulele Seychelles.

— Acolo e iarnă acum.

— Hai, nu face pe deşteptul cu mine, Casa. Şi ai grijă să nu-mi buşeşti Twingoul! Vezi cum faci să dormi şi tu puţin. Şi, dacă mă întreabă cineva, unde eşti?

— Zici că nu ştii... Clara?

— Da?

— Mulţumesc.

— Să te-ntorci viu, tâmpitule. Ar fi de-ajuns.

35. Misiunea

Vineri, 18 august 2000, ora 22.33,
Crique-aux-Mauves, insula Mornesey

Tata s-a întins puţin. Nu stăteam prea confortabil acolo, pe nisip. Eram agitat. Oare ce misiune aşa periculoasă voia să-mi încredinţeze? Îl ascultam, pregătit de orice.

— Trebuie să-ţi explic ce-i cu scrisoarea asta de la notar, Colin. Îţi dai seama că, după moartea mamei tale, SEMITIM credea că a câştigat. Pentru SEMITIM eram morţi amândoi. Parcela Sângeroşii avea aşadar să fie scoasă la vânzare. Aşa că am făcut ceva ce poate n-ar fi trebuit să fac niciodată.

A tăcut o clipă, după care şi-a continuat povestea.

— Te-am făcut oficial moştenitorul terenului de la abaţie.

Mă uitam prostit la el. I-a dat înainte.

— Erai singurul nostru copil. Mai exact, am făcut în aşa fel încât să devii proprietarul terenului abia când împlineşti şaişpe ani. Fix şaişpe ani! Până acum, zece ani terenul a fost administrat de Gabriel Borderie. Aveam încredere în el şi, mai ales, de el nu se puteau atinge. Are oamenii lui pe Coasta de Azur. Era cea mai bună soluţie la care m-am putut gândi atunci, pentru a-i încurca fără să te pun în pericol.

Nu reuşeam să-mi dau seama care-ar fi putut fi consecinţele lucrurilor pe care tata tocmai mi le povestise. Nu mă mai surprindea nimic, de fapt. Nu făceam decât să ascult.

— Mi se păruse cea mai raţională soluţie, a continuat tata. Tu ai fi fost proprietar, dar n-ai fi putut lua nicio decizie până la şaişpe ani. N-ai fi putut face nimic cu terenul ăla. Nu puteau să pună nicio presiune pe tine, fiindcă n-ar fi folosit la nimic. Şi, în plus, habar n-aveai de toată treaba, aşa că nu exista niciun risc. De-asta n-am luat niciodată legătura cu tine, ca să fii în afară oricărui pericol, trebuia să rămâi complet neimplicat în poveste. Măcar cât erai copil. Dar…

M-a luat de mână. Atingerea a fost iarăşi atât de stranie şi de puternică. Mi-am dat seama că nu mă mai luase niciun adult de mână de ani de zile. Brigitte nu prea era genul. M-am uitat din instinct în jur, în întuneric. Am simţit un fior pe şira spinării.

Tata nu reuşea să mă liniştească.

— E normal să-ţi fie frică, Colin... Planul meu te-a protejat timp de zece ani. Dar acum... îmi pare rău, însă ai ajuns în povestea asta fără voia ta. Credeam că o să fie o eternitate zece ani, că lucrurile o să fie altfel, că la şaişpe ani n-o să mai fi un copil...

Am dat să zic ceva, dar m-a oprit.

— Da, ştiu. O să-mi zici că eşti pregătit să faci orice ar presupune asta, că eşti deja adult. De altfel, ştiu că aşa e. Şi dovada e că m-ai găsit. Dar astăzi, când te văd, îmi dau seama c-am greşit. Că la şaişpe ani eşti încă prea mic pentru toate astea.

Mi-a strâns un pic mai tare mâna într-a lui.

— Trebuie să-ţi mai zic ceva. În urmă cu zece ani, eram singurul care ştia toată povestea. Thierry şi Brigitte nu ştiau mare parte din ea, chiar dacă mama ta le povestea, mai ales lui Brigitte, erau destul de apropiate. Dar ei sunt prea laşi ca să-şi asume şi cel mai mic risc. Gabriel era prea departe ca să înţeleagă tot, nu ştia nici el decât frânturi din toată treaba. Şi nu mai aveam încredere în nimeni de când cu Maxime, asociatul meu. Dacă mă găseau criminalii de la SEMITIM, dacă reuşeau să mă elimine? Atunci nimeni n-ar mai fi aflat adevărul vreodată. Ar fi câştigat. Colin, voiam să afli cine au fost părinţii tăi, voiam să auzi din gura mea. Dacă dispăream, dacă mă lichidau, voiam să afli de la mine. De-asta ţi-am scris o scrisoare, Colin, o scrisoare în care să-ţi explic în detaliu ce dovezi am găsit, ce probe am împotriva lor, cu nume, cifre... O scrisoare extrem de periculoasă, pentru cei pe care-i denunţ, desigur, dar îţi dai seama că şi pentru tine.

A tras aer adânc în piept.

— I-am încredinţat scrisoarea asta acum zece ani notarului din Mornesey, domnului Serge Bardon.

•

Tocmai voiam să zic ceva, când mi-a dus degetul la buze ca să tac.

— Ştiu, Colin. Ţi-am zis că pe insula asta nu poţi avea încredere în nimeni. Dar, curios lucru, notarul, Bardon, e de bună-credinţă. Ar fi prea mult de explicat de ce sunt convins de asta, însă poţi fi sigur că el e de partea noastră. Orice s-ar fi întâmplat, orice mi s-ar fi întâmplat, trebuia să te înştiinţeze când aveai să împlineşti şaişpe ani, cu nicio zi înainte, că tu eşti proprietarul terenului de la abaţie. Trebuia să-ţi dea şi scrisoarea mea. Aia în care îţi explicam totul. Trebuia să te cheme aici fix înainte să împlineşti şaişpe ani...

Începeam să pricep.

Coincidenţa mi se părea totuşi incredibilă: anticipasem de unul singur dorinţa tatei, venisem pe insula Mornesey din proprie iniţiativă, ca să-mi

sărbătoresc aniversarea de şaişpe ani, cu mult înainte să ştiu de toată povestea asta, cu şase luni în urmă, în februarie.

Să fi fost un fel de al şaselea simţ? O premoniţie?

L-am întrebat:

— Când împlinesc şaişpe ani? Asta înseamnă că trebuie să mă duc la notar mâine?

Tata a zâmbit. Părea mai uşurat.

— Da, mi-a răspuns. Nu e foarte greu de ajuns. Biroul lui e chiar în centru, pe o străduţă care duce spre ieşirea din Saint-Argan. Acolo locuieşte, acolo doarme, acolo mănâncă şi lucrează... E un buncăr în toată regula. Dar trebuie să-ţi mai explic ceva.

Nu mi-a dat drumul la mână. Ba chiar mi-a strâns-o mai tare.

— În urmă cu zece ani, i-am dat instrucţiuni precise. Ca să te protejez. Nu ştiam dacă o să mai fiu aici, viu, ca să te întâmpin şi să am grijă de tine. Instrucţiunile mele erau categorice, înţelegi prea bine de ce. Îţi puteau salva viaţa! Trebuia să fii singur, absolut singur, atunci când te duceai la el. Nu trebuia să fie nimeni cu tine, ca să nu te poată influenţa. Nimeni. Trebuia să deschizi de faţă cu el dosarul pe care i l-am lăsat. Trebuia să citeşti şi scrisoarea dinăuntru. Pe urmă să te întrebe, înainte să te lase să pleci, dacă vrei să dai un telefon cuiva anume sau dacă vrei să suni la poliţie, ca să vină să te ia şi să te ţină sub pază. Astea sunt instrucţiunile pe care i le-am dat. Înţelegi? Dacă dispăream, nu puteam să am încredere decât în notarul ăsta. Ştiam că-ţi fac un cadou îngrozitor. Din clipa în care ai fi aflat totul, toate numele, ai fi fost în pericol de moarte. Instrucţiunile mele erau simple. La vremea aia am crezut că e cea mai bună soluţie. De altfel, la fel cred şi acum.

— Dar eşti aici! am strigat eu.

— Da, nu mi-au făcut felul, până la urmă.

A schiţat un zâmbet mulţumit, care nu prea a reuşit să mă liniştească.

— Nu încă, a adăugat el. Chiar am reuşit să-i fac să creadă că am murit. E cel mai bun lucru care s-ar fi putut întâmpla, Colin. La asta am sperat toţi anii ăştia. N-am să te pun în pericol. Mâine mergem împreună la domnul Bardon, nu mai e nevoie să citeşti scrisoarea aia.

Eram dezamăgit. Scrisoarea aia virtuală nu reprezenta pentru mine niciun pericol. Nu simţeam decât o lipsă de încredere a tatei în mine, de parcă ar fi refuzat să-l ajut să ducă o geantă prea grea.

— Şi dacă aş vrea...

Mi-a tăiat-o.

— S-o citeşti oricum? Atunci n-o să mai ai linişte niciodată. O să fii şi tu un animal hăituit. Asta sigur, aşa am fost şi eu zece ani. Crezi că e uşor să-l faci pe propriul fiu să creadă că eşti mort atâţia ani? O astfel de viaţă îţi doreşti?

— Dar...

Mi-a mai strâns mâna o dată.

— O să mai vorbim despre asta. Mâine. E o povară prea greu de dus la şaisprezece ani. Ce mai cadou îţi fac şi eu de ziua ta.

Eu, de fapt, mă gândeam că e cel mai frumos cadou pe care-l puteam primi vreodată. Sigur, aveam fiorii ăştia, groaza, dar crescusem cu atâtea poveşti poliţiste care se terminau cu bine, încât frica nu mi se părea reală.

Tata era un erou, era în viaţă. Supravieţuise şi, dacă mă lua cu el în aventura lui, n-avea cum să mi se întâmple nimic.

Ce cadou de ziua mea! Terenul de la abaţie. Scrisoarea. Secretele astea. Mama, pe care să n-o uit. Pe care s-o răzbun. Numele meu, onoarea pe care s-o redau familiei. Cine putea să viseze la altă viaţă, la alt destin?

•

Un vânticel prea slab ca să ridice valurile şi nisipul răspândea stropi fini din mare, până în nările mele.

Mă uitam la tata: ştiam ce tocmai îmi povestise. Ştiam toate astea de când eram mic, de la zece ani. În sinea mea, ştiam. Că e viu, că mi se ascunde un secret ca să fiu protejat, că tata se îndepărtase de mine doar fiindcă era hăituit.

Lucrurile erau clare. Nimic din toată povestea asta de necrezut nu mă surprindea.

•

Deodată, cerul mi-a fugit de sub ochi.

•

Tata m-a trântit la pământ.

Am auzit un trosnet, ca şi cum ar fi călcat cineva pe o creangă uscată.

Clar. Foarte aproape de noi. Pe deal.

Mi-a pierit imediat curajul.

Am stat aşa câteva clipe bune, pitulaţi în întuneric, strânşi unul într-altul. Era oare nevoie de atâtea ameninţări ca să ne putem apropia în felul ăsta? Tata a ciulit urechile.

Nimic?

Raza farului a trecut un pic prea departe, luminând doar nisipul şi copacii. Ne-am ridicat încet. Mă gândeam că aşa trebuie să fi fost viaţa lui toţi anii ăştia, pândind, îndoindu-se, ascunzându-se.

Mi-am scuturat, cu un gest automat, nisipul de pe haine. Încă îmi treceau multe întrebări prin cap.

— Dar Thierry şi Brigitte ce ştiu? am întrebat eu.

— Nimic. Sau aproape nimic. N-am avut niciodată prea multă încredere în ei. Dar erau singura ta familie şi nu sunt oameni răi, zic eu.

— Dar ei ştiau că trăieşti?

— Da. Şi asta mă neliniştea. Însă mama ta a insistat. Sunt singurii care ştiu. Mama ta i-a povestit lui Brigitte. În ăştia zece ani am vorbit foarte puţin. Câteva telefoane, câteva scrisori. Mă îndoiam de ei, şi totuşi, altfel nu puteam afla veşti despre tine. Ne-am despărţit foarte supăraţi după accidentul de pe şantier. Nici ei n-au înţeles de ce-am vrut să mă dau mort. Îi depăşeşte. M-au crezut nebun pesemne, sau iresponsabil. Bieţii de ei! Sunt atât de calculaţi, atât de preocupaţi de problemele lor mărunte. Cred că te-ai plictisit cumplit în anii ăştia.

Prin minte mi-a trecut un „Da" din toată inima, dar o parte din mine nu mă lăsa să fiu sincer. Ei mă crescuseră, până la urmă. Am plecat capul şi n-am spus nimic. M-am uitat la ceas. Era trecut de unşpe. Nu mă grăbeam nicăieri.

La ora asta, probabil că-n tabără dormea toată lumea deja.

Am ridicat privirea. Deasupra plajei, crengile copacilor se legănau uşor în întuneric. Mai aveam o întrebare. Trebuia s-o pun. Nu mai conta.

Cred că tata a văzut când m-am uitat la ceas. M-a întrerupt.

— Trebuie să te întorci, Colin. Vin cu tine. Mâine te aşteaptă o zi grea.

— Mai am o întrebare, tată.

Ne-am ridicat amândoi. Nodul din gât era tot mai mare, dar n-aveam de ales. Aşa că am început.

— Mai e cineva despre care nu mi-ai vorbit. Cineva pe care l-am văzut de mai multe ori în fotografii, când mâncaţi afară, lângă ruinele abaţiei.

S-a întors spre mine, surprins. Am adăugat:

— O fată. O fată roşcată. Cu părul scurt de tot. Foarte drăguţă.

Am insistat.

— Era mereu lângă tine, în poze.

Trebuia să aflu.

— Şi într-o filmare, o filmare pe care-am găsit-o la Thierry.

Am surprins în privirea tatei o reacţie stranie, de parcă atinsesem o coardă sensibilă, o coardă ce încetase de mult să mai vibreze. Ce s-o fi întâmplat cu fata aia? Să fi fost ea adevăratul motiv pentru care plecase tata?

Mi-a răspuns aproape imediat, uitându-se în ochii mei cu răceală.

— Jessica Saunier. O fată foarte frumoasă, ai dreptate. Era nevoie de un pic de frumuseţe şi de inocenţă în mijlocul monstruozităţii ăleia. Dar nu-ţi face griji, Colin, n-a fost niciodată nimic serios între tatăl tău şi fata aia. Şi asta ţi-o jur pe ce-avem amândoi mai scump!

Revedeam în minte filmul, mâna tatălui meu pe sub fusta acelei Jessica. Nu îndrăzneam să insist. Părea sincer. Doar jurase. Totuşi, aveam dovada că minte. Şi, dacă minţea cu asta, oare ce altceva mai ascundea?

Mi-am alungat ideea din cap. Jessica fusese cu siguranţă numai o ispită, un moment de rătăcire, o greşeală trecătoare. Iar asta nu schimba cu nimic restul. Tata putea fi un erou – cinstit, pasionat şi... infidel.

Şi-atunci de ce mai jurase?

Un erou cinstit, pasionat, infidel şi... mincinos?

„N-a fost niciodată nimic serios..."

Ce însemna asta? Acelaşi lucru ca pentru un adolescent idealist? Aveam un nod în gât şi nu-mi venea să-l întreb din nou, să insist, să-l fac să spună lucrurilor pe nume. Mi-era teamă că nu mă ridic la înălţimea aşteptărilor sale. Că-l dezamăgesc. Trebuia să mă concentrez la misiunea mea. Întâlnirea de a doua zi, la biroul notarului Serge Bardon.

Restul conta mai puţin.

Tata mi-a pus o mână caldă pe umăr.

— Te însoţesc până-n tabără.

Am plecat de pe plajă. Paşii mi se afundau uşor în nisipul întărit puţin sub ceaţa nopţii. Şi tata avea lanternă, una mult mai puternică decât a mea.

Mă ţineam după fasciculul luminos.

Mergeam pe cărare.

— E bine pentru tine dacă ne întâlnim mâine pe la zece la notar?

— Ăăă. Da...

Doar nu avea să-mi semneze tata un permis de ieşire din tabără, asta era clar. Dar a doua zi puteam să fug. De-acum încolo mi se rupea. Am continuat:

— Ştii, tată, acum, că te-am găsit, nu mai e nevoie să rămân în tabără. Îmi strâng lucrurile şi vin cu tine.

A zâmbit.

— Vedem, vedem. Nu e atât de simplu cu tutela... Aminteşte-ţi că oficial sunt mort! Dar pentru mâine nu-ţi face nicio problemă. Te-aştept la ieşirea din tabără. O să fiu într-o dubiţă.

— Un Ford Tranzit Connect alb, ştiu!

A părut surprins.

— Te-am văzut alaltăieri, în port. Aşa am reuşit să te găsesc. Oricum, e straniu, nu ţi se pare? Nimeni nu te-a recunoscut zece ani în afară de marinarul beţiv. Şi eu te-am găsit în mai puţin de zece zile.

Tata a răspuns fără să stea pe gânduri.

— Dar tu, spre deosebire de ceilalţi, ştiai că trăiesc. Pe morţi nu-i băgăm de seamă... Mai ales când poartă barbă, şapcă şi ochelari de soare.

Avea dreptate, clar. Un fel de instinct, de premoniţie, alta.

S-a făcut linişte din nou. Era frig, vântul care sufla dinspre mare ne împingea de la spate. Oare despre ce uitaserăm să vorbim? Să fi fost ceva? Mă gândeam.

Da, clar.

— Tată? Şi Nebunia Mazarin? Nu mi-ai zis nimic despre asta. E numai o legendă?

Tata s-a sucit spre mine din mers, abia dacă surprins de întrebare.

— Mă aşteptam să mă-ntrebi asta. Toţi adolescenţii sunt pasionaţi de poveştile cu comori, nu-i aşa? Şi eu eram ca tine, îţi dai seama. Un arheolog care să nu fie înnebunit după comori... Nebunia Mazarin... O să afli mai multe mâine, Colin. În dosarul care te aşteaptă la notar există şi un plan şi o listă cu lucruri pe care le-am lăsat în urmă acum zece ani. O să moşteneşti şi asta. Ani de investigaţii cu privire la Nebunia Mazarin. Pentru tine nu s-au terminat surprizele...

Frica mea dispărea încetul cu încetul. Păşeam ceva mai relaxat. Cam ca atunci când te duci la cinema să vezi un film de aventuri. Şi, când ieşi, te mai simţi câteva minute un pic în pielea personajului şi poţi zbura.

— Dar, de fapt, Colin, mi-a explicat tata, apropo de treaba cu Nebunia Mazarin, tu ştii mai multe decât crezi. Ai impresia că ai uitat tot, dar, dacă-ncerci din răsputeri să îţi aduci aminte, dinainte de trauma pe care-ai suferit-o la şase ani, o să descoperi îngropate amintiri foarte precise.

Mă întrebam despre ce vorbeşte. Nu-mi venea nimic în minte, în afară de masa aia a adulţilor, prânzul ăla şi cearta.

— Nu-mi amintesc nimic, sau aproape nimic, am făcut eu.

— Nu-ţi face griji. Caută în continuare. Concentrează-te şi o să se limpezească totul în mintea ta. Cel puţin aşa sper. Înainte să plec, ţi-am spus nişte secrete foarte importante, poveşti cum îi spui unui copil de şase ani, un pic cifrate, aproape ca un joc. Gândeşte-te bine, o să vezi.

— Apropo de Nebunia Mazarin?

A zâmbit.

— Unii au spus că găsisem comoara şi că voiam s-o păstrez pentru mine. Din cauza asta au început neînţelegerile în sânul asociaţiei, cu Thierry, Maxime şi alţi câţiva. Ziarul de pe insulă mai scrie despre asta din când în când şi azi. Că aş fi cumpărat abaţia cu banii găsiţi.

— E-adevărat?

— Nu, asta nu-i adevărat.

— Dar că ai găsit comoara, Nebunia Mazarin, e adevărat?

— Să zicem doar că e puţin mai complicat de-atât...

— Ştii unde e?

— Tu, tu ştii!

Mi-a pus un deget pe frunte.

— E aici undeva.

A zâmbit.

— Caută bine!

Tot nu înţelegeam unde vrea să ajungă, dar simţeam că se creează între noi o complicitate extraordinară. Eram cel mai fericit băiat din lume. Totul se petrecea ca în cele mai frumoase visuri ale mele din ultimii zece ani. Pericolele despre care îmi vorbea tata nu erau reale. Aveam o senzaţie ciudată, un amestec de agitaţie copleşitoare şi de calm. Semăna puţin cu ce trebuie să simţi când eşti îndrăgostit, îmi închipuiam eu. Am străbătut landa. Lanterna mea nu lumina cine ştie ce. Tata mergea la cel puţin un metru în spate. De câteva clipe, tăceam amândoi. Ne bucuram de moment. Am mers aşa vreun sfert de oră.

•

Am simţit o răsuflare, pe urmă o siluetă întunecată care a ţâşnit dinspre taluz şi s-a năpustit asupra mea.

Am scăpat lanterna din mână şi s-a rostogolit pe cărare.

În clipa următoare, am avut în faţa ochilor imaginea de coşmar a lucirii unei lame de oţel, un cuţit mare de măcelar în mâna siluetei.

Cuţitul s-a îndreptat spre mine.

Trecuse mai puţin de o secundă. Nici măcar nu apucase să mi se facă frică.

Am avut numai certitudinea că o să mor aşa, dintr-odată.

Fără să înţeleg.

36. Noapte galbenă

Vineri, 18 august 2000, ora 23.55,
autostrada A6/E15/E21

Simon a intrat pe autostrada A6/E15/E21. Citise undeva că bucata aia de autostradă, între Beaune şi Lyon, era cea mai circulată din Franţa.

Opt benzi în total pe acel segment.

Simon trecea pe lângă antrepozite uriaşe ce se înşirau de-a lungul autostrăzii. Kilometri întregi de acoperişuri din tablă ondulată, iar pe şosea şiruri nesfârşite de camioane. Simon se întreba dacă ar fi putut trăi oameni pe-acolo. Lângă autostradă? Printre hangare? Dacă locuia, dacă lucra cineva în zonă.

Nu, ăsta era un loc prin care nu făceai decât să treci, cât mai repede cu putinţă, fără să te opreşti.

Mobilul, undeva în buzunarul de la blugi, a vibrat. Simon a luat mâna dreaptă de pe volan şi a scos telefonul. A trebuit să se răsucească un pic.

Prea târziu.

Când a reuşit, într-un final, să-l scoată, nu mai vibra. Treizeci de secunde mai târziu, a vibrat din nou, anunţând un mesaj. L-a dus la ureche.

„Pe unde umbli, golanule? Te-am aşteptat toată seara! Dac-ai impresia că n-am altă treabă... Mai du-te şi dracului!”

Ups...

Candice...

Simon a zâmbit. Uitase complet de blonda drăguţă. A ezitat dacă s-o sune sau nu. Ce să-i spună? Că se dusese să vadă Mediterana? Ar fi ţipat şi ea la el, făcându-l ţicnit. Şi n-ar fi greşit.

Simon a aruncat telefonul pe scaunul din dreapta. Candice n-avea decât să aştepte.

Poate...

Era parte din joc, s-o recucerească pe urmă, dacă mai avea chef de asta. S-a mai gândit câteva clipe la trupul de păpuşă ce tresărea de fiecare dată când o săruta şi la textura pielii ei sub degetele lui, mângâind cu părere de rău plasticul moale al volanului de la Twingo.

•

Autostrada era în continuare la fel de largă, cu patru benzi pe sens. Goldman a mai cântat o dată „On ira". Simon privea înşirându-se imensele crame unde se producea vinul spumant Kriter.

Alte antrepozite şi crame.

Imaginea cramelor l-a făcut să se gândească la săpăturile de la abaţia Saint-Antoine. Existau cu siguranţă nişte crame acolo, dedesubt. Cripte. S-a gândit că înainte să plece ar fi trebuit să viziteze abaţia. Poate ar fi găsit vreun indiciu. Un detaliu. Îşi imagina pasajul subteran întunecat, galerii imense ce legau abaţia de port, de fortăreaţă, de închisoare.

De ce nu?

O galerie sub închisoare? Şi, ascuns undeva în labirintul întunecat, Jean-Louis Valerino. Nevăzut. Simon înainta uşor pe culoarul cufundat în beznă. N-avea armă la el, numai un fel de baston şi fluierul lui.

Îl treceau fiorii.

Nu desluşea mare lucru. A mijit ochii. În faţa lui, prin întunericul tunelului, două felinare se apropiau cu o viteză nemaipomenită.

Nicio fiinţă vie nu putea goni înspre el cu viteza aia.

Cele două felinare galbene erau deja pe el.

37. Noapte roşie

Sâmbătă, 19 august 2000, ora 00.11,
Crique-aux-Mauves, insula Mornesey

Lama a coborât vreo zece centimetri.

Avea să-mi străpungă burta. Ţineam totuşi ochii deschişi.

Neclintit, fără să fac un gest. Resemnat.

Miracolul s-a petrecut până la urmă, fără să cer îndurare.

La câţiva centimetri de burta mea, lama s-a oprit.

Am reuşit să întorc capul. Tata apucase cu amândouă mâinile cuţitul agresorului. Se chinuia din răsputeri să înlăture ameninţarea armei albe de deasupra mea. M-am gândit la Opinelul pe care mi-l dăduse Madi, dar eram încremenit, incapabil să fac cel mai mic gest.

Adunându-şi toate puterile, tata a găsit deodată forţa necesară şi i-a tras siluetei un picior cât a putut de tare. Agresorul a scos un ţipăt surd şi s-a rostogolit într-o parte, fără să dea însă drumul cuţitului. Înainte să apuce să se ridice, tata m-a împins cu un gest ferm într-o parte şi s-a aruncat asupra bărbatului.

Am avut senzaţia îngrozitoare că avea să se înfigă în cuţit, l-am văzut rostogolindu-se pe cărare, apoi, brusc, căzând în şanţ.

Am urlat.

— Tată!

Nu vedeam nimic. M-am ridicat. Nu aveam nicio rană. Mi-am luat de pe jos lanterna şi m-am apropiat de şanţ. Cele două siluete se luptau, la doi sau trei metri dedesubt. Tata era viu! Simţeam că sunt complet inutil.

Dintr-odată, lama a lucit din nou. Am recunoscut silueta agresorului. Tata era aplecat, încercând să ia ceva de pe jos. N-ar fi avut timp să se ferească.

— Tată!

Silueta a ezitat o clipă. Suficient. Ţinând în mâini o piatră grea, tata s-a ridicat deodată, s-a răsucit ca un atlet la aruncarea greutăţii şi a lovit cu toată forţa tâmpla agresorului nostru.

Individul s-a prăbuşit, secerat. Tata s-a întors spre mine.

— Nu, Colin! Nu te uita!

Totuşi, instinctiv, am îndreptat lanterna spre trupul lungit şi inert: sângele îi curgea şiroaie din partea stângă a capului. Părea mort... L-am

recunoscut imediat. Fotografia lui era pe prima pagină în *L'Illien:* Jean-Louis Valerino! Tipul care evadase.

Din două mişcări, tata a urcat lângă mine.

— Morţii mă-sii! Ne pândea. Era acolo... E posibil să fi auzit totul... Poate a avut timp şi să vorbească... cu ceilalţi.

— Cine?

— Valerino. Un tip care lucra din umbră pentru SEMITIM. Omul care trăgea sforile la primărie. Când a fost închis, nu a fost acuzat decât de un sfert din infracţiunile pe care le comisese.

— A... a murit?

— Nu ştiu. Nu mai sta, Colin. Cred că era singur, dar nu se ştie niciodată. Întoarce-te în tabără. Repede. Fugi. Numai acolo poţi să fii în siguranţă. Măcar până mâine. Aici e prea periculos.

Am ezitat o clipă, neştiind ce să fac. Tata mi-a aruncat o privire severă, ce nu lăsa loc de interpretare. Trebuia să-l ascult. Nu eram decât un puşti, toate astea mă depăşeau. Mi-a aprins lanterna care abia dacă lumina ceva în jur. Am zis cu o voce nu tocmai liniştită, dar pe care mă străduiam s-o fac să pară aşa:

— Pe mâine, tată.

— Pe mâine, Colin. La zece fără un sfert, în faţa taberei tale. Ai grijă de tine şi, mai ales, ţine minte, să n-ai încredere în nimeni. Nu uita, sunt puternici. Să n-ai încredere în nimeni, ţi-am zis, în absolut nimeni.

Încă o dată, fără să mă întorc, fără să mă gândesc la altceva decât la frică, am luat-o la fugă. Nu alergasem în viaţa mea atâta într-o singură zi. Vedeam gonind pe lângă mine poteca şi şoseaua, întunecate, ireale.

Am ajuns în tabără.

Tiptil.

Obişnuit deja, m-am strecurat printre copaci ca să intru pe furiş în cortul mare şi să mă culc. Mergeam în vârful picioarelor. Nu vedeam nimic, dar nu voiam să aprind lanterna. Nu ştiam dacă să-l trezesc pe Armand sau pe Madi. Cuvintele tatălui meu îmi reveneau în cap.

„Să n-ai încredere în nimeni!"

În absolut nimeni... Dar în Madi şi Armand puteam. Erau de vârsta mea. Nu aveau nimic de-a face cu insula. Nu cunoşteau povestea. Dar tata îmi zisese „în absolut nimeni".

Cine ştia că în seara aia mă întâlneam cu tata?

Ei!

Numai ei!

Şi dacă vreunul l-ar fi anunţat pe Valerino? Nu, era absurd. Nu-mi trecea nicio secundă prin cap că Madi ar putea să se prefacă în felul ăsta.

Madi nu. Dar Armand?

Armand era inteligent. Ce căuta el aici, de fapt?

Dacă mă gândeam bine, nu exista absolut niciun motiv pentru care un băiat ca el să vină într-o tabără de iahting. Poveştile lui n-aveau niciun sens. Şi toată insistenţa asta de a-mi deveni prieten...

De ce?

Mi-am scos încălţările şi m-am strecurat aşa îmbrăcat cum eram sub pilotă, punându-mi în continuare mii de întrebări.

Armand devenise confidentul meu din proprie iniţiativă. Nu şi Madi, pe Madi o alesesem eu. Dar, în cazul lui Armand, el mă alesese pe mine. Ce să fi înţeles din asta? Cel mai simplu era dacă nu ziceam nimic. Inocenţi sau complici, nu mai conta, era suficient să nu-i bag şi mai mult în povestea asta.

Dacă tăceam.

Şi dacă Armand era complice? Dacă dormea acolo în cort, lângă mine. Gata să acţioneze, gata să trădeze.

Oare eram cu adevărat în siguranţă aici?

Putea să intre oricine. Stăteam de gardă.

Trăgeam cu urechea.

Cortul era cufundat cu totul în tăcere.

Brusc, m-am panicat. Liniştea aia. Nu era normal.

Nu se auzea nicio respiraţie, nicio suflare.

•

O idee de coşmar mi-a trecut prin cap. Şi dacă erau toţi morţi? Am aprins lanterna şi am îndreptat-o spre fiecare pat.

Toate erau goale!

Eram singur.

38. Noapte albă

Sâmbătă, 19 august 2000, ora 00.31,
autostrada A6/E15/E21

Când piciorul lui Simon a apăsat frâna până la podea, erau mai puţin de trei metri între bara lui de protecţie şi camionul din faţă. Twingoul era să se facă praf pe autostradă. Norocul a fost că nu era niciun vehicul în spate. Camionul s-a distanţat rapid şi farurile lui din spate s-au îndepărtat.

Simon s-a frecat la ochi.

Mai bine de zece ore de condus întruna. Fără să mănânce. S-a gândit la ultimele cuvinte pe care i le zisese Clara.

„Încearcă să vii-napoi viu".

Nu era chiar aşa de toantă Clara asta.

S-a ciupit de obraji ca să prindă puţină culoare. În mai puţin de cinci minute, a semnalizat ca să oprească la un popas.

•

Cu toate că era târziu, mai erau oameni în benzinăria micuţă. Weekendul acela, turiştii de august se îndreptau în şir indian spre sud. La toaletă, Simon s-a stropit cu apă pe faţă, apoi a încercat să găsească ceva de mâncare. Nu pusese nimic în gură de când plecase din Mornesey. Clara îi dăduse instrucţiuni clare: să nu cumva să mănânce în Twingo. Nici măcar chipsuri! Firimiturile o zgâriau pe coapse când se întorcea de la plajă în costum de baie. Simon oftase: şi nisipul nu te zgârie?

Înţelegător, totuşi, s-a mulţumit cu un sandvici fleşcăit în folie de plastic şi o tartă cu lămâie la caserolă, care avea crusta mai groasă decât umplutura. A înghiţit totul în picioare, gândindu-se în treacăt la Clara, care n-ar fi fost de acord cu masa asta improvizată şi deloc dietetică.

Clara...

Oare nu cumva avea dreptate?

Ce făcea el acolo, la unu noaptea, pe autostrada aia sinistră, urmărind nişte fantasme? Şi totul din pricină că era de o încăpăţânare bolnăvicioasă.

Ce căuta? Existau toate şansele ca drumul ăla să fie o fundătură, să nu dea de nimeni la Nisa, să conducă mai bine de trei mii de kilometri degeaba!

Încăpăţânarea lui nenorocită!

Simon privea amuzat coada de la automatul de cafea. Îţi trebuia multă voinţă până şi să bei o cafea absolut dezgustătoare pe autostradă la unu noaptea!

Şi dacă ar fi făcut cale-ntoarsă chiar atunci? Ar fi ajuns la Mornesey în zori. Poate Valerino era deja cu cătuşele la mâini... Inofensiv. *L'Ilien* ar fi titrat de dimineaţă. Putea încă să iasă onorabil din asta, să îi cumpere nişte croasanţi Clarei pentru un mic dejun în port, apoi să facă la fel cu Candice, o vizită-surpriză la ghişeul abaţiei Saint-Antoine, s-o ia de mână, să facă dragoste printre ruine, să stea tolăniţi mult timp, goi, piele pe piele, ca nişte amanţi dintr-o tragedie greacă.

Asta ar fi trebuit să facă, asta ar fi făcut oricine...

Povestea asta nu era treaba lui.

Şi, oricum, care poveste?

Numai nişte coincidenţe, aniversarea puştiului ăstuia, Colin Remy, care pica taman atunci, la câteva zile după evadarea lui Valerino. Un plan de urbanism măsluit cu zece ani în urmă. Un accident nefericit şi un arheolog care se sinucisese. O abureală de comoară, inventată de un jurnalist rapace.

Niciun mister. Nicio legătură între elementele acestea. Şi totuşi intrase în povestea asta cu ambele picioare până la genunchi.

În faţa lui, un vajnic tată de familie zgâlţâia ca un apucat automatul de cafea, care nu mai funcţiona sau nu mai avea rezerve şi refuza să-i dea cafeaua pentru care stătuse totuşi un sfert de oră la coadă.

Simon a zâmbit.

Oricine ar fi lăsat totul baltă şi ar fi plecat...

Nu şi el!

39. Noapte neagră

Sâmbătă, 19 august 2000, ora 00.45,
tabăra din peninsula sălbatică, insula Mornesey

Absolut toate paturile erau goale.

M-a apucat panica. Era trecut de miezul nopţii. Îmi şi închipuiam masacrul. Ucigaşii care mă căutau în cort. Nu ştiau unde dorm, aşa că loviseră la nimereală, măcelărind orbeşte trupurile mici şi adormite, apoi descotorosindu-se de cadavre.

Am luminat din nou cele şapte paturi. Nu era nici urmă de luptă. Pilotele erau întinse ca de obicei, pe saltele.

O răpire? Mă gândeam la Madi şi la Armand. Ei ştiau. Şi dacă vruseseră să-i facă să vorbească? Răpire în masă. Poate că fuseseră deja torturaţi îngrozitor din vina mea...

•

Am stins lanterna şi am ieşit din cort. Am deschis Opinelul lui Madi şi am strâns cât am putut de tare mânerul de lemn, ca să-mi fac curaj. La bucătărie şi-n sala de întâlniri era lumina aprinsă, în depărtare.

Am înaintat tiptil. Încercând să fac cât mai puţin zgomot posibil, m-am apropiat de zona luminată.

N-am apucat decât să zăresc o umbră în spatele meu şi să simt o mână fermă pe umăr.

Ceafa mi-a îngheţat.

Apoi o frică teribilă, mai puternică decât cea de mai devreme, când fusesem atacat prin surprindere. Convins că o lamă de cuţit avea să-mi fie înfiptă în spate, m-am întors şi am lovit cu Opinelul în orb.

Silueta din spatele meu s-a dat repede înapoi.

•

M-am trezit nas în nas cu figura răutăcioasă a lui Yoyo.

— Uşurel, Colin, a făcut el. Uşurel. Eu sunt. Lasă cuţitul, Rahan! Poate-ai uitat, dar se pare că azi e ziua ta... Acestea fiind zise, cred că te sărbătorim.

Incapabil să rostesc vreun cuvânt, l-am urmat în sala de întâlniri. Era într-adevăr luminată. Toată lumea din tabără mă aştepta. Şi păreau uşuraţi să mă vadă.

— A, în sfârşit, a făcut Kevin. Suntem sechestraţi toţi aici de trei ore din cauza ta!

— La mulţi ani, Colin, a făcut Armand, părând supărat.

Madi, dimpotrivă, mi-a făcut complice cu ochiul.

Părintele Duval stătea în picioare într-un colţ.

A luat cuvântul, calm.

— Ne-a venit o mică idee, mie şi echipei de animatori. O idee destul de simpatică, o surpriză. Vezi tu, Colin, ne-a venit ideea să-ţi serbăm ziua. După cină... Ca o serată târzie... Straşnică surpriză, nu?

Mi s-a dus toată frica. Mă simţeam incredibil de eliberat.

Să-mi serbeze ziua? Ce sonaţi!

— Poţi să-mi spui unde ai fost? a întrebat, la fel de calm, directorul taberei.

Numai de-asta nu-mi ardea acum, de morală şi de pedepse.

— Nu.

— Colegii tăi stau aici de la ora zece. Niciunul n-a suflat o vorbă. Cum ar veni, nimeni nu ştie nimic.

Le vedeam feţele încruntate. Probabil înduraseră trei ore de interogatoriu crâncen. Din cauza mea, băiatul tatei, zero barat la iahting, zero barat la capitolul fete. Erau terminaţi.

Numai de-ar fi ştiut...

— Nu-i aşa, domnule, a zis Armand. Am recunoscut. A avut întâlnire cu suedeza care vinde bilete la abaţie. Nu tre' să ne supărăm pe el, e omeneşte, toată lumea are dreptul de-a iubi cultura.

Duval i-a aruncat o privire fioroasă. Armand nu mai putea de râs. Madi era precaută. Ceilalţi se uitau la ceas. Stéphanie, stând pe o masă, se uita ciudat la mine, încercând să înţeleagă.

— Putem să ne ducem la culcare? a făcut Kevin.

— O clipă, a zis părintele Duval. Sper că vă daţi seama. Tu îţi dai seama, Colin? Insula Mornesey e pe prima pagină a ziarelor în toată Franţa. Nu se vorbeşte decât despre ucigaşul evadat, care poate că e încă pe insulă. Şi tu, Colin, să dispari în toiul nopţii? Chiar eşti inconştient?

Mi se părea că stăpânesc situaţia de la înălţimea unui piedestal, de pe scaunul unui arbitru de tenis. „Un ucigaş evadat, domnule director? Dacă aţi şti ce face el acum şi unde e! Cu ţeasta zdrobită-ntr-o groapă".

Părintele Duval a mirosit siguranţa mea impertinentă.

— Nu face pe deşteptul, m-a ameninţat el. O să rezolvăm noi mâine asta, de fapt, un pic mai târziu, când o să ajungă unchiul şi mătuşa ta. Ne socotim noi cu ei. Şi să nu te prind că mai pleci din tabără. Mâine eşti consemnat. O să ai pe cineva care să te păzească. Nici iahting, nici nimic altceva, dar nu-ţi face griji, că-ţi găsim noi ceva de făcut în tabără. Consideră c-ai scăpat uşor. Dacă mai întârziai un sfert de oră, chemam poliţia.

În capul meu, deja puneam la cale un plan ca să scap din tabără. Nu mă panicam, doar n-aveau de gând să mă lege, să mă închidă cu cheia într-o cameră. Chiar şi sub supraveghere, n-avea cum să fie atât de greu să fug.

— Răspunde, Colin, mă asculţi? s-a enervat directorul.

— Da.

— Bine, atunci duceţi-vă la culcare. Yoyo, însoţeşte-i.

— Nu suflăm în lumânări mai întâi? a insistat Armand.

Yoyo a ridicat din umeri.

— La somn am zis.

•

În cort, am aşteptat să adoarmă toată lumea. Nu voiam să povestesc nimic.

„Să n-ai încredere în nimeni".

Nu trebuia să implic pe nimeni.

Trebuia să acţionez singur.

Pe la două dimineaţa, l-am auzit pe Armand apropiindu-se de patul meu.

Curios mai era!

A fost ca un semnal pentru Madi, care atâta aştepta de partea cealaltă a perdelei, unde dormeau fetele. A sărit şi ea din pat şi s-a pus la capătul patului meu. M-am prefăcut, fără să fiu prea convingător, că dorm.

— Nu te prosti, Colin, a făcut Armand. Scuipă tot! Şi, cum a fost cu tata? A înviat sau nu?

— Nu vă spun nimic, am zis eu. Nimic, nu pot să vă spun nimic.

Mi-am dat seama că Madi n-o să insiste.

— Glumeşti! a protestat Armand. Şi noi am riscat. Suntem complici! Doar nu stau degeaba în fiecare zi cu walkiria.

Madi n-a insistat. Mersi, Madi! Doar m-a privit cu nişte ochi a căror blândeţe era fix opusul pumnalelor aruncate celorlalţi băieţi din tabără. O privire de actriţă?

— Nu pot să vă zic nimic. E spre binele vostru.

— Deci l-ai văzut, a jubilat Armand. Viu! Eşti sigur că era el?

Armand mă enerva. Sau poate chiar era foarte şiret. Mă mânca un chef nebun să le povestesc. M-am abţinut:

— Normal că era el. Îţi dai seama că era el.

— Şi-atunci? a intervenit Madi.

— Şi-atunci? Dacă vă povestesc, o să credeţi că vă vând gogoşi.

Armand era clar un şmecher.

— Tocmai pentru că nu spui nimic înseamnă că vinzi gogoşi.

Câteva clipe, am cântărit în cap toate riscurile.

Să n-am încredere în nimeni. Nici în Armand? Nici în Madi?

Dar, pe de altă parte, aveam oare să mă descurc singur? a doua zi aş fi avut nevoie de ajutorul lor ca să ies din tabără. Dacă făceau parte din complotul împotriva părinţilor mei, dacă erau complici, dacă jucau vreun rol în toată povestea asta, atunci nu le-aş fi spus nicio noutate.

Asta era, mi-am asumat riscul.

Am tras adânc aer în piept şi le-am povestit totul, de la sabotajul din galeriile subterane la atacul lui Valerino, de la întâlnirea cu notarul la Nebunia Mazarin, secretul ăsta încifrat, îngropat atât de adânc în mintea mea. Am evitat să vorbesc despre bănuiala că tata ar fi înşelat-o pe mama cu Jessica aia. Pe Madi cel mai mult a interesat-o partea cu Nebunia Mazarin. Ochii ei negri scânteiau. M-a luat de braţ şi m-a strâns.

— Şi chiar nu-ţi aminteşti nimic? Trebuie să te concentrezi, Colin. Trebuie să dormi ca să-ţi poţi aduce aminte.

Armand a avut, dimpotrivă, o reacţie care m-a surprins.

— Eşti sigur că Valerino ăla a murit?

— Nu era prea în formă, în orice caz. Da' de ce-ntrebi asta?

M-a mirat că Armand îşi face griji pentru fugar. Ce treabă avea el cu tipul ăsta? Şi dacă se ştiau? Şi dacă...

— Aşa, a zis Armand. Mi se pare dubioasă povestea ta cu atacul. Parcă e un pic prea...

— Un pic prea cum?

— Un pic melodramatică!

— Nici măcar nu ştiu ce-nseamnă asta, a comentat Madi. Armand mă îngrijora cu bănuielile lui. Am tras cu urechea la zgomotele din cort, dar nu se auzea nimic, nici măcar o răsuflare. Am întrebat încercând să par dur:

— Armand, eşti sau nu de partea mea?

— Sunt, tâmpitule, sunt, chiar mai mult decât îţi închipui.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Vreau să zic că eu sunt creierul care-ţi lipseşte.

Nu-mi plăceau aluziile de genul ăsta. Mi se păreau cu dublu înţeles. Şi că mereu era ceva ce mie-mi scăpa.

— Hai să ne băgăm la somn, i-a zis Madi lui Armand.

Şi-a mai adăugat pe un ton mămos:

— Trebuie să dormi, Colin.

Mi-a mai făcut odată cu ochiul, ceea ce m-a intimidat, pe urmă s-a întors fiecare în patul lui. Madi s-a făcut nevăzută după perdeaua fetelor. Mă uitam în întuneric la pilota lui Armand. Ceva-mi spunea că dacă adorm o să se ridice să anunţe pe cine ştie cine. Dacă îmi era duşman, trebuia s-o facă până a doua zi dimineaţă, la ora zece, înainte să recuperez dosarul de la notar.

Dacă adormeam, eram în pericol, nu mai aveam control asupra situaţiei. Trebuia să rezist.

•

Mă pricepeam atât de bine la asta, după toţi aceşti zece ani de pândă...

După câteva minute care mi s-au părut ore, ochii au început să mi se-nchidă fără să vreau.

Trebuia să rezist, trebuia să rezist. În ciuda tuturor lucrurilor, în ciuda misiunii de a doua zi. Să mă-ntâlnesc cu tata, să fiu la înălţime. Să nu-l dezamăgesc...

Misiunea mea... Să rezist, să mai rezist să nu adorm?

Pleoapele îmi erau din ce în ce mai grele, se pleoşteau, fără să le mai pot controla.

Numai gândurile îmi alergau prin cap. Oare nu era ridicol să mă încăpăţânez în felul ăla? Să mă chinuiesc aşa să nu adorm? Trebuia să fiu în formă a doua zi. Nu asta era cel mai important?

Mă forţam să întorc capul, să deschid ochii.

Pilota lui Armand se ridică şi cobora la intervale regulate. Dormea. Părea că doarme.

Îmi făceam filme aiurea. Încercam să gândesc logic. Erau nouăzeci şi nouă la sută şanse ca Armand chiar să fie prietenul meu, să n-aibă nicio treabă cu toată povestea... Nouăzeci şi nouă... Da, dar... Puteam să las deoparte celălalt procent? Şi dacă nu era Armand, ci Madi?

Sau dacă erau complici?

Sau...?

Încă-mi puneam toate întrebările astea, când am căzut într-un somn adânc.

40. Baie des Anges

Sâmbătă, 19 august 2000, ora 08.00,
Promenade des Anglais, Nisa

La opt dimineaţa, Promenade des Anglais era aproape pustie, cu excepţia câtorva indivizi care făceau jogging, mare parte din ei tineri. Simon a parcat Twingoul cu faţa spre plajă. Vremea începea deja să se încălzească. S-a aşezat la una dintre puţinele terase deschise. S-a gândit că plaja asta de prundiş era oricum, numai atrăgătoare nu.

Asta era Nisa? Plaja cenuşie nu putea fi comparată cu nisipul auriu din golful Rubis. Cu toate că, dacă puneai la socoteală reglarea de conturi şi cadavrele îngropate, Nisa ieşea în avantaj...

A comandat o cafea cu frişcă şi doi croasanţi la chelnerul îmbrăcat impecabil în alb şi negru. Şi asta era Nisa, fără îndoială. S-a uitat la ceas.

Opt şi şase minute.

Prea devreme s-o sune pe Clara. Pe promenadă, încă nu văzuse nicio fată care să aibă mai puţin de patruzeci de ani. Cu siguranţă era prea devreme. A mai aşteptat un sfert de oră până s-o sune pe Clara pe mobil. Se gândea, un pic incitat de idee, că era încă în pat la ora aia.

— Casa? a făcut vocea trează deja a Clarei. Pe unde eşti?

— La Nisa. Stau într-un loc cu privelişte nemaipomenită la bunăciunile de pe Promenade des Anglais.

— Bine faci, profită!

— Dormeai?

— Aş fi vrut eu. Dar trebuia să dau un telefon la prima oră. Îţi aminteşti?

— Şi?

— Şi ce? I-am vrăjit pe fraieri. Maşina e pe butuci, motorul face tucu-tucu, domnul Martinez trebuie să sune din moment în moment. Tu eşti domnul Martinez.

— Am înţeles.

Simon mai avea ceva timp de pierdut.

— Clara, eşti singură? a întrebat-o el.

— Păi, da, tu ce crezi? Doar n-o să-l bag pe Delpech în pat cu ce mi-ai zis ieri.

— Eşti goală?

— Nesimţitule! Aş putea să-ţi fiu mamă! Ciao, Casa. Trebuie să plec la muncă în douăzeci de minute, şi încă nu mi-am făcut exerciţiile pentru abdomen şi fesieri. Ai grijă de tine, Martinez!

*

Simon a mai aşteptat o jumătate de oră. Număra în continuare, pe Promenade des Anglais, mai mulţi canişi decât bunăciuni. A mai înfulecat trei croasanţi şi trei cafele cu frişcă. La nouă a sunat la secretariatul directorului Eco-Stone.

Totul mergea atât de uşor, că nu-i venea să creadă.

Secretara, ce părea evident încântată să-l ajute, s-a dat peste cap să-i explice exact cum se ajunge la adresă. Nu doar că i-a comunicat-o, „3, chemin du col de Claire", dar a stat mai bine de zece minute să-i dea toate detaliile despre cum să găsească vila.

— E cea mai frumoasă dintre vilele de pe coastă, a precizat ea, puţin mai sus de avenue Bella Vista. Cu o privelişte splendidă spre Baie des Anges, dar nu tocmai uşor de găsit printre arbuştii de măslin şi stejarii de stâncă.

Şi tocmai când Simon se pregătea să închidă, a pomenit ceva ce l-a făcut să sară de pe scaun şi să-şi verse cafeaua:

— Oricum, nu vă faceţi griji, domnule Martinez. Domnul Borderie trebuie să treacă pe-acolo pe la unşpe. A fost plecat în străinătate, dar avionul lui aterizează în două ore. O să treacă pe-acasă să se schimbe înainte să vină la sediu.

•

Bingo!

Şi aşa a mai făcut rost de două ore de *dolce farniente*.

41. Buncărul domnului Bardon

Sâmbătă, 19 august 2000, ora 09.28,
tabăra din peninsula sălbatică, insula Mornesey

Când m-am trezit, aproape toată lumea era în picioare, inclusiv Madi şi Armand. M-am speriat. M-am uitat imediat la ceas.

Nouă şi douăşopt.

Căcat!

Am tras la repezeală ceva pe mine, din hainele pe care le-aveam înghesuite în rucsac. Cu câteva zile în urmă, plănuisem să fac puţină ordine înainte să apară unchiul şi mătuşa mea. Astăzi mi se rupea.

Un şort şi un tricou nu tocmai curate au fost numai bune. Am sărit în tenişi şi-am ieşit din cort cu ochii mijiţi.

Soarele mă orbea.

Nu eram obişnuit să mă trezesc atât de târziu. Ceilalţi din tabără erau prinşi cu ale lor şi nu-mi dădeau atenţie. Am înaintat cât mai calm cu putinţă, fără vreun plan.

Să fluier, să nu fluier?

Ajuns în faţa foişorului mare, ca o curte acoperită, am dat cu ochii de Yoyo, care mă fixa cu privirea, parcă zicând: „Nu ştiu ce învârţi acolo, dar sunt cu ochii pe tine".

Primise ordine! De la părintele Duval, cu o seară în urmă. Sau poate de altundeva. Totuşi, Yoyo mi se părea inofensiv.

Tocmai...

„Să n-ai încredere în nimeni". Nici în Yoyo. În orice caz, nu mă slăbea o clipă. M-am uitat, fără să vreau, la ceas.

Nouă şi treişapte!

Trebuia să mă mişc repede, mă aştepta tata.

Ce porcărie. Cum să ies din tabără? Dacă făceam un singur pas spre gard, chiar şi la cincizeci de metri distanţă, Yoyo m-ar fi luat pe sus. Să mă strecor pe după copaci mergea pe timp de noapte, când nu era nici ţipenie în curte. Dar acum, în plină zi, sub privirea cerberului...

Imposibil!

Armand citea pe o pătură, la bustul gol, în soare, roşu ca racul. Eram sigur că trage cu ochiul la cele mai mari două tipe din tabără, care se chinuiau să-

şi împletească părul în codiţe afro. În clipa aia, Madi a ieşit de la baie cu două prietene. Avea în mână un CD-player foarte subţire şi căştile în urechi.

Nu-mi venea nicio idee.

Totuşi, se făcea târziu.

Nouă patruşdoi.

Yoyo, care de obicei abia se târa dimineaţa, semăna acum cu un câine de pază asmuţit. Vedeam chiar şi un zâmbet subţire, cum se uita aşa la mine.

Da, primise ordine. De la cine?

Într-un final, Armand şi-a întors ochii de la micile coafeze şi i-a îndreptat spre mine.

Am încercat să-mi adun în privire toată disperarea din lume, uitându-mă când la Yoyo, când la ceas. Armand s-a ridicat imediat. Mă uimea ce teatru putea să mai joace. S-a dus puţin mai încolo, lângă Madi.

— Nu te-ai săturat să tot asculţi muzica aia a ta de căcat la CD-playerul meu?

Puteam să jur că Armand n-avusese în viaţa lui CD-player. Madi a rămas interzisă câteva clipe, înainte să priceapă despre ce e vorba. A intrat în jocul lui Armand, fără să se întoarcă spre mine.

— Ia dispari, băi, pişpirică! i-a aruncat ea.

Armand nu s-a clintit.

— Hai că nu-mi place să mă repet, Mad Girl. Dă-i drumul! Playerul!

— Ciudat. Vezi tu, cred că avem amândoi acelaşi model...

— Fă bine şi scoate-ţi căştile mele din urechile alea împuţite. N-am chef să iau cine ştie ce boală din găurile-alea!

Armand nu putea să se abţină să mai bage şi de la el. Numai de s-ar grăbi, m-am gândit eu. E OK, sunteţi credibili. Mă uitam la Yoyo cu coada ochiului. Ca de obicei în sictireala lui matinală, nu prea dădea mare atenţie începutului certei dintre Madi şi Armand.

Până la urmă, Madi l-a pocnit pe Armand.

— Ce-ai zis?

Madi s-a prefăcut, cel puţin aşa am sperat eu, că-i dă cu toată forţa un genunchi între picioare lui Armand, care s-a strâmbat cu o măiestrie convingătoare, apoi a sărit pe agresoarea lui urlând din toţi rărunchii. Imediat, toată lumea din tabără a făcut cerc în jurul lor.

Până la urmă, Yoyo s-a ridicat.

— Băi, frate, ce mă scoateţi din sărite!

A împrăştiat cu greu cercul de adolescenţi şi s-a aplecat deasupra celor doi pseudoprotagonişti.

Acum era momentul.

În doar câteva clipe, am sărit gardul.

Eram liber!

Bine jucat!

Trebuia s-o iau pe un drum de ţară vreo sută de metri şi, la capăt, cum cotea, mă aştepta tata.

Să merg repede, cât mai repede.

Cu soarele în faţă, nu vedeam mare lucru. Mi-am pus mâna streaşină la ochi. Îmi uitasem şapca şi ochelarii de soare. Mai încolo am zărit o umbră. O umbră anume, chiar în faţă.

Ameninţătoare.

Am clipit şi am lăsat mâna-n jos. Era Stéphanie. S-a oprit, schiţând zâmbetul ăla al ei ciudat.

Mă păzeau. Erau toţi complici. Se vorbiseră ca să nu mă lase să mă întâlnesc cu tata. Mi-am încercat totuşi norocul.

— Trebuie să mă laşi să trec, Stéphanie. Nu-ţi pot explica de ce, dar trebuie. E superimportant pentru mine.

N-a răspuns. A deschis braţele şi-a făcut ca un portar care se pregăteşte de penalty. Zâmbea în continuare şi cu degetele mi-a făcut un semn ce parcă voia să zică „Hai, ia vino, încearcă numai!

— Stéphanie, aproape c-am strigat eu. Eşti de partea lor? Spune-mi că nu eşti de partea lor. Trebuie să mă laşi să plec!

Dar n-a făcut decât să-mi răspundă cu blândeţe.

— Colin, trebuie să te întorci în tabără.

Am lăsat ochii în jos şi-am calculat rapid şansele. Stéphanie avea un corp mai atletic decât al meu, era mai puternică, mai rapidă... Dar cea mai importantă întrebare era: să fi fost oare la fel de motivată? Oare credea că are de-a face cu un adolescent care vrea să fugă, şi-atât, sau cu un fugar în stare să-şi rişte şi viaţa pentru asta?

S-a apropiat puţin.

— Hai, gata cu prostiile, Colin, te întorci în tabără. Vorbeşti diseară cu unchiul şi mătuşa ta. Şi-o să faci ce vrei. Dar în momentul ăsta n-am chef să te găsesc îngropat în nisip cum l-au găsit pe banditul ăla ieri.

Am luat-o razna.

— Să mă îngroape în nisip? Astea-s ameninţări cumva?

Stéphanie s-a apropiat, ţinându-mă de vorbă. Ne despărţeau câţiva metri. S-a oprit surprinsă.

— Să te ameninţ, Colin? Te-ai ţicnit?

Cu o viteză de reacţie care m-a uimit şi pe mine, am profitat de momentul ăsta scurt de ezitare ca să mă năpustesc asupra lui Stéphanie şi s-o împing cu toată forţa. N-am apucat decât s-o zăresc dezechilibrându-se, căzând într-

o tufă de urzici înalte de vreun metru. Am luat-o la fugă, fără să mai stau pe gânduri şi fără să mă uit în urmă.

Am parcurs rapid drumul de pământ din faţa taberei. Numai ce-am ieşit de pe cărare, c-am şi văzut în stânga Fordul Tranzit al tatălui meu, parcat ceva mai încolo, în curbă. Am urcat în cea mai mare grabă pe scaunul din dreapta.

Surâsul blând al tatei m-a liniştit pe loc.

— Eşti bine, Colin?

A pornit imediat.

— Abia sufli. S-a întâmplat ceva?

— A fost complicat să ies din tabără.

— Ai vreo bănuială?

— Nu ştiu. Bănuiesc pe toată lumea.

— Înţeleg. Cunosc sentimentul. De-asta când o să primeşti dosarul de la notar nu trebuie să-l deschizi. Dacă o faci, o să bănuieşti toată viaţa pe toată lumea... Ca mine.

•

Nu ştiam ce să zic. Am străbătut insula cu viteză moderată, luând-o pe route de l'Abbaye. Când am trecut pe lângă crucea Saint-Antoine, tata a încetinit puţin.

— Ai avut timp să vizitezi abaţia?

Am încuviinţat din cap.

— E impresionantă, nu-i aşa?

Am dat la fel din cap că da fără să vreau.

— Şi asta nu-i nimic, a continuat tata. Acum e aproape în paragină. Trebuia s-o vezi pe vremea aia...

A încetinit şi mai mult.

— Toate astea sunt ale tale, Colin. De la abaţie până la mare. Landele, ultimele lande nelocuite ce dau spre Canalul Mânecii. Sângeroşii şi restul... Un cadou al naibii de apăsător, nu?

Tot nu ştiam ce să zic. La cei şaişpe ani ai mei tocmai împliniţi, mă simţeam încă prea tânăr să am în proprietate orice...

Toate landele alea erau ale mele?

Pentru mine nu însemna nimic. Peisajul ăsta cu pământ roşiatic şi granit mă lăsa indiferent. Dubiţa a trecut pe lângă 1012, route de l'Abbaye. N-am avut curajul să-l întreb pe tata ce era cu adresa asta misterioasă. Cu atât mai puţin de mormântul lui profanat.

Mai târziu.

Nu mă puteam gândi la altceva decât la vizita la notar. Această primă misiune pe care mi-o încredinţa tata. Cum stăteam aşa pe scaunul din faţă al

Fordului Tranzit, mă simţeam la înălţime, dominam landa. Nu vedeam acelaşi peisaj ca atunci când făceam drumul pe jos spre orele de iahting şi-napoi, în fiecare zi.

E o prostie, dar îmi dădea senzaţia că sunt puternic.

Am trecut prin faţa golfului Rubis. Marea se retrăgea mult, de parcă voia şi ea să părăsească insula, abandonând în larg mii de pietre îngropate într-o mâzgă stacojie. M-am gândit imediat la atacul de cu o seară înainte. Oare trebuia să deschid subiectul? Ce făcuse tata cu cadavrul lui Valerino?

Şi asta tot mai târziu.

În câteva clipe aveam să ajungem la notar.

Nu trebuia să mă pierd acum.

Trebuia să mă gândesc la misiune.

Tata a accelerat când am trecut prin faţa caselor noi.

— Ce urâţenii, nu ţi se pare? Bine măcar că în jurul abaţiei...

Aveam un nod în gât. Un nod teribil.

— Nu-ţi face griji. Totul o să fie bine. Nu ştie nimeni în afară de noi că asta e ziua.

M-am gândit din nou la ce povestisem aseară, la tot ce le zisesem lui Madi şi lui Armand. Tata a continuat.

— Nu trebuie decât să iei dosarul... Serge Bardon e un tip intimidant, dar nu e om rău.

Câteva secunde mai târziu, a parcat pe trotuar pe o străduţă din Saint-Argan: rue des Pivoines. Totul părea liniştit pe străduţele pavate, pline de flori şi însorite.

— Aici e, a făcut el arătând spre o vilă cu o plăcuţă aurie ce strălucea în soare. Singura casă fără obloane roşii. Domnul Serge Bardon e un vechi prieten de familie...

A început să râdă cu jumătate de gură, fără îndoială ca să mă liniştească, dar râsul lui nu a avut efectul scontat. Îmi dădeam seama destul de bine că stă ca pe ace. A aruncat un ochi în oglinzile retrovizoare, apoi la ferestrele de deasupra noastră.

O privire de felină.

Eu nu vedeam decât o stradă pustie în dimineaţa aia, sinistru de pustie. După ce-a mai scrutat câteva clipe împrejurimile, m-a luat de mână.

— Poţi să intri, cred. Şi nu uita: o să insiste să deschizi dosarul. Ştiu foarte bine, doar eu l-am pus să facă aşa. Acum zece ani. Nu uita că nu trebuie s-o faci. Astăzi am alte dispoziţii. E foarte important să nu-l deschizi. Îl iei şi pleci, pur şi simplu. Ai înţeles de ce, da? Ai vreun document la tine?

— Da, am cartea de identitate.

— E bine.

M-am mai uitat o dată la el.

— De ce nu vii cu mine? N-ar fi mai simplu aşa?

Tata se tot uita cu frică în jur. Părea stresat.

— Oficial, pentru Serge Bardon, eu am murit. Înecat. Regula mea de aur este să reduc cât pot de mult numărul celor care ştiu c-am înviat.

— Dar Bardon e un om de încredere, nu?

— Un profesionist integru, doar ţi-am spus. Dar şi un om căruia nu-i place să mintă... Cu evadarea lui Valerino, sunt pe cale să redeschidă ancheta Sângeroşii. Ai citit ieri articolul din *L'Ilien.* Totul iese la suprafaţă. Poliţia o să demareze o anchetă şi-o să-l ia la întrebări inclusiv pe domnul Bardon. Nu prea cred în coincidenţe, Colin. Cred c-ar fi bine să mai rămân mort un timp, mai ales acum.

S-a mai uitat o dată în oglinzile retrovizoare.

— Haide, Colin, du-te. Avem avantajul efectului surpriză. Nu trebuie să-l irosim.

•

Am ieşit cu băgare de seamă din maşină. Tata parcase foarte aproape de zid. A trebuit să mă strecor pe lângă el. M-am uitat şi eu precaut în jur şi pe urmă am traversat. Am citit pe plăcuţa aurie: „Domnul Serge Bardon. Notar. M-am pomenit în faţa uşii masive de lemn.

Am bătut tare.

Şi inima mea la fel, ca un ecou.

Înăuntru era lumină, se auzeau paşi lenţi, iar apoi s-a deschis uşa. Omul din faţa mea umplea holul aproape cu totul. Nu era mult mai înalt decât mine, dar avea probabil cel puţin de trei ori greutatea mea. Burta i se revărsa din cămaşa albă şi cravata părea pe cât de minusculă, pe atât de ridicolă.

M-a întâmpinat cu o indiferenţă rece.

— Da?

— Bună ziua. Ăăă... Eu sunt Colin Remy, fiul lui Jean şi al lui Anne Remy.

I-a luat câteva clipe să-şi schimbe starea, să treacă de la atitudinea celui pe care nu-l mai surprinde nimic la una mai entuziastă.

— Tânărul Colin Remy! Desigur, eşti clientul zilei! Dar nu mă aşteptam să fii atât de matinal. Ce mai întâlnire, nu-i aşa? Ca să nu mai spun că am programat întâlnirea asta cu peste zece ani în urmă! Intră. Vino cu mine.

Se mişca destul de greoi.

Am intrat.

După ce-am trecut pragul, a folosit un fel de telecomandă pe care-a îndreptat-o spre uşă. S-a auzit un zgomot metalic de încuietori sofisticate.

— Bine ai venit în buncărul din Mornesey, a glumit notarul.

Asta nu m-a liniştit nicicum. M-am trezit în faţa unui hol larg cu dale hexagonale albe şi negre. Bardon a făcut la dreapta şi l-am urmat şi eu. Am intrat într-o încăpere fără ferestre. Citisem romanul ăla de Flaubert, *Doamna Bovary,* pentru şcoală. Biroul notarului m-a făcut să mă gândesc imediat la el. Pe jos, parchet ceruit, pe pereţi, o mochetă groasă, de culoare mov. Şi, mai ales, o grămadă de lucruri peste tot. Rafturi lungi cu cărţi vechi. Pe jos, un glob pământesc. Machete de veliere pe nişte măsuţe joase. Flori uscate în nişte vase înalte de lut ars. Te şi întrebai cum de reuşeşte notarul să se mişte în biroul ăsta fără să răstoarne nimic.

Un elefant într-un magazin de porţelanuri!

•

Bardon şi-a tras răsuflarea, ca obosit după cei câţiva metri pe care trebuise să-i parcurgă. M-a invitat să iau loc, pe scaunul din faţa biroului său. Era unul din puţinele lucruri moderne din încăpere: un scaun de birou cu roţi. S-a aşezat şi el, într-un scaun pufos de velur, cu braţe ample. Nu-l mai vedeam decât de la brâu în sus. Odată aşezat, energia notarului începea să mă impresioneze acum. Mâinile şi, mai ales, ochii lui, care se mişcau întruna, având mereu o ţintă precisă. A stat un pic să se uite la mine.

— Colin, o să trebuiască să-ţi cer un document de identitate. E puţin ridicol, semeni atât de bine cu tatăl tău. Dar ce să-i faci, dacă-i nevoie...

M-am prefăcut că n-am prins remarca. I-am întins cartea de identitate.

— Aşa, deci ai primit invitaţia mea?

M-am limitat să dau din cap ca să nu fiu nevoit să intru în detalii.

— Şi cum ai făcut să ajungi aşa repede?

N-aveam niciun motiv să nu-i spun adevărul.

— Sunt în tabără pe insulă. De aproape două săptămâni. Unchiul şi mătuşa mea vin şi ei în seara asta.

— Bine. Minunat. Minunat.

Mâinile lui mari au deschis, cu o repeziciune care iarăşi m-a surprins, sertarul din dreapta al biroului. A scos de acolo un dosar impresionant, bej, legat cu o panglică groasă. L-a pus pe birou, la distanţă egală între mine şi el. Era ceva solemn în gesturile lui.

Logic!

De zece ani se gândea la scena asta. Începeam să mă prind c-o să mă fiarbă la foc mic. C-o să lungească vorba. M-am gândit la tata, care mă aştepta afară. Trebuia, dimpotrivă, să scurtez întâlnirea, dar şi să nu-l expediez prea repede. Să nu fac vreo gafă. Să îmi duc misiunea la capăt onorabil, înainte de toate.

Notarul bătea darabana pe dosarul meu bej cu cei cinci cârnaţi care-i serveau drept degete. Părea că se gândeşte la ceva.

Ba nu!

Eram sigur că-şi învăţase replicile pe de rost de ani de zile.

— Tatăl tău era un tip pe cinste, mi-a zis el.

M-a surprins plăcut.

N-am răspuns.

— Probabil nu prea ţi-l aminteşti. Erai un prichindel. Dar chiar era un băiat de treabă. Un fel de Don Quijote. S-a bătut cu morile de vânt. Aşa era el. Integru. Nu făcea compromisuri. Să nu fii supărat pe el...

— Nu sunt supărat pe el, am reuşit eu să bâigui.

S-a mai uitat o dată la dosar.

— Totul e aici, dragul meu. Tot ce n-a zis nimănui. Toate secretele insulei. Din cauza asta a preferat să dispară. Totul e aici!

Am aruncat o privire discret spre birou. Începeam să mă simt încolţit. Cum aveam să ies de-acolo?

Oare aş fi putut să-l conving să mă lase să plec fără să citesc ce era-n dosar?

— Nu ai cum să-ţi dai seama, a continuat notarul. Dar pe insula asta sunt o grămadă de oameni care ar da o avere ca să afle ce e-n dosarul ăsta. Şi nu sunt tocmai oameni de încredere. Până şi poliţiştii ar da bani grei... Crede-mă când îţi zic. Mai ales după cele întâmplate recent.

Poliţişti?

Recent?

Ce voia să spună cu asta?

Totuşi, precaut, nu am întrebat nimic. Notarul i-a dat înainte, ţinând în continuare dosarul în mână.

— Avem noroc că nu ştie prea multă lume de existenţa dosarului ăstuia. Şi mai avem noroc că sunt un tip prudent... Ia ghiceşte, de câte ori mi-au spart biroul în ultimii zece ani?

— Nu ştiu.

Mă prefăceam timid şi politicos.

— De şapte ori. Înţelegi? De şapte ori. Bine, de acord, mai am şi alte dosare interesante în arhive. În Mornesey, crede-mă, nu ducem lipsă de aşa ceva. Şi totuşi, de şapte ori? Dacă s-au întors înseamnă că n-au găsit ce căutau, nu?

S-a lăsat un pic pe spate în scaun ca pentru a întări efectul spuselor sale, mândru de el. Poate aştepta un compliment.

— Şi nu l-au găsit? am întrebat eu.

— Păi, nu. Poate nu pare, dar biroul ăsta e seiful de pe insula diavolului. Ultimul refugiu. Cercul de nepătruns unde răul nu poate ajunge.

A izbucnit într-un hohot nebun de râs.

— Am în biroul ăsta câteva ascunzători de care sunt foarte mândru. Şi, desigur, nici nu păstrez totul aici. Vezi tu, când ştii doar un secret, se poate să nu mai apuci ziua de mâine. Dar, din momentul în care ştii mai multe, devii de neatins. Asta e cheia longevităţii.

A mai tras un hohot de râs, întrerupt de o tuse nu mai puţin intensă. Numai de n-ar fi scuipat pe preţiosul dosar.

Nu se mai termina!

Am întins mâna spre dosar.

Notarul a fost mai prompt decât mine şi l-a tras spre el.

— Numai o clipă, Colin. Ce mai contează o clipă în plus sau în minus când au trecut zece ani, nu-i aşa? Trebuie să-ţi zic care sunt condiţiile întâi.

Am ascultat cuminte, cum se presupunea că nu ştiu despre ce e vorba.

— Probabil te-a surprins invitaţia mea, Colin. Mai ales că ţi-am cerut să vii singur.

Am încuviinţat din cap.

— Tatăl tău mi-a încredinţat dosarul ăsta acum zece ani. A venit în secret într-o seară. Mi-a zis că-şi încheia socotelile. Mama ta tocmai murise într-un accident de maşină. Credeam cu toţii că tatăl tău se înecase în mare cu câteva zile înainte. Şi eu credeam la fel. Mi-a zis că vrea să dispară şi el, pe bune de data asta. N-am insistat, dar am priceput ce-avea de gând să facă... Trupul i-a fost găsit câteva zile mai târziu pe coastă. N-am fost surprins. Iartă-mă că-ţi povestesc detaliile astea, Colin.

Jubilam.

Notarul ăsta şmecher nu bănuia nimic. Se lăsase păcălit, la fel ca toţi ceilalţi.

Acum, dosarul!

Am întins din nou mâna.

— Mai ai puţină răbdare, Colin. Te rog. Tatăl tău a fost foarte precis în seara aia. A vorbit scurt şi la obiect. Mi-a zis că dosarul conţine un titlu de proprietate, cel al domeniului pe care e construită abaţia, şi că e pe numele tău. Că vei deveni proprietar când vei împlini şaisprezece ani. Mi-a mai zis şi că sunt în el mărturii, ca să înţelegi, ca să afli de ce a dispărut. Şi a mai sugerat că e şi un fel de hartă. Nu ştiu dacă unchiul şi mătuşa ta ţi-au zis de povestea asta...

M-am prins că vorbea de Nebunia Mazarin, dar că nu voia s-o spună direct.

— Nu. Nu cred.

— E o poveste veche, Colin. Tatăl tău ştia foarte multe despre insula asta. Secrete pe care toată lumea încearcă să le afle de ani buni, ba chiar de secole. Oamenii se gândeau la tot felul de nebunii în ce-l priveşte pe tatăl tău. Toţi

credeau că le-a luat cu el în adâncul Canalului Mânecii când a murit. Aşa că, dragul meu Colin, responsabilitatea ta va fi foarte mare. E o povară îngrozitor de grea, care va cădea pe umerii tăi. Nu ştiu dacă tatăl tău a procedat bine când a ales să-ţi încredinţeze toate astea, dacă şi-a dat seama de gravitatea consecinţelor. Ştiu oameni în stare să comită fapte absolut îngrozitoare numai ca să te împiedice să îndeplineşti ultimele dorinţe ale tatălui tău, să pui mâna pe dosarul ăsta.

Ştiam. Dar oamenii ăia nu reuşiseră!

Cel puţin deocamdată...

Tremuram. Abia din momentul acela, când primeam dosarul, tata şi cu mine urma să fim cu adevărat în pericol. Când trebuia să dau în vileag ce era înăuntru, să pedepsesc adevăraţii vinovaţi, asasinii mamei mele, cei care mă lipsiseră în toţi anii ăia de prezenţa tatei.

Notarul a luat în sfârşit mâna de pe dosarul bej şi-a continuat.

— Dar nu mai avem timp de filosofat. Şi nici tu nu mai ai de ales. Iată, rolul meu se opreşte aici. Acum e rândul tău să joci!

A împins ferm dosarul spre mine.

L-am privit. Totul părea ordonat. Hârtiile nici măcar nu erau îngălbenite. De parcă fusese alcătuit cu o zi înainte. Avea dreptate, era rândul meu.

Să joc cu prudenţă.

Am apucat dosarul cu o mână sigură.

— Vă mulţumesc. Vă mulţumesc pentru tot.

Am schiţat un gest cum c-aş vrea să plec, cât se poate de firesc.

Însă domnul Bardon a sărit de pe scaun.

A sărit literalmente cu o uşurinţă surprinzătoare, de parcă ghicise ce-aveam de gând, de parcă se aştepta la asta.

S-a proţăpit în picioare după birou, dominându-mă cu statura lui masivă.

— Nu, Colin. Nu poţi pleca aşa. Dosarul ăsta e o bombă cu ceas, nu-ţi dai seama? Tatăl tău avea perfectă dreptate. Îl deschizi aici. Îl citeşti. Chiar dacă durează ore întregi. Şi pe urmă, când afli ce e înăuntru, faci ce crezi de cuviinţă. Mai exact suni pe cine vrei tu. Eu unul te-aş sfătui cu insistenţă să suni direct la poliţie.

Notarul venise acum mai aproape de mine, blocându-mi calea ca să nu pot ieşi.

Avea pe puţin o sută douăzeci de kile.

Trebuia să vin cu un plan, şi rapid.

42. Furnicile carnivore

Sâmbătă, 19 august 2000, ora 09.38,
tabăra din peninsula sălbatică, insula Mornesey

În tabără, vestea dispariţiei mele a picat ca o bombă.

Am auzit mai târziu câteva versiuni ale celor întâmplate la câteva minute, la câteva ore după plecarea mea.

Cea a părintelui Duval, a lui Yoyo, a lui Stéphanie, desigur.

Şi, mai ales, cele ale lui Armand şi Madi.

Teoria lor. Propriul lor adevăr.

Tot ce s-a întâmplat în lipsa mea. Fără voinţa mea.

•

Pe părintele Duval îl cuprinsese o furie de nedescris. Yoyo nu ştia cum să se scoată, iar Stéphanie, cu trupul bășicat de urzici, nu îndrăznea să se plângă. Părintele Duval a sunat imediat la poliţie. Toate activităţile din tabără au fost amânate: înotat, navigat, ieşiri de unii singuri.

Nu îndrăznea nimeni să protesteze. Cel puţin nu în faţa adulţilor.

Yoyo îi privea cu circumspecţie pe Madi şi pe Armand, de parcă ar fi ghicit că-mi sunt complici. Dar nu îndrăznea să spună nimic, ca nu cumva s-o comită din nou.

În tabără domnea o atmosferă ciudată.

De parcă aş fi murit deja.

•

Armand a fost cel care-a luat taurul de coarne. A dus-o pe Madi discret în fundul curţii, lângă pomi, şi-a început s-o descoasă.

— Doar n-o să stăm aici ca tâmpiţii, nu?

— Cum adică? a făcut Madi.

— Ce morţii mă-sii, m-apucă dracii dacă stau aici şi nu fac nimic, aşteptând să vină poliţiştii. Şi, în plus, o să ne ia pe toţi la întrebări. E de căcat!

— Aşa, şi ce propui?

— Să ne cărăm!

— Ce? a întrebat Madi de parcă nu înţelesese.

— Să ne cărăm! Să facem ceva!

Madi s-a uitat la Armand cu alţi ochi.

— Glumeşti?

— Dacă nu facem ceva înainte să vină poliţia, dup-aia o să fim legaţi de mâini şi de picioare. O s-asistăm la povestea asta de pe margine ca fraierii. În tabăra asta în care crăpi de plictiseală.

— Tu chiar ai coaie să fugi?

— Şi ce riscăm, mă rog? Nimic! Doar le-o luăm puţin înainte poliţiştilor.

— Tocmai...

Armand a băgat de seamă că lui Madi nu prea-i plăcea treaba cu poliţiştii.

— Îţi ţâţâie curu', Mad Girl?

— Nu... Doar că mă-ntreb ce dracu' o să facem pe insulă.

— Săpături! O să-i dăm o mână de ajutor lui Colin. O să acţionăm din umbră. Ca un fel de soldaţi în rezervă. Şi apoi putem să ne facem contraancheta noastră. Tot ce ne-a povestit Colin pare să se lege un pic prea perfect... E dubios!

— O să ne prindă poliţia! a protestat Madi.

— Ni se rupe, suntem minori! În afară de faptul c-o să ne frece ridichea, ce altceva crezi c-o să păţim? Aşa. Deci vii cu mine, sau mă duc singur?

Madi n-a stat pe gânduri. S-a apropiat de Armand ca să-i dea de înţeles că e cu un cap mai înaltă decât el.

— Mai bine mor decât să te las să te duci singur!

*

Părintele Duval, Yoyo şi Stéphanie se aşteptau la orice, mai puţin să dispară alţi doi adolescenţi din tabără. Armand şi Madi au profitat de momentul în care vorbeau cu poliţia la telefon şi au fugit.

— Încotro? a întrebat Madi când au ajuns pe drumul de pământ, la cincizeci de metri de tabără.

— Spre Crique-aux-Mauves. Acolo s-a petrecut totul, nu?

— Dacă zici tu...

— Da, zic eu. O simt!

•

După douăzeci de minute, cum mergeau pe poteca ce ducea spre Crique-aux-Mauves, Armand i-a făcut lui Madi semn să se oprească.

— Trebuie să găsim locul crimei, a făcut el.

— Groapa în care tatăl lui Colin i-a făcut creierul terci lui Valerino?

— Îhm. Colin a zis că e la un sfert de oră de golf. Cred că suntem pe-aproape.

Madi a observat că Armand căuta cu atenţie urme de sânge.

— Nimic, a mârâit Armand. Nicio urmă. De zici că ne-a dus cu preşul. Oricum, nu m-ar mira să fi inventat toate poveştile astea de căcat. Nu-l cunoaştem cu adevărat pe băiatul ăsta. Dacă e vreun scrântit?

— Tu eşti ăla scrântit, a zis adolescenta. Sunt sigură că eşti un sadic. Când te văd cum adulmeci urmele de sânge. Dacă nu erai aşa sfrijit, sunt convinsă c-ai fi încercat să mă violezi.

Armand nu i-a răspuns. Căuta în continuare. Dintr-odată, a strigat încântat:

— Ce nebunie! Colin nu spunea prostii. Aici e!

Armand i-a arătat lui Madi urme de sânge pe o piatră cam cât o minge de fotbal, la trei metri dedesubt, în şanţ. Adolescenta s-a uitat o clipă la ea, neimpresionată.

— Super, a comentat ea. Sânge pe o piatră. Acum putem să ne întoarcem. Probabil că tăticul Remy a îngropat cadavrul pe undeva pe-acolo. Vrei să te duci să sapi cu mâinile în nisip şi să-l dezgropi înainte să vină copiii din camping?

— Nu, mersi...

— Atunci, ia zi, Navarro, acum ce facem?

Armand se uita fascinat la pata de sânge.

— Colin spunea adevărul, a recunoscut el. Taică-su chiar i-a făcut felul lui Valerino!

— Nu-l credeai?

— Nu. Sunt mai sceptic de felul meu. Dar, na, trebuie să recunosc... Hai s-o ştergem.

Madi a mai aruncat un ochi la pata de sânge. Surprinsă, s-a întors brusc spre Armand. Şi în momentul acela i-a pus întrebarea cea mai absurdă, şi totuşi cea mai importantă din viaţa ei.

— Ia zi, Navarro, furnicile sunt carnivore?

Armand s-a uitat la ea fără să înţeleagă.

— De unde-ai mai scos-o şi pe-asta?

— Hai, răspunde. Sunt carnivore furnicile?

43. Capcana de şoareci

Sâmbătă, 19 august 2000, ora 10.06,
biroul notarului Bardon, rue des Pivoines, insula Mornesey

N-aveam scăpare.

Am rămas ca prostul cu dosarul tatei în mână. Încercam să mă gândesc repede la ceva, să pun la cale un plan. Notarul s-a mai mişcat puţin şi stătea pregătit în spatele meu, punându-şi cele o sută douăzeci de kile între uşă şi mine.

Ce era de făcut?

Părea de neclintit. Era imposibil să ies fără voia lui.

Şi, pe urmă, nu era oare mai simplu să fac cum îmi zisese? Era destul să deschid dosarul, să-l frunzăresc rapid, zece minute, douăzeci, pe urmă să-l închid şi să-i zic c-am luat o decizie: că nu vreau să anunţ pe nimeni, nici poliţia, nici pe altcineva. Respectam înţelegerea. Ar fi trebuit să mă lase să plec.

Era cea mai bună soluţie.

Am început să dezleg dosarul, panglica maronie cu care era prins. Trebuia să trag numai de nod acum.

Îmi era totuşi imposibil să continui. Tata fusese ferm în privinţa asta. Şi nu în urmă cu zece ani, ci cu câteva minute.

Mai ales să nu deschid dosarul! Până şi Bardon zisese: dosarul ăla era o bombă cu ceas.

Tata trăia, voia să mă protejeze.

Şi putea s-o facă.

Aveam să-i ies din cuvânt? Să-l dezamăgesc de la prima misiune? Care era destul de clară: să ies cu dosarul fără să-l deschid.

Cum mă gândeam aşa, am văzut că Bardon se îndrepta spre uşă.

— Ai tot timpul din lume, Colin, a făcut el liniştit.

Cine era tipul ăsta? Care era jocul? Să fi fost şi el complice?

Am continuat să-mi înşir în cap, iar şi iar, argumentele. Nu trebuia să deschid dosarul. Nu trebuia să-i ies tatei din cuvânt. Să-mi duc misiunea la capăt.

Da, dar n-aveam de ales. Dacă nu citeam dosarul în faţa notarului, nu puteam să ies. Tata mă aştepta afară.

Eram ca-ntr-o capcană.

Strângeam cu atâta forţă dosarul în mâini, încât aveam impresia că mi se-afundă degetele în carton.

Să-l deschid?

Trebuia să-l deschid!

Asta era singura soluţie... În adâncul inimii, mă rodea curiozitatea. Oare ce conţinea? De ce n-aş fi avut puterea să fac faţă lucrurilor care erau acolo? Până la urmă, asta îşi dorise tata cu zece ani în urmă.

M-am mai uitat o dată la panglica maronie care-l ţinea închis. Totul era acolo, în mâinile mele, sub cartonul ăla. Am ridicat din umeri şi-am aruncat un ochi spre notar. Şi el îmi pândea reacţia. Era la mai puţin de un metru de uşă.

Mi-a luat o fracţiune de secundă să-mi dau seama ce avea de gând să facă. Am zărit o cheie în uşa închisă a biroului. Avea de gând să mă închidă cu el acolo, să scoată cheia şi s-o bage în buzunar.

Să-mi taie orice posibilitate de-a ieşi. Probabil că-mi analizase ezitările.

Aşa că m-am lăsat ghidat de intuiţie. Un fel de instinct de supravieţuire pe care pân-atunci nu-l folosisem niciodată.

Totul a durat mai puţin de cinci secunde.

Am evaluat în câteva clipe situaţia, de ce forţă dispuneam şi de ce unelte. Şi nimic nu era în favoarea mea. Pe de o parte, o piedică de nedepăşit, volumul notarului. Pe de alta, eu, fragil şi aşezat pe scaunul cu roţi.

Scaunul cu roţi!

Singura mea unealtă!

Am ridicat repede picioarele şi le-am pus pe marginea biroului. M-am redresat, apropiind scaunul la vreo patruzeci de centimetri de birou.

•

În spatele meu, notarul s-a prins prea târziu.

Am întins picioarele cu toată forţa, împingându-mă în birou. Am fost propulsat în spate cu o viteză ce mi s-a părut uimitoare, în orb.

N-am avut ţintă, dar era greu să-l ratezi pe notar. Serge Bardon a fost lovit din plin de scaunul îngreunat de mine acum, care l-a nimerit în genunchi şi în vintre.

Nu se aştepta la asta.

Şocat, a început să urle.

— Nenorocitule!

Am sărit din scaun, fără să-i dau atenţie, şi-am deschis uşa. Am luat-o la fugă pe hol. Mi-am amintit de telecomanda pe care o folosise când intraserăm.

Toate încuietorile erau automate.

Îi făcusem praf genunchii degeaba. Fără un cod sau o cheie, pe care numai Bardon le avea, mi-era imposibil să ies. În spatele meu, am auzit un strigăt sfâşietor.

— Colin! De ce? De ce faci asta?

Nu-l ascultam. Am încercat totuşi să deschid uşa de la intrare. Ca prin miracol, s-a deschis.

Probabil că închiderea electronică funcţiona într-un singur sens, ca nimeni să nu poată intra. Tata era în continuare în faţă. Motorul Fordului a pornit.

Am ţipat.

— Repede! Repede!

Fără să mai pierd timpul strecurându-mă pe lângă zid ca să urc lângă el, am deschis portiera din spate şi-am sărit în maşină. Tata a demarat în trombă. S-a întors spre mine.

Se echipase cu ochelarii de soare şi şapca ce-i garantau anonimatul pe insulă.

— L-ai luat? a făcut el îngrijorat.

— Da!

— L-ai deschis?

— Nu.

Zâmbetul larg al tatei mi-a dat o forţă incredibilă.

— Şi domnul Bardon te-a lăsat să ieşi? a întrebat el, nevenindu-i să creadă.

— N-a avut de ales.

•

Eliberat, mândru, fericit, i-am povestit ce mi se părea victoria mea. Tata conducea prin Saint-Argan pe străduţe, ca să evite Place 20-Mai-1908, portul şi agitaţia de-acolo.

— Unde mergem? am întrebat.

— La hambar. Sus, la Crique-aux-Mauves.

Hambarul beţivului?

Era ultimul loc la care mă aşteptam.

44. Înviere

Sâmbătă, 19 august 2000, ora 10.09,
drumul spre Crique-aux-Mauves, insula Mornesey

Armand se întreba ce vrea Madi să zică cu asta.

— Care era întrebarea, Mad Girl? Dacă furnicile sunt sau nu carnivore?

— Da, a zis Madi.

Armand a oftat şi a răspuns fără să încerce să înţeleagă.

— Nu, nu cred. Mă rog, cel puţin nu astea de la noi.

Adolescenta i-a arătat ceva la câţiva metri de ei.

— Uite! Ori furnicile de pe insula asta sunt o specie rară, nişte furnici vampiri ce sug sânge... Ori ce e pe piatra aia nu e sânge!

Armand s-a uitat, la rândul lui, cu atenţie spre piatra însângerată. Chiar era o colonie de furnici adunată în jurul urmelor de sânge. Înainte să apuce să zică ceva, fata a sărit în şanţ. A dat cu degetul peste piatră, a stat un pic să se uite la textura substanţei de pe buricul arătătorului şi pe urmă l-a supt. Armand n-a putut să se abţină să se scuture de greaţă.

— E dulce! a strigat Madi. E o chestie dulce, destul de scârboasă... Dar sânge nu e!

— Eşti sigură? Ai mai gustat sânge pân-acum?

Madi a ridicat din umeri.

— Vrei să-ncerci?

Armand a tuşit. Şi-a scos din reflex ochelarii şi şi-a pus mâna la ochi.

— Căcat! Ce dracu' o mai fi şi povestea asta?

Madi a urcat sprintenă înapoi pe potecă.

— Aveai dreptate, Navarro. Ori lui Valerino îi curge jeleu prin vene... ori e la fel de mort ca noi.

Armand umbla pe drum de colo până colo, în cerc.

— Stai, stai. Nu te grăbi aşa. Tre' să ne gândim.

— N-o fi mort? s-a întrebat Madi. Poate le-a jucat o festă lui Colin şi tatălui său. S-a prefăcut că e mort. Totuşi, nu ţine. Cum ar fi reuşit să facă asta?

— Stai...

— Ce?

— Mă gândesc. Trebuie să existe o explicaţie raţională.

— Bine. Gândeşte-te. Şi ce facem în timpul ăsta?

— Păi...

— Poţi să-ţi pui rotiţele în mişcare cât faci altceva?

— Păi...

— Deci?

Armand găsise răspunsul.

— Ne continuăm contraancheta. Mergem la Crique-aux-Mauves şi la hambarul marinarului alcoolic, sperietoarea lui Colin.

— Bine, Navarro. Dar bagă la cap, ca să nu sfârşim şi noi ca nişte zombi, n-o să ne ducem acolo ca turiştii, pe drum şi fluierând *Marseilleza.*

— Ai dreptate, a glumit Armand. Avantajul în Mornesey e că, atunci când mori, nu e niciodată pentru prea mult timp.

•

Cei doi adolescenţi au ieşit de pe drum şi s-au afundat în ierburile înalte din landă. După câteva minute, au zărit iţindu-se printre tufe acoperişul hambarului de deasupra golfului. Au mai înaintat, dar au rămas pitiţi pe duci. La mai puţin de cincizeci de metri de clădire, Madi a ridicat uşor capul deasupra ierburilor înalte, numai pentru câteva clipe. După care s-a pitit înapoi lângă Armand.

Răsufla greu. Trupul îi tremura de parcă o frică nemaipomenită începea s-o cuprindă.

— Ia zi, ai văzut ceva? a întrebat Armand în şoaptă.

— Colin e înăuntru! a răspuns Madi şi mai în şoaptă. E în hambar. E şi dubiţa lu' taică-su parcată în faţă.

— Eşti sigură că-i a lui? a întrebat Armand suspicios.

— Nu... Dar e un Ford Tranzit Connect alb. Ce, acum ai început să crezi în coincidenţe?

— Bine, miss. Vrei să aruncăm o privire?

Armand a început să înainteze prin iarbă. Madi l-a prins de mânecă, aproape ridicându-l.

— Mai e ceva. Suntem în căcat, Armand!

Madi s-a luat cu mâinile de cap, părând panicată. Nerăbdător să afle mai multe, Armand a dat să se ridice. Madi l-a pus brutal la pământ.

— Nu face pe nebunul!

— Ce?

— E acolo!

— Cine?

— Valerino!

Şocat, Armand s-a agăţat de o ultimă speranţă.

— Vrei să zici cadavrul lui?

— Nu tocmai, nu... Cât se poate de viu... Şi are şi-un pistol!

45. Oedip Express

Sâmbătă, 19 august 2000, ora 10.27,
hambarul de la Crique-aux-Mauves, insula Mornesey

Mă lua ameţeala.

În hambar era o duhoare cumplită, un amestec de alcool, fum rânced de ţigară şi mâncare stricată.

— Suntem în siguranţă aici, mi-a zis tata pe un ton încrezător. Lebertois se întoarce abia peste câteva zile.

M-am prins că Lebertois trebuie să fi fost marinarul beţiv. N-am pus întrebări. Nu voiam să ştiu mai multe. Nu acum. În hambar domnea aceeaşi dezordine ca în ziua dinainte. Ciudat, numai televizorul dispăruse.

Straniu...

Stive întregi de cartoane şi ziare vechi ocupau cel puţin un sfert din încăpere.

— Îşi face provizii pentru iarnă, a spus tata în glumă.

M-am uitat cu silă la hambar. Duhoarea îmi întorcea stomacul pe dos.

— N-o să rămânem prea mult timp aici, Colin, m-a liniştit tata. Dar n-ar fi foarte prudent să ne plimbăm aşa, ziua-n amiaza mare. Trebuie să punem planul la punct. Să ştii că te-ai descurcat de minune! Stai jos.

Am scuturat un scaun ca să-l curăţ de ce mi se păreau a fi nişte firimituri de pâine şi m-am aşezat.

— Mulţumesc, am zis.

— Nu, nu, pentru tine ai făcut asta. Era important să nu deschizi dosarul. Poţi să mi-l dai acum.

De când fugisem de la notar, ţinusem strâns la piept dosarul, cât tata condusese maşina. S-a apropiat şi i l-am întins.

Eram oare uşurat?

Nu, straniu, mă simţeam mai degrabă dezamăgit şi frustrat.

— Mulţumesc, a făcut tata, luând dosarul de carton. Gata, ai scăpat de lanţuri.

S-a aşezat şi el pe un scaun nu cine ştie ce curat, aproape în partea opusă a încăperii, punând cumva intenţionat o distanţă între noi. A tras de panglica maronie şi a deschis dosarul. A început să-l frunzărească. Erau cel puţin treizeci de pagini. Nu vedeam nimic, dar nu îndrăzneam să mă mişc de pe scaun.

Tata m-a privit mirat, cu o severitate în privire pe care n-o mai văzusem la el.

— N-ai scos nimic de-aici, nu-i aşa, Colin?

— Nici nu l-am deschis, tată. S-a întâmplat ceva?

— Nu. Nu...

Dar era clar că ceva se întâmplase.

Gesturile lui au devenit mai bruşte, de parcă o furie reţinută până atunci începea să iasă la iveală. Mi-a aruncat o privire mai blândă.

— Ţi-e sete, Colin?

Am dat din cap că nu.

— Foame?

— Nici atât.

Mi-era greaţă.

Hambarul ăla mă făcea să mă gândesc la o groapă de gunoi. Pe pereţii plini de crăpături fojgăiau tot felul de insecte. Tata încerca să pară calm, dar îl trădau degetele.

— Avem puţin timp la dispoziţie, Colin.

— Înainte de ce?

— Înainte de... Te-ai gândit la ce ţi-am spus aseară?

Îmi spusese o grămadă de lucruri. Nu-mi dădeam seama la ce se referă exact.

— Ultimele cuvinte pe care ţi le-am spus. Îţi aminteşti de Nebunia Mazarin? Secretul ăsta pe care numai tu-l cunoşti. Te-ai gândit la asta?

— Da, un pic, am răspuns eu automat.

De fapt, nu mă gândisem prea mult. Nebunia Mazarin? Secretul pe care numai eu îl cunoşteam. Nu-mi venea în minte decât scena aceea cu masa. Mâna tatei întinsă spre mine. Ţipetele alea.

— Aşa, şi? a întrebat tata ridicând puţin tonul.

Mirosul de gunoi era insuportabil. Paharele murdare, pe jumătate pline, erau puse unele peste altele pe o lădiţă.

De vin.

Tot ce-mi venea în minte era mâna tatei care-mi întindea paharul ăla cu vin. Era ciudat. Nu prea îi dai vin unui copil de şase ani.

— Deci? a insistat tata.

Tonul lui era aproape arţăgos.

Trebuia să-i povestesc singurul lucru pe care mi-l aminteam? Masa aia? Ţipetele? *Şi mâna lui pe sub fustă?* De ce mă lua la întrebări? Nu-şi mai amintea? Era absurd, doar el îmi spusese lucrurile alea.

— Îmi amintesc de o masă, am început eu.

Tata s-a aplecat spre mine. A dat la o parte cutiile de conservă de pe altă lădiţă de lemn, a pus-o lângă mine şi s-a aşezat.

— Ultima masă, a făcut el zâmbind ironic. Cina cea de Taină! Iisus, apostolii şi Iudele... Ultima masă. Cea la care a explodat totul. Ţi-era foarte frică, Colin. Ne certaserăm la cuţite. Ne aruncaserăm unii altora toată ura adunată-n noi, tot ce-aveam pe suflet de atâţia ani. Tu aproape că te ascunseseşi sub masă. N-ar fi trebuit să fii acolo. Era stupid. Ar fi trebuit să te protejăm.

•

Îşi amintea şi el. Normal.

Trebuia să caut altă amintire, ceva mai precis. Am încercat să-mi golesc mintea.

— Şi, în afară de masă, ce-ţi mai aminteşti?

Părea din ce în ce mai agitat. I-am zis-o fără să mă gândesc prea mult, ceea ce m-a mirat şi pe mine.

— Mi-amintesc mâna ta, cum îmi întinde un pahar cu vin. E singura chestie.

Cum stătea jos, tata a dat cu şutul într-o sticlă goală de pe podeaua jegoasă, care s-a rostogolit. A rămas pe gânduri. Simţeam că nu e-n apele lui. Trebuia să ştiu şi eu ce îl frământă.

Nu mai conta. Aşa că am început.

— Mi-amintesc iar mâna ta. Mâna ta pe sub fusta fetei ăleia. Jessica.

Credeam că o să-i sară ţandăra sau c-o să mă plesnească. Toată povestea asta cu Nebunia Mazarin părea să-l scoată din minţi. Dimpotrivă, remarca mea a părut să-l calmeze. Atunci a rostit cuvintele alea îngrozitoare, cu o nespusă blândeţe.

— De asta îmi amintesc şi eu, Colin. De căldura pielii ei. Jessica era un înger. E cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Dar trebuie să fii bărbat ca să înţelegi lucrurile astea, Colin... Îţi doresc să le înţelegi şi tu cândva.

Nu!

Nu voiam să înţeleg.

Deci cu o zi înainte mă minţise când îmi jurase că între el şi Jessica aia nu se întâmplase nimic.

O fi fost el tata omul ăsta extraordinar, pasionat şi hotărât. Savantul ăsta admirat de toată lumea, tipul ăsta de treabă.

Dar o înşela pe mama!

Mă uitam la el. Piciorul drept făcea cercuri nervoase în praful de pe jos. Mâna îi tremura uşor şi... pentru prima dată, mi-am dat seama că nu mai

avea pe deget verigheta, verigheta aia pe care o purta mereu în amintirile mele.

Era ultima dovadă de care aveam nevoie!

Da, o părăsise pe mama, mă abandonase şi dispăruse...

Cu fata aia.

Pentru fata aia!

Ne trădase. Mama murise pentru el. Îmi venea să mă ridic, să sparg totul în încăperea aia sordidă, să izbesc de pereţi şi de mobilele alea paradite toate sticlele goale de vin şi să le fac ţăndări.

Mă uitam la el cu capu-n jos. Tata rămăsese de un calm bizar. Mi-a zâmbit fără urmă de stânjeneală.

Oare era o chestie banală? Atât de derizorie toată povestea asta cu adulterul, cu dragostea care se termină prost, prin comparaţie cu crimele, complotul de pe insulă, ameninţările, comoara.

Cu siguranţă...

Cu siguranţă era crâncen de banal. Cu siguranţă existau o grămadă de oameni, altfel respectabili, care-şi înşelau soţiile. Sau soţii. În fiecare zi, mii de familii se destrămau din cauza asta.

Nu şi părinţii mei!

Filmul de aventură cu scenariu perfect, al cărui protagonist eram se ducea pe apa sâmbetei. Tata nu era aşadar omul ăla perfect?

Normal că nu!

M-am uitat din nou la hambar! Privirea mi-a căzut pe un coş cu fructe stricate de pe masă. Colonii întregi de insecte se îndreptau în şir către cele două mere şi un ciorchine de strugure mucegăite. Furnicile mişunau una după alta pe picioarele mesei. Apoi se răspândeau pe tăblie. Aş fi vrut să nu mă mai gândesc la nimic, la nimic altceva decât la mişcarea aia mecanică a insectelor.

Un zgomot de sticlă, lovită de tata cu piciorul, m-a trezit la realitate.

Mi se părea că suferisem o maturizare rapidă, că recuperam în câteva ore ce fiii trăiesc alături de taţii lor în zece ani.

Toate etapele complexului lui Oedip.

De la venerare la acceptarea faptului că un tată e la fel ca toţi ceilalţi. Imperfect. Supus greşelii.

Oedip Express.

Mă maturizasem.

Da, trebuia să fii bărbat ca să pricepi lucrurile astea.

Tata s-a uitat la ceas. Era din nou agitat.

— Colin, trebuie să te concentrezi. Nu avem prea mult răgaz. Suntem în criză de timp. Ei s-au organizat, sunt mulţi şi n-o să dureze mult până o să ne

găsească. Suntem singuri pe insula asta. Singuri împotriva tuturor. Trebuie să-ţi aminteşti, Colin. Înainte să ne găsească.

•

În mine creştea un nou val de furie:
Ce? Ce să-mi amintesc?

46. Ultimul martor

Sâmbătă, 19 august 2000, ora 10.57,
chemin du col de Claire, Nisa

Simon aştepta cu maşina parcată pe străduţa chemin du col de Claire de mai bine de-o oră. Nu avea motive să se plângă, pentru că locul îi oferea o vedere nemaipomenită la golf. În Baie des Anges, du-te-vino-ul iahturilor, unul mai luxos decât celălalt, îţi lua ochii. Se afla cu siguranţă în cartierul cel mai select din Nisa, pe dealul ce domina oraşul vechi, Promenade des Anglais şi portul de agrement.

Vila lui Gabriel Borderie era la fel ca toate celelalte: imensă, albă, impunătoare. Ca să ajungi la ea, trebuia să parcurgi o alee cu palmieri, iar în grădină se zărea o piscină mare. Un gazon proaspăt tuns, ronduri impecabile de flori: probabil Borderie îi dădea o avere unui grădinar profesionist.

Ora unsprezece.

Dacă secretara nu se înşelase, Gabriel Borderie trebuia să apară dintr-o clipă într-alta.

Ar fi făcut bine să nu întârzie.

Simon se gândea că, la cum stătea el acolo în Twingo de peste o oră, nu mai era mult până când vreun vecin avea să sune la poliţie. Colegii lui, şi-a zis el zâmbind...

Pe lângă el a trecut un Renault Espace, se pare o cursă specială de la aeroport. Din el a coborât un tip la vreo patruzeci de ani. Simon a fost surprins de înfăţişarea lui. Se aştepta să vadă un director de companie sobru, la costum. Gabriel Borderie era îmbrăcat lejer, aproape neglijent. O cămaşă înflorată şi cam şifonată, nişte pantaloni largi, destul de murdari şi sandale de piele. Plus o coadă şi o barbă nerasă de trei zile. Un hoinar, s-a gândit Simon. Nu tocmai genul de director general, ci un hoinar.

•

Simon a ieşit din Twingo şi a alergat câţiva metri ca să-l prindă din urmă pe Gabriel Borderie, care tocmai îşi lua valiza din mâna şoferului.

— Domnul Borderie? Aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră câteva clipe.

Gabriel Borderie i-a aruncat o privire nu la fel de relaxată ca hainele de pe el.

— Îmi pare rău, dar nu vă cunosc. Am zburat aproape toată noaptea. Acum opt ore eram în Bamako. Aşa că v-aş ruga să vă programaţi o întâlnire direct la sediul firmei, în Saint-André-de-la-Roche.

Simon n-a stat deloc pe gânduri.

— Nici eu n-am dormit toată noaptea. Am condus aproape o mie cinci sute de kilometri în cinşpe ore ca să dau de dumneavoastră.

Fără să-l mai asculte, Gabriel Borderie se îndrepta deja spre aleea mărginită de palmieri cu valiza în mână.

— Vin din Mornesey, a zis Simon.

A rostit cuvântul magic.

Borderie s-a întors imediat. Simon a turuit dintr-o suflare:

— Vin de pe insula Mornesey ca să dau de dumneavoastră, ca să vă pun câteva întrebări despre Jean Remy, despre dispariţia lui, despre terenul de la abaţie pe care-l administraţi şi despre fiul lui, Colin, care de azi este proprietarul.

Gabriel Borderie şi-a dus mâna la frunte, fără să priceapă ce i se spunea.

— A păţit ceva Colin? a întrebat el îngrijorat.

— Nu ştiu. Sper că nu.

— Sunteţi de la poliţie.

— De pe-acolo.

Gabriel Borderie a zâmbit larg.

— Beţi o cafea? Cred c-o s-avem nevoie amândoi.

— Cu plăcere.

•

Simon a intrat în vilă. Nu văzuse în viaţa lui ceva mai luminos. Artă contemporană, pardoseală albă, strălucitoare, mobilier high-tech... Şi, evident, veranda cu piscină, iar lângă piscină, o terasă imensă, orientată spre sud. S-au aşezat în fotoliile de ratan, pe terasa însorită ce dădea spre Mediterană. Gabriel Borderie s-a dus până la bucătărie să pornească espressorul şi s-a întors la musafirul lui.

— Am bătut şi eu drumul ăsta, de la Mornesey, a făcut Borderie. De la Canalul Mânecii la Marea Mediterană... Dar insula Mornesey are un farmec aparte. E mai puţin însorită, ce-i drept, dar compensează prin mister.

— Şi la Bamako ce aţi făcut? a întrebat Simon de dragul conversaţiei.

— Am negociat extinderea campusului universitar. Colina Ştiinţei, cum îi zic ei. Pe malul drept al Nigerului. În Mali a crescut fulminant numărul de studenţi. Şi încep să se gândească c-ar fi necesar să-i primească în condiţii decente. Am negociat preţul. Câteva miliarde de franci CFA. Sunt cel mai scump de pe piaţă!

A izbucnit în râs când a surprins privirea mirată a lui Simon.

— Cel mai scump! Cu siguranţă aţi auzit vorbindu-se de arhitecţi cu practici echitabile. Nu? Angajez arhitecţi malieni, constructori malieni, muncitori malieni. Cu toţii majori, plătiţi decent, cu asigurare medicală pe perioada desfăşurării lucrărilor. Şi folosesc materii prime din Mali. Însă, odată terminate, toate clădirile vor respecta normele ecologice internaţionale. Normele ISO et cetera. Ştiţi la ce mă refer?

— Şi ei sunt cei care vă caută? s-a mirat Simon. Chiar dacă sunteţi cel mai scump?

— Normal. Sunt asaltat de cereri din statele aşa-numite în curs de dezvoltare. Unele mă caută din convingeri civice, altele, pentru imagine şi toate mai ales pentru că, lucrând cu mine, primesc subvenţii de la Banca Mondială, de la Programul Naţiunilor Unite pentru Dezvoltare, de la Fondul Monetar Internaţional, de la Uniunea Europeană. Dezvoltare durabilă şi bună guvernare. Cele două surse de hrană ale Eco-Stone!

Simon nu s-a putut abţine să se uite la palatul acestui director general excentric.

— Am fost primul! a continuat Gabriel Borderie, care prinsese chef de vorbă. Primul care s-a apucat să facă urbanism ecologic. Acum douăzeci de ani. La început nu mă lua nimeni în serios. A fost nasol. Prima mea firmă, Eurobuild, s-a dus pe apa sâmbetei...

— Mai ales după povestea de pe insula Mornesey, a strecurat Simon.

— Da. Sigur. Îi sunt foarte recunoscător lui Jean Remy la faza asta. Dacă n-ar fi luat răspunderea asupra lui, acum aş fi fost închis între patru pereţi nu la fel de albi ca ăştia.

A izbucnit din nou în râs. S-a dus la bucătărie să ia cafelele, fără să se oprească din vorbit în timpul ăsta.

— După scandalul cu Eurobuild, am schimbat numele firmei. Eco-Stone nu suna rău deloc. Am început să mă concentrez din nou la piaţa internaţională, având în vedere ce reclamă îmi făcusem în Franţa. Am picat la momentul potrivit. Am creat un fel de reţea internaţională de arhitecţi fără frontiere, cu cartă a calităţii, cod de conduită. Mi-a luat câţiva ani.

S-a întors cu cafelele.

— Trei sute de angajaţi pe şantierul din Nisa. De zece ori mai mulţi în restul lumii, aproape toţi la tropice... O reţea frumuşică de relaţii diplomatice. Acum sunt de neatins. Orice ar face mafioţii de pe Coasta de Azur sau de pe insula asta de bandiţi care e Mornesey.

Simon a tresărit la remarca asta.

— De neatins! a zis Borderie. De-asta m-a ales Jean Remy cu zece ani în urmă. Pentru că avea încredere în mine, dar mai ales fiindcă ştia că nu mă

pune în pericol. Nu stăteam pe insulă, eram departe... Şi apoi, eram deja un nume cunoscut.

Gabriel Borderie şi-a ridicat ceaşca şi-a închinat-o, uitându-se în zarea albastră.

— Nu par, i-a dat el înainte. Oamenii au impresia că sunt inofensiv. Mulţi m-au considerat un ecologist naiv. Un visător nu cine ştie ce periculos. Asta cred cel mai adesea concurenţii mei. Cu atât mai rău pentru ei. Un imperiu ca Eco-Stone nu se construieşte fără să ştii cum să te pui la adăpost, cum să te dai după jucătorii ce se avântă în jungla asta care e piaţa liberă mondială. Eco-Stone a fost construită pe convingeri solide şi cu un simţ acut al realităţii.

Şi-a scos cămaşa şi a afişat un bust bronzat, foarte lucrat, în soarele dimineţii.

— Ca s-o scurtez, a continuat el, niciuna dintre jigodiile alea din Mornesey n-a îndrăznit vreodată să vină aici de când...

S-a oprit brusc şi părea că-l vede pe Simon pentru prima dată.

— Şi dumneavoastră cine sunteţi, mai exact? Ce vrea să-nsemne că sunteţi „de pe la" poliţie?

•

Simon s-a prezentat imediat ca să poată trece la subiect.

— Am tot timpul să vă dau mai multe detalii despre asta, însă cel mai important e că Jean-Louis Valerino, cu siguranţă una dintre jigodiile pe care le-aţi cunoscut şi dumneavoastră în urmă cu zece ani pe insulă, a evadat din închisoarea Mazarin, fortăreaţa din Mornesey. Şi-a împuşcat partenerul de fugă pe la spate şi l-a îngropat în nisip. Ştirea e pe prima pagină a ziarelor de trei zile... Dar poate că n-a ajuns totuşi şi-n Mali... Am descoperit că Valerino ăsta era băgat până-n gât în scandalul cu Eurobuild. Şi cu siguranţă a şi măsluit planul cadastral al insulei.

Gabriel Borderie a făcut ochii mari. Simon s-a ridicat ca să dea impresia de gravitate.

— Şi, stranie coincidenţă, acest Valerino îşi planifică fuga chiar când Colin trebuie să devină proprietarul legal al terenului de la abaţie. Terenul ăsta pe care l-a măsluit Valerino. Terenul pe care şantierul dumneavoastră a provocat moartea a trei muncitori. Terenul despre care se zvoneşte c-ar ascunde o comoară grozavă.

— Deci aşa? a făcut Borderie netulburat.

— Exact aşa! Şi, cum eu nu înţeleg nimic din toată afacerea asta, m-am gândit că poate dumneavoastră...

Gabriel Borderie şi-a trecut mâna prin păr, strângându-şi mai bine coada prinsă cu o eşarfă.

— O să fiu sincer cu dumneavoastră, merg pe încredere. E meseria mea. Sunt douăzeci de ani de când mă bazez pe instinct. Şi rar mă înşel. Ştiţi ceva de Colin Remy?

— Nu. Nimic. Am trecut ieri pe la tutorii lui, în Cormeilles-en-Parisis. Dar nu erau acasă.

Gabriel Borderie părea îngrijorat.

— Nu-mi place cum sună asta. I-am zis mereu lui Jean c-a fost imprudent. Cu dosarul, cu testamentul, cu mărturisirea, cu dezvăluirea în faţa notarului. Era mult prea periculos pentru fiul lui. Chiar şi după zece ani. O adevărată bombă cu ceas.

— M-aţi pierdut puţin. Nu mai înţeleg.

Gabriel Borderie l-a mai măsurat odată cu privirea pe Simon.

— O să fiu sincer cu dumneavoastră până la capăt. Mâine sunt în Capul Verde. Avionul pleacă la unşpe în seara asta. N-am de ales.

A luat o telecomandă de pe o măsuţă de cafea, a îndreptat-o spre un perete alb şi a format un cod. O trapă nevăzută s-a deschis. Un fel de seif de vreo cincizeci de centimetri pătraţi.

A scos de acolo un dosar portocaliu de carton.

— Nu m-am atins de dosarul ăsta de un deceniu, a zis Borderie. Jean Remy mi l-a încredinţat, chiar înainte să moară. Chiar înainte să-l depună pe celălalt, adresat fiului său, la notarul din Mornesey.

Simon a făcut ochii cât cepele.

— Jean Remy era cel mai bun prieten al meu, a mai adăugat Borderie. Singurul pentru care puteam să bag mâna în foc. Un idealist. Un tip fără pată. Şi, ca să vă mai spun ceva, sunt ultimul care l-a văzut în viaţă.

47. După zid

Sâmbătă, 19 august 2000, ora 11.03,
hambarul de la Crique-aux-Mauves, insula Mornesey

Madi l-a apucat pe Armand de umăr şi i-a făcut semn să se ridice cu grijă. Privirile lor ţintite din iarbă s-au îndreptat spre hambar. S-au rotit puţin, cu prudenţă. În capătul câmpului, la cincizeci de metri de hambar, ascuns parţial după un zid de piatră, Jean-Louis Valerino stătea în picioare, cât se poate de viu. Acelaşi chip înspăimântător, cu trăsături ascuţite şi ochi ageri ca în fotografia din *L'Illien.* Fuma agitat. În mâna dreaptă i-au zărit o armă, un revolver.

Cei doi adolescenţi s-au pitit iarăşi cu grijă în iarbă.

— Nu mi se pare că l-ar fi halit furnicile carnivore, a făcut Madi. Ce-o căuta aici?

Armand n-a răspuns. Tremura.

— Stă la pândă, a continuat Madi. Îi aşteaptă ca să le facă felul la amândoi.

Armand părea încremenit, depăşit de situaţie.

— Trebuie să anunţăm poliţia, şi repede.

— N-avem timp de asta, a zis Madi. Suntem la trei kilometri de Saint-Argan. Colin şi taică-su sunt prinşi la-nghesuială. Numai noi îi putem ajuta.

— Şi ce-o să facem? a întrebat Armand cu îngrijorare, tremurând din ce în ce mai rău.

Fata a ridicat din nou ochii peste ierburi. Când s-a uitat la Valerino, acesta şi-a îndreptat privirea spre locul unde se ascundeau ei.

Madi s-a lăsat din nou pe ciuci.

— Rahat...

— Te-a văzut?

— Nu ştiu. Nu cred.

— Cum adică nu crezi? Tre' să ne cărăm. Tre' să ne cărăm şi să venim cu poliţia.

— Şi-a pus pistolul pe zid, a făcut Madi.

— Ce? a strigat Armand cam tare.

— Gura mică! a şuşotit Madi, împungându-l cu degetul. Şi mai termină cu tremuratul ăsta de zici că eşti epileptic. O să ne dai de gol. Vezi zidul mic de piatră de lângă ăla de care se sprijină? Nenorocitul şi-a pus pistolul pe el.

— Şi el unde e?

— Alături.

— Păi şi-atunci?

— Nu trebuie decât să ne furişăm pân-acolo şi să stăm ascunşi după zid. Dup-aia îi luăm pistolul şi-a pus-o.

Armand s-a uitat ca trăsnit la Madi.

— A pus-o? Eşti cu totul sărită de pe fix? Tu ai mai ţinut pistoale-n mână pân-acum?

— Îhm.

•

Fără să se mai întindă la vorbă, fata a început să se furişeze prin iarba înaltă ca să se apropie de clădire, rămânând în continuare ascunsă vederii după zidul de piatră.

— Eu rămân aici, a făcut Armand. Ca să-l distrag în caz că...

Madi s-a întors spre el.

— Cretinule! Dacă-l distragi, primul lucru pe care o să-l facă e să-şi ia arma. Vino cu mine!

Armand a luat-o după Madi fără tragere de inimă. După mai puţin de cincizeci de metri, s-au oprit, pitiţi în spatele zidului. Madi a dus un deget la buze, făcându-i lui Armand semn să tacă. Apoi, cu acelaşi deget, a arătat spre un punct de deasupra zidului. Armand nu vedea nimic.

Numai albastrul cerului.

A căscat ochii.

În sfârşit, înţelesese.

Un norişor de fum cenuşiu se ridica de-acolo. Fum de ţigară. Fugarul era la câţiva metri de ei, după zid. Armand se simţea pierdut. Frica îi paralizase toţi muşchii.

Madi nu l-a băgat în seamă şi şi-a văzut de drum. A ajuns la zidul de piatră şi s-a pitit. Trebuie să fi avut vreun metru douăzeci, dacă nu mai bine. Armand nu-şi putea lua ochii de la fum, de parcă aşa şi-ar fi putut da seama unde e fugarul. Ar fi trebuit să se ridice ca să-i poată zări lui Valerino măcar creştetul capului.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea.

Madi s-a ridicat cu atenţie.

A înălţat braţul şi şi-a trecut încetişor palma de-a lungul pietrelor. Ca o şopârlă, s-a gândit Armand. Dintr-odată şi-a încleştat toată mâna pe revolver. În aceeaşi clipă, a făcut un salt, s-a ridicat şi s-a proţăpit pe picioare. Ţinea arma cu mâinile împreunate şi ţintea spre partea de sus a zidului. Odată ridicată, stătea în lumină, iar Armand s-a trezit brusc în umbră. Silueta uriaşă a fetei părea ireală.

Armand s-a ridicat şi el.

•

De cealaltă parte a zidului, Jean-Louis Valerino rămăsese prostit, cu ţigara tot în colţul gurii, ridicând instinctiv mâinile. S-a uitat cu atenţie la cei doi adolescenţi, încercând să-şi dea seama cam câţi ani au şi cât de periculoşi pot fi. A reuşit să zâmbească într-un final, dezinvolt, şi-a luat ţigara din gură şi a aruncat-o pe jos.

— Mâinile sus, nenorocitule! a strigat Madi.

Valerino a rânjit, dar a ridicat mâinile. A fixat-o pe Madi cu privirea.

— Hai, fetiţă, dă-mi mie jucăria aia. Eşti prea mică...

— Gura!

Valerino s-a întors spre Armand.

— Tu pari mai întreg la cap. Zi-i lu' prietena ta să nu mai facă pe Lara Croft. O să păţească ceva până la urmă.

Madi ţintea în continuare spre Valerino, fără să clipească. Armand n-avea deloc habar ce experienţă are şi cât de hotărâtă e.

— Bine, a făcut Valerino. Oricum n-o să mă-mpuşcaţi. Aşa că lăsaţi prostiile. Dă-mi pistolul!

A întins mâna spre Madi.

— Nu-l asculta! a urlat Armand.

Valerino se apropia cu sânge rece de Madi.

— Trage! a urlat Armand.

Foarte concentrată, Madi a ridicat încet piedica şi a apăsat pe trăgaci.

Împuşcătura a răsunat în toată landa. Glonţul i-a trecut lui Valerino pe deasupra urechii. Fugarul s-a oprit brusc, convins acum de tupeul fetei.

— Dacă mai faci un pas, a urlat Madi, îţi promit că următorul glonţ o să ţi se oprească fix între ochii ăia căscaţi. Armand, du-te să vorbeşti cu Colin şi cu taică-su.

Armand n-a apucat să facă ce i s-a zis.

*

Eram adâncit în cele mai îndepărtate amintiri, când s-a auzit o împuşcătură. O clipă am crezut că s-a tras în încăpere.

Părea atât de aproape.

Tata a fugit afară. L-am urmat. Nici nu ştiu ce m-a surprins mai tare.

Să-i văd pe Madi şi pe Armand acolo?

S-o văd pe Madi ţinând un pistol în mână?

Sau să-l văd pe Valerino ăla în faţa ochilor, în picioare, cu mâinile sus, cât se poate de viu?

N-am avut timp să stau pe gânduri, nici să întreb ceva. Tata a înaintat.

— Colin, ăştia sunt prietenii tăi? a întrebat el fără să mă privească.

— Da, am bâiguit eu.

A schiţat un zâmbet. Fără să pricep mare lucru din ce s-a întâmplat, m-am simţit dintr-odată mândru de mine. Prietenii mei! Învingători. Nu greşisem când avusesem încredere în ei! Tata s-a apropiat de Madi.

— Bună treabă, domnişoară. Daţi-mi mie revolverul ăsta.

Madi l-a privit pe tata cu un aer de îndoială, care mă enerva.

— V-aţi descurcat ca o profesionistă, a subliniat tata. Dar e mai bine să preiau eu de-aici.

Madi a ezitat. M-am uitat la Valerino. Semăna cu o felină gata să atace la cel mai mic semn de ezitare. Am strigat.

— Hai odată, Madi. Dă-i tatei pistolul!

Madi s-a resemnat.

— Poftim, domnule, a făcut ea, întinzându-i arma.

M-am uitat speriat la Valerino, convins că o să profite de moment ca să facă ceva.

Nu s-a clintit. N-a schiţat nici cel mai mic gest.

Tata avea acum revolverul. M-am simţit deodată liniştit. Dar n-a durat mult.

N-a durat deloc.

În clipa următoare, totul a luat-o razna.

•

Tata s-a întors spre Valerino şi i-a zâmbit într-un fel de nu-mi venea să cred. I-a întins pistolul, rostind apăsat:

— Chiar aşa, să te facă nişte ţânci. Asta numeşti tu stat de şase?

Valerino a ridicat din umeri şi a îndreptat revolverul spre Armand şi Madi.

— Haideţi, a continuat tata. V-aţi distrat destul, copii, acum o să intrăm cu toţii în hambar.

48. Château Lauduc, 1978

Sâmbătă, 19 august 2000, ora 11.18,
chemin du col de Claire, Nisa

— Dumneavoastră sunteţi ultimul care l-a văzut în viaţă pe Jean Remy? s-a mirat Simon.

Gabriel Borderie s-a aşezat şi a pus dosarul pe măsuţa joasă, între ei.

— Da. Când aproape toată lumea îl credea dispărut. În seara aia când a fugit în larg cu barca şi s-a dat mort, l-am găzduit pe unul dintre şantierele mele, în golful Morbihan. Lăsase o scrisoare de adio pentru poliţie. Lua totul asupra lui. Voia să detensioneze situaţia, să-şi protejeze familia, pe soţia şi fiul lui. Să distragă atenţia de la un individ care dispăruse, să aştepte şi să-şi pregătească atacul. Dacă avea să găsească puterea s-o facă... Pe atunci era deja ros de gânduri morbide. Însă scrisoarea lui de adio nu era decât o cacealma. Anne, soţia lui, era foarte îngrijorată. Cei trei morţi pe care-i avea pe conştiinţă îi spulberaseră toate idealurile. Cred că Anne era singura care îi mai dădea speranţă să rămână în viaţă. Eram cu el când a aflat despre accidentul de maşină în care a murit, am încercat să-l iau cu duhul blândeţii, dar simţeam că în el se rupsese ceva ce nu mai putea fi reparat. Am stat mult de vorbă. A plecat în noaptea următoare, cu barca, la Mornesey. Ca să-i încredinţeze notarului ultimele sale dorinţe cu privire la succesiunea terenului de la abaţie şi să-i lase fiului său o scrisoare în care să-i explice situaţia, pentru când va avea vârsta potrivită să-nţeleagă. Ca să mă liniştească, mi-a zis că se întoarce pe urmă. Ştiam amândoi că nu e adevărat. S-a înecat în larg, în apele insulei. I-am găsit corpul după câteva zile.

Simon nu s-a putut abţine să intervină.

— Luând totul asupra lui, dispărând de-adevăratelea, v-a salvat! V-a dat o şansă a naibii de preţioasă! Aţi putea să începeţi cu începutul? De când eraţi prieteni?

— Bine, a făcut Borderie. S-o luăm de la capăt. Ce-aţi zice dac-am desface un vin bun? Cu toate plecările astea în străinătate, nici n-am mai apucat să intru în pivniţă. Şi, în ţările astea musulmane, nu prea găseşti nimic decent de băut.

Fără să aştepte răspunsul meu, a dispărut câteva minute şi s-a întors cu două pahare mari şi o sticlă de vin roşu.

— Château Lauduc, 1978. Să-mi spuneţi cum vi se pare. Jean Remy era şi el mare amator de vinuri. Un fin cunoscător. Asta ne-a apropiat.

— Când l-aţi întâlnit prima oară?

— Pe băncile facultăţii. Studiam istorie, secţia de patrimoniu. Eram trei derbedei. Eu, el şi Maxime Prieur, care i-a fost alături aproape până la sfârşit. Fiecare cu specialitatea lui. Jean era as, ştia tot, avea o cultură incredibilă. Născut pentru cercetare. Un om pasionat. Eu nu eram la fel de dotat, dar aveam şi eu ambiţia şi convingerile mele. M-am lăsat de facultate după un an jumate şi mi-am luat rucsacu-n spinare ca să văd lumea. Jean a continuat să mâzgălească hârţi la universitate. După câţiva ani, scormonea fără o leţcaie, cu alţi câţiva scrântiţi, printre pietrele de la nenorocita aia de abaţie din Mornesey. Eu eram băgat până la gât într-o firmă cu douăzeci de angajaţi ce-mi aducea milioane de franci.

— Şi Maxime Prieur, specialitatea lui care era?

— Fustangiu. Cu ceva talent artistic. Flecar de primă clasă. Şi un oportunist prefăcut.

— Nu prea-l aveţi la suflet.

— Nu. El, în cârdăşie cu cumnatu-su, Thierry, l-a trădat pe Jean Remy. N-o să aflăm niciodată cât de departe au ajuns, de fapt.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— N-am nici cea mai vagă idee... Probabil face pe artistul pe undeva prin Normandia sau Bretania.

Simon a rămas pe gânduri câteva clipe şi şi-a zis că, după ce se întoarce, trebuie neapărat să afle care-i treaba cu Maxime Prieur ăsta.

— Şi când v-aţi întâlnit din nou cu Jean? a întrebat el.

Gabriel Borderie a făcut o mică pauză şi a privit vinul în lumina puternică a amiezii.

— Mda. N-a fost cel mai strălucit an. Cum vi se pare?

Simon nu se pricepea la vin.

— E... bun. Dar nu prea am cu ce să-l compar.

— Sunteţi tânăr. Cu vârsta o să învăţaţi. Deci, cum vă ziceam, eram toţi trei prieteni din facultate. Jean Remy m-a căutat. Ajunseseră la sapă de lemn, falimentari. Aveau nevoie de bani.

— Şi dumneavoastră i-aţi ajutat?

Gabriel Borderie a sorbit o înghiţitură, pe care a ţinut-o în gură câteva clipe.

— Merge totuşi, după desert. Nu? Le-am dat nişte bani. Cât să se descurce. Jean Remy nu era genul care să ceară pomană. Şi nici eu nu eram vreun mecena. Devenisem om de afaceri... Jean Remy o ştia.

— Şi Eurobuild?

— Cu Eurobuild e altă poveste. Insula era un loc care atrăgea tot felul de indivizi fără scrupule, cum se găsesc, de altfel, peste tot în zonele de coastă ale lumii unde se mai poate învârti câte ceva. Cererea pentru terenuri o luase razna. Toţi voiau să cumpere. Englezii. Parizienii. Normanzii. Piaţa imobiliară creştea cu douăzeci la sută la fiecare şase luni. Nu se mai găseau terenuri construibile sau de vânzare. Rechinii se adunaseră într-o asociaţie care avea o faţadă legală, SEMITIM, şi au început să pună ochii pe terenul de la abaţie şi pe asociaţia muribundă a lui Jean Remy. I-au hăituit până i-au făcut să cedeze. Jean Remy era încolţit, trebuia să vândă. Până şi asociaţii, şleahta aia de ipocriţi, s-au unit împotriva lui. Ultima lui speranţă era ca terenul să nu fie construibil. Dacă nu se putea construi pe el, nu valora nimic. Însă, spre marea mea stupefacţie, s-a dovedit că în planul cadastral era declarat construibil. SEMITIM avea legături peste tot.

— Astăzi am dovada că Valerino îl măsluise.

Nervos, Gabriel Borderie şi-a mai turnat un pahar de vin şi i-a pus unul şi lui Simon, fără să-l mai întrebe.

— Bine-ar fi fost să fi avut dovezile astea acum zece ani!

— Nu aveaţi cum să vă daţi seama, a făcut Simon, şi nici Jean Remy, că terenul era periculos din pricina galeriilor. Deci că planul cadastral era o aberaţie şi că biroul de consultanţă nu-şi făcuse bine treaba. De ce nu aţi depus plângere, la vremea respectivă, n-aţi cerut recurs, n-aţi alertat presa?

— Totul se întâmpla foarte repede. Asociaţia Saint-Antoine a lui Jean era în pragul lichidării. SEMITIM îi încolţea. Ca să depui plângere, să ceri recurs durează luni întregi. Şi, mai ales, din clipa în care terenul a fost declarat construibil, o mare parte din asociaţii lui l-au trădat, începând cu cumnatu-su.

— Thierry Ducourret? Cel care-l are în grijă pe Colin?

— Da... Jean Remy a încercat să-i convingă că terenul nu are cum să fie construibil, se agăţa de ideea asta ca să nu-l vândă şi să-l cedeze ălora de la SEMITIM. Însă, odată ce planul cadastral a fost scos la lumină, autoritatea lui s-a dus pe apa sâmbetei. Toţi au votat pentru vânzare.

— Dar Jean Remy rămânea proprietarul, a continuat Simon, care începea, în sfârşit, să înţeleagă. El decidea şi l-a scos din pălărie pe prietenul lui Gabriel şi firma lui, Eurobuild.

— Bingo!

Gabriel Borderie a ciocnit paharul de al lui Simon. Dintr-odată, a început să-l tutuiască, dar el încă nu îndrăznea să facă la fel. Era totuşi o diferenţă mare de vârstă între ei.

— În sănătatea ta, a ciocnit Borderie. Proiectul m-a prins imediat. Nu mai era o chestie de mecenat, ci devenise o investiţie. Un proiect la care visam de

mult şi, pe deasupra, realizat împreună cu prietenul meu. Proiectul rechinilor de la SEMITIM era o monstruozitate de beton cu câteva etaje. O porcărie. Incredibil şi la vremea aia, când deja se dăduse legea litoralului. Proiectul nostru era, dimpotrivă, gândit în concordanţă cu regulile dezvoltării durabile. Nu că fac reclamă, pe tine oricum te doare undeva, şi nu eşti obligat să mă crezi, dar eram foarte aproape de ecoturism. Chiar dacă nu se putea găsi nume mai prost pentru terenul ăla, Sângeroşii trebuia să fie o chestie superşmecheră.

— Dar pe urmă a fost accidentul.

— Accident pe dracu'!

Gabriel a rămas mult timp în tăcere, privind Mediterana, pânzele albe pe marea sclipitoare, ca pentru a se linişti.

— Sunt peste douăzeci de ani de când am firma şi n-am avut niciodată vreun accident mortal pe şantier. Şi doar am construit în colţuri de lume de zeci de ori mai periculoase. Pe terenuri mai instabile de-atât, în regiuni unde nu dă nimeni doi bani pe cadastru. Un accident? Un atentat da! O lovitură aranjată. Terenul de sub macara n-a cedat singur. Bârnele de susţinere din tuneluri au fost tăiate. Doar le verificase Jean înainte. Ştia galeriile alea ca pe propriul buzunar.

— L-aţi crezut?

— Da!

— Vă convenea situaţia. Aveaţi conştiinţa împăcată. La fel şi el.

— Dacă zici tu...

Simon a insistat cu încăpăţânare.

— Terenul era periculos, teoretic, nici nu era construibil, iar Jean Remy o ştia. Şi dumneavoastră la fel. Aţi riscat mult, oricum. Cu sau fără sabotaj.

Borderie a oftat şi şi-a mai turnat un pahar, fără să-i mai ofere şi lui Simon.

— Şi Jean Remy s-a gândit la acelaşi lucru ca tine, cu zece ani în urmă. A trebuit să-l asigur că luasem toate măsurile de precauţie, că nici pe un teren periculos nu s-ar fi produs vreun accident, că era o mână criminală la mijloc, că doar nu eram proşti...

— Şi v-a ascultat?

— Se simţea răspunzător de cei trei morţi. Luând asupra lui toată vina, înăbuşea scandalul, îşi salva asociaţii, salva Eurobuild... şi-şi împăca şi conştiinţa. Era un om drept. Şi, cum ţi-am zis, când a murit nevastă-sa, totul a luat-o razna. Trebuie să-ţi spun că era o fată... Fusese şi ea cu noi în facultate, la secţia de patrimoniu. Dacă ai fi cunoscut-o acum nouăşpe ani... Un zâmbet şi un corp de năuceau tot amfiteatrul. Jean şi Anne se iubeau nebuneşte. Un cuplu perfect. Erau făcuţi unul pentru celălalt.

— Şi despre moartea lui Anne Remy ce părere aveţi? A fost un accident de maşină, sau o sinucidere?

— Niciuna, nici alta.

— Cum adică?

— Un accident de maşină ar fi fost o coincidenţă prea dubioasă. Ipoteza sinuciderii n-are sens decât pentru cei ce ştiau că Jean murise deja. Dar Anne ştia că Jean trăieşte, că se ascunde, că e cu mine. Vorbeau la telefon de câteva ori pe zi. Ce-ar fi îndemnat-o pe Anne să se sinucidă? Nimic! Îşi iubea soţul, aştepta să se întoarcă. Nu, accidentul lui Anne Remy e o crimă, o altă crimă.

— Dumnezeule! a murmurat Simon.

Şi-a turnat şi el al treilea pahar de vin. Gabriel Borderie a continuat.

— Povestea asta e o tragedie. O tragedie pentru care adevăraţii vinovaţi n-au plătit niciodată. N-am avut niciodată curajul să mă implic mai mult. Poate mi-a fost şi mie groază să-mi bag nasul în povestea asta.

Ca pentru a-şi alunga frica, sau numai un sentiment de vinovăţie, Gabriel Borderie s-a întins în soarele care scălda terasa, dezmorţindu-şi muşchii şi etalându-şi pectoralii impecabili şi bronzaţi.

— Şi titlul de proprietate? a mai întrebat Simon. Terenul ăla de la abaţie?

— Ştii şi de asta?

Simon a încuviinţat din cap. Borderie s-a întors la locul lui, a băut o gură de vin şi a continuat.

— Probabil te-ai întâlnit cu notarul de pe insulă. Mai trăieşte bătrânul Bardon? Unul dintre puţinii oameni de încredere de-acolo. Foarte dubios, dar de nădejde. Eu şi Jean am făcut o înţelegere. Dacă dispărea, aveam să administrez eu terenul până împlinea Colin şaişpe ani. Zece ani deja. Dumnezeule! Cum trece vremea. Trebuie să-ţi mărturisesc că-n timpul ăsta nu prea mi-a stat mintea la treaba asta. Terenul abaţiei e în paragină, cel mai probabil. Contabilul meu plăteşte în fiecare an impozitul la el. Am semnat nişte acte acum câţiva ani cu privire la un muzeu al abaţiei. Am acceptat să dau gratuit în folosinţă parcela, sau ceva de genul ăsta, cu condiţia să nu construiască nimic pe ea. Ca să fiu sincer, până acum o oră, înainte să ne întâlnim, mi se rupea fix în paişpe de terenul ăsta.

Simon se uita pe pereţi, la tablourile abstracte: forme geometrice, foarte colorate, minimaliste. Cu siguranţă costaseră o avere. Dar el se pricepea la artă modernă la fel de bine ca la vinuri.

— Te-am şocat? a întrebat Borderie. E normal, eşti tânăr. Acum, că eşti tu aici, recunosc că mi-e puţin ruşine. Dar poate c-o să uit iarăşi totul în seara asta, în Capul Verde. Zece ani sunt o nimica toată când îţi petreci viaţa pe drumuri. Şi nu te confrunţi cu ce ţi se întâmplă, uiţi ce-a fost. Când priveşti înainte tot timpul.

— Şi Colin, în toată povestea asta?

Borderie s-a uitat lung la Simon, fixându-l cu privirea.

— Chiar crezi că e-n pericol? Şi azi? După atâţia ani?

— Să fi fost evadarea lui Valerino o coincidenţă?

Borderie şi-a golit paharul şi s-a ridicat, plimbându-se pe dalele imaculate de pe terasă.

— Morţii mă-sii! Ce căcat! Doar i-am zis lui Jean că, lăsând dosarul ăsta la notar, ca să i-l dea lu' fiu-su când împlineşte vârsta la care să-nţeleagă, îi face un cadou otrăvit copilului ăstuia şi aşa nenorocit de soartă. Să-i arunci toate astea în faţă, când el nu ştie nimic. Să dezgropi totul. Să-i bagi mortu-n casă. Şi numai ca să ştie fiu-su că taică-su n-a fost un asasin, ca să fie mândru, când o-mplini şaişpe ani, de iubitul lui tată. Să fii mândru, băiatu' tatei, şi să fugi cât te ţin picioarele!

— În dosarul ăsta, Jean Remy dezvăluie cine sunt adevăraţii vinovaţi?

— Da, a zis Borderie. Şi aduce şi dovezi.

— Dumnezeule... Evadarea lui Valerino chiar are noimă acum. Să-l prindă pe Colin. Să facă orice numai să nu pună el mâna pe documente. Sper din tot sufletul să fie în vacanţă cu unchiul şi mătuşa lui în Antile sau în Australia. Sau, oricum, cât mai departe de Mornesey.

Borderie s-a întors şi s-a uitat cu necaz la sticla goală de vin.

— Ca să nu mai zic de celălalt motiv pentru care ar putea să fie toată haita pe urmele lui. Celebra legendă cu Nebunia Mazarin. Bănuiesc c-ai auzit vorbindu-se despre asta.

Simon a dat din cap că da.

— Bineînţeles... a zâmbit Borderie. În dosar se găseşte şi un plan cu porcăria aia de comoară.

Simon a aruncat un ochi la dosarul portocaliu de pe măsuţa de cafea.

— Şi ăsta e un exemplar din dosarul depus la notarul din Mornesey?

— Nu, sunt mai degrabă completări. Jean nu era aşa de prost. Nu şi-a pus toate ouăle-n acelaşi coş. Dosarul ăsta conţine istoricul cercetărilor lui cu privire la Nebunia Mazarin. Altă bombă cu ceas.

Simon nu scăpa dosarul din ochi.

Gabriel Borderie a oftat.

— Te mănâncă undeva să ţi-o iei şi tu din cauza asta?

49. În întuneric

Sâmbătă, 19 august 2000, ora 11.26,
hambarul de la Crique-aux-Mauves, insula Mornesey

Armand, Madi şi cu mine am intrat în hambar cu pistolul lui Valerino ţintit spre noi.

Mirosul de mâncare stricată şi aerul stătut mi-au întors iar stomacul pe dos. Madi şi Armand au dat şi ei cu ochii de cloaca aia, de cutiile goale de carton, scaunele răsturnate şi insectele care fojgăiau pe pereţi.

Nu puteam scoate un cuvânt. Aş fi vrut să-i surprind privirea tatei. Să-l las să-mi vadă buimăceala, mirarea.

Care era planul?

M-ar fi liniştit şi dacă mi-ar fi făcut cu ochiul. „Nu-ţi face griji, e doar o strategie, îţi povestesc dup-aia".

Dar nu. Nimic. Tata se ferea să-mi întâlnească privirea. Pur şi simplu, nu mă băga în seamă. El şi Valerino ne-au obligat să ne aşezăm pe lădiţele jegoase din fundul hambarului şi au început să vorbească tare.

— Şi-acuma ce facem cu ei? a întrebat Valerino. Împuşcătura sigur a atras atenţia. Şi cu toată nebunia de pe insulă... Tre' să ne mişcăm repede!

Tata căzuse pe gânduri. Am întors şi eu capul, ferindu-mi privirea de Armand şi Madi. Simţeam că-i frământă întrebarea asta groaznică: „Ce e cu tatăl tău?"

Habar n-aveam. Cel puţin deocamdată. Trebuia să existe o explicaţie.

— Ai dreptate, n-avem de ales, a zis tata într-un final.

A spulberat nervos tot ce era pe masă. Fructele stricate, mere şi strugure, au zburat pe jos, împroşcând podeaua soioasă. S-a sprijinit de masă şi s-a întors, în sfârşit, spre mine.

— Colin, te mai întreb o dată. Chiar nu-ţi aminteşti nimic? Înainte de masa aia? După aceea? În timpul mesei? Nimic despre Nebunia Mazarin?

N-am scos decât un cuvânt.

— Tată.

Era o întrebare şi o rugăciune în acelaşi timp.

În cuvântul ăsta simplu mi-am pus toată speranţa adunată în cei zece ani.

Rece, fără să-mi răspundă măcar, tata se întorsese deja spre complicele lui.

— E o hartă în dosar, m-am uitat, dar nu-i de ajuns.

— Asta e, a zis Valerino. Tre' să ne cărăm.

Tata a dat să mai încerce o dată, dar până la urmă a renunţat:

— Ai dreptate. O să ne descurcăm fără el.

Acest „fără el" m-a străpuns ca un pumnal. De ce n-a avut curajul să-mi zică în faţă „O să ne descurcăm fără tine"?

Am simţit-o pe Madi mişcându-se încet. Zărise un cuţit de bucătărie pe o lădiţă, la doi metri în dreapta ei. Un banal cuţit de bucătărie, ruginit. N-am îndrăznit s-o descurajez.

— Ne lipseşte cel mai important lucru, a mârâit Valerino.

Tata a apucat dosarul bej pe care-l adusesem de la notar.

— Avem mărturiile şi dovezile. Asta-i cel mai important, nu? O să ne uităm pe hartă după ce ne mai tragem sufletul. O să găsim noi până la urmă! Oricum ăsta nu-şi aminteşte nimic.

Acest „ăsta" mi-a străpuns inima încă o dată.

— Dacă zici tu, a făcut Valerino nervos. Nu puteai să-l tragi şi tu de limbă înainte?

— Asta făceam, ce să vezi, tocmai când ţi-ai pierdut pistolul!

— OK, OK, las-o aşa, să terminăm odată! Nu putem s-o mai ardem pe-aici.

Madi a ţâşnit într-o clipă spre lădiţă să ia cuţitul. Dar numai ce-a apucat să-l atingă, că mâna puternică a tatei i-a lipit încheietura de masă.

— Dă-i drumul, sau o să fiu nevoit să-ţi fac rău.

Madi n-a renunţat. A încercat să se zbată, folosind, fără îndoială, mişcările învăţate la capoeira, dar tata i-a prins braţul şi i l-a sucit până a dat drumul armei de împrumut cu un ţipăt de durere.

Tata a împins-o pe Madi cu furie spre noi.

— Javră! a mormăit ea scuipând.

Îmi vâjâia capul. Nu puteam să mai gândesc. Tot ce se derula în faţa ochilor mei era de neînţeles, incredibil şi din ce în ce mai îngrozitor.

Şi ce era mai rău abia urma.

•

Tata a ridicat nişte cartoane care zăceau pe jos şi a scos la iveală o trapă ce ducea probabil într-o pivniţă de sub hambar. A deschis-o.

— Intraţi acolo. Toţi trei.

Văzând că nu reacţionăm, Valerino a mai îndreptat o dată revolverul spre noi. Un cuvânt, două silabe, îmi sfredeleau creierul. Dar de-acum nu le mai puteam rosti.

„Tată".

Şi totuşi.

Dacă le rosteam, dacă reuşeam să-l fac să se uite la mine, era cu neputinţă să rămână indiferent. Sigur mai era o speranţă, în care îmi puneam toată convingerea, toată dragostea şi chiar veneraţia.

Armand şi Madi fuseseră deja înghiţiţi de trapă.

Eram ultimul.

Trebuia să mai rostesc o dată cuvântul ăsta, „tată", pentru ultima oară. Pentru a doua şi ultima oară?

Am deschis gura, dar tata îmi întorsese deja spatele.

A făcut câţiva paşi şi s-a aplecat deasupra unei lădiţe dintr-un colţ al hambarului, de unde a scos un cablu lung.

Nepăsător.

N-am zis nimic.

Am coborât în tăcere cele câteva trepte care duceau într-o pivniţă întunecată de sub hambar. Valerino s-a aplecat spre noi. Am răsuflat uşurat că ultima imagine în pătratul ăla de lumină cu cel care avea să ne închidă în mormânt nu era a tatălui meu.

— Nu ştie prea multă lume de pivniţa asta săpată în granit, a zis Valerino. Aşa că nu vă faceţi prea mari iluzii, ţâncilor. Îmi pare rău. Aţi fost în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

A închis trapa şi pivniţa a fost cufundată în beznă. Am tăcut cu toţii, ba chiar ne-am ţinut respiraţia, ca să auzim paşii de deasupra. Ne aşteptam să auzim un zgomot de zăvor tras sau de mobilă mutată să blocheze trapa, dar nimic.

Linişte.

Pentru mai bine de-un minut.

Apoi, dintr-odată, un zgomot asurzitor.

Nu o mobilă bloca trapa acum, ci toată clădirea se prăbuşise peste ea.

— Au aruncat hambarul în aer! a urlat Armand. Poată baraca asta împuţită s-a prăbuşit şi noi suntem închişi sub ea. Nu ştie nimeni că suntem aici. Nici măcar că există pivniţa asta nu ştie nimeni. Şi dacă trece cineva prin preajmă, şi dacă urlăm ca nebunii, tot n-o să ne-audă nici dracu'.

Madi rămăsese tăcută.

N-o vedeam în beznă. Oare era acolo?

— Am pus-o, a continuat Armand cu o voce din ce în ce mai panicată. O să crăpăm aici!

•

În momentul acela, în întuneric, Madi a zis ceva, şi partea cea mai proastă era că nici măcar nu puteam să mă supăr pe ea.

— Colin, da' ştiu că e de treabă taică-tu.

50. Secretul lui Lucien Verger

Sâmbătă, 19 august 2000, ora 11.37,
chemin du col de Claire, Nisa

Gabriel Borderie a dat să se aplece spre dosar, după care s-a îndreptat la loc.

— Ce-ai zice dac-am mai desface o sticlă?

— Păi, o să trebuiască să plec... O mie două sute de kilometri.

— Aşa repede?

— Nu chiar, într-adevăr.

Gabriel Borderie s-a îndreptat din nou spre pivniţă şi s-a întors cu un Vosne-Romanée din 1989. A turnat puţin şi a gustat.

— Hai că de data asta am nimerit-o. Aşa da.

Lui Simon i s-a părut că are acelaşi gust ca primul, dar n-a comentat.

— Ce zici, deschidem dosarul? a făcut Borderie.

— Nu l-aţi deschis până acum? s-a mirat Simon.

— Ba da, o dată, acum zece ani, când l-am primit. De-atunci zace în seiful ăsta.

— Ştiu, un deceniu trece repede, a comentat Simon puţin enervat. Aşadar, nu conţine acelaşi lucru ca ăla care-a rămas la notar?

— Nu. Din câte îmi zicea Jean, dimpotrivă. Dosarul depus la notar e pentru Colin. Acolo sunt titlurile de proprietate, amintiri şi, mai ales, o scrisoare prin care se disculpă şi-i învinuieşte pe adevăraţii făptaşi, pomeneşte toate numele celor implicaţi în mizeriile de la SEMITIM, scoate la iveală fapte... E acolo şi o hartă, o hartă a insulei, un plan al galeriilor subterane, indicaţii pentru găsirea Nebuniei Mazarin.

— Harta cu comoara! Deci până la urmă a găsit Nebunia Mazarin?

— Aşa se pare. Şi putem să-l credem. Înainte să dispară, mi-a zis o chestie ciudată, ceva de genul „Lui Colin i-am dezvăluit secretul Nebuniei Mazarin. Harta pe care am lăsat-o la notar o să-l ajute să-şi amintească. Dar harta, în sine, nu foloseşte la nimic. Şi nici amintirile lui Colin fără hartă nu sunt de folos".

Simon şi-a golit paharul de vin şi i-a trecut imediat prin cap că n-ar fi trebuit. Deja se ameţise.

Simţea c-ar trebui să se întoarcă. Şi repede. N-avea ce face, pe insulă se juca jocul. Pe insulă şi chiar în clipa aia. Însă deocamdată nu era în stare să se ridice.

— Şi în dosarul dumneavoastră? a întrebat el.

— În dosarul meu e tot ce-a adunat în rest despre Nebunia Mazarin. Toate cercetările lui din ultimii douăzeci de ani. Mi-a mai zis o chestie de felul: „Tu eşti singurul meu prieten care-i suficient de bogat încât să i se rupă de prostia asta de Nebunie Mazarin. Dar dacă vrea Colin să afle mai multe, să înţeleagă la rândul lui, o să poţi să-i dai tu tot ce-am adunat de-a lungul cercetărilor. Poate o să-l intereseze. Poate o să fie şi el pasionat de istorie, ca mine". Ba chiar îmi amintesc c-a făcut şi-o remarcă destul de ironică, pe care n-am priceput-o nici până-n ziua de azi, de genul: „Când o să afli adevărul, din fundul mormântului o să te-aud cum zici că sunt un mare ticălos".

Gabriel Borderie şi-a golit şi el paharul. Părea că ţine mai bine la băutură decât Simon. A făcut câţiva paşi pe dalele imaculate, privind panorama impresionantă a golfului, apa turcoaz şi sumedenia de pânze albe din zare.

— Din câte ştiu, a continuat Borderie întorcându-se, i-a dezvăluit secretul lui Colin la ultima masă împreună a celor de la asociaţie, o masă care s-a sfârşit prost, la fel cum şi începuse.

— Ca Cina cea de Taină, a comentat Simon. Jean Remy se credea un fel de Iisus, sau ce?

— Poate, a făcut Borderie. Un profet cel puţin. Dar un lucru e sigur, de înviat n-a înviat niciodată!

A ridicat paharul, melancolic.

— Din păcate...

Simon s-a uitat la dosarul portocaliu.

— Ce spuneţi, îl deschidem?

Gabriel Borderie l-a deschis. Un ditamai teancul de vreo sută de pagini. L-a răsfoit rapid.

— Douăzeci de ani de cercetare!

S-a întors la primele pagini.

— Iată! Trei sute de ani de istorie. Primul indiciu e faimoasa scrisoare a doamnei de Sévigné. Avuţia asta inepuizabilă a lui Mazarin, cea cu care a vrăjit curtea Franţei, cu care a sprijinit şi încoronarea tânărului Ludovic al XIV-lea.

— Am aflat, a strecurat Simon.

— Ai citit *L'Illien*? Jean Remy a fost cel care-a descoperit scrisoarea aia uitată. Cred că alea câteva rânduri i-au stârnit interesul. Abaţia. Comoara. Trebuie să recunosc, la început, când mi-a vorbit despre asta, nu l-am crezut. Să scorneşti o ipoteză, să-ţi petreci toată viaţa căutând şi să ai ca singur

punct de plecare o scrisoare a doamnei de Sévigné. Scrisorile astea erau bârfele din perioadă, micile mondenităţi.

— Ca şi cum, peste trei secole, s-ar inventa o întreagă legendă despre anul 2000, pornind de la informaţii publicate în *Voici* şi *Gala*[24].

— Exact. Nu ţi se pare dubios?

— Instinctul de cercetător.

— Poate.

Gabriel Borderie răsfoia în continuare dosarul. Simon s-a ridicat şi a mai aruncat o privire spre tablourile abstracte agăţate pe pereţi. Ochii i s-au oprit câteva clipe la o mâzgăleală cu verde şi portocaliu. S-a întors, s-a aplecat şi s-a uitat peste umărul directorului general.

Gabriel Borderie răsfoia gravuri vechi cu insula, hărţi ale statului-major, planuri vechi ale abaţiei, caiete de doleanţe din timpul Revoluţiei, acte de vânzare a terenurilor, extrase din registre de stare civilă. Secţiuni geologice, analize granulometrice ale compoziţie solului.

— E totuşi impresionant cât a putut să se documenteze, a făcut Simon.

— Da. Dar partea cea mai importantă abia urmează. Cea mai importantă descoperire a lui Jean Remy. Indiciul care l-a determinat să-şi continue drumul.

— Povestea tânărului fermier?

— Da, a răspuns Borderie. S-a scris şi în *L'Illien* despre asta, eram sigur. Dar acum o să afli toate detaliile. Aici se află întreaga corespondenţă a lui Lucien Verger, fermierul ăla care în 1914 avea în folosinţă pământurile de pe insulă. Jean Remy tre' să se fi dat peste cap să găsească toate scrisorile astea. Dar e şi incitant. M-am uitat peste toate la vremea respectivă. O să-ţi citesc şi ţie câteva fragmente. Să vedem dacă eşti mai deştept decât mine.

Simon a devenit dintr-odată mai atent.

— Scrisori între cine şi cine?

— Corespondenţa e între Lucien Verger, fermierul, şi Henri Fouchereau, învăţătorul lui de la şcoala din Mornesey, care după ce-a ieşit la pensie s-a mutat în Perigord. Îţi citesc prima scrisoare a lui Lucien Verger: „Insula Mornesey, 3 ianuarie 1914. Domnule Fouchereau", bla-bla-bla. Îi mulţumeşte pentru educaţia aleasă pe care i-a dat-o şi pentru că i-a fost alături. Şi ajungem la partea interesantă, ascultă: „O să găsiţi în pachetul acesta o surpriză uimitoare, pe care v-o trimit cu plăcere. Nu sunt eu mare specialist, dar cred că e vorba de o comoară de mare preţ. Îmi pun toate speranţele că aşa este. Poate că în felul acesta o să mă îmbogăţesc. Dar ştiu că sunteţi specialist în domeniu şi că veţi putea să-mi spuneţi care îi este

[24] Reviste mondene foarte populare în Franţa.

adevărata valoare". Iată. Pe urmă vorbeşte din nou despre copilăria lui. Nu ne interesează partea asta. Ia zi, cum ţi se pare?

— Încă nu e mare lucru, a făcut Simon, frecându-se pe frunte. Aveţi şi răspunsul învăţătorului?

— Da. „Terrasson-Lavilledieu, 21 februarie 1914. Dragul meu Lucien", bla-bla-bla, „mă bucur să primesc veşti de la tine după atâta timp". Şi acum e-acum: „Am primit «comoara» ta. Nu ştiam că măruntaiele insulei Mornesey adăpostesc asemenea bogăţie. E foarte straniu, însă, dacă mă gândesc mai bine, este cât se poate de logic. Mi-ai cerut părerea. Iată. Lucien, ai acolo o nestemată care nu are pereche, nici în Franţa, nici în alt colţ de lume. Da, norocul ţi-a surâs şi, mai mult decât atât, o să fii încununat de glorie şi numele tău o să devină cunoscut. În zilele noastre, astfel de descoperiri sunt extrem de rare. Dacă nu te încrezi în părerea mea, poţi să-mi mai trimiţi şi alte piese din comoara ta. Te tachinez. Ai grijă de tine". Pe urmă, politeţuri, bla-bla-bla.

— Dumnezeule! a strigat Simon înciudat. Nu puteau să zică şi ei despre ce e vorba? Mai e vreo scrisoare?

— Da, ultima. Trimisă cu câteva săptămâni înainte de plecarea lui Lucien pe front, de unde nu s-a mai întors: „Insula Mornesey, 26 iulie 1914. Domnule Fouchereau", bla-bla-bla, „vă mulţumesc pentru încurajări. Muncesc mult. Sper din tot sufletul să reuşesc. Veţi găsi şi alte câteva piese din colecţie. Am câteva zeci şi nu plănuiesc să mă opresc prea curând. Mobilizarea generală pentru războiul ăsta nenorocit s-ar putea să mă încetinească puţin. Dar vă daţi seama că nu e foarte grav". Pe urmă vorbeşte despre groaza de-a pleca pe front. Nu ne interesează... Vezi, acum ai toate detaliile.

Simon a început să înjure.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, despre ce tot vorbesc? De ce, de exemplu, nu e grav dacă e încetinit puţin?

— N-am nici cea mai vagă idee, a răspuns Borderie închizând dosarul la loc.

— Bogăţia, comoara, măruntaiele pământului, tot timpul ideea asta de comoară inepuizabilă. Nu mai e nimic altceva în dosarul ăla? a întrebat Simon.

— O fi, dar n-am găsit eu. Nu l-am citit pe tot. Toate indiciile sunt înăuntru. Punând toate astea cap la cap, Jean s-a prins.

— Era istoric, a răspuns Simon. Şi era pe insulă, ca să înţelegi e clar că trebuie să fii pe insulă.

Gabriel Borderie a pus dosarul pe masă şi a făcut câţiva paşi, lăsând soarele să-i scalde trupul bronzat. Lumina se revărsa în încăpere prin

peretele vitrat. Pe pardoseala albă şi pe oglinda piscinei, razele se reflectau în miriade de sclipiri, ca nişte lasere.

— În orice caz, a făcut directorul general, o să aflăm curând. Nu mai e mult şi tânărul Colin o să primească de la notar harta şi-o să încerce să îşi amintească. O să vină să mă vadă şi-o să aflăm, în sfârşit, adevărul.

— Cel puţin aşa sper, a strecurat Simon.

— Ce te frământă? l-a întrebat Borderie îngrijorat.

— Tot am senzaţia asta că pluteşte în aer pericolul. Scrisoarea asta care trebuie recuperată, bomba asta cu ceas, cum îi spuneţi. Şi puştiul ăsta de şaişpe ani, care e prins la mijloc.

— Haide, l-a liniştit Borderie. Doar ai zis şi tu. E plecat în vacanţă. E departe de insulă şi de toată povestea asta deocamdată, departe de toată escrocheria asta groaznică pentru alte câteva zile sau chiar săptămâni. Avem timp să ne gândim la un plan ca să-l protejăm. O să mă ocup chiar eu. Şi o să folosesc toate mijloacele pe care le am. Doar îi sunt dator.

S-a mai întins de câteva ori, împungând aerul ca un boxer.

— Sper din tot sufletul să aveţi dreptate, s-a resemnat Simon. Sper numai să-mi fi făcut griji degeaba. Şi, până la urmă, Jean Remy era un om inteligent, organizat. Sigur s-a asigurat că fiul lui n-o să fie în pericol în momentul succesiunii.

51. Sub pământ

Sâmbătă, 19 august 2000, ora 11.48,
hambarul de la Crique-aux-Mauves, insula Mornesey

Madi urla cât o ţinea gura.

— E cineva pe-acolooo?

Ţipetele ei în întuneric îmi dădeau fiori reci pe şira spinării.

— Las-o baltă, a făcut Armand. Nu ne aude nimeni.

Madi continua totuşi să ţipe. Iar şi iar. O dată la cinşpe secunde. Un „Heeei", un „Suntem aiiici" sau un „Ajutooor"...

Ochii ni se obişnuiseră un pic cu întunericul. Ne zăream siluetele.

Numai siluetele.

— Cinci ore jumate, a zis Armand încet. Suntem trei oameni care respiră într-o încăpere de mai puţin de o sută de metri cubi. Cred că mai avem vreo cinci, maxim şase ore până să murim asfixiaţi.

— Scuteşte-ne cu porcăriile astea, a zis Madi pe un ton nesigur. Nu începe cu calculele tale de căcat. Mai bine ţipaţi şi voi cu mine. N-avem cum să ştim cât o să rezistăm. Nici măcar nu ştii cât de mare-i beciul.

— Oricum, mult n-o să rezistăm, ne-a liniştit Armand. Chiar şi mai puţin dacă vorbim sau ţipăm tot timpul. Cine-ai vrea să te-audă?

Madi a urlat „Heeei" şi pe urmă i-a răspuns calm.

— N-am nici cea mai vagă idee. Pescăruşii. Cormoranii. Doar n-o să stăm cu mâinile-n sân. Ajutaţi-mă şi voi!

Madi s-a urcat pe cele trei trepte ale scării şi a împins trapa cu toate forţa. Nu se clintea. Niciun milimetru.

— Ajutaţi-mă şi voi, ce dracu'?!

Am încercat toţi trei, opintindu-ne cu toată greutatea corpurilor noastre sfrijite. Trapa tot nu s-a clintit. După câteva minute bune, am renunţat.

Madi şi Armand s-au aventurat mai încolo, pipăind pereţii reci. Eu nu m-am mişcat. Pivniţa trebuie să fi avut trei metri pe patru. Era săpată direct în granit. Madi urla în continuare, fără să se descurajeze: „Heeei!"

În rest, beciul era cufundat în tăcere. Madi şi Armand au căutat la infinit o ieşire. Armand s-a urcat chiar pe umerii lui Madi ca să verifice plafonul, gândindu-se că poate mai exista vreo trapă. Nimic! Până la urmă au renunţat, trântindu-se pe piatra rece ca gheaţa.

Probabil capitulaseră în faţa evidenţei: nu exista nicio ieşire.

•

Trecuseră cu siguranţă mai bine de trei sferturi de oră de când eram captivi acolo. Eu tot nu scosesem niciun cuvânt.

Dintr-odată, Madi a cedat.

— Auzi, Colin, da' taică-tu e sărit de pe fix, sau ce?

Mă chircisem într-un colţ. Nu voiam să vorbesc, nici să gândesc. Am răspuns cu o voce neutră.

— Nu trebuie să vorbim, Madi. Nu trebuie să consumăm oxigenul. Trebuie să ne păstrăm calmul.

— Vrăjeală! N-am murit încă! Şi, dacă tot o să rămânem pe veci în groapa asta, măcar să profităm de ultimele cinci ore pe care le mai avem. Nu?

— Nu prea am chef de vorbă, Madi.

Vedeam cum silueta ei se plimbă încolo şi-ncoace prin pivniţă, ca o leoaică în cuşcă.

— Eu am, eu am chef de vorbă! Mă calmează. Sunt plină de draci. Tre' să dau afară. Colin, taică-tu e un nenorocit. Asta e, trebuie s-accepţi. Nu e vina ta. Nu suntem supăraţi pe tine. N-aveai de unde să ştii. Pe lumea asta sunt mulţi nenorociţi, şi nenorociţii au şi ei copii. Ştiu ce zic...

— Tacă-ţi gura, Madi, a făcut Armand sictirit.

În capul meu era ceaţă. N-aveam chef să vorbesc, n-aveam chef să strig, nici să plâng, să mă zbat, aveam chef numai să zac acolo, în întuneric.

Nu era aşa de rău pe întuneric. Aşteptam doar să se termine odată totul.

Aşteptam, aşteptam doar să nu mai respir, fără să fac alt efort, aşteptam să se stingă totul în mine.

— E cineva pe-acolooo? a urlat iar Madi.

A cedat şi Armand într-un final, probabil simţea şi el nevoia să se descarce.

— Nu mi-o lua în nume de rău, Colin, a făcut el. Dar nu pot să-ţi explic cât mă scoate din sărite c-o să mor virgin.

Oare vorbea serios? Sau zicea numai aşa, ca să mă facă să râd?

Madi i-a răspuns.

— Oricum, că mori la cinşpe ani, că mori la optzeşcinci, tot virgin o să fii. Asta-i viaţa. Gândeşte-te puţin, ai mare noroc c-o să crăpi în beciul ăsta. Aşa n-o s-o mai dai în bară toată viaţa.

Armand i-a întors-o imediat.

— Dacă scap de-aici, o să mi-o trag cu toate surorile tale, le iau pe rând.

— Am cinci surori, băi, broscoiule. Nu te-ar ţine. Şi sunt aşa frumoase, că nu s-ar uita niciodată la tine. Şi, ca să ştii şi tu, am şi un frate. El mi-a dat Opinelul. E mort după cuţitele cu buton.

Un „Heeei!” asurzitor a străbătut din nou întunericul, urmat din nou de tăcere.

Armand nu s-a lăsat.

— Dacă sunt aşa nişte bunăciuni cum zici, eşti sigură că-s surorile tale?

Tăcere.

— Băi, virginule, îţi promit că dacă scăpăm de-aici cu viaţă îl chem pe prietenul meu să vină cu scuterul până-n Mornesey numai ca să-ţi smulgă fir cu fir părul de pe picioare şi să te pună dup-aia la proţap ca pe-un purcel de lapte.

Simţeam c-o iau razna. Dar n-aveam puterea să intervin. Aş fi vrut să rămân acolo şi să scape doar ei. Să-mi pot da viaţa ca să fie ei salvaţi. Până la urmă, am găsit forţa să intervin.

— Calmaţi-vă. E numai vina mea. Mai bine-am căuta împreună o soluţie.

— Ai dreptate, o soluţie! a izbucnit Madi. Am încercat o juma de oră să deschidem trapa. E imposibil.

— În filme, a continuat Armand, există tot timpul o mică gură de aerisire care dă într-o gură de canalizare sau spre un tunel, spre o conductă de aerisire. Numai că noi suntem într-o groapă, o groapă fără ieşire!

S-a lăsat din nou tăcerea în pivniţă, pentru mult timp de data asta, şi singurele care o spărgeau erau ţipetele de ajutor ale lui Madi. Timpul se scurgea greu, fără speranţă. Mi s-a părut c-a trecut o eternitate până l-am auzit pe Armand întrebând:

— Colin, de cât timp suntem aici?

— Nu ştiu, o oră sau două...

— Heeei!

— Bine, a făcut Armand cu o voce incredibil de calmă. A trecut cât mi-am propus s-aştept până să pun în aplicare planul B.

Madi a început să facă mişto de Armand când a văzut cât de în serios se ia.

— Planul B. Ia s-auzim! Termină odată cu porcăriile. Şi care e, mă rog, planul ăsta B, MacGyver?

Armand îşi recăpătase tonul ironic.

— Mai degrabă James Bond. Am în buzunar un gadget mic, supermodern, care poate c-o să ne fie de ajutor.

— Un briceag belgian? l-a luat Madi peste picior.

— „Elveţian”. Se cheamă „briceag elveţian”.

— Elveţian, belgian, n-o să tăiem stânca cu el!

— N-am zis că am un briceag elveţian în buzunar, tâmpito. Am un mobil.

•

Madi începuse deja să strige „He”, dar s-a oprit după primul „e”. Încă nu puteam să vorbesc cu ei, dar descoperirea asta a trezit în mine un instinct de supravieţuire.

— Un telefon mobil? a făcut Madi.

— Nu, un mobil să te strâng pe tine de gât...

— Cretinule! Nu te cred. De când suntem în tabără, nu te-am văzut niciodată dând vreun telefon.

— Păi, normal. Părintele Duval a interzis telefoanele mobile. Şi, oricum, dacă ţi l-aş fi arătat, mi l-ai fi subtilizat rapid. Nu?

— Nu eşti departe, a recunoscut Madi.

— Am dat telefon pe-ascuns. În fiecare seară. Ai mei au insistat.

Vocea lui Madi a devenit brusc mai clară, mai plină de speranţă.

— OK. O să le mulţumeşti tu alor tăi din partea supravieţuitorilor. Nu puteai să zici mai devreme că ai un mobil la tine?

— Am lăsat să treacă o oră...

— Îţi baţi joc de noi cu planurile tale de căcat. Hai, sună la poteră.

Armand n-a răspuns, şi nici nu s-a clintit.

Nu suna.

Nu făcea nimic.

Madi începea să fiarbă.

— Ce mai aştepţi? Să ne sufocăm? Sună odată poliţaii!

— Nu se poate!

— Ce?

— Nu mai am credit!

•

Madi a urlat un „Heeei!” de-am crezut că s-a auzit până pe continent. Până şi eu am rupt tăcerea fără să vreau.

— Cum adică nu mai ai credit?

— L-am consumat pe tot aseară. Ca să vorbesc cu o fufă de la liceu care e plecată într-o tabără lingvistică în Andaluzia şi căreia i se rupe total de mine.

— Nici SMS nu poţi să dai? a încercat Madi.

— Nu mai am credit!

— Şi apeluri gratuite? am zis eu încă trăgând o speranţă. Numerele de urgenţă?

— Nimic, a răspuns Armand. Canci! Tocmai am încercat acum. Intră de fiecare dată robotul şi-mi zice să-ncarc cartela.

•

Mi-a căzut din nou ceru-n cap.

O clipă am crezut că pot să mă agăţ de această ultimă speranţă, după care m-a cuprins disperarea cu totul. Dar nu. Era încă o dată numai o nălucă, o himeră care să facă sfârşitul şi mai cumplit.

— N-are nimeni un card la el? a întrebat Madi.

— Ce preferi? Visa sau Mastercard? a întrebat Armand.

Pasele lor verbale mă scoteau din sărite.

Îmi venea să le închid gura.

Să le închid gura pe întuneric.

Madi nu era în stare să tacă.

— Dacă nu mai zic nimic de mobilul tău, a mai spus ea, ţineţi şi voi un secret?

— Dacă te gândeşti în ce situaţie suntem... a făcut Armand.

— OK. Vă zic. Aşa, să-i ziceţi mersi lui Yvon Papillon, care o să ne-ajute să ieşim de-aici...

Mi-am băgat degetele în urechi. Încercam să nu le mai ascult eforturile jalnice, să nu mai ascult cum erau în stare să-şi spună orice ca să nu se lase cuprinşi de disperare.

— Cine mai e şi ăsta? a întrebat Armand.

— Yvon Papillon, a răspuns Madi. Un tip care face iahting aici, pe insulă.

— Sigur! Şi ce puteri supranaturale are Yvon Papillon ăsta? E omul-cârtiţă care sapă galerii spre beciuri?

Pe Madi a pufnit-o râsul.

— N-are nicio putere supranaturală. Mai degrabă, probleme.

— Adică.

— Adică i s-a furat cardul. Ieri. În vestiar la iahting. Şi, ce să vezi, cardul ăsta se găseşte chiar la mine în buzunarul de la spate. Deci, dacă tipul ăsta n-a sunat încă la bancă...

Armand a ţipat, fără să mai încerce să facă economie de oxigen.

— Şi nu puteai să zici de la bun început că ai un card?

— Şi tu nu puteai să zici că ai un telefon?

Mi-am făcut curaj să intervin.

— Stop! Încetaţi odată! Şi grăbiţi-vă. Vă implor!

Intervenţia mea a avut efect.

Madi a scos rapid cardul ăla Visa în întuneric. Armand s-a apropiat de ea şi a aprins telefonul.

— Zi-mi numărul, Mad Girl.

Madi a mijit ochii, dar şi-a dat imediat seama: pe întuneric nu puteai să vezi cifrele. Armand a apropiat mobilul, dar lumina era prea slabă ca să vadă clar.

— Încearcă în Braille, a strigat Armand.

— În ce?

— În Braille. Ca nevăzătorii. Cifrele cardului sunt în relief. Tre' să reuşeşti cu vârful degetelor.

Madi s-a prins. Şi-a trecut degetele peste inscripţia în relief, pe urmă a renunţat, nefiind în stare să recunoască nici măcar o cifră.

— Dă-mi-l mie, s-a enervat Armand.

A luat cardul şi, cu o uşurinţă de necrezut, a nimerit din prima toate cele şaisprezece cifre şi data de expirare.

Madi bombănea, puţin surprinsă.

— Ai degete de fetiţă, sau ce?

— Doişpe ani de pian, prietena mea. Doişpe ani în care mi-am tocit nervii la claviatură. Nu o să fiu niciodată vreun Rubinstein, dar sensibilitatea degetelor mele ţi-a salvat viaţa.

A tastat din nou pe telefon, a dat iar de robot şi a introdus numărul cardului.

— N-a sunat la bancă! a urlat Armand. Am încărcat o sută de euro! N-o să se ia nimeni de mine. Dacă suntem prinşi, pe arăboaică o bagă la-nchisoare.

— Merge? a întrebat Madi fără să reacţioneze. Dacă-mi zici că n-ai semnal, îţi iau capul ăla sec şi deschid trapa cu el.

Am aşteptat câteva clipe. Fără să vreau, în ciuda tuturor lucrurilor, am început să sper şi eu alături de ei. Cred că Armand ţinea telefonul la ureche, nemişcat.

— Victorie! a urlat el. O voce foarte sexy de femeie tocmai mi-a zis că acum am credit o sută de euro plus şapte euro bonus de fidelitate. Uite-ţi cardul, să i-l dai înapoi lui Yves Fluturaş[25]. Pe cine sun? Pe părintele Duval?

Mă chinuia o îndoială. Sfatul tatălui meu. Să n-am încredere în nimeni. Yoyo, care mă supraveghea. Stéphanie, care nu voia să mă lase să ies din tabără. Dar astea erau înainte.

Nu mai conta acum. Puteam să am din nou încredere în toată lumea.

În toată lumea... Mai puţin în tata...

Cum eu n-am zis nimic, Armand a sunat în tabără. A dat peste părintele Duval, care făcea probabil treişpe-paişpe pe lângă telefon. Cu siguranţă, toată tabără stătea ca pe ace după fuga celor trei adolescenţi! Nu ne-a luat mult să-l convingem pe director să trimită ajutoare cât mai repede spre golful Crique-aux-Mauves.

•

Primele care ne-au liniştit, când încă eram captivi în întuneric, au fost sirenele. Pompierii şi poliţia, amândouă echipajele deodată, aşa mi s-a părut.

---

[25] În franceză, „papillon" înseamnă „fluture" (fr.).

N-am putut să mă abţin să le sar de gât lui Madi şi lui Armand. Strigam şi cântam tot felul de chestii fără sens. Ba chiar cred că plângeam, că plângeam toţi trei. Le-a luat mai puţin de zece minute să deschidă trapa.

Lumina ne-a invadat dintr-odată închisoarea.

Madi şi Armand au zbughit-o afară.

Nu şi eu.

Am rămas în întuneric. Ştiam că ce m-aşteaptă afară este şi mai rău.

52. Duş călâu

Sâmbătă, 19 august 2000, ora 12.38,
chemin du col de Claire, Nisa

Simon s-a ridicat. Se cam clătina. S-a îndreptat şi el spre geamul scăldat de razele soarelui, cuprinzând cu privirea Mediterana şi golful. Era impresionat de mulţimea de veliere de toate mărimile şi culorile, ca nişte punctuleţe pe suprafaţa calmă a imensei întinderi de apă. A pus mâna pe peretele fierbinte de sticlă şi s-a întors.

— Mi-aţi dat prea mult de băut, domnule Gabriel. Trebuie să mă întorc la Mornesey. Aveţi cumva un elicopter?

— Cu pilot cu tot?

— Dacă se poate.

— Nu, îmi pare rău... Ţi-am zis, sunt în întârziere. Trebuie să trec pe la birou câteva ore şi dup-aia să iau avionul din nou, spre tropice. Capul Verde. Chiar vrei să te întorci pe insulă? Aşa repede?

— Nu ştiu ce să zic. Simt că trebuie să plec.

— Instinctul de poliţist?

— Da. Şi pe urmă mai sunt şi toate coincidenţele astea. Astăzi e ziua lui Colin Remy. Am aşa, o presimţire... O presimţire rea...

Borderie a făcut câţiva paşi pe terasă. S-a uitat spre piscină, la apa atât de limpede şi de albastră. Lui Simon i se părea că pe Gabriel Borderie nu prea-l interesează afacerea asta, că-i dedicase deja suficient din timpul lui preţios, că ce-l interesa acum era să sară în piscină şi să-şi facă siesta pe terasă. Între două zboruri. Borderie stătea ghemuit pe marginea piscinei, apoi s-a întors spre Simon.

— Ia zi. Ce presimţire ai?

— Nu ştiu. Înlănţuirea asta de evenimente. Am impresia că ascunde un plan bine ticluit, o numărătoare inversă care ajunge la zero astăzi, sau a ajuns deja ieri, sau poate mâine. Un fel de mecanism implacabil.

— Programat de Jean Remy?

— Mai mult sau mai puţin, cam aşa ceva.

Borderie şi-a înmuiat degetele în piscină cu jind. I-a zâmbit lui Simon cu dinţii lui incredibil de albi.

— Imposibil. Sau, în cazul ăsta, aş fi complicele lui. Sunt ultimul care l-a văzut în viaţă, căruia i-a spus ce planuri are.

— Sau poate...

Borderie îl privea ciudat.

— Doar nu te întrebi dacă Jean Remy a murit cu adevărat...

— Păi...

— Să nu cazi în capcana asta. El nu juca la cacealma. Dacă l-ai fi cunoscut, ai înţelege. Şi i-au găsit corpul. Îţi dai seama că n-ar fi ucis pe altcineva ca să-i ia locul. Şi pe cine?

O clipă, Simon s-a gândit la acel Maxime Prieur, prietenul lui de la asociaţie, care-l trădase pe Jean Remy şi de care nu mai ştia nimeni nimic.

A întrebat:

— Şi Maxime Prieur, al treilea derbedeu de la facultate, cum arăta? Cam de aceeaşi înălţime cu Jean Remy?

Borderie a părut surprins de întrebare. S-a aplecat spre piscină şi s-a stropit pe pieptul musculos.

— Doar nu vrei să zici că în larg ar fi fost găsit, de fapt, cadavrul lui Maxime Prieur în locul celui al lui Jean Remy, nu?

— E posibil, a făcut Simon. S-a răzbunat pe un prieten care l-a trădat şi pe care-l consideră, pe bună dreptate, responsabil de moartea soţiei lui. Îi schimbă hainele, îşi pune verigheta pe degetul lui Maxime Prieur şi lasă cadavrul în apă suficient cât să fie desfigurat. Mai rămâne de aflat dacă punerea în scenă, schimbul de identitate a cadavrului, era „morfologic" posibilă.

Apa se scurgea pe trupul lui Gabriel Borderie. Părea că pierde teren.

— Eşti tare dubios, ştii? Trebuia să te faci poliţist.

— Nu mi-aţi răspuns la întrebare.

Borderie a oftat, frecându-se la ceafă. Părea că se îneacă şi el, că se îneacă în amintiri, undeva pe băncile facultăţii, între cei doi prieteni ai lui, Jean şi Maxime.

— Da, a făcut el într-un final. Era „morfologic" posibil. Jean şi Maxime aveau cam aceeaşi înălţime, aceeaşi culoare de păr şi chiar aceeaşi constituţie. Dar psihologic era imposibil. Jean Remy nu e un asasin. Şi mai mulţi oameni de pe insulă i-au identificat cadavrul.

— Nu era decât o ipoteză, a detensionat Simon atmosfera.

— Dacă ar fi fost în viaţă, a continuat Borderie, pe gânduri, m-ar fi contactat. Şi, în orice caz, şi-ar fi contactat fiul.

— Şi de unde ştiţi că n-a făcut-o?

•

Borderie a înghiţit-o. Şi-a trecut mâinile ude peste faţă.

— Nu mă mai ameţi cu ipotezele tale aiurite. Chiar vrei să te-ntorci în Mornesey?

— Da, cred că da... Pot să vă cer o favoare?

— Depinde.

Simon s-a ridicat şi de data asta el îl domina pe Borderie cu privirea.

— Îmi daţi voie să fac un duş? Sunt pe drumuri de ieri. Duhnesc a transpiraţie. Şi am băut cam mult. Cred că un duş rece m-ar pune pe picioare.

Gabriel Borderie părea uşurat.

— Cum să nu. Eu şi-aşa nu prea apuc să-l folosesc. Cum ieşi de pe hol, la dreapta. Vezi să nu te îneci!

Fără să-şi mai facă griji pentru Simon, Borderie şi-a scos pantalonii şi slipul, apoi s-a aruncat în piscină.

Simon a ieşit de pe terasă şi a intrat în hol.

A înţeles ce voia să spună Borderie: a intrat într-o baie imensă. Simon se întreba dacă avea în faţa ochilor o cadă... sau altă piscină. Borderie nu se zgârcise la bani, robinete de alamă, faianţă albă şi prosoape pufoase. A stat poate mai bine de un sfert de oră sub duş, înainte să-şi tragă iar hainele murdare pe el.

S-a întors cu mintea puţin mai limpede pe terasă, unde îl aştepta Borderie, ieşit şi el din apă. Îşi pusese un halat albastru imperial. Stătea în fotoliul de ratan şi scria ceva la laptopul aşezat pe genunchi.

— V-aţi apucat deja de muncă? a întrebat Simon.

— Mă uit pe net. La ştiri. Aveai dreptate cu Mornesey şi cu evadarea lui Valerino. Numai despre asta se vorbeşte. Şi de moartea tâlharului ăluia, partenerul lui de evadare.

— Nu m-aţi crezut?

— Ba da, ţi-am zis, instinctul nu mă înşală niciodată.

Borderie a închis clapeta laptopului.

— Dar un profesionist îşi verifică întotdeauna sursele. Ai intuit bine, cel puţin la faza cu Mornesey. Nimic nu e întâmplător pe insula aia de nebuni. Dacă te iei după ce scrie presa, e un adevărat exod, oamenii se îmbulzesc să se îmbarce pe feribot, o-ntinde toată lumea.

Borderie s-a ridicat şi a luat dosarul portocaliu, care era încă pe măsuţa de cafea. A făcut câţiva paşi şi i l-a dat lui Simon.

— Ţine. Tu ştii ce să faci cu el mai bine decât mine.

Simon a ezitat.

— Dar Jean Remy vi l-a încredinţat dumneavoastră. Pe mine nici nu mă cunoaşteţi.

— Trebuie să ştii să şi rişti în viaţă... Şi pe urmă, mai cred şi că în felul ăsta îi cinstesc memoria, ajutându-l pe Colin. Altfel spus, îmi împac un pic conştiinţa de globe-trotter.

Simon s-a uitat la luxul etalat în jur şi s-a gândit că lui Gabriel Borderie nu-i era prea greu să-şi împace conştiinţa. Chiar în momentul acela se debarasa de un cadou incomod pe care i-l dăduse în grijă cel mai bun prieten al lui şi-l plasa mai departe în mâinile unui necunoscut. Dar Simon n-avea motive să se plângă.

— Mulţumesc, a fost tot ce-a reuşit să spună. O să fac ce-o să cred că-i mai nimerit cu el.

— Te simţi mai bine... după vin?

— Da, apa rece m-a trezit. O şterg!

— Nu vrei să mănânci ceva înainte să pleci?

— Nu, mulţumesc. Am mâncat bine la micul dejun. Aş vrea să ajung până la noapte.

Simon a făcut câţiva paşi, apoi s-a oprit din drum.

— Domnule Borderie, aveţi nevastă măcar?

Celălalt s-a uitat surprins la el.

— N-am una. Am mai multe...

Simon a pufnit în râs. A ezitat o clipă, pe urmă i-a povestit de şmecheria prin care a făcut rost de adresa lui, cu ajutorul Clarei.

Borderie a izbucnit şi el într-un hohot sincer de râs.

— Nici măcar nu mi-a trecut prin cap să te întreb cum m-ai găsit... Ai avut noroc. Secretarele mele nu prea se lasă păcălite de femeile care zic că sunt soţia mea. Între două zboruri mi se mai întâmplă s-o uit pe câte una-n pat.

Ce doi bărbaţi şi-au dat mâna. Simon a ieşit fără să mai aştepte ca Gabriel Borderie să-l conducă. Miliardarul a rămas privind în depărtare la Mediterană.

Poate rătăcind prin amintirile din studenţie.

Poate deja în drum spre tropice.

Simon a pornit motorul Twingoului. Îl minţise puţin pe Borderie, nu era prea treaz, dar supravieţuise el şi altor provocări mai dure de-atât. Tot ce spera era să nu dea nas în nas cu poliţiştii, ăia adevăraţi.

•

A reuşit să ocolească Nisa şi a intrat pe autostrada A8 într-o zonă aflată la înălţime. Destul de mândru de simţul lui de orientare, a accelerat. Tunelurile care se înşiruiau unele după altele îi întorceau deja stomacul pe dos. A scos din player CD-ul cu Goldman, ca să nu-l doară capul şi mai tare. Ghinion! A pornit radioul. După ce-a dat o căutare automată, pe ecranul luminos a apărut „107.7", postul cu informaţii din trafic.

„Cod roşu", anunţa prezentatoarea cu o voce apocaliptică. „Evitaţi să vă angajaţi în trafic!"

— Căcat! a urlat Simon. Asta mai lipsea.

53. Adevărul

Sâmbătă, 19 august 2000, ora 15.19,
tabăra din peninsula sălbatică, insula Mornesey

În tabără toată lumea s-a purtat frumos cu mine. Mi-au adus mâncare, dar am ciugulit doar un pic de brânză şi nişte fructe. Cât poliţiştii îi interogau pe Armand şi Madi, am fost trimis să mă odihnesc într-o încăpere ce ţinea loc de infirmerie. Acolo erau doar un pat, o noptieră şi un dulăpior cu medicamente. Tot aici îi aduceau şi pe cei care erau pedepsiţi când făceau vreo prostie.

•

După vreun sfert de oră, a venit să mă vadă părintele Duval. În momentul ăla mi-am dat seama că noi nu vorbiserăm niciodată între patru ochi. Probabil îşi închipuia că sunt un adolescent ca oricare altul, el, care văzuse atâţia în cei treizeci de ani de când organiza tabere.

I-am fost recunoscător că n-a încercat să mă descoasă şi nici nu m-a pus să-i povestesc ce s-a întâmplat.

— Colin, au sunat unchiul şi mătuşa ta. O să ajungă într-o oră, două. Cred că o să trebuiască să dea declaraţii la poliţie. Şi tu. Cât aşteptăm, bănuiesc că vrei să stai singur. Să dormi puţin. Ar fi bine să dormi, cred că ai nevoie. Te las în pace. Bănuiesc că acum nu mai vrei să fugi. Oricum, locul ăsta deja nu mai e o tabără de adolescenţi, ci una militară, cu toţi poliţiştii ăştia strânşi în curte. Strigă-mă dacă ai nevoie de ceva. Sunt alături. Am treabă, trebuie să liniştesc celelalte familii. Curaj.

M-a lăsat singur.

Cum stăteam lungit în pat, pe o pătură gri şi aspră de la cât fusese folosită, am încercat să-mi golesc mintea. Nu puteam să dorm. Auzeam agitaţia de lângă cort. Voci de adulţi, poliţişti în mod sigur, vorbind tare la walkie-talkie-urile lor. Totul îmi părea de necrezut. Aveam impresia că sunt într-o cameră de spital şi că visasem toate astea.

Că sunt închis la izolator, într-un ospiciu.

Când închideam ochii, îmi venea fără să vreau în minte chipul tatei. Faţa lui zâmbitoare, lângă mine şi mama, în faţa abaţiei, aşa cum eram surprinşi în fotografia aia de pe noptiera mea. Chipul ăla mândru, fericit, calm atunci când recuperasem dosarul de la notar. Chipul ăla atât de dur câteva

momente mai târziu. Mâna aia fără verighetă ce-i sucea braţul lui Madi. Gura aia care-mi cerea să-mi amintesc. Ce să-mi amintesc?

•

Aveam şase ani pe-atunci. Trebuia să-mi amintesc de masa aia, de acea ultimă masă. Ca să mă pot concentra, am închis ochii, mi-am golit capul de gânduri, câteva crâmpeie de amintire mi-au apărut în minte. Pentru prima dată, o vedeam pe mama. Era în picioare. Purta o rochie largă de in iar pletele blonde i se revărsau pe umeri. Era frumoasă. Palidă, foarte palidă. Se uita cu atenţie la bărbaţii care se certau. A dat să zică ceva, dar n-o asculta nimeni.

A adunat cu încăpăţânare un teanc de farfurii murdare şi s-a îndepărtat de masă. Cum pleca, mi-a aruncat o privire zâmbitoare, ca să mă liniştească, parcă pentru a-mi da de înţeles că toate răfuielile alea între oamenii mari nu erau grave. Mă uitam la ea cum pleacă. Mergea desculţă în rochia ei de ţărăncuţă. M-am ridicat s-o urmez. Nu puteam. O mână fermă mă împiedica.

Mâna tatălui meu.

M-a strâns de braţ. S-a aplecat spre mine. Avea un pahar în mână. Totuşi, nu-i zăream decât gura. Voia să-mi zică ceva, în şoaptă, aproape sub faţa de masă, la adăpost de privirile celorlalţi. Şi-a dus degetul la buze şi s-a aplecat spre urechea mea. Ca pentru a-mi împărtăşi un secret.

„Colin".

— Colin? Colin, trezeşte-te. Au ajuns unchiul şi mătuşa ta.

•

Părintele Duval s-a făcut nevăzut, iar în încăpere au intrat Thierry şi Brigitte. Ea s-a aşezat pe marginea patului. Thierry s-a sprijinit de noptieră, în faţa unei oglinjoare. M-am ridicat în capul oaselor. Thierry era îmbrăcat într-un tricou polo portocaliu-aprins, care ar fi trebuit să-i dea un aer relaxat.

Brigitte, dimpotrivă, m-a uimit. Nu era la fel ca calmă ca de obicei, ar fi putut, desigur, să te păcălească machiajul şi rochia ei scurtă cu flori, dar o cunoşteam mai bine de-atât. Plânsese. Cedase. Ea, care era mereu atât de severă, atât de echilibrată. Ochii îi erau încă umezi. Nu reuşea să mă privească.

— Cred că-ţi datorăm nişte explicaţii, Colin, a început Thierry.

Stăteam turceşte. Simţeam în mine o forţă cu totul nouă.

O flacără în continuare slabă, dar care încă pâlpâia. În tabăra asta, pe insula asta, printre oameni de vârsta mea, mă simţeam ca acasă.

Eram adult.

Eram în stare să le ascult minciunile.

Aveam dreptul să nu le mai cred.

•

— Poliţiştii ne-au zis că l-ai găsit pe Jean, a continuat Thierry.

Tăcere. Am aşteptat să-mi spună. În sfârşit.

— Să nu fii supărat pe noi, a făcut unchiul meu, că ţi-am ascuns adevărul, în toţi anii ăştia. Că te-am făcut să crezi că tatăl tău a murit. Astăzi bănuiesc că înţelegi de ce nu ţi-am zis nimic. După tot ce s-a întâmplat, după tot ce ţi-a făcut.

La mine la liceu erau mai mulţi copii de la orfelinat. Fuseseră luaţi de lângă părinţi violenţi sau alcoolici sau pedofili, ca să fie la adăpost.

Lucruri de genul ăsta se întâmplă.

Totuşi, toţi copiii ăştia voiau să stea cu părinţii lor. Însă trebuiau să fie protejaţi, luaţi de lângă mama şi tatăl lor, împotriva voinţei lor.

Brigitte a început să se smiorcăie. Thierry s-a aplecat spre ea şi i-a dat un şerveţel. În ciuda celor tocmai întâmplate, mă enerva felul în care vorbea Thierry despre tata, felul ăsta de a spune „după tot ce ţi-a făcut".

Deşi aşa era. Tata tocmai mă îngropase de viu cu doi prieteni. Tata era un monstru. Chiar şi aşa, tot nu puteam accepta să fie vorbit de rău. Oare o luasem razna?

— Vrei să-ţi povestesc mai departe, Colin? a întrebat Thierry.

Am încuviinţat din cap, fără să scot o vorbă.

— Povestea e destul de simplă. Cred că ştii deja ce e mai important. Interesul tatălui tău pentru săpături l-a izolat, încet-încet, de restul lumii. Şi mai era şi interesul pentru comoara aia, Nebunia Mazarin. Nebunia... Un nume predestinat. Tatăl tău n-a putut să accepte că şantierul ar putea să fie închis, că utopia lui eşuase, că trebuia să mergem mai departe, că arheologia şi traiul în comun luaseră sfârşit. Şantierul ăsta, abaţia erau toată viaţa lui. El le conducea, era fondatorul şi conducătorul acestui mic univers. Ştii, se schimbase mult. Îşi construise o personalitate dublă. Pe de o parte, era omul ăsta cultivat, generos, pasionat... Pe de alta, dezvoltase o formă de paranoia. Se închisese atât de tare în pasiunea asta dusă până la manie, că la un moment dat ajunsese să vadă peste tot comploturi împotriva lui. E greu să recunoşti... dar ai văzut şi tu pe pielea ta cele două feţe ale lui.

Nu, nu recunoşteam nimic!

Nu voiam să recunosc. Brigitte încă se smiorcăia. Ea, care nu mai tăcea când venea vorba de mărunţişuri, acum nu mai era în stare să scoată un cuvânt. Thierry îi dădea înainte.

— Nu mai ţinea cont de nimeni. Nici măcar de mama ta. De mine nu mai zic. De Maxime nici atât. Nu mai asculta pe nimeni din asociaţie. Nu avea încredere în noi. Era încăpăţânat. Îndatorat până la Dumnezeu. Avea datorii de care, în afară de el, nu ştia nimeni. Era într-o fundătură. Aşa că până la

urmă a hotărât să se asocieze cu afaceristul ăla iresponsabil, Gabriel Borderie, un şarlatan care se ţinea după mama ta în studenţie. Nimeni nu era de acord să colaboreze cu Eurobuild. Firma nu prezenta încredere, dar directorul general era prieten apropiat cu tatăl tău. Terenul era periculos, n-ar fi trebuit să se construiască nimic pe el. Dar tatăl tău s-a ocupat de problema asta. Avea mulţi prieteni pe insulă. Nu tocmai frecventabili. Şi, în felul ăsta, s-a întâmplat ce era de aşteptat. Accidentul. Moartea celor trei muncitori. Scandalul. Lipsa oricărei legalităţi pe şantier. Ba chiar lipsa asigurării. Fiasco pe toate planurile. Procesul inevitabil. Închisoarea. Aşa că tatăl tău şi-a luat tălpăşiţa. Fără să-şi asume nimic, fără să dea vreun ban înapoi. Trebuie să ştii toate astea, Colin.

Acum ştiam. N-aveam ce să zic.

Un tată care nu se dădea în lături de la a-şi îngropa de viu propriul fiu nu se dădea cu siguranţă în lături de la afaceri imobiliare murdare. Şi nici nu ezita să fugă pe urmă. Fără mama. Fără mine. Cu roşcata aia, Jessica. Ştiam. Şi totuşi...

Şi totuşi, oricât de absurd putea să pară, nu reuşeam să cred o vorbă din ce-mi povestea unchiul meu. Unchiul ăsta care nu însemna nimic pentru mine! Unchiul ăsta pentru care-mi pierdusem orice respect şi care părea atât de mândru de victoria lui, că reuşise să-i murdărească imaginea tatei în faţa mea.

Thierry s-a privit o clipă în oglinjoară şi şi-a aranjat gulerul de la tricou. De parcă îşi trăia momentul de glorie, mi-a trecut mie prin cap. În sfârşit, era triumfător.

— Oficial, a continuat el, scandalul ăsta s-a terminat cu sinuciderea tatălui tău. Era convenabil pentru toată lumea, cel puţin pe insulă. Fără proces, povestea era îngropată. Dar, de fapt, nu s-au lăsat toţi păcăliţi. Tatăl tău avea mulţi prieteni, era un om influent. N-a fost prea greu să-şi regizeze moartea.

Am izbucnit brusc.

— Voi ştiaţi că trăieşte de la bun început? am strigat eu pe un ton atât de dur, că nu-mi venea nici mie a crede.

— Da, a răspuns Thierry calm. Şi mama ta ştia. Ea ne-a mărturisit. Şi a suferit mult din cauza asta. Prea mult. Tu n-ai cum să-ţi aminteşti, dar tatăl tău nu era un bărbat fidel, loial mamei tale...

„N-o amesteca pe mama în povestea asta!", strigam eu în gând. Însă, fără să vreau, îmi aduceam aminte de profeţia mamei, de ultimele ei cuvinte, care-mi spuneau printre rânduri că tata nu e mort, că e plecat departe. Şi de deznădejdea ei. De deznădejdea de a se fi căsătorit cu un om care-a înnebunit, care-a devenit un criminal... un infidel. O deznădejde care-a împins-o... până la sinucidere.

•

Thierry vorbea în continuare, ca o pasăre prevestitoare de rău care nu se opreşte niciodată.

— Ne trimitea din când în când scrisori, rar. Ca să vadă ce mai faci. Tatăl tău era un tip imprevizibil. Şi povestea aia cu Nebunia Mazarin încă îl obseda, credea că tu cunoşti parţial adevărul. Colin, ştiu că eşti supărat pe noi, dar noi n-am încercat decât să te protejăm. Am făcut cum am putut. Poate n-am fost prea înţelepţi, dar nu puteam să-ţi spunem adevărul.

•

Îmi doream să se oprească, să tacă.

Ce alte monstruozităţi avea să-mi mai arunce în faţă?

•

— Nu te-a manipulat numai pe tine, a continuat Thierry. A făcut la fel şi cu Anne, mama ta. Sora mea. Singura mea soră.

În momentul acela s-a petrecut o scenă stranie. Brigitte, cu faţa umflată de plâns, s-a ridicat şi s-a aplecat spre mine de parcă voia să mă ia în braţe.

Nu făcuse în viaţa ei un gest atât de drăgăstos.

Nici măcar cu zece ani în urmă.

Am fost atât de surprins, că puţin a lipsit să mă las îmbrăţişat ca un copil.

Thierry a prins-o pe Brigitte de încheietură. Aproape cu violenţă.

— Nu, Brigitte! Stăpâneşte-te. Doar n-o să cedezi acum, nu?

Ea a dat din cap că nu, şi-a tras nasul şi s-a aşezat din nou pe pat. Lucrurile deveneau din ce în ce mai clare pentru mine. Tot ce mi se povestea în infirmeria aia era cusut cu aţă albă.

Thierry se uita la mine, îmi urmărea reacţiile, le anticipa. A mai încercat o dată să mă facă să cedez.

— E greu de acceptat, Colin. Înţelegi şi tu. Credeai că tatăl tău e un erou care-a murit. Acum descoperi că e un ticălos care trăieşte.

Muţenia mea nu era greu de interpretat.

— Eu nu te oblig să mă crezi, Colin. Ştiu că nu prea mă ai la inimă. C-o să dureze un timp să accepţi asta. Până la urmă, există şi o parte cumva bună în faptul că a încercat să te omoare, pe tine, propriul lui fiu. Asta o să te ajute să accepţi, să accepţi evidenţa.

Thierry a întins un braţ spre Brigitte şi i-a pus mâna pe genunchi. Un gest de o tandreţe de care nu-l credeam în stare. A continuat.

— De fapt, tu ai acceptat deja adevărul. Colin, problema nu mai e că nu ştii ce s-a întâmplat. Trebuie doar să accepţi.

Nenorocitul! Nenorocitul!

Îl uram pentru că avea dreptate. Îl uram pentru că nu aveam ce să-i reproşez. Pentru că nu aveam ce să-i reproşez unchiului, şi aveam totul să-i

reproşez tatei. Inima mă îndemna să fac pe dos. Am încercat să ripostez timid.

— Toată lumea zice că tata a fost un om extraordinar. Toată lumea de pe insulă mi-a zis...

Brigitte a intervenit, în sfârşit, cu un firicel de voce.

— Oamenii n-au vrut să te supere, Colin. Oamenii au vrut să te protejeze. Şi pe urmă...

Thierry a preluat controlul, cu răceală.

— Tatăl tău a amestecat mulţi oameni de pe insulă în povestea asta. Să-l denigreze pe tatăl tău ar însemna să se denigreze pe ei înşişi.

Nu, lucrurile nu puteau să fie atât de simple.

Şi *nounou*?

Şi notarul Serge Bardon?

Şi jurnalistul de la *L'Ilien*?

Erau toţi complici? Minţeau toţi? Fuseseră cu toţii păcăliţi de dubla personalitate a tatălui meu?

Thierry îşi aranja freza în oglindă. Îl uram. Trebuia să aflu.

— Şi atunci de ce-a vrut să dea de mine? Din cauza notarului?

Thierry a zâmbit, de parcă avea răspuns la toate.

— Povestea cu notarul nu era decât un pretext ca să te aducă pe insulă. Nu era mai nimic, sau aproape mai nimic în dosarul ăla. Era vrăjeală. Te-a manipulat, dacă preferi. Îmi scapă de ce, dar se pare că tu ai şti o parte din adevăr despre comoară. Ne întreba tot timpul despre asta în scrisorile lui.

Deci şi treaba cu notarul era tot un pretext? Treaba asta cu mărturisirea şi cu actele de proprietate? Tot ce-l interesa pe tata era o amintire, o amintire rătăcită în mintea mea.

Thierry s-a aplecat spre mine şi mi-a pus mâna pe coapsă. Nici el nu mai făcuse asta vreodată.

— Chiar nu-ţi mai aminteşti nimic, Colin?

Şi el?

Tot ce-l interesa, şi pe el, era amintirea asta aşa-zisă ascunsă undeva în memoria mea.

Am făcut pe prostul.

— Ce să-mi amintesc?

— Ce tocmai ţi-am zis. O amintire îngropată adânc în memoria ta. Nebunia Mazarin.

•

Mi-au venit încă o dată în minte ultimele imagini de la masa de la abaţie, cele cu scandalul, cu mama în rochie de in, cu tata care mă ţinea de braţ şi

care se apleca spre mine să-mi şoptească ceva la ureche. Un fel de instinct mă îndemna să nu le povestesc nimic.

— Nu, am făcut eu pe un ton care să pară, speram eu, sincer. Nu-mi amintesc nimic.

Thierry s-a resemnat cu răspunsul ăsta, dar eram sigur că lui Brigitte nu îi scăpase ezitarea mea. Unchiul s-a mai uitat o dată pe furiş în oglindă.

— Vrei să te lăsăm singur, sau vrei să afli mai multe?

— Aş prefera să mă lăsaţi singur.

— OK. Ne întoarcem mâine-dimineaţă. Dacă ne dă voie poliţia. Aşa e cel mai bine pentru toată lumea.

•

M-a privit puţin încurcat şi s-a întors să plece, uitându-se la Brigitte şi dându-i de înţeles c-ar trebui să facă şi ea la fel.

Brigitte a mai stat câteva clipe.

M-a pupat, strângându-mă tare în braţe, prea tare. Buzele ei mi-au şoptit la ureche ceva ce Thierry n-a putut să audă.

— Îmi pare rău...

Şi pe urmă a ieşit şi ea.

În ciuda dovezilor, a faptelor, a raţiunii, a experienţei, în ciuda a tot, ceva nu-mi ieşea din minte cu niciun chip. Un gând absurd, dar singurul care-mi dădea tăria să nu mă izbesc cu capul de peretele ăla de cărămidă sau să mă sufoc cu perna aia îngălbenită.

Nu credeam o vorbă din ceea ce tocmai mi se povestise!

54. Declarat roşu

Sâmbătă, 19 august 2000, ora 23.52,
popasul din Fontenay-le-Comte

Era aproape miezul nopţii şi Simon mai avea de parcurs încă patru sute de kilometri până pe insula Mornesey. Se împotmolise în trafic toată ziua. Dar acum ajunsese într-o fundătură. Făcuse ultimii cincisprezece kilometri în cincizeci de minute. Un turist îşi pierduse portbagajul suspendat pe autostradă, din câte ziceau la radio. Era un blocaj în trafic la douăzeci şi trei de kilometri în faţă.

Se târa de o oră, bară la bară, în urma aceluiaşi Citroën Xantia albastru, înmatriculat în Alsacia. Pe banda din stânga, ca printr-o minune a mecanicii fluidelor, trecuse de vreo zece ori pe lângă o Toyota Corolla bej, care-l depăşise la rândul ei de tot atâtea ori. Deocamdată Corolla avea vreo cinci metri avans, dar Twingoul recupera centimetru cu centimetru.

Ce chin!

•

Numai un mesaj lăsat de Candice pe mobil a reuşit să-l distragă: „Unde naiba eşti, Simon? Nu poţi dispărea aşa pe-o insulă, încep să-mi tremure chiloţii stând toată ziua aici, la ghişeu, printre ruinele astea".

Simon s-a gândit din nou la rotunjimile perfecte ale lui Candice, fata asta dezinvoltă, pe care ar fi putut s-o mângâie în clipa aia, pe o plajă sau oriunde altundeva, în cine ştie ce colţ încins de insulă pe care l-ar fi explorat împreună, în loc să stea înţepenit pe autostradă, blocat între o Xantia şi o Corolla.

Ce prost era!

Se simţea neputincios, neajutorat, prins în ambuteiajul ăla. Cam cât de prost putuse fi să plece din Mornesey? Să străbată Franţa de la un capăt la altul pentru o presimţire? Nu putea să ceară lămuriri prin telefon?

A zărit un panou cu „Zonă staţionare 400 m". Îi luă cam un sfert de oră să ajungă acolo, cu puţin noroc.

A ezitat.

Să încerce totuşi?

Era aşa grav dacă ajungea la şase dimineaţa în loc de cinci? Oare nu era mai important să afle mai multe şi, mai ales, să spună mai departe? Cu cât se frământa mai tare, cu atât se gândea că dosarul pe care Jean Remy îl lăsase

în grija lui Gabriel Borderie în urmă cu zece ani conţinea un indiciu crucial. Dosarul acesta care stătea acum lângă el, pe scaunul din dreapta. Nu apucase decât să-l frunzărească mai devreme, când era la Borderie acasă. Oare nu era mai înţelept să se oprească, să-şi tragă sufletul şi să pună lucrurile la punct?

Trebuia să ia dosarul la puricat. Să vină cu o idee.

S-o sune pe Clara sau pe altcineva de pe insulă. Să dea o mână de ajutor. Era plecat de o zi jumate. Doar n-avea să mai stea acolo ore întregi în spatele Xantiei, pe care tot încercase s-o depăşească, sau să se ia la întrecere cu viteza melcului cu Toyota Corolla.

•

Pas cu pas, roată lângă roată, a ajuns într-un final la popasul din Fontenay-le-Comte.

A parcat. Era o noapte caldă. Se opriseră acolo nenumăraţi alţi turişti, resemnaţi. Micul loc de joacă pentru copii fusese luat cu asalt. Simon a mai aşteptat puţin afară, pe urmă s-a grăbit să prindă o masă de lemn liberă de la care tocmai se ridicase o familie.

S-a aşezat liniştit, a deschis dosarul şi a început să citească.

Se uita prin documentele lui Jean Remy pagină cu pagină, punct cu punct.

•

Încerca să înţeleagă secţiunile geologice, să descifreze documentele istorice, scrise, cele mai multe, în franceza veche. A citit şi recitit scrisorile lui Lucien Verger. Încerca să găsească un fir roşu, o legătură între toate astea.

După trei sferturi de oră în care şi-a stors creierul, şi-a dat seama că deja îi ajunsese. Că nu afla nimic nou, că se-nvârtea în jurul cozii. Îi lipsea competenţa pentru o asemenea cercetare. Trebuia să se dea bătut. Nu avea pregătirea necesară. S-a uitat la ceas.

Unu şi şapte minute.

A stat un pic pe gânduri... Nu prea mult.

Provocarea i se părea prea mare. A scos telefonul şi a format un număr de care avusese grijă să facă rost înainte să-şi înceapă turul Franţei. Telefonul a sunat mult timp. Simon aştepta. Era şi normal la ora aia.

Cu siguranţă avea să-l trezească pe interlocutor.

La al paisprezecelea ţârâit, i-a răspuns o voce gravă, deopotrivă îngrijorată şi nervoasă.

— Mda.

— Domnul Serge Bardon? La telefon Simon Casanova, agentul de pază de ieri. Iertaţi-mă că vă...

Notarul i-a tăiat-o imediat.

— Casanova? Poliţistul amator? Ştii că e trecut de unu noaptea? Ce să zic, ziua asta de căcat nu se mai termină odată.

Simon n-a îndrăznit să-l întrebe de ce a fost de căcat ziua lui.

— Vă mai amintiţi discuţia noastră de ieri?

— Da. Doar nu m-am ramolit de tot!

— Tocmai am plecat de la Gabriel Borderie.

— Aţi bătut atâta drum? Nu sunteţi zdravăn la cap!

— Şi înainte de asta am dat o tură pe la periferia Parisului, pe la tutorii lui Colin Remy, Thierry şi Brigitte Ducourret.

— Chiar că nu sunteţi zdravăn. Şi mai sunteţi şi prost pe deasupra.

Simon a fost surprins de virulenţa notarului.

— Cum adică?

— Păi, cât de prost să fii să te duci la periferia Parisului? Mai ales când numitul Colin Remy e venit în vacanţă chiar aici, în Mornesey!

Lui Simon i-a crescut tensiunea.

Colin Remy era în vacanţă pe insulă? Nu-i venea să creadă că bătuse tot drumul ăsta degeaba... şi nici nu se întorsese încă!

— Ce? Sunteţi sigur? a strigat el în telefon.

— Nu mai urlaţi aşa! Da, sunt sigur. E într-o tabără de adolescenţi pe insulă. De două săptămâni.

— V-aţi întâlnit cu el?

— Ba chiar a trecut pe-aici. A trecut ca un taifun, ca să zic aşa. Dracu' ăla de copil a venit ieri-dimineaţă şi-a plecat cu cadoul lui, nenorocindu-mi tibia.

Simon nu-şi putea închipui cum trebuie să fi arătat un adolescent de şaisprezece ani ca să se poată lua la trântă cu notarul. Dar n-a insistat.

— V-aţi mai întâlnit pe urmă?

— Nu. Nu mi-a lăsat cartea de vizită. Şi s-a purtat cam ciudat.

— Sunteţi sigur că nu fugea de ceva?

— Dacă mă întrebaţi pe mine, cred că e mai degrabă pe dos! Dosarul cu care a plecat o să atragă toată şleahta de nenorociţi de pe insulă. Şi, credeţi-mă când vă spun, nu sunt puţini la număr! E ca şi cum s-ar plimba cu borcanul de miere printre cuiburile de viespi.

— Şi n-aţi făcut nimic?

— Absolut nimic! Am stat toată ziua la analize la spitalul universitar din Caen. Acum două ore m-am întors. Nenorocitul ăla m-a nimerit la fix. Mă aşteaptă trei săptămâni în cârje.

Lui Simon nu prea i se rupea sufletul pentru notar.

— Nu e decât un adolescent... Şi tocmai mi-aţi spus că e în pericol. N-aţi făcut nimic, nici măcar n-aţi sunat la poliţie?

— Şi ce să le zic? Să le mărturisesc convingerile mele personale? Fiecare cu treaba lui, domnule Casanova. A mea se încheie la uşa biroului. Este regula de aur care m-a ajutat să supravieţuiesc pe insulă treizeci de ani. Şi pe urmă, fie vorba între noi, nu vă faceţi atâtea griji. Puştiul ăsta seamănă foarte tare cu tată-său, mi se pare că are nişte calităţi pe care nu le vezi la toată lumea!

55. Coşmarul copilăriei mele

Duminică, 20 august 2000, ora 01.11,
tabăra din peninsula sălbatică, insula Mornesey

În cort, toată lumea dormea. Cerusem voie să dorm şi eu cu ceilalţi, în cortul mare, şi nu singur la infirmerie. Cei de la poliţie au fost de acord. Până la urmă, nu eram în pericol aici, printre ceilalţi. În tabără erau poliţişti peste tot. Fusesem interogat pe seară şi nu spusesem mare lucru.

Numai ce se întâmplase. Nu şi ce credeam.

Pentru moment, se mulţumeau cu atât.

Mă întorsesem târziu în cort. După discuţia cu Thierry şi Brigitte, timpul trecuse foarte greu. Stéphanie venise la infirmerie să-mi aducă ceva de mâncare, o farfurie cu legume şi două bucăţi de pui, de care abia dacă m-am atins. Părintele Duval îmi lăsase câteva albume cu Mornesey şi o carte despre istoria insulei, cu fotografii alb-negru. Le pusese la capătul patului; nici nu îndrăznisem să le deschid.

Nu mai apucasem să stau de vorbă cu Armand în după-amiaza aia.

Poate c-avea să se ia de mine că îl băgasem în belea. Dar am vorbit mult cu Madi, care m-a liniştit, mi-a povestit de părinţii ei alcoolici şi violenţi, care pierduseră tutela fratelui ei, şi de surorile ei, de fiecare în parte. Era surprinzător de blândă şi de calmă când vorbea, total pe dos faţă de masca pe care şi-o punea în restul timpului. Mi se părea drăguţă, cu blugii ei scurţi, sfâşiaţi, tricoul cu o trupă rock pe care n-o ştiam şi ochii ei mari şi negri. Ba chiar am încercat s-o iau de mână, dar şi-a tras-o cu timiditate, spunându-mi că nu e momentul acum, că trebuie să-l sune în fiecare seară pe prietenul ei şi că aveam deja destule necazuri.

•

Răsuflarea calmă a celorlalţi din cort mă liniştea. Fusese o idee bună să cer voie să dorm cu ei. Nu mi-era frică. Chiar deloc. Dar nici nu puteam adormi.

Totul îmi vuia încă în minte. Pe cine să cred? Să fi fost tata un jeg? Un ticălos? Un monstru?

Un tată mort de zece ani care se întoarce de dincolo... *ca să-şi omoare fiul!* Şi ca să-i spulbere iluziile pentru totdeauna!

Era imposibil. Ridicol. Şi totuşi, o văzusem cu ochii mei. Nu exista nicio îndoială.

Tata îndreptase arma spre mine.

Şi cum se face că nu-mi venea să cred? Că nu puteam s-accept? Oare pentru că tata rămânea tata orice s-ar fi întâmplat?

Nu, nu numai de-asta!

Mai erau şi toate mărturiile alea, toate, mai puţin cea a unchiului meu.

Tata fusese un erou, sau cel puţin un tip de treabă, un om cinstit. Se mai schimbă oamenii, dar chiar în halul ăsta? Să fi avut două personalităţi?

Nu! Nu era verosimil.

Mă răsuceam de pe o parte pe alta sub pătură, căutând o poziţie confortabilă. Răsuflarea celorlalţi care dormeau alături îmi răsuna în cap ca un concert liniştitor. O companie familiară. Posibilitatea de-a duce o viaţă normală, de-a dormi adânc. Ei le aveau.

Mai era ceva, ceva important. O explicaţie raţională. Tata îmi vorbise de un complot. Îmi zisese să n-am încredere în nimeni.

În nimeni!

Reuşise să stea ascuns toţi ani ăia. Şi dintr-odată a apărut o explicaţie.

Dacă era o păcăleală?

Dacă atitudinea tatei în faţa lui Valerino nu era decât o mască? Un rol pe care-l juca cu scopul de a-l încuraja să aibă încredere în el? De ce nu, până la urmă? Să-i dea impresia că sacrifică ce are el mai scump, ăsta-i un şiretlic vechi de când lumea! Dacă tata chiar ar fi avut de gând să ne ucidă, acolo, sub hambar, un foc de armă ar fi fost mai rapid. Dar aşa, dacă ne închisese în pivniţă, putea să se întoarcă oricând după noi. Sau să sune pe ascuns şi să cheme ajutoare.

Da, era logic. Nu eram în pericol.

Tata juca la cacealma!

Brusc, totul devenea clar!

Acuzaţiile mincinoase ale unchiului meu se explicau şi ele! Să mi-l descrie pe tata ca pe-un monstru avea un singur scop: să mă sperie! Să mă îndepărteze de el. Să mă ţină izolat, ca nu cumva să-i sar în ajutor.

Întâi mă conving că e mort.

Pe urmă eu îl recunosc. Îl regăsesc.

Tata e surprins. Improvizează. Îmi spune adevărul, sau o parte din adevăr. Dar mă avertizează cu privire la pericol, cu privire la toată lumea şi-mi cere să nu mă amestec.

Da, totul se limpezea!

Dându-se drept un nenorocit, voia să mă îndepărteze de el. Cum făcuse şi până atunci.

Mă proteja, în ciuda voinţei mele.

De ce?

M-am răsucit din nou în pat, incapabil să adorm. Privirea îmi rătăcea în întunericul din cort. Zăream numai siluetele lungite ce se ridicau şi coborau cu fiecare răsuflare.

Ce mi se mai ascundea? Cine era, de fapt, tata? Oare trebuia să le împărtăşesc şi lui Madi şi Armand ipotezele mele? Oare mai erau dispuşi să mă asculte? Nu, ei chiar credeau că fuseseră la un pas de moarte. Din cauza tatei.

Totuşi, aveam nevoie de ajutorul lor...

Mă pregăteam să mă ridic din pat, să stau de vorbă cu ei.

De undeva, din apropiere de cort, un zgomot discret de paşi m-a făcut să tresar. Yoyo?

Un poliţist care patrula?

Pânza de la intrarea-n cort s-a mişcat. A intrat cineva!

O umbră s-a strecurat. Oare trebuia să mă prefac că dorm?

Trebuia să mă hotărăsc repede.

Paşii abia auziţi se îndreptau spre mine.

Prea târziu.

N-am apucat să mă hotărăsc. M-am afundat în aşternuturi, cu pilota peste faţă. Dar ţineam ochii larg deschişi, obişnuit să spionez prin ţesătura ei rărită. O impresie vagă de ameninţare, o impresie deformată, insuficientă.

Umbra stătea acolo, în cort, furişându-se cu grijă.

Ce căuta?

Nu era nici umbra lui Yoyo, nici cea a lui Stéphanie sau a părintelui Duval. De două săptămâni de când eram aici învăţasem să le recunosc răsuflarea, călcătura, silueta.

Umbra se apropia uşor.

O recunoscusem deja.

Ştiam cine e.

De-a lungul anilor, devenisem specialist la stat treaz, de pază, ca un animal nocturn, în stare să dibuiască pe cineva în întuneric după zgomot, după respiraţie, după miros. Şi în momentul ăsta, în cort, recunoşteam respiraţia.

Era cea din toate coşmarurile mele.

Era umbra spaimelor mele din toţi anii ăia. Cea a gardianului meu. Nu mai eram în cort, eram acolo, mă prinseseră, nu reuşisem să fug. Aveam şase ani. Eram în aceeaşi cameră, în patul meu, încremenit de frici.

Umbra aia era acolo, în faţa mea.

Stătea la pândă, cum pândise pe lângă patul meu mii de nopţi la rând. Oare infinitul tunel întunecat al terorii n-avea să se termine nicicând? Umbra se apropia, venea spre mine. Cu paşi siguri.

Mă speriase timp de zece ani, în fiecare noapte. Dar nu-mi mai era frică. Pricepuse până şi ea. Momentul adevărului era aproape.

În sfârşit, aveam să ştiu.

56. Noapte de beţie

Duminică, 20 august 2000, ora 01.11,
popasul din Fontenay-le-Comte

Simon şi-a depărtat telefonul de ureche, uimit.

Tânărul Colin Remy era în Mornesey, în vacanţă, de două săptămâni.

Culmea ironiei.

Se uita prostit la coloana de maşini bară la bară de pe autostradă. Se întreba ce naiba face acolo, inutil, la sute de kilometri de insulă.

Doar îi spusese Clara.

Avea să se facă de râs.

Clara!

Simon s-a gândit în treacăt la cât de ruşinat o să fie când o să ajungă pe insulă. S-a uitat din nou la harta rutieră. Pe urmă la ceas: era trecut de unu noaptea. Trebuia neapărat să dea de Colin Remy. Dar cum? Era în tabără pe insulă, clar, dar n-avea nicio persoană de contact, nicio adresă. Nu exista decât o soluţie: Clara!

Nu mai putea el de mişţourile ei...

Popasul se golea încet-încet. Unii porneau iarăşi la drum. Alţii se pregăteau să-şi petreacă noaptea cum or putea în maşină. Vremea era călduţă. Simon era printre ultimii care mai stăteau la mesele de lemn. A tras adânc aer în piept şi a sunat-o pe secretară. Spera să n-o trezească. Clara a răspuns de la primul ţârâit.

— Casa, tu eşti? a făcut o voce pe jumătate amuzată, pe jumătate nervoasă.

Probabil că se uitase să vadă cine e înainte să răspundă. Părea trează, veselă... în formă.

— Unde eşti? l-a întrebat ea fără să-l lase pe Simon să vorbească.

— Nici nu ştiu. Puţin mai încolo de Niort. Prins într-un ambuteiaj. În căcat până la gât. Clara, am nevoie de ajutorul tău. Am nevoie de tine.

— Ia zi, Casa. Sunt cam prinsă, ştii...

Pe Simon l-a surprins că avea ceva de făcut la ora aia din noapte. Aşa că a început.

— Bine. Sper că mai ştii să stenografiezi. Am nevoie de adresa şi numărul de telefon de la toate taberele de adolescenţi din Mornesey.

— Numai atât? a făcut Clara. Şi la ce-ţi trebuie, mă rog?

Simon şi-a dat seama că trebuia să-i dea explicaţii Clarei. Dar a încercat.

— Nu-ţi face griji. Îţi zic eu pe urmă. E un serviciu pe care ţi-l cer...

— Un serviciu? Bine! Dar serviciu contra serviciu... Aşa că ia zi-mi tu acum ce treabă ai cu taberele de adolescenţi.

Clara a izbucnit dintr-odată într-un hohot de râs. Înţelesese.

— Ce-i, Casa? Asta o fi? Nu-mi zice că puştiul e în tabără în Mornesey.

Simon a rămas tăcut. Nişte copii se dădeau pe tobogan la vreo douăzeci de metri de el, sub privirea mamei lor. Încerca să se eschiveze, dar nu ştia cum.

— Nu vrei să-mi zici? Asta-i, atunci! Remy junior a fost pe insulă tot timpul ăsta cât tu te-ai dus să-l cauţi în celălalt capăt al ţării. Nu pot să cred! Ţi-am zis eu că bicicleta era mai bună decât Twingoul.

— Bine, Clara...

Dintr-odată, Simon s-a prins şi el. Clara, trează la ora aia, veselă.

— Eşti cu Delpech.

— Bingo! a făcut Clara fără nicio apăsare. E sâmbătă seara. Meciul cel mare, cearşafuri de mătase, petale de trandafir şi şampanie în pat.

Simon a auzit la telefon zgomot de pahare ciocnindu-se.

— Când nu eşti lângă mine, a continuat Clara, sunt deprimată şi mă arunc în braţele primului necunoscut care-mi iese-n cale...

A început să râdă, agitată, de parcă jurnalistul o gâdila.

— Clara! a ţipat Simon. Eu nu glumesc. Cred c-avem de-a face cu o chestiune de viaţă şi de moarte. Am aflat toate detaliile poveştii de la Borderie. Mi-a încredinţat un dosar confidenţial.

Clara încă râdea la telefon. Lui Simon i s-a părut că e beată. Şampania?

— Casă, mi-ai făcut deja faza cu viaţa şi cu moartea, a chicotit Clara.

— Clara! Trebuie să iau legătura cu Colin Remy.

— Bine, Casa drăguţule. Mâine-dimineaţă la prima oră...

Simon mai avea un pic şi exploda. Aşa că s-a hotărât.

— Clara, Delpech e lângă tine?

— Da... Şi ascultă tot, micul curios...

— Dă-mi-l la telefon!

Nu era o rugăminte, ci un ordin. Şi nu credea că secretara se miră prea tare c-o pune aşa la punct. Dacă asta putea să facă lucrurile să se mişte mai repede...

— Bună, Simon, s-a auzit vocea gravă a lui Delpech. Cred c-a venit momentul ca noi să colaborăm. Am fi câştigat mult timp dacă am fi făcut-o de la bun început. Ştiu unde e băiatul lui Jean Remy, ba chiar am şi mâncat cu el, ca să zic aşa, în port acum câteva zile. E în tabăra din peninsula sălbatică... Din câte am auzit, a fost la un pas de moarte în după-amiaza asta,

în subsolul unui hambar. Dar nu ştiu mai multe. Poliţia nu lasă să-i scape nicio informaţie.

— Doamne! a făcut Simon. Aveţi cumva numărul lui de telefon?

— Nu, dar cred că pot să fac rost.

Simon se gândea.

— Aş prefera să mergeţi dumneavoastră acolo. Peninsula sălbatică e la trei minute cu maşina. Trebuie să luăm legătura cu copilul ăsta. Cât mai repede!

— La ora asta? Am încercat să mă apropii pe după-amiază. Tabăra e înconjurată de poliţişti, sunt peste tot, şi nu tocmai genul care să stea la taclale.

— Spuneţi-le că aveţi informaţii noi. Vorbiţi-le despre moştenire, despre Gabriel Borderie. Trebuie neapărat să mă sune băiatul!

Simon a auzit-o pe Clara ţipând alături.

— Hai că mă enervezi, Casa! O să mergem mâine. Avem lucruri mai bune de făcut în noaptea asta!

Simon n-a luat-o în seamă şi a continuat pe un ton ferm.

— Contez pe dumneavoastră, domnule Delpech. Mă sunaţi imediat ce daţi de Colin Remy, da?

— Bine. Dar trebuie să-mi spui mai multe despre dosarul ăsta pe care-l aduci de la Nisa. Nu prea ştiu despre ce e vorba. Chiar dacă am deja pregătit numărul de mâine, iar pe prima pagină e o poveste care ar trebui să le trezească amintiri destul de multor oameni de pe insulă. Afişele pe care abia ce le-am pus cu două ore în urmă ar trebui să-şi facă şi ele un pic efectul...

— Serviciu contra serviciu. OK. Nu o să fiţi dezamăgit. Domnule Delpech, aveţi cumva o armă?

— Da, am un revolver mic. Un HK USP. După cum ştiţi, aici, pe insulă...

— Ştiu. Luaţi-l cu dumneavoastră.

Simon a auzit-o pe Clara protestând la faza asta.

— Hai că mă scoateţi amândoi din sărite cu insula asta de tâlhari. Când nu-i unul, e celălalt!

Simon a auzit un zgomot de pahar spart, fără îndoială o cupă de şampanie dată de perete.

— Sunteţi la dumneavoastră? a întrebat Simon cu ceva ironie în voce.

— Da, a râs Delpech. De la o vârstă încolo, ne place să jucăm pe terenul nostru.

— Contez pe dumneavoastră. Cred că pe Colin Remy îl paşte un mare pericol. Fiţi foarte prudent... Dar acţionaţi cât mai repede.

— Prudenţa e în fişa postului meu. Îmi promiteţi un material inedit pentru numărul de mâine?

— Da, şi un happy-end, sper.
— Mira-m-aş! a urlat Clara. Casa, când te-ntorci pe insulă îţi tai coaiele!

57. Degeţel

Duminică, 20 august 2000, ora 01.12,
tabăra din peninsula sălbatică, insula Mornesey

Umbra din coşmarurile copilăriei mele a înaintat cu paşi prudenţi spre pat şi s-a aplecat deasupra mea. Probabil îşi imagina că dorm, ca întotdeauna, ca în fiecare noapte, de zece ani. A scuturat pilota, încercând să facă cât mai puţin zgomot posibil.

Şuşotea.

— Colin, Colin...

Credea că o să mă trezesc speriat, c-o să strig şi-o să-i scol şi pe ceilalţi care dormeau în cort. Nu ştia că o recunoscusem, că o auzisem.

— Colin, şşşş... Sunt Thierry.

Thierry.

Normal.

Thierry, care, în tot timpul ăsta, de când aveam şase ani, de când sunt în stare să-mi amintesc ceva, mergea pe hol pe lângă camera mea, verificând dacă dorm; mă veghea, gândindu-se, şi-ar fi închipuit orice copil, că prezenţa unui adult cunoscut mă liniştea. Dar nu, în toţi anii ăştia n-am avut o clipă impresia că m-ar veghea.

Mă supraveghea. Nu stătea de pază la camera mea, mă păndea.

Oare eram nedrept?

Nu, era o neîncredere pe care o simţeam până-n adâncul sufletului.

— Colin, sunt unchiul tău. Trezeşte-te...

Am deschis ochii şi m-am frecat de parcă ar fi fost lipiţi. Făceam pe prostul.

— Thierry?

— Colin? Nu scoate un sunet. Ascultă-mă. Am ceva important să-ţi spun. Mai devreme nu ţi-am zis tot. Sunt lucruri pe care numai noi doi trebuie să le ştim.

Mă uitam la el încercând să-l imit pe Armand când făcea ochi de bufniţă.

— Colin, şuşotea în continuare unchiul meu. Trebuie să te trezeşti imediat, să te îmbraci şi să vii cu mine. E important. Nu pot să-ţi zic mai multe acum.

Era o capcană.

Voia să mă ademenească afară, singur, noaptea, departe de poliţie şi de agitaţia din tabără. Thierry şuşotea în continuare.

— Trebuie să vii cu mine, dacă vrei să înţelegi.

Se vedea de la o poştă că e o capcană. Dar n-aveam de ales, dacă voiam să aflu adevărul. Dacă voiam să aflu cine minte, ce învârteli sunt în spatele întâmplărilor ălora delirante. Trebuia să-l urmez. Ce mai conta că-mi riscam viaţa, că se putea să nu mă mai întorc.

N-a fost nevoie ca Thierry să-mi spună mai multe. Am sărit din pat. Mi-am mai pus o dată pantalonii scurţi jegoşi şi tricoul care puţea de la transpiraţia adunată în două zile de alergătură şi sperieturi.

— O să fii mai în siguranţă cu mine, a insistat Thierry. O să fii mai în siguranţă decât aici.

Îmi venea să-i zic să nu se obosească liniştindu-mă, că veneam oricum, chiar dacă nu eram prost. Am mers în vârful picioarelor până la marginea cortului. Thierry s-a întors spre mine şi mi-a aruncat un zâmbet complice.

— Cel care face rondul de pază trece prin faţa cortului o dată la opt minute. Ar trebui să apară. După ce se îndepărtează, o tulim.

Am aşteptat câteva minute bune să treacă poliţistul care asigura paza în tabără. Îl simţeam pe Thierry aproape, îi simţeam răsuflarea lentă, reţinută, ca de prădător. Mâna care încerca să mă prindă, de braţ, de umăr, de mână, şi nu ca să mă liniştească, o, nu, nu. Ca să se-asigure că vin cu el.

Mă gândeam. Eram pe cale să m-arunc în prăpastie cu bună ştiinţă, să fug cu picioarele mele din tabăra aia, unde se aflau toţi cei care mă puteau proteja. Dar n-aveam de ales, trebuia să aflu, să-l găsesc pe tata, să-mi explice...

Şi totuşi, simţeam cum mă cuprinde frica, puţin câte puţin.

Unde avea să mă ducă? Şi dacă aş fi anunţat pe cineva? Dacă aş fi lăsat un semn, un indiciu, înainte să plec?

Să-i fi anunţat pe Madi şi pe Armand? Dar cum, fără să-şi dea seama Thierry?

În depărtare, în curte, se vedea lumina puternică a unei lanterne ce ieşea din sala de întâlniri.

Paznicul!

Trebuia să-mi vină o idee, şi repede!

Am început să scotocesc instinctiv prin buzunarele murdare de la pantalonii mei scurţi. Am simţit nişte hârtii mototolite, o monedă.

Şi briceagul pe care mi-l dăduse Madi!

Ce să fac? Mi s-a năzărit un plan greu de pus în aplicare, dar n-aveam timp să mai stau pe gânduri. Paznicul a trecut la câţiva metri de noi. A luminat

cortul cu lanterna, dar Thierry fusese atent să-l închidă şi să se tragă la o parte. Deja pleca. Thierry îl pândea printr-o deschizătură mică.

Am deschis cuţitul lipindu-l de picior, în întuneric. Patul lui Armand era la cel puţin trei metri. Jucaserăm de mai multe ori jocul ăla stupid în care trebuie să înfigi cuţitul în pământ între picioarele depărtate ale adversarului.

Mă antrenasem un pic...

Acum!

Prefăcându-mă că-mi pierd echilibrul, am dat un şut în scândurile puse pe post de pardoseală în cort şi, în aceeaşi clipă, am aruncat Opinelul, aproape la nimereală, cât mai aproape de patul lui Armand. Zgomotul surd al lamei înfipte în podea a răsunat, imediat după cel al şutului meu, dar Thierry n-a avut cum să-l audă.

S-a întors spre mine şi s-a stropşit în şoaptă.

— Ssst!

A ascultat o clipă răsuflările celorlalţi, să vadă dacă n-am trezit pe cineva, pe urmă s-a întors spre curte. Probabil că paznicul era deja destul de departe.

— Hai, a făcut Thierry. O luăm pe după copaci spre intrarea în fermă.

Cunoşteam drumul, dar Thierry n-avea de unde să ştie şi-a luat-o înainte. Curtea taberei era luminată de câteva felinare improvizate. În cele câteva clipe în care a tras pânza cortului ca să iasă, o lumină puternică s-a strecurat în interior.

Acum!

În momentul în care am apucat pânza cu mâna dreaptă, cu stânga am aruncat moneda pe care o găsisem în buzunar spre moaca adormită a lui Armand.

Am ieşit.

Moneda n-a scos niciun zgomot, probabil a căzut pe pat. Mi s-a părut că am văzut-o nimerindu-i lui Armand obrazul, dar totul s-a petrecut prea repede. Am luat-o în urma lui Thierry. Mergeam la mai puţin de doi metri în spatele lui. Nu băgase nimic de seamă. Oare ar fi trebuit să mai trag de timp ca să ţintesc mai bine? Era prea târziu pentru regrete.

Am ieşit fără nicio piedică din tabără, pe întuneric. Poliţiştii erau atenţi să nu intre nimeni, nu să n-o şteargă cineva pe la spatele lor. Înaintam fără să scoatem o vorbă, unul lângă celălalt, pe drumul de ţară. Thierry a aprins o lanternă. Mergea foarte repede, dar nu mă trăgea deloc inima să mă ţin după el. Am ajuns rapid la intersecţia mare. La stânga, route de l'Abbaye spre Saint-Argan, la dreapta, fortăreaţa, drept în faţă, pe potecă, la vreun kilometru, ruinele abaţiei Saint-Antoine. Răscrucea era luminată de un

felinar. Thierry s-a oprit cu câţiva metri înainte de intersecţie şi mi-a făcut semn să stau pe loc. Nu voia să ne vadă cineva. Putea să treacă o maşină în timp ce ne apropiam să traversăm. A mai tras odată cu urechea la zgomotele ce se auzeau în noapte, încercând să-şi dea seama dacă se desluşeşte vreun bârâit de motor în depărtare. Dar, la ora asta, părea pustiu.

Ca de obicei, prima pagină din *L'Ilien-ul* de a doua zi era atârnată de stâlpi în toată insula, deci şi pe cei din intersecţie. Se putea citi clar ca la lumina zilei.

Titlul era explicit, îngrozitor.

„Zece ani de la tragedia Sângeroşii.
Trei muncitori îşi pierd viaţa.
Trei vinovaţi dispăruţi fără urmă".

Sub titlu, prima pagină era ilustrată cu trei prim-planuri. Alb-negru.

În stânga, am recunoscut portretul lui Jean-Louis Valerino; în mijloc, pe cel al tatei, în dreapta, fotografia unui bărbat pe care nu-l cunoşteam, sau pe care îl zărisem poate în fotografiile cu masa de la ruinele abaţiei sau în film, dar întotdeauna cu spatele, vag, niciodată cu faţa sau de aproape.

Cine să fi fost?

Oare celebrul Maxime Prieur, bunul prieten al tatei?

Thierry mi-a făcut semn discret că putem să mergem. Dar eu nu mă clinteam. Portretul necunoscutului din dreapta mă intriga, îl mai văzusem pe bărbatul ăla undeva. Undeva adânc ascuns în trauma mea de la şase ani. Cu siguranţă dădusem nas în nas cu el de nenumărate ori în primii şase ani din viaţa mea. Dar mai era ceva.

Ceva ce nu făcea clic în amintirile mele.

Ceva ce nu se lega.

Thierry şi-a dat seama că mă chinuieşte ceva. Aşa că s-a întors imediat spre afişul cu *L'Ilien.* A rămas şi el mască. Mi s-a părut că vede şi el pe cineva întors de pe lumea cealaltă. I-am simţit ezitarea de a rupe sau nu afişul, dar se temea probabil să nu-mi stârnească şi mai tare curiozitatea.

— Hai să traversăm, Colin, repede, mi-a şoptit el.

Era ceva în neregulă cu afişul ăla, ceva ce nu avea niciun sens. Am ajuns la intersecţie. Bineînţeles, trebuia să traversăm, tăind-o drept înainte, spre potecă, în direcţia ruinelor abaţiei.

Bineînţeles...

•

Thierry s-a lăsat la pământ şi mi-a făcut semn să fac şi eu la fel. Se apropia o maşină. A trecut, abia încetinind în intersecţie. Thierry a tras din nou cu

urechea la ce se auzea în noapte. Am profitat de moment ca să pun lucrurile cap la cap. Un gând mi-a îngheţat sângele în vine. Dacă printr-un miracol moneda chiar l-ar fi nimerit pe Armand în obraz, dacă el ar fi înţeles strigătul meu de ajutor găsind Opinelul înfipt, oricum n-ar fi putut să dea niciodată de mine. Cum să ghicească unde mă ducea unchiul meu? Trebuia să găsesc ceva, altă idee, şi repede.

M-am scotocit prin buzunare încă o dată. Nu mai aveam decât cocoloaşele alea vechi de hârtie.

Cocoloaşele alea vechi? Le-am scos încet: erau bucăţile alea de hârtie creponată adunate de pe traseu cu două zile în urmă!

Nu mai puteam de bucurie.

Madi şi Armand n-aveau cum să le rateze, n-aveau cum să nu înţeleagă.

Thierry s-a întors.

— Haide, Colin, repede! Traversăm!

L-am urmat. Am lăsat să-mi scape pe marginea drumului o bucată de hârtie roşie. În faţa afişului cu *L'Ilien,* am mai pus o bucăţică pe rama de sus. Nu bătea vântul, sau nu prea tare, oricum. Cu puţin noroc, n-aveau să fie luate pe sus. Am traversat şi l-am urmat pe Thierry pe cărarea spre abaţie.

Cele trei portrete din *L'Ilien* nu-mi mai ieşeau din cap. Îmi trezeau amintiri dinainte de şase ani.

Ca nişte nori alungaţi de ivirea soarelui.

Portretul din dreapta, chipul ăla necunoscut, îmi provocase un fel de declic. Înaintam în întuneric. Lumina lanternei lui Thierry îmi juca în faţa ochilor. Recunoşteam chipul ăla necunoscut. Era şi el la masă, la prânzul ăla de la ruinele abaţiei. Se uita şi el la mine cum mă jucam.

Era...

Inima a început să mi-o ia la goană. Oare îmi pierdeam minţile?

Era...

Imaginea era clară acum. Imposibil să greşesc. *Era... Era el.*

Fără nicio îndoială.

Şi totuşi, îmi dădeam seama că e imposibil.

58. Trei pe prima pagină

Duminică, 20 august 2000, ora 01.18,
tabăra din peninsula sălbatică, insula Mornesey

Armand era cufundat într-un somn adânc, agitat. Visa. Rătăcea printr-un labirint de parcări subterane ale unui centru comercial. Se ţinuse după o tipă la ieşirea din cinema, iar fata dispăruse ca prin farmec. Se rătăcise şi-i era frică. În jur, întuneric. Ieşirile păreau să se evapore sub ochii lui.

Călca prin bălţi. Picura din tavan. O picătură mai mare decât altele i-a picat pe obraz.

A încercat s-o şteargă din reflex. S-a frecat sub ochi.

S-a foit un pic în pat şi apoi a căzut într-o stare pe jumătate visare, pe jumătate trezie.

Mica monedă s-a rostogolit pe pilotă şi a căzut pe pardoseală. S-a învârtit puţin înainte să pice de tot. De data asta, Armand a deschis ochii. L-a surprins clinchetul slab al monedei. Cum de aterizase la el în pat?

Încă pe jumătate adormit, Armand şi-a luat ochelarii de pe noptieră şi s-a aplecat să vadă ce era cu moneda aceea căzută parcă din cer. Ochii i-au rămas pironiţi: în întunericul cortului, a distins un cuţit înfipt în podea, la jumătate de metru de capul patului său. Moment în care i-au sărit şi ultimele fărâme de somn.

Un cuţit?

Înfipt pe întuneric în dreptul capului său?

Cine să fi putut îndrăzni? Ce voia să însemne asta? Să fi fost o ameninţare? O ameninţare cu moartea în somn? S-a aplecat puţin. Încă şi mai surprins, a recunoscut mânerul de lemn puţin cam jerpelit deasupra gărzii: un Opinel.

Cel pe care i-l dăduse Madi lui Colin.

Căcat!

A sărit de sub pilotă şi s-a aplecat spre patul lui Colin. A pipăit salteaua. Nimeni.

Fără să mai stea pe gânduri, a dat fuga din nou, s-a strecurat în partea fetelor şi a trezit-o pe Madi, zgâlţâind-o şi şuşotind.

— *Mayday, mayday,* Madi. Colin nu mai e în patul lui. Şi-am găsit ăsta înfipt lângă al meu.

A fluturat briceagul pe sub nasul fetei, care nici nu se dezmeticise încă.

— Tu ce crezi că vrea să-nsemne chestia asta?

— Că nu te-a nimerit, a făcut Madi căscând. N-a ratat prea mult, dar tot nu te-a nimerit. Acum dispari.

— Ce? a protestat Armand. Dar Colin a...

— Cară-te! Tre' să trag ceva pe mine. Mesajul lui Colin e clar. Iar a plecat în bălării şi vrea să ne ţinem după el, de la distanţă sigură.

— Asta ziceam şi eu, s-a umflat Armand în pene fără să se ridice de pe pat, uitându-se la Madi, încă lungită, ca şi cum ar fi ezitat să tragă de pilotă ca să mai câştige nişte timp.

•

Armand s-a întors după câteva clipe în partea băieţilor, cât Madi s-a îmbrăcat cu ce a nimerit şi a venit şi ea. Armand a dat la o parte pânza de la intrarea în cort, dar Madi l-a oprit.

— Ai grijă! Sigur e plină curtea de poliţişti.

Au tras amândoi cu urechea când a trecut paznicul şi au zbughit-o în noapte pe la spatele lui. Odată ajunşi pe drumul de ţară, s-au pomenit din nou aproape în beznă.

— Presupun c-ai luat şi tu măcar o lanternă, nu? a întrebat-o Armand pe Madi.

— Dar tu, Indiana Jones, tu te-ai gândit să iei?

— Am lumina de la telefon...

— N-o să ne ţină prea mult. Şi eu nu ştiu să merg în Braille!

— O ţinem aprinsă până la şosea, a decretat Armand. La intersecţie e lumină. Şi pe urmă mai vedem noi.

•

După câteva minute, au ajuns la răscruce. Înaintau mai repede pe măsură ce se apropiau de felinar. S-au oprit câteva clipe să se uite la afişul cu *L'Ilien.* Bucăţica de hârtie lăsată în grabă de Colin deasupra nu mai era la locul ei. Căzuse şi se rostogolise pe jos, luată de vânt. Cei doi adolescenţi n-au băgat-o de seamă. Erau atenţi la prima pagină a ziarului.

„Zece ani de la tragedia Sângeroşii.
Trei muncitori îşi pierd viaţa.
Trei vinovaţi dispăruţi fără urmă".

— Trei dispăruţi, pe dracu'! a comentat Madi. Valerino şi tatăl lui Colin umblă pe-aici bine mersi.

— Înviatul şi cei doi răufăcători! a spus Armand.

— Cei doi ce?

— Cei doi tâlhari. Cei doi mafioţi, dacă vrei. Da' cine-o fi ăsta, al treilea?

— O maşină! a strigat Madi.

Armand a dat să se ascundă, dar Madi a rămas pe stradă. S-a uitat la maşina ce venea spre ei, dinspre route de l'Abbaye. Cele două faruri galbene au început să lumineze din ce în ce mai puternic.

Brusc, Madi a luat-o din loc şi s-a proţăpit în mijlocul drumului.

— Eşti nebună! a strigat Armand.

— Uite! a strigat şi Madi. E o maşină de la ziarul de pe insulă.

Într-adevăr, Armand a zărit până la urmă, la lumina felinarului, că micul Peugeot 106 ce venea spre ei era vopsit în culorile *L'Ilien,* alb şi roşu, şi avea logoul cu cochilia care se transforma în semn de întrebare.

— Aşa, şi? a făcut Armand.

— Trebuie s-o oprim. Nu se-ntâmplă prea des să-ţi dea cineva o mână de ajutor la unu noaptea!

Adolescenta a început să dea din mâini cât putea de tare ca maşina s-o vadă în mijlocul drumului. Până la urmă, Peugeotul a încetinit şi a frânat la vreo zece metri de ea. Armand a rămas pitit în umbră. Un bărbat cărunt a sărit din maşină şi a îndreptat pistolul spre ea. Madi a ridicat mâinile şi a strigat fără să se panicheze:

— *Calmos,* Starsky! Nu mai eşti la prima tinereţe.

— Ce dracu' cauţi în mijlocul drumului la ora asta? a întrebat Delpech fără să lase jos arma.

O blondă gătită într-o rochie de seară mov, foarte strânsă pe trup, a coborât la rândul ei din maşină.

— Nu fi cretin, Didier, a făcut Clara, vezi şi tu că-i o puştoaică.

Madi a fluierat.

— Uite-l şi pe Hutch[26]... Arăţi mult mai bine decât la televizor...

— Nu face pe deşteaptă cu doamna, nesimţită mică ce eşti, a replicat jurnalistul.

— Domnişoara, a ţinut Clara să precizeze. Şi mie nu mi-a făcut nimic, cu rabla ta de clovn are ce are[27].

Delpech a lăsat arma jos şi a oftat.

— Bine, ia zi. Ne grăbim. Tu, puştiu' cu ochelari, ieşi din gaura aia şi vino să vorbeşti cu noi.

Armand a ieşit spăşit din întuneric. Delpech îi dădea înainte cu întrebările.

---

[26] Starsky şi Hutch – protagonişti eponimi ai unui serial poliţist american.

[27] Aluzie la faimoasa maşină roşie cu alb a detectivilor Starsky şi Hutch.

— Bănuiesc că sunteţi din tabără. Având în vedere ce s-a întâmplat, nu cred că supraveghetorii voştri au organizat vreo vânătoare de comori sub clar de lună.

— Şi dumneavoastră? a sărit imediat Armand. Faceţi un reportaj despre vârcolaci? Am impresia că aţi scos deja la tipar numărul de mâine.

Delpech a rămas pe gânduri.

Ce învârteau oare puştii ăştia singuri la două sute de metri de tabără în creierii nopţii? Cu informaţiile pe care le avea deja, i s-a aprins imediat beculeţul.

— Nu cumva sunteţi puştii ăia doi care au fost găsiţi sub dărâmăturile hambarului de la Crique-aux-Mauves cu Colin Remy?

— Dar ştiu că sunteţi la curent cu tot ce mişcă, a făcut Madi.

— Nu pe cât mi-aş dori. Deci sunteţi prietenii lui Colin. Îl căutaţi... sau îl acoperiţi? Trebuie să vorbim cu el, copii. Am vrea să ne întâlnim cu el ca să-i spunem ceva. Ceva ce ne face să credem că e în mare pericol.

•

Armand a dat să răspundă, când Madi a ţipat.

— Time-out!

Clara s-a uitat uimită la ei.

— Prietena mea a zis „Time-out!", a făcut Armand. Trebuie să ne gândim. Derrick, poţi să-ţi bagi arma în toc şi să-ţi parchezi maşina. A rămas în intersecţie.

•

Într-adevăr, Peugeotul era oprit cu portierele deschise şi farurile aprinse pe route de l'Abbaye. Lui Delpech nu i-a picat prea bine aluzia la detectivul Derrick, nici privirea zeflemitoare a Clarei, dar s-a dus să tragă maşina pe marginea drumului. Adolescenţii s-au apropiat ca să se sfătuiască.

— OK, a făcut Armand după câteva clipe. Ne-am hotărât să mergem pe încredere. Am avut mereu o slăbiciune pentru jurnalismul de investigaţie, chiar dacă prietena mea e un pic invidioasă pe blonde. Latura ei mediteraneeană. (Nu i-a dat timp lui Madi să se supere şi a continuat.) Aşa că avem încredere în dumneavoastră. Şi noi îl căutăm pe Colin. Nu mai e în tabără, a dispărut în miez de noapte şi nu ştim unde-a plecat... Acum e rândul dumneavoastră să ne spuneţi ce ştiţi!

Cu mâinile în buzunare, Delpech a ascultat surprins prestaţia lui Armand.

— Dar ştiu că negociezi dur, puştiule! Ce vrei să ştii mai exact?

— Tot...

— O să dureze. Tre' să fii mai precis.

Armand a căzut pe gânduri. Nu prea se putea concentra, fiindcă blonda cu rochia ei mulată şi aerul de vampă îl cam zăpăcea. Dar se distra jurnalistul, nu glumă...

Madi a luat situaţia în propriile mâini.

— Pentru început. Cele trei portrete de pe afişul fiţuicii tale, de-acolo.

A arătat spre afişul de pe stâlpul de iluminat.

— Aşa? a făcut Delpech.

— Pe doi dintre ei, a făcut Madi, îi ştim. Unul e Jean-Louis Valerino, ăla cu creier de jeleu, şi celălalt e Jean Remy, mortul înviat. Dar cine-i al treilea?

Delpech s-a uitat la Clara cu îndoială. Secretara i-a făcut semn să vorbească. Delpech a început.

— Al treilea e Maxime Prieur, al doilea cel mai important om din asociaţia Saint-Antoine, bunul prieten din copilărie al lui Jean Remy, înainte de accidentul de la Sângeroşii, şi bunul prieten al lui Jean-Louis Valerino, pe urmă.

— A murit şi el, a dispărut? a întrebat Armand.

Delpech a rămas tăcut câteva clipe.

— Nu cred! Probabil bântuie pe undeva. Dar au trecut ani de zile de când nu l-am văzut. Locuieşte pe continent, din câte-am auzit recent. Şi-a deschis de curând o firmă de grafică. Era un tip priceput la calculatoare, la desen, la fotografii, la portrete. Ăsta şi era rolul lui în asociaţia Saint-Antoine. Făcea grafică, încercând să reconstituie pe calculator situl în ruină. Ca să înţelegeţi, la vremea respectivă, el a fost cel care mi-a făcut logoul ziarului, cochilia asta care se transformă în semn de întrebare prin *morphing*.

A întors privirea spre Peugeotul său roşu cu alb: logoul era imprimat pe cele două portiere din faţă.

— OK, supermişto, a făcut Madi. Era priceput. Dar, dacă o ardea cu Valerino şi Jean Remy, probabil avea şi alte interese decât grafica. Era complicele lor? Că asta lăsaţi să se înţeleagă din afiş. Erau toţi trei complici?

— Nu, s-a apărat Delpech. S-au implicat toţi trei în aceeaşi afacere, dar nimic nu dovedeşte că ar fi fost complici. Jean Remy, de exemplu, nu era...

— Haideţi, nu ne mai duceţi cu vorba, i-a tăiat-o Armand. E clar. Era o asociaţie de răufăcători. Asta sugeraţi cu cele trei poze. La stânga şi la dreapta, cei doi complici, Jean-Louis Valerino şi Maxime Prieur. Şi, între ei, creierul operaţiunii, Jean Remy.

S-au uitat toţi patru la afiş. Delpech părea să se fi schimbat brusc la faţă. Deodată, Madi s-a aplecat spre pietriş şi a început să ţipe de bucurie:

— Ştiu unde e Colin. Ia uitaţi-vă aici!

Ţinea în mână o bucată de hârtie creponată roşie.

— Ca-n *Tom Degeţel*! a explicat Madi. Nu trebuie decât să urmăm semnele.

Armand nu mai putea de bucurie.

Totuşi, pe Delpech nu prea-l interesa bucata de hârtie. Era în continuare blocat, fixând cu privirea afişul cu ziarul lui.

— Ce spuneai, puştiule? Înainte de faza cu hârtia roşie. Apropo de afiş.

— Eu? a făcut Armand.

— Da.

— Că punând fotografia asta cu Jean Remy în mijloc sugeraţi cititorilor că el este creierul operaţiunii, iar Prieur şi Valerino sunt complici.

Delpech, mirat, a răspuns abia deschizând gura.

— Te înşeli, micuţule. Pe afişul ăsta nu Jean Remy e în mijloc. El e în dreapta. Ăsta din centru e Maxime Prieur.

59. Fantomele din criptă

Duminică, 20 august 2000, ora 01.23,
ruinele abaţiei Saint-Antoine, insula Mornesey

Thierry mergea înaintea mea. Deja cunoşteam foarte bine poteca asta scurtă ce ducea la abaţie. Praful de pe drumul mărginit de pinii şi stejarii de stâncă care se legănau uşor. Printre ramurile negre şi răsucite ale copacilor, o lună albă apărea şi dispărea.

Lăsasem cu bună ştiinţă vreo doi metri între mine şi Thierry şi, cu mâna dreaptă, rupeam în buzunar bucăţele de hârtie creponată şi le dădeam drumul pe jos apoi. Încercam să nu fac risipă. Nu ştiam unde mergem şi stocul din buzunarul meu nu era nici pe departe inepuizabil.

Nu bătea vântul, măcar cu asta aveam noroc. Dacă Armand se trezise deja, dacă înţelesese, dacă reuşise să iasă din tabără, dacă dăduse de prima bucată de hârtie, mulţi „dacă", de fapt, atunci i-ar fi foarte uşor să-mi ia urma.

Urma mea până unde?

Cel puţin până la abaţie. Am ţinut drumul ce ducea spre ruine. Thierry grăbea pasul din ce în ce mai tare. Lanterna lui nu era aproape niciodată îndreptată spre ceva anume, juca în întuneric fără să lumineze cine ştie ce. Mergeam după el aproape orbecăind, ţinându-mă după umbra sa. Cu ochii minţii încercam să văd altceva decât drumul, copacii cu crengile răsucite şi pietrele de care mă împiedicam. Mă concentram la cele trei chipuri de pe afiş. Mai ales la cel din dreapta, faţa aia necunoscută.

Era imposibil. Ridicol.

N-avea nicio logică.

Şi totuşi, memoria părea să-mi tot sufle aberaţia asta, cu o insistenţă stupidă.

Necunoscutul ăla din dreapta era tata!

Chiar dacă nu semăna cu el. Chiar dacă nu semăna niciun strop cu tata. Nu era bărbatul din fotografia cu mama şi cu mine la abaţie pe care o ţinusem pe noptieră zece ani. Acum un sfert de oră, chipul de pe afiş mi se părea complet necunoscut. Şi totuşi... Era cât se poate de clar: necunoscutul ăla era tatăl meu.

•

Thierry mergea repede, prea repede. Aproape alergam după el. M-am împiedicat de-o piatră de pe drum şi a fost cât pe ce să pic. Trebuia să mă concentrez. Era ceva disimulat în amintirile mele.

În adevăratele mele amintiri.

De parcă cineva mi-ar fi construit unele false. Unele false care începeau să se risipească şi care, îndepărtându-se, dezvăluiau adevărata faţă a trecutului meu.

Oare îmi fuseseră măsluite amintirile? Să fie posibil aşa ceva? Aveam şase ani când s-a întâmplat tragedia asta. Eram conştient, lucid, mare deja.

O luam razna?

Oare încercam iarăşi să-mi construiesc alt tată? Cu alt chip de data asta?

•

Ajunseserăm la ruinele abaţiei. Umbra imensă a crucii Saint-Antoine părea ameninţătoare. Thierry a trecut fără să se oprească pe lângă ghişeul închis. Un gard mare de fier bloca intrarea.

A îndreptat lanterna într-acolo. A stins-o şi-a aprins-o, de patru ori la rând, ca un semnal secret. Dintre ruine s-a ivit o siluetă, care se apropia. Am auzit un zornăit de chei. Thierry s-a întors, în sfârşit, spre mine.

— Brigitte e deja acolo, mi-a zis el pe un ton cu care credea că mă poate linişti.

Dar nu putea.

Chipul palid al lui Brigitte chiar s-a ivit în lumina slabă a lanternei. A ales o cheie din mănunchiul pe care-l ţinea în mână, un model destul de vechi, şi a deschis poarta, care, în mod straniu, n-a scârţâit. Am încercat să-i zâmbesc lui Brigitte, dar şi-a ferit privirea, căutând pe cât posibil să-şi ascundă chipul în întuneric. Atitudinea ei, gesturile ei trădau o stinghereală cumplită.

La fel ca în urmă cu câteva ore la infirmerie.

Ba chiar mai rău.

Scotoceam cu degetele prin buzunare. Nu mai aveam prea multă hârtie. Am rupt totuşi o bucată mai mare, căreia i-am dat drumul fix înainte să intru pe poartă. Thierry a avut grijă s-o încuie, cu cheia, în urma mea.

— Repede! a zis el în şoaptă.

A înaintat în întuneric. Brigitte se ţinea un pic în urmă. Ruinele, spre deosebire de cele mai multe monumente istorice pe care le văzusem, nu erau luminate. Nici de neoane, nici de felinare. Era clar că nu mai interesau pe nimeni. Insula n-avea de unde să pună nici măcar câteva leduri ca să lumineze pietrele alea vechi.

Lanterna se plimba pe preţioasele vestigii.

Ghicisem încotro mergeam. Nici nu era prea greu să-ţi dai seama. Ne îndreptam spre intrarea în galeriile subterane. Cea pe care începusem s-o

explorez cu două zile în urmă. Thierry s-a proţăpit în faţa intrării strâmte şi-a luminat cele trei trepte. Brigitte a aprins şi ea o lanternă şi-a luat-o înainte. Thierry a scos din buzunar o lanternă micuţă, mai chioară, şi mi-a întins-o.

— O să-ţi trebuiască. Înăuntru e întuneric beznă.

Abia am apucat să rup o bucăţică de hârtie din buzunar. I-am dat drumul cât înaintam spre Thierry să iau lanterna. O clipă mi s-a părut că şi-a dat seama ce-am făcut. A aruncat un ochi pe jos din reflex, dar nu s-a obosit să îndrepte şi lanterna într-acolo.

Nu văzuse nimic.

Mi-a făcut semn să trec. Am coborât cele trei trepte şi am intrat, prins la mijloc între Thierry şi Brigitte. Gura tunelului era destul de strâmtă, iar tunelul probabil că avea vreun metru cincizeci înălţime, poate un pic mai mult. Eram nevoiţi să ne aplecăm toţi trei. Lanterna mea lumina pereţii cenuşii. Tunelul era consolidat cu bârne, la câţiva metri una de alta, şi totuşi asta nu mă consola – îmi revenea în minte accidentul de pe şantier.

Insula asta era un şvaiţer.

Am mai coborât o dată după vreo zece metri. Tavanul era mai înalt aici. Puteam să stăm drepţi. M-a luat cu frig. Să fi fost de vină liniştea aia de gheaţă, frica ce mă copleşea sau pur şi simplu umezeala pietrelor din văgăuna aia?

În faţa mea, Brigitte a făcut la stânga. Am îndreptat lanterna într-acolo şi, cu toate că nu era prea puternică, am reuşit să-mi dau seama că pasajul principal se continua drept înainte. O altă bucăţică de hârtie roşie a căzut uşor pe jos, în întuneric. Dacă galeria asta era un labirint, dacă pasajele continuau să se ramifice, micul meu fir al Ariadnei avea să se termine curând. Încercam din răsputeri să ţin minte distanţele şi direcţia. Vreo şaizeci de metri înainte, pe urmă la stânga.

Număram paşii în cap. Încercam să-mi ţin mintea ocupată cu memorarea drumului.

În caz că...

Fără să vreau, gândul îmi zbura din nou la chipurile de pe prima pagină din *L'Ilien,* la necunoscutul pe care amintirile mele îl indicau drept tatăl meu.

Trebuia să nu intru în panică, să nu mă las pradă nebuniei, să mă agăţ de ceva raţional, de labirintul ăla, de exemplu, de speranţa aia fragilă.

Brigitte a mai făcut o dată la stânga.

La treizeci de paşi după ce-a cotit prima dată.

Oare mergeam în cerc? Nu-mi puteam stăpâni degetele. Îmi rămăseseră mai puţin de treizeci de centimetri de hârtie creponată. Am mai rupt o bucăţică. Mi-am lăsat braţul cât mai moale cu putinţă pe lângă pantaloni şi,

în întuneric, am deschis palma. Trăgeam slabe speranţe c-o să-mi mai descopere cineva urmele. Am dat cu piciorul într-o movilă de pietricele. Lanterna mea a luminat pe margine o bârnă desprinsă.

Peretele era pe jumătate surpat.

M-a trecut un fior pe şira spinării. Brigitte părea că ştie drumul. A plecat capul instinctiv şi a ţinut-o tot înainte, fără semne de nelinişte. Paşii lui Thierry răsunau în urma mea, dar nu m-am întors. Tunelul se lărgise puţin şi părea să se continue drept. Încă îmi număram paşii.

Eram la patruzeci şi cinci.

În capăt de tot, mi s-a părut că zăresc o luminiţă. Oare erau numai ochii mei, care se obişnuiseră cu întunericul? O ieşire? Sau altcineva venea în întâmpinarea noastră?

Nu. Lumina nu se mişca. Dar devenea din ce în ce mai clară. Optzeci de paşi. Culoarul făcea brusc la dreapta, douăzeci de metri mai în faţă.

De acolo venea lumina.

•

Brigitte s-a întors înainte de cotitură, ferindu-şi în continuare privirea. Nici să-mi vorbească nu îndrăznea, doar mi-a făcut semn cu braţul s-o iau înainte. Am ezitat.

Thierry m-a împins de la spate. M-a trecut încă o dată un frison din cap până-n picioare. N-aveam de ales. Am înaintat pe culoar spre lumină. Unghiul nu-mi permitea să văd mai departe.

Am mai făcut câţiva paşi.

Rămăseseră mai puţin de zece metri din culoar. Apoi urmau trei trepte. Culoarul cotea apoi în unghi drept, la stânga, şi dădea într-o încăpere cu boltă.

Am intrat.

Era o încăpere destul de mare, ca un fel de criptă, de vreo zece metri pe zece, cu tavanul arcuit, susţinut de trei coloane cenuşii de granit. Era mobilată auster, o saltea murdară, câteva scaune şi o masă de fier, pe care era o lampă cu gaz ce lumina slab. Aplecat peste masă, un bărbat studia o hartă mare, desfăşurată.

În lumina albă a lămpii, nu mi-a fost greu deloc să-l recunosc.

Tata!

Chipul lui bărbos a fost luminat de un zâmbet, acelaşi pe care-l schiţase când ne întâlnirăm, la Crique-aux-Mauves.

— Colin, a făcut el pe un ton ce devenise blând iarăşi. Te aşteptam. Sper că nu eşti foarte supărat pe mine pentru faza de la hambar.

Tata!

Vorbindu-mi din nou cu căldură. Ca înainte de episodul ăla de neînţeles de la hambar. Avea să-mi explice. Aveam să înţeleg. El era tatăl meu. Necunoscutul ăla din *L'Illien* n-avea nicio treabă cu mine. Tata era acolo, în faţa mea. Totul se lămurise. Am făcut câţiva paşi în faţă. Brigitte şi Thierry au intrat şi ei.

Tata a lăsat baltă harta şi s-a ridicat să mă întâmpine, cu braţele deschise ca pentru a mă strânge la piept.

— Iată-ne, în sfârşit, împreună, a zis el. În sfârşit. Totul e în regulă, Colin. Sper că n-ai luat prea în serios prostia aia de la hambar. Ştii doar că nu ai fost nicio clipă în pericol. Nu te poţi sufoca în câteva ore. Trebuia să te sperii, să fac pe durul, ca să distrag atenţia. O să-ţi explic eu. Şi Thierry a trebuit să joace rolul personajului negativ, să mă descrie ca pe un monstru ticălos.

Tata a izbucnit în râs. M-am întors spre Thierry, care zâmbea cam forţat, dar nu l-a dat de gol pe tata.

Deci tot ce mi-a zis despre el, despre crimele lui, cu câteva ore în urmă, la infirmerie, nu erau decât nişte minciuni.

Nu, tata nu era un monstru!

Ştiam eu.

Brigitte îmi evita totuşi privirea. Tata a făcut un pas spre mine. Am dat să deschid gura, să-i pun o mulţime de întrebări, dar el a ridicat mâna.

— Totul e în regulă, Colin. Suntem în familie. O să-ţi povestesc eu pe urmă. Dar întâi e ceva ce trebuie să facem urgent.

A plecat privirea spre harta luminată.

— Ăsta e planul galeriilor subterane. Mai bine de zece ani de cercetări, de săpături, de restaurări. Câteodată metru cu metru. Un plan unic.

Am reuşit să spun numai:

— Îl ascunseseşi la notar?

— Da...

Thierry se apropiase. Se întorcea mereu spre culoar, uitându-se în jur cu îngrijorare. A aruncat un ochi la ceas. Şi tata părea grăbit.

— N-avem prea mult timp la dispoziţie, Colin. Trebuie să te concentrezi. Planul ăsta trebuie să ne ducă la Nebunia Mazarin...

Iarăşi comoara aia nenorocită! Toţi erau interesaţi numai de ea!

Tata a continuat.

— Tunelurile astea săpate de călugării benedictini de pe insulă secole la rând. Un adevărat labirint. Uite...

Am făcut câţiva paşi. Tata mi-a arătat un semn pe harta îngălbenită, o cruce roşie.

— Uită-te la crucea asta, Colin. Aici e ascunsă comoara. Nebunia Mazarin. Fix în mijlocul labirintului.

M-am aplecat spre crucea roşie, peste hartă. Tata mi-a pus o mână pe umăr.

— Dar ne mai lipseşte un indiciu, Colin. Un detaliu pe care numai tu îl ştii. Un detaliu pe care numai tu poţi să ţi-l aminteşti.

Am închis ochii, ascultător. Nu eram decât o unealtă. Îi interesa numai amintirea asta faimoasă, adânc ascunsă în mintea mea.

Un detaliu. Ce detaliu?

Să fi fost la ultima masă? Ţipetele. Mâna tatălui meu. Verigheta lui. Mâna lui ţinea un pahar cu vin, pe care-l ducea la gură.

Chipul lui ce se-apleca spre mine.

Chipul lui!

Nu...

Lumina răspândită de lampa cu gaz care era pe masă arunca nişte umbre uriaşe pe arcadele şi pe coloanele din încăpere, deformând siluetele adulţilor ce mă înconjurau în nişte fiinţe monstruoase.

În amintirea mea, bărbatul care se apleca spre mine era tata, eram sigur de asta. Şi totuşi, chipul lui nu era al tatălui meu. Chipul tatălui meu din cripta asta, chipul tatălui meu fotografiat cu mine şi cu mama în faţa abaţiei, de pe noptieră, de zece ani încoace.

Brigitte îmi pusese fotografia asta lângă pat, la câteva zile după ce murise tata. Aveam şase ani. Numai şase ani. Dar amintirile mele erau deja clare, puteam să am încredere în ele. Cunoşteam chipul ăla, nimic nu putea să-mi fure amintirea lui, s-o schimbe cu alta.

Şi totuşi...

În amintirile mele noi, cele cu masa adulţilor de la ruinele abaţiei, bărbatul ăsta, tatăl care se apleca spre mine avea faţa necunoscutului ăluia, necunoscutului ăluia pe care îl văzusem pe afişul cu *L'Ilien.* Necunoscutului ăluia care-mi şoptea la ureche: „Colin, copilul meu, o să-ţi spun un secret important".

Nu!

Am deschis ochii larg. Nu voiam să mai caut în amintire, o luam razna. După întunecimea de sub pleoape, am dat de semiîntunericul din criptă. Tot ce-am reuşit să spun a fost:

— Îmi pare rău... Nu pot.

N-am reuşit să zic cuvântul „tată", să spun: „Îmi pare rău, tată... Nu pot".

— Trebuie, Colin, a continuat el.

Vocea lui a devenit aproape imperceptibil mai dură, mai rece, ca în hambarul beţivului, cu doar câteva ore în urmă.

Oare coşmarul avea să înceapă din nou?

Nu, Thierry şi Brigitte erau acolo. Întreaga mea familie!

— Trebuie, Colin.

Vocea îi era încă şi mai fermă, autoritară acum.

— Ţi-ai amintit ceva mai devreme. Când erai la infirmerie. Mi-a zis Brigitte.

M-am întors spre Brigitte.

Stătea sprijinită de perete, în întuneric, şi îmi evita în continuare privirea. Aşa deci, complotau pe la spatele meu, îmi urmăreau toate reacţiile, cu gândul numai la comoara aia nenorocită.

După câteva clipe de tăcere, Brigitte s-a îndreptat cu mişcări foarte lente spre lumina difuză. Chipul ei tras avea ceva înfricoşător, fantomatic, şi totuşi am zărit în ochii ei, care m-au privit îndelung, ceva de o umanitate adâncă, un fel de compasiune, căutând parcă o complicitate pierdută.

— Te rog, Colin. Trebuie să-ţi aminteşti. Poate ţie nu ţi se pare mare lucru, dar trebuie să-ţi aminteşti ca totul să devină clar, pentru tine, pentru noi toţi. Este singurul mod de-a te pune la adăpost. Dacă mai e posibil.

Trebuia să-mi zică mai mult de-atât. Trebuia să-i pun mai multe întrebări.

Am întrebat-o cu un firicel de voce:

— De cine să mă pun la adăpost?

Nu mi-a răspuns nimeni.

•

Un zgomot de paşi grăbiţi a răsunat în tunel, în afara criptei. Ecoul amplifica paşii din galerii.

Cine putea să vină?

Madi şi Armand? Reuşiseră să-mi dea de urmă ţinându-se după bucăţelele de hârtie roşie! Mă uitam la chipurile îngrozite ale lui Thierry şi tatălui meu. Îşi puneau, cu siguranţă, aceeaşi întrebare ca şi mine.

Cine să ne fi dat de urmă?

Paşii se apropiau, în acelaşi ritm rapid.

O singură persoană, asta era clar.

Dar cine?

Madi?

O lumină s-a îndreptat spre noi şi umbra a pătruns în încăpere, înaltă. Prea înaltă.

Un adult.

Înainta fără ezitare în lumina slabă a criptei. L-am recunoscut după siluetă, chiar înainte să-i văd faţa.

Jean-Louis Valerino.

Vocea lui m-a încremenit.

— Mă scuzaţi că deranjez această minunată reuniune de familie...

Nu era înarmat. Nici tata, nici Thierry nu au schiţat vreun gest.

— Ce faci aici? a întrebat tata. Ar fi trebuit să rămâi ascuns. O să strici tot. Tocmai ce-l fierbem pe ţânc ca să-şi aducă aminte.

„Ţânc".

Eu.

Coşmarul începea din nou. Valerino i-a răspuns.

— Mai degrabă ţâncul ăsta o să strice tot. Nu voiam să mă joc de-a căpcăunul... dar tâmpitul ăsta mic s-a jucat de-a Tom Degeţel.

Valerino a deschis pumnii şi, în lumina albă, o ploaie de hârtiuţe roşii a căzut pe masa de fier.

S-a întors spre Thierry.

— Puteai să-l supraveghezi mai bine. Ar fi trebuit să te obişnuieşti să n-ai încredere în el cu timpul. Îşi bate joc de voi. Să ziceţi mersi c-am mers în urma voastră.

Nu trebuia să mă gândesc.

Trebuia să fug.

Să trec de intrarea boltită a criptei ăleia şi s-o iau la fugă prin labirint, unde vedeam cu ochii. Era la mai puţin de doi metri de mine. Era posibil. S-o şterg fără să mă gândesc. Tata. Brigitte şi Thierry, unchiul şi mătuşa mea, tutorii mei. Toţi complici ai criminalului de Valerino. Un vis îngrozitor.

S-o iau la fugă.

Valerino m-a apucat de umăr înainte să schiţez cel mai mic gest, ca şi cum ar fi ghicit ce vreau să fac.

— Stai jos, micuţule.

Tata mi-a adus un scaun. S-a pus, alături de Thierry şi Valerino, între scaun şi ieşire. Eram încolţit. M-am aşezat fără să scot o vorbă. Brigitte nu zicea nimic, se ţinea deoparte în întuneric, împietrită.

Valerino şi-a descheiat geaca de blugi. A scos din ea nişte hârtii mari, îndoite.

— Afişe cu *L'Ilien,* a făcut el cu un zâmbet satisfăcut. Le-am rupt şi eu pe care le-am găsit. Fiţuica asta ar putea să-i trezească amintiri neplăcute orfanului nostru.

Tata nici nu clipea.

— Nu-i a bună cu afişele astea, i-a dat mai departe Valerino. Începe să fie cam mult.

— Ar putea să-şi dea seama cineva că suntem aici? a întrebat tata.

— Nu, a zis Valerino. Am şters toate urmele. Deocamdată putem să stăm liniştiţi.

S-a întors spre mine. Răsufla rapid şi părea că nu se mai poate controla. Îi tremurau muşchii feţei. Puşcăria, evadarea, tot ascunzându-se de trei zile, era clar. A suflat spre mine.

— Aşa, deci tot nu-ţi aminteşti nimic? Poate e cazul să recurgem la metode mai puţin îngăduitoare decât confidenţe la unchiu' şi la tati?

Am coborât privirea. Avea în continuare un revolver la curea. Am mai zărit şi un cuţit, cuţitul cu care nu reuşise să mă înjunghie cu două zile în urmă. Am pus, cât mai firesc, mâna pe masa de fier. Cât mai aproape de bucăţelele de hârtie creponată aruncate de Valerino.

Am adunat câteva.

Discret.

Vocea lui Brigitte a răsunat dintr-odată în criptă, tremurândă, rugătoare.

— E în regulă. Nu trebuie decât să mergem până la crucea roşie de pe hartă. Poate că o să-şi amintească atunci?

S-au întors amândoi spre ea.

O diversiune!

Mâna mi s-a încleştat pe bucăţile de hârtie mai apropiate.

— Are dreptate, a confirmat tata. Cu cât ajungem mai adânc în galerii, cu atât suntem mai în siguranţă.

Valerino şi-a scos încet revolverul din toc. Mi-a lipit ţeava de tâmplă.

— De acord cu jocul. La vânătoare de comori ai timp să-ţi aduni toate amintirile. Dacă nu...

Nici nu s-a uitat la mâna mea. Nu băgase nimic de seamă.

Tata se uita fix la mine, stând în picioare în spatele lui Valerino. În privirea lui nu mai era nici urmă de iubire, nici urmă de compasiune. Avea ochii întunecaţi, goi, absenţi. Nu aşa se uita un tată la fiul lui. Nu însemnam nimic pentru el. Juca teatru.

Bărbatul ăsta care stătea în picioare nu era tata.

Bărbatul ăsta mă păcălise, mă minţise încă de la început. Îi luase locul tatălui meu. Îi furase chipul tatălui meu, între mine şi mama, în fotografia aia de pe noptieră.

Nu mai căutam nicio explicaţie logică.

Eram deja într-o fantasmă.

— Să pornim, a făcut Thierry cu o voce de o veselie falsă. Jean-Louis, înainte să plecăm, ar trebui să strângi bucăţelele de hârtie pe care le-ai lăsat pe masă. Ăsta micu' deja şi-a umplut pumnii cu ele.

Valerino a mârâit, mi-a deschis mâna fără menajamente şi şi-a băgat nervos toate hârtiuţele în buzunare. Nici măcar nu s-a obosit să mă ameninţe din nou.

Nu eram decât un pion în mâinile lor.

Mă manipulau.

De zece ani oare? De când mă născusem?

Eram mort şi îngropat!

Thierry s-a aplecat ca să stingă lampa cu gaz de pe masă. Cripta a fost cufundată câteva clipe în întuneric, până să fie aprinse lanternele. Când m-am ridicat, am simţit cum Valerino mă împungea în spate cu pistolul. Thierry a luat-o înainte, urmat de Brigitte. Valerino m-a împins cu pistolul ca să-mi dea de înţeles că trebuie să mă mişc după ei.

Bărbatul care îi furase chipul tatălui meu ne urma.

60. Capătul drumului

Duminică, 20 august 2000, ora 01.29,
route de l'Abbaye, insula Mornesey

Madi s-a oprit brusc, ţinând în continuare bucata de hârtie creponată între degete.

Lumina felinarului sub care stătea accentua şi mai tare uimirea de pe chipul ei. Pentru câteva clipe, o tăcere apăsătoare pusese stăpânire pe intersecţie, şi nici măcar ţipetele păsărilor de noapte din depărtare nu reuşiseră s-o spargă.

Madi a început să dea din mână şi a făcut un pas spre Delpech.

— Îmi pare rău să vă zic, dar aţi luat-o razna! În fotografia din mijloc e Jean Remy. Acum vreo cinci ore a încercat să ne îngroape de vii, pe noi şi pe Colin, propriul lui fiu. Nu aş putea să uit aşa ceva.

Jurnalistul şi-a trecut o mână prin păr. Încerca să-şi adune gândurile.

— Şi mie îmi pare rău să te contrazic, puştoaico, a început el, dar eu şi Jean Remy am petrecut pe insula asta aproape cinşpe ani împreună şi pot să te asigur că el e în fotografia din dreapta. Ăla din mijloc e Maxime Prieur, asociatul lui.

Armand şi Madi n-au mai zis nimic, prostiţi, nevenindu-le să creadă.

— N-are niciun sens, a bâiguit Armand.

S-a lăsat din nou o tăcere apăsătoare.

Pe care a întrerupt-o Clara.

— Mi s-a făcut pielea de găină. Nu ştiu dacă de la poveştile voastre de groază sau de frig... Mă duc să iau o jachetă din maşină.

S-a îndreptat spre Peugeotul parcat la mai puţin de doi metri de ea, a deschis portiera şi s-a aplecat înăuntru. Armand nu s-a putut abţine să tragă cu ochiul la fundul Clarei, mângâiat de rochia mov şi mulată. Clara nu se putea hotărî. Popoul ei frumos tresălta.

— Unde Dumnezeu e jacheta aia nenorocită?

Armand a lăsat baltă o secundă spectacolul ca să-şi întoarcă atenţia spre Delpech şi Madi. Păreau că se gândesc, dar nici ei n-o scăpau pe Clara din ochi.

— Uite-o! a ţipat secretara.

Clara s-a îndreptat, s-a dat înapoi, unduindu-şi faldurile rochiei, a închis portiera şi s-a apropiat de ei.

În mod ciudat, Armand îşi luase privirea de la silueta Clarei şi îşi pironise ochii pe logoul ziarului de pe portieră. S-a uitat îndelung la cochilia ce se transforma în semn de întrebare.

Căzuse pe gânduri...

Cu toate că nu bătea vântul, în depărtare se auzea vuietul valurilor spărgându-se de stâncile ce mărgineau peninsula sălbatică.

— M-am prins! a strigat el dintr-odată. Morţii mă-sii! M-am prins cum au făcut nenorociţii. Ticăloşii! Ce porcărie!

Ceilalţi s-au întors spre Armand, miraţi.

— Ia zi, băiete, a făcut Delpech.

— Imediat, a răspuns Armand entuziasmat. Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să dăm de Colin. Cât mai repede. Înainte să pice cu totul în capcana asta îngrozitoare.

Madi a ridicat hârtia roşie.

— Traseul e marcat.

— OK, a făcut Delpech. Ne povesteşti pe drum?

Au traversat şoseaua departamentală şi au luat-o pe cărarea ce ducea la abaţie. Armand era tăcut.

— Aşa, deci ne spui? a insistat Delpech.

Armand n-a răspuns, concentrat să nu-i scape vreun indiciu, vreo bucăţică de hârtie. Madi şi Clara făceau acelaşi lucru. Dădeau de ele din loc în loc, o dată la treizeci de metri. N-a durat mult şi au ajuns la crucea Saint-Antoine. Câţiva metri mai încolo, au descoperit poarta încuiată a abaţiei. Au căutat în van o bucată de hârtie.

— Fundătură! a făcut Delpech.

— Sunt înăuntru, a zis Madi.

Delpech şi-a îndreptat într-acolo lanterna, la lumina căreia ruinele abia se zăreau.

— Se poate...

— Sigur sunt acolo, a insistat Armand. N-aveau unde să se ducă în altă parte.

— Dar e închis, a protestat Delpech.

— Aşa, şi? a spus Madi.

Se uita la gard. Avea vreun metru optzeci, dar şi câteva zăbrele orizontale care n-ar fi exclus escaladarea.

— Se poate sări uşor, a continuat ea.

Delpech se pregătea să protesteze, dar Clara începuse deja să se caţăre. Şi-a ridicat rochia până deasupra genunchilor şi, cu o agilitate surprinzătoare, s-a cocoţat pe zăbrelele de jos ale gardului. Picioarele ei goale şi bronzate se etalau sub privirile lor înmărmurite. Clara s-a urcat

până sus. Şi-a trecut un picior peste margine, apoi pe celălalt. A sărit şi a aterizat în picioare cu uşurinţă. Pe urmă şi-a lăsat poalele rochiei să cadă.

Era în curtea abaţiei.

Jurnalistul şi cei doi adolescenţi au rămas mască pentru câteva secunde.

— Cine urmează? a întrebat ea, provocându-i.

Armand a încercat şi el să se suie pe gard, dar a avut nevoie de ajutorul lui Madi şi al lui Delpech, care l-au împins împreună. Cu toate că tremura, Armand a izbutit până la urmă să-şi înfrângă teama şi să coboare pe partea cealaltă. Madi s-a căţărat fără dificultate. Delpech s-a descurcat şi el onorabil şi a depăşit obstacolul sub privirile Clarei.

Au rămas tăcuţi cu toţii, odată ajunşi în cealaltă parte. Delpech îşi plimba lanterna pe ziduri, în căutarea vreunui indiciu. Câteva minute bune, au măsurat din ochi pietrele vechi ale abaţiei. Nici urmă de hârtie.

Nimic!

Până la urmă, s-au dus la intrarea spre galeriile subterane. Delpech a luminat cele trei trepte.

— Sunt înăuntru, a făcut Armand. Sigur au intrat aici.

— Haideţi! a zis Madi.

Delpech a tras-o de mână.

— Stai un pic, frumoaso! Ăsta e un labirint în toată regula. Dacă Colin e în vreuna dintre galeriile astea, n-avem nicio şansă să-l găsim. Fără un plan, numai cu lanterna asta chioară, n-o să facem decât să bâjbâim pe-acolo.

Madi a bombănit ceva nedesluşit.

— Are dreptate, a recunoscut şi Armand.

— Casa! a strigat dintr-odată Clara. Casa e soluţia. Simon Casanova mi-a zis că a luat planurile subteranei de la Gabriel Borderie.

— Sună-l, a ordonat Delpech. Nu cred că doarme.

Clara ştia pe de rost numărul lui Simon Casanova. L-a format imediat. N-a sunat decât o dată, că Simon a şi răspuns.

— Casa? Clara la telefon.

— Dă să vorbesc eu cu el, a cerut Delpech.

Clara i-a întins mobilul fără tragere de inimă, iar el i-a dat în schimb lanterna.

— Casanova? Delpech sunt, am urgentă nevoie de ajutor. În documentele pe care le-ai luat de la Gabriel Borderie sunt cumva şi planurile insulei? Mă interesează în special ăla al galeriilor subterane.

— Doar pe ăsta-l am! Aţi picat la ţanc. Am despăturit în faţa ochilor un plan imens pe care ar trebui să figureze toate galeriile subterane ale insulei, aşa cum le-a documentat chiar Jean Remy. Mă gândesc că Nebunia Mazarin ar trebui să fie pe undeva pe-aici...

— La fel şi Colin Remy. Viaţa lui e în pericol. După planurile tale, unde duce intrarea în galeriile subterane?

Simon a rămas tăcut un timp, căutând. Apoi a spus cu entuziasm:

— Pe la intrarea asta, te rătăceşti uşor. Dar dacă aveţi în minte o ascunzătoare, sau ceva de genul ăsta, planul meu arată că la mai puţin de o sută de metri de intrare e un fel de criptă, o încăpere micuţă de vreo zece metri pe zece.

— Poţi să ne zici cum ajungem acolo?

— Da. Nu e mare lucru. La stânga. Pe urmă stânga iar. La dreapta şi ţineţi tot înainte pe un culoar lung, pe urmă imediat stânga.

— Mersi! a răsuflat uşurat Delpech. Te sun din nou dacă ne rătăcim.

A închis şi le-a zis celorlalţi.

— OK. Să încercăm să ajungem în cripta de care ne-a zis. Dacă nu găsim nimic acolo, sunăm la poliţie. Clara, ia tu lanterna şi mergi în faţă.

Secretara nu s-a opus şi a coborât scările.

— Voi, a făcut către adolescenţi, voi vă ţineţi după mine.

Delpech şi-a scos din buzunar HK USP-ul. L-a îndreptat în faţă, încercând să-şi facă curaj. Au înaintat pe culoarul cufundat în întuneric. Delpech repeta în minte indicaţiile lui Simon Casanova.

La stânga... La stânga...

Înainta cu ochii pironiţi în faţă şi arma întinsă. După câteva minute, au ajuns aproape de criptă. Delpech le-a făcut semn să meargă în vârful picioarelor. Clara a înaintat cu atenţie, plimbând lanterna de colo-colo, în timp ce Delpech îi urmărea raza cu pistolul. Au luminat salteaua, scaunele, masa de fier, o scrumieră.

După ce au inspectat locul câteva secunde, şi-au dat seama că încăperea era goală.

Au intrat.

— Au fost pe-aici, a făcut Madi. Nu cu mult timp în urmă.

— De ce crezi asta? a întrebat Clara.

— Nu ştiu, a răspuns adolescenta. Aşa mi se pare.

— Madi are dreptate, a confirmat Armand. Uitaţi-vă la mucurile din scrumieră.

Clara a îndreptat lanterna spre masa de fier.

— Clara, a întrebat Delpech, mobilul tău are semnal?

Secretara a mijit ochii la telefon.

— Yes! Are!

— OK. Atunci să lăsăm prostiile, a decretat jurnalistul. Chiar de i-am fi luat urma lui Colin, lucru de care nu putem fi siguri, n-o să-l găsim niciodată

dacă stăm toţi patru în labirintul ăsta. Nici măcar cu planul lui Casanova. Sunăm la poliţie.

Madi se pregătea să protesteze, dar Delpech a ridicat braţul s-o oprească.

— Nu ne mai jucăm de-acum, furie mică, la mijloc e viaţa prietenului tău. Nu uita. Ar fi trebuit să sunăm mai devreme. Fiecare minut contează. Poliţiştii sunt mulţi, pot să ia la rând galeriile metodic.

Madi a oftat. Armand a cedat şi el:

— Mă scoate din sărite treaba asta! Dar ai dreptate, bătrâne, e cel mai bine aşa. Mă scoate rău de tot din sărite!

61. Capătul tunelului

Duminică, 20 august 2000, ora 02.11,
galeriile subterane ale insulei Mornesey

M-am uitat la ceas.

Mergeam deja de mai bine de trei sferturi de oră prin labirintul ăla de galerii. Renunţasem de mult să mai ţin minte drumul.

La stânga, la stânga, apoi la dreapta, la stânga.

Eram pierdut cu totul. Valerino ţintea mereu spre mine.

N-aveam cum să fug.

Şi oricum, încotro? Din când în când, oamenii care mă răpiseră se opreau să mai consulte planul. Luminau harta cu lampa, se sfătuiau un pic, pe urmă îşi continuau repede drumul.

Cu cât ne afundam mai tare în adâncurile insulei, cu atât galeriile erau mai degradate. Pereţii se surpau. Mirosul era sufocant, în unele locuri, bucăţi din pereţi se prăbuşiseră şi trebuia să ne căţărăm peste dărâmături. La un moment dat, au găsit un culoar complet blocat şi au trebuit să facă imediat cale întoarsă şi să găsească altul.

Valerino a înjurat întruna vreo zece minute. Toţi erau tensionaţi.

Nu mai încercam să-mi dau seama pe unde mergem, dar, pe de altă parte, de un lucru eram sigur.

Urcam.

Câteodată trebuia să coborâm câteva trepte sau să urcăm altele, dar de cele mai multe ori aveam impresia că drumul duce spre suprafaţă. Mă gândeam. Tunelul nu era foarte adânc, nu coborâserăm la prea mare adâncime. Aşa că dacă urcam mereu însemna că ne apropiam de locurile cele mai înalte ale insulei, că ne îndreptam adică spre sud-vestul insulei, spre zona dintre portul Saint-Argan şi Farul Înlănţuiţilor.

Am parcurs o galerie interminabilă. Se termina cu un puţ strâmt din piatră şi pământ. Brigitte, Thierry şi ceilalţi doi s-au strecurat cu dificultate prin gaura aia largă de cel mult jumătate de metru. Eu am intrat fără probleme. Brigitte a luminat un culoar micuţ pe dreapta.

— Acolo e, a făcut Thierry.

— Nu vă grăbiţi aşa, a mârâit Valerino.

Am căscat ochii. În mijlocul tunelului am zărit o scară veche de când lumea. Brigitte s-a cățărat prima și a împins o trapă de lemn. Thierry a urmat-o, iar după el a urcat bărbatul ăla căruia nu mai puteam să-i zic „tată".

Jean-Louis Valerino era ultimul, în spatele meu.

Am scos capul prin trapă. Brigitte și Thierry au luminat locul cu lampa. Era o încăpere plină de praf, cu ziduri groase de piatră cenușie. Un șemineu ce nu mai fusese probabil folosit de zeci de ani. Pe pereți, pe jos, unelte de lemn și de fier: greble, lopeți, o coasă și niște găleți vechi și ruginite. În stânga, o masă plină de pânze de păianjen. În jurul ei, câteva scaune. Un bufet de lemn deschis la culoare, de care, de asemenea, nu se mai atinsese nimeni de-o veșnicie.

Eram într-o fermă părăsită.

O lumină orbitoare, mult mai puternică decât toate lanternele însoțitorilor mei la un loc, a umplut dintr-odată încăperea. Numai câteva clipe. Curând, a fost din nou cuprinsă de întuneric. M-am prins imediat: Farul Înlănțuiților!

Nu era prea departe. La un kilometru poate? Asta îmi confirma că eram probabil într-unul din punctele cele mai înalte ale insulei Mornesey.

Valerino zgâlțâia ușile și ferestrele, sigur ca să vadă dacă nu cumva se deschideau ușor din interior. Lumina farului s-a strecurat din nou: mă uitam la ieșiri. Două uși de lemn, despre care nu știam unde ar fi putut să ducă. O fereastră. Nu existau obloane, aparent, dar geamurile erau acoperite cu un strat de praf atât de gros, că nu s-ar fi zărit nimic afară nici dacă n-ar fi fost noapte.

•

Thierry a șters masa cu mâneca și a așezat pe ea planul galeriilor alcătuit de tatăl meu, după care l-a întins.

— Vino aici, Colin.

Vocea lui nu mai era arțăgoasă.

— Uite, aici suntem, în partea de sud-vest a insulei. La ferma abandonată a lui Lucien Verger. Tu cu siguranță nu știi despre cine vorbesc. El a fost primul care a exploatat pământurile abației, înainte de Primul Război Mondial. Le arenda, dar ferma lui era un pic mai departe, în sudul insulei. Aici. Și exact în dreptul fermei ăsteia, pe harta asta care îți era destinată, a trasat tatăl tău crucea roșie. Așa că se poate zice că voia să-ți arate unde e ascunsă comoara, Nebunia Mazarin.

— Mai bine-l întrebi pe el! am reușit eu să zic.

Cel care pretindea că e tatăl meu nu a scos o vorbă. Valerino aproape că a țipat.

— Am căutat peste tot în ferma asta de căcat, încă de la amiază, de când am pus mâna pe plan. Nimic! Aşa că...

M-a luat de gât cu mâinile lui murdare, dar Thierry l-a oprit.

— Calmează-te, Jean-Louis. Nu ne ajută cu nimic dacă-l bruschezi.

S-a întors spre mine, aproape chinuindu-se să zâmbească. Îl uram, poate mai mult decât îl uram pe Valerino sau pe aşa-zisul meu tată.

— Colin, a făcut unchiul meu pe un ton mieros, suntem la capătul drumului. Tatăl tău credea c-a găsit comoara asta. Ţi-a lăsat un plan acum zece ani, care duce aici. Ţi-a lăsat şi un indiciu, ascuns în amintirea ta. Nu trebuie decât să-l găseşti. Şi totul o să se termine pe urmă.

N-am zis nimic.

Farul a luminat din nou. Bărbatul pe care-l luasem drept tata mi-a întors spatele şi a început să bată în pereţi cu coada unei lopeţi de pe jos. Valerino m-a împins tare pe un scaun. Şi-a îndreptat din nou revolverul spre faţa mea.

— Hai să-ţi zic mai clar, băi, puţă. E două dimineaţa. Avem toată poliţia franceză pe urme. Doar ştii şi tu. Încerci să tragi de timp, aşa că îţi zic eu ce urmează. Întâi o să tragem scara de lemn şi-o să astupăm gura tunelului. Îţi aminteşti puţul ăla strâmt? Chiar dacă trimit o sută de poliţişti prin galeriile astea, tot n-o să reuşească să urce până în casă. Pe urmă o să aşteptăm puţin, cât mai e întuneric. Dacă în două ore, până pe la patru, aşa, nu-ţi aminteşti nimic... Cu atât mai rău pentru tine, n-o să ne mai poţi fi de folos. Nici nu se pune problema să stăm după curul tău până se face lumină, cu toţi poliţiştii ăştia pe insulă. Ne luăm zborul cât e noapte. Şi nu prin galeriile subterane, ci frumos, pe uşă. Ne aşteaptă o barcă nu departe de-aici, într-un golf liniştit. Vezi tu, băi, puţă, nouă ne-ar plăcea s-o ştergem cu tot cu comoară. Dar, dacă n-o găsim, asta e... Ne cărăm, dar nu lăsăm nimic în urmă. Pricepi? Am pus mâna pe toate dovezile împotriva noastră de la notarul ăla, deja un lucru e rezolvat. Acuma cheia e la tine, aşa că te las să te concentrezi.

Şi-a depărtat ţeava pistolului şi a continuat:

— Thierry, Maxime, voi îmi blocaţi tunelul şi-mi aduceţi sus scara aia.

Maxime?

Deci aşa-l chema pe bărbatul ăla care-i luase locul tatălui meu.

Maxime Prieur?

Cel mai bun prieten al lui?

Cum era posibil aşa ceva?

Cei doi bărbaţi au coborât prin trapă. Am auzit un zgomot surd sub picioarele mele, ca şi cum prăvăleau pământ şi-l bătătoreau.

Astupau puţul.

N-avea să ne găsească nimeni în veci.

Valerino stătea la trei metri de mine, cu privirea pironită, ca turbat, fără să coboare arma. Brigitte se uita pe fereastra jegoasă. Din când în când, chipul ei palid era mângâiat de lumina farului, ca o fantomă.

Minutele se scurgeau greu.

Nu mai voiam să mă cufund în amintiri. Totuşi, fără să vreau, îmi veneau în minte imagini de la ultima masă.

Încercam să le alung. Voiam să-mi golesc capul. Nu eram prost. Valerino fusese clar. Dacă nu-mi aminteam nimic, nu le mai eram de niciun folos. Dar, şi dacă-mi aminteam şi le ziceam unde e comoara, care era diferenţa?

Niciuna!

Nu-mi făceam iluzii. Îşi puseseră în gând să se descotorosească de mine, cu sau fără Nebunia Mazarin.

Au mai trecut câteva minute lungi.

Thierry şi Maxime Prieur au urcat la loc.

— Gata, acum stăm liniştiţi.

O tăcere apăsătoare. Întunericul era spart numai de licăririle farului.

Trebuia să-mi vină o idee, o idee să scap de-acolo, să fug. Trebuia să-i mint. Să-i mint era singura mea şansă. Dar trebuia să găsesc ceva plauzibil.

Alte minute lungi.

Brigitte a izbucnit prima.

— N-o să zică nimic. Nu vă daţi seama că i se amestecă în cap toate amintirile? Că e pierdut cu totul? Cum aţi vrea să-şi amintească?

— Şi ce propui? a întrebat Valerino cu dispreţ.

— Să-i spunem tot, a răspuns Brigitte. Să-i explicăm totul. La urma urmelor, are şi el dreptul să ştie. Măcar aşa o să-şi pună mai uşor ordine în gânduri şi-o să-şi amintească.

Vocea lui Maxime Prieur, pe care cu câteva ore în urmă o crezusem a tatălui meu, s-a auzit şi ea:

— Are dreptate. S-ar putea să meargă. Şi, oricum, nu avem nimic de pierdut.

— OK, a făcut Valerino. Cine-ncepe?

— Eu, a zis, fără urmă de ezitare, Brigitte. Eu. Putem să vorbim acolo între patru ochi, Jean-Louis?

Ea a arătat din ochi spre una dintre cele două uşi de lemn.

— Bine, a cedat Valerino.

Brigitte s-a ridicat.

Am urmat-o.

Pe moment, am crezut că Brigitte pusese la cale o şmecherie, că era pe cale să-şi trădeze complicii, că găsise un şiretlic ca să pot fugi. În spatele uşii

era o ieşire. Şi, odată rămaşi singuri, avea să mă lase să plec. Brigitte era neliniştită, nu era o criminală, se vedea că nu-l suportă pe Valerino.

A deschis uşa.

Mi-am pierdut orice speranţă.

Era uşa de la cămară. O încăpere minusculă, de doi metri pe unu. Patru pereţi masivi de piatră. Nicio ieşire, nici ferestre, nici uşi. Camera era plină de lădiţe de lemn în care erau depozitate sticle prăfuite de vin. Tot calabalâcul ăla părea încremenit acolo de zeci de ani.

— Stai jos, mi-a zis Brigitte.

M-am aşezat pe o lădiţă de vin. Şi ea la fel. N-a închis uşa, dar aveam cumva un fel de intimitate.

Brigitte a lăsat ochii în pământ, fără să mă privească.

— Am secrete grele să-ţi mărturisesc, Colin.

62. Complotul

Duminică, 20 august 2000, ora 02.23,
ruinele abaţiei Saint-Antoine, insula Mornesey

În mai puţin de un sfert de oră, vreo zece girofaruri luminau ruinele abaţiei. Poliţiştii au doborât fără nicio greutate poarta. Doi dintre ei şi un psiholog s-au grăbit să se apropie de Madi şi de Armand, să afle versiunea lor.

Un comisar s-a pus pe treabă. La sfatul lui Didier Delpech, l-a sunat şi el pe Simon Casanova, care i-a detaliat cât de clar a putut planul galeriilor subterane ale insulei, dar prin telefon era cu neputinţă să treacă de primele bifurcaţii. O dubă a poliţiei plecase deja de la Nantes spre popasul din Fontenay-le-Comte, echipată special cu nişte copiatoare şi faxuri, ca să poată transmite cât mai repede cu putinţă informaţii spre insulă.

Fără să mai aştepte, forţele de intervenţie, din care făceau parte şi poliţişti din Granville, şi gardieni de la fortăreaţa Mazarin, au cercetat primele coridoare din subteran, metru cu metru.

Motivul nu era doar fuga lui Colin. Ea nu ar fi mobilizat atâta lume. Cei de la poliţie erau siguri că dispariţia lui Colin Remy avea legătură directă cu evadarea lui Jean-Louis Valerino.

După douăzeci de minute, poliţiştii terminaseră cu întrebările pentru Madi şi Armand. Părintele Duval, care tocmai sosise la faţa locului, i-a luat cu el. S-au aşezat pe o bancă, simţindu-se neputincioşi. Părintele Duval tăcea, gândindu-se că cei doi adolescenţi nu prea aveau chef de confidenţe.

Nu încă.

Delpech s-a apropiat de ei. O ţinea galant pe Clara pe după umeri, de parcă încerca s-o încălzească. Madi a schiţat un zâmbet în care se putea citi dezamăgirea.

— Am ieşit din joc, gata? Şi dumneavoastră, nu-i aşa? La fel ca noi.

— E mai bine aşa, nu crezi? a făcut Delpech.

— Dumneavoastră vi se rupe, a continuat Armand. Aveţi exclusivitate. Celelalte ziare nu au ajuns încă. Aveţi material pentru mâine...

Delpech şi-a scos o ţigară din buzunar. O marcă pe care Madi n-o ştia. Djarum. A aprins-o şi a tras un fum.

Mirosul ciudat l-a făcut pe Armand să tuşească.

— Ia zi, geniule, a făcut Delpech, dacă tot vorbim de material, nu ne-ai dat tu impresia că ai înţeles de ce Jean Remy pe care l-aţi identificat voi şi Colin şi Jean Remy pe care îl ştiam eu nu au aceeaşi faţă?

— Nu v-am dat impresia, a răspuns Armand cu aroganţă. Chiar am înţeles!

A tăcut câteva secunde, uitându-se la poliţiştii ce fugeau încolo şi încoace, şi apoi a continuat:

— Am înţeles. Datorită logoului de pe maşina dumneavoastră.

Părintele Duval s-a întors, uimit. Madi a făcut ochii mari de curiozitate.

Oare Armand blufa din nou?

Clara a zâmbit, dârdâind puţin. Delpech a mai tras un fum.

— Ia zi, te ascult...

— Trebuie să vă aşezaţi... E şi simplu, şi complicat în acelaşi timp. Am făcut legătura între cele două elemente, atâta tot. Aparent, tipul ăsta pe care Colin l-a luat drept taică-su e, de fapt, Maxime Prieur, vechiul lui prieten şi asociat. Pe de altă parte, ne-aţi zis mai devreme că Maxime Prieur ăsta e grafician. E expert la modificat fotografii. Or, singura amintire concretă pe care o are Colin cu tatăl lui, ne-a şi zis, e o fotografie pe care o ţine pe noptieră. Tatăl, mama şi cu el în faţa abaţiei.

— Înţeleg unde vrei să ajungi, a făcut Delpech. Crezi că Prieur a modificat fotografia de la căpătâiul micuţului Colin Remy încă de când avea şase ani. Nu prea ţine povestea asta. La şase ani, Colin trebuie să fi avut amintiri clare cu taică-său. Dacă ar fi pus altă faţă în fotografia aia, şi-ar fi dat seama imediat.

— Asta dacă nu cumva fotografia a fost modificată puţin câte puţin cu timpul. Doar dumneavoastră mi-aţi zis că e specialist în *morphing.* E floare la ureche! Întâi, când Colin avea şase ani, i s-a pus pe noptieră o fotografie cu tatăl său, o fotografie adevărată, pe care o ştia. Apoi, treptat, cu fiecare zi, timp de câţiva ani, fotografia a fost înlocuită cu alta, aceeaşi, cu el, tatăl şi mama lui. Însă dacă celelalte chipuri au rămas aceleaşi, al tatălui său a fost modificat. Imperceptibil de fiecare dată. Puţin câte puţin, chipul s-a transformat, dar cu ochiul liber n-aveai cum să-ţi dai seama. Cum se face la *morphing,* de fapt.

— E posibil aşa ceva? a întrebat Clara, nevenindu-i să creadă.

— Mi se pare o mare tâmpenie, a comentat Madi. Dumneavoastră vi se pare că are vreun sens?

Delpech a stins ţigara. A fluierat în semn de aprobare.

— Tehnic vorbind, a răspuns el, sunt convins că se poate. Cu câteva sute de fotografii, poţi transforma un chip într-altul fără să bagi de seamă nici cea mai mică diferenţă de la o poză la alta. Pentru un copil de şase ani care nu

mai are cum să vadă alte imagini cu tatăl lui şi care n-are decât o poză pe baza căreia să-şi reconstruiască amintirile, este cât se poate de logic ca fotografia aia să i se întipărească în minte, chiar dacă intră în contradicţie cu amintirile reale. Pe urmă sigur o să i se pară că toate fotografiile cu Maxime Prieur sunt cu tatăl lui, de fapt.

— Eu nu cred, a făcut Clara cu blândeţe.

Tremura. Delpech i-a luat mâinile într-ale lui şi a suflat peste ele să i le încălzească.

— Clara, gândeşte-te la cineva cunoscut care a murit când erai tu mică. O mătuşă, o bunică...

— Bunică-mea. Aveam nouă ani atunci.

— Îţi aminteşti de ea?

— Da, sigur...

— Îţi aminteşti chipul ei?

— Da, normal. Dacă mă concentrez puţin.

— Gândeşte-te bine. Sunt sigur că toate imaginile care-ţi vin în minte sunt, de fapt, imagini din fotografiile cu ea pe care le-ai văzut după ce-a murit. Nu-ţi aminteşti chipul ei decât cu ajutorul suporturilor materiale pe care le ai la dispoziţie. Nu-i aşa?

Clara a stat puţin pe gânduri.

— Ba da. Dar la Colin e altceva, era taică-su.

— Avea şase ani! Tu aveai nouă. Şi era bunica ta. E acelaşi lucru... Nu, problema nu vine din posibilitatea tehnică a unui asemenea complot. Problema cu adevărat importantă are două aspecte: cine a putut face aşa ceva şi de ce.

Delpech şi-a mai aprins o ţigară. Părintele Duval a intervenit pentru prima dată. Vorbea rar, cântărindu-şi fiecare vorbă.

— Dacă e aşa cum spuneţi, numai unchiul şi mătuşa lui, care l-au crescut în ultimii zece ani, ar fi putut să urzească un asemenea complot. Până în seara asta, ar fi părut o idee cu totul şi cu totul ridicolă. Dar trebuie să ştiţi că Thierry şi Brigitte Ducourret au dispărut şi ei, în acelaşi timp cu Colin. Poliţia i-a dat în urmărire.

— Ei au fost! a urlat Madi. Colin n-a avut niciodată încredere în ei. Numai ei ar fi putut face una ca asta. Unchiul lui şi Maxime Prieur s-au ocupat de *morphing,* iar mătuşa lui n-avea decât să-i schimbe la intervale regulate fotografia din rama de pe noptieră, când el pleca la şcoală. Ea era casnică. Câteva sute de fotografii spuneţi? Într-un an sau doi, nenorociţii ăştia i-au măsluit lui Colin toate amintirile.

— Şi, în plus, a adăugat Delpech, Maxime Prieur şi Jean Remy seamănă. Au cam aceeaşi înălţime. Sunt amândoi bruneţi. Mai rămâne o întrebare: de

ce să te strofoci atât? De ce să pui la cale un asemenea complot cu zece ani înainte?

— E clar, a ţipat Armand.

A început să tuşească.

— Nu puteţi să stingeţi porcăria aia de ţigară? Trăsneşte a cuişoare!

Delpech şi-a strivit nervos mucul.

— Zi mai departe, băiete. De ce e clar?

— Acum zece ani, tatăl lui Colin, Jean Remy, dăduse dispoziţii clare notarului de pe insulă, domnului Bardon: Colin trebuia să recupereze de la biroul lui dosarul testamentar, să-l citească în faţa lui şi, desigur, pe urmă să scoată la iveală adevărul, să sune la poliţie. Un singur om putea să-l convingă pe Colin să nu deschidă dosarul ăla în faţa notarului. O singură persoană putea să-l facă să ignore dispoziţiile pe care tatăl lui le dăduse cu zece ani mai devreme: însuşi tatăl lui, înviat.

— Doamne, Dumnezeule! a făcut Clara.

Jurnalistul şi-a trecut palma peste chipul leoarcă de sudoare.

— Băiete, chiar te superi dacă-mi mai aprind o ţigară?

*

Duba poliţiei tocmai demarase în trombă de la popasul din Fontenay-le-Comte, într-un potop de lumini şi sirene. Popasul se golise iarăşi. Traficul pe autostradă se deblocase, dar Simon ştia că în astea câteva ore, hotărâtoare, era mai de ajutor dacă rămânea acolo. Poliţiştii luaseră planul insulei, fără să mai piardă vremea cu alte întrebări. Harta trebuia scanată bucată cu bucată şi trimisă pe fax la Mornesey.

Normal!

De ea depindeau vieţile unor oameni.

•

S-a gândit în treacăt la Candice, care probabil dormea undeva pe insulă, poate în braţele altui tip, fără să-i pese de toată agitaţia aia nocturnă care anima ruinele pustii şi uitate pe care le păzea în timpul zilei. Cu fugarii sub picioarele ei...

Simon nu era abătut. Mai avea de studiat restul dosarului, încă o dată. Poliţiştii nici măcar nu-l întrebaseră despre asta. Făcuseră o greşeală. Toţi indivizii ăştia de pe insulă alergau după un singur lucru: Nebunia Mazarin.

Dacă se descoperea unde era ascunsă, i-ar fi găsit imediat şi pe Colin Remy, pe Valerino şi pe complicii lui... Iar cheia Nebuniei Mazarin era în dosarul ăla, în arhivele alea, în scrisorile, planurile, hărţile, secţiunile geologice, rapoartele meteorologice şi analizele plantelor de pe insulă.

Simon s-a adâncit în studierea dosarului. Trebuia să-i dea de cap. A răsfoit cele vreo sută de pagini adunate de Jean Remy minute în şir.

Parcursese deja de zece ori documentul, când s-a oprit la una dintre numeroasele secţiuni geologice din dosar.

În sfârşit, avea o pistă.

A scos un raport meteorologic şi l-a comparat cu celelalte documente.

Simon a simţit cum în ceaţa din capul lui încolţeşte o idee.

Şi dacă era asta?

Un gând începea să se închege. Sigur că era cu neputinţă, o prostie. Nu şi la Mornesey... Nu şi pe insula aia.

Totuşi, dacă nebunia asta se dovedea adevărată, cele mai multe dintre indicii se explicau acum, se legau perfect... Trebuia doar s-o ia de la capăt şi să verifice.

Rapid.

63. Mărturisiri

Duminică, 20 august 2000, ora 02.35,
galeriile subterane ale insulei Mornesey

Brigitte a stat aşa câteva momente, cu privirea plecată, fără să mai poată scoate o vorbă. Cămara semăna cu un confesional macabru, o cameră mortuară apăsătoare unde condamnatului i se permitea să-şi mărturisească ultimele dorinţe.

În sfârşit, chipul ei şi-a schimbat expresia, aproape insesizabil, şi a început din nou să vorbească, foarte rar.

— E foarte greu, Colin. Poate tu nu ştii, dar eram foarte bună prietenă cu mama ta, Anne. Cumnata mea. Am fost aproape singurele femei în asociaţia aia care făcea săpături arheologice pe insula Mornesey, în toţi anii aceia. Eram de-o seamă. Asta ne-a apropiat inevitabil. Cred că ştii deja totul despre asociaţie. Maxime ţi-a povestit tot, când s-a dat drept tatăl tău, pe plaja de la Crique-aux-Mauves. Nu a minţit aproape cu nimic. Era mai bine pentru povestea lui să facă aşa. Ţi-a zis ce ţi-ar fi zis şi tatăl tău, dac-ar mai fi trăit. Tatăl tău era un om cu adevărat cinstit. Fără pată. Refuza să vândă terenul de la abaţie, le ţinea piept ălora de la SEMITIM. Pe urmă a fost accidentul, moartea celor trei muncitori...

Ştiam deja toate astea. Încă mă gândeam la o metodă de-a scăpa de-acolo. Prin cămara aia era imposibil. Să iau una din sticlele alea prăfuite de vin, s-o sparg şi s-o folosesc ca armă.

Ridicol!

Brigitte a tuşit ca să-şi dreagă vocea.

— Ce urmează să-ţi zic nu ştii. Tatăl tău a luat asupra lui responsabilitatea pentru tragedie, pe urmă a dispărut pe mare şi-a lăsat o scrisoare de adio în care mărturisea totul. Toată lumea îl credea mort. Şi noi la fel. Ca s-o liniştească pe mama ta, Thierry şi cu mine te-am luat la noi, la periferia Parisului, într-un apartament social din Pontoise. Nu ştiu dacă mai ţii minte.

Încercam să nu mă gândesc la ce-mi povestea, să găsesc o cale de scăpare. Am răspuns fără să vreau.

— Un pic...

— Mama ta a venit chiar în seara aia. Era prăbuşită şi ea.

Revedeam ultimele imagini cu mama, îmi aminteam ultimele ei cuvinte, în cadă, pe urmă în pat. Povestea mătuşii mele scotea la iveală imagini ce nu puteau fi şterse din memorie. A continuat.

— După ce-am mâncat, ne-a întrebat dacă poate să dea un telefon. Era un telefon fără fir. S-a dus pe balcon să vorbească. Dar...

A tăcut. Îi era greu să povestească mai departe. Aproape că m-a emoţionat. Îmi dădeam seama că telefonul ăla îi dăduse viaţa peste cap.

— Dar ce?

Brigitte şi-a dres vocea din nou.

— Dar mai era un telefon, în camera noastră. Thierry a ridicat receptorul şi-a ascultat. Mama ta vorbea cu Jean, tatăl tău. Nu murise. Se ascundea. Ancheta din umbră. Accidentul de la Sângeroşii era, de fapt, un sabotaj, un atentat. Avea mai multe informaţii despre Jean-Louis Valerino, omul din umbră de la primărie, şi complicii lui...

N-a putut să meargă mai departe. Lacrimile îi şiroiau pe obraji. N-o văzusem niciodată atât de umană.

— Cine erau complicii? Membrii SEMITIM? Toţi escrocii de pe insulă?

Brigitte a zâmbit.

— Nu, Colin. E mai simplu de-atât. Povestea asta cu insula de bandiţi, toţi răi, complici, e numai un basm. Membrii SEMITIM erau nişte simpli acţionari care nu voiau decât să se îmbogăţească. Localnici gata să-şi investească economiile într-un proiect imobiliar, fără a respecta prea tare mediul, desigur, dar, chiar şi-aşa, asta nu-nseamnă că erau nişte criminali. Nu, afacerea n-a fost pusă la cale decât de trei complici. Jean-Louis Valerino, creierul operaţiunii, care se ocupa de partea administrativă. Şi... şi încă doi asociaţi apropiaţi ai tatălui tău. Maxime Prieur, prietenul lui din facultate, şi Thierry, cumnatul său.

— De ce? am murmurat eu.

Brigitte a rămas tăcută. În încăperea de alături, îi auzeam pe Maxime Prieur şi pe Valerino şuşotind încordaţi şi nervoşi. Părea să nu mai aibă răbdare.

Brigitte a tras aer adânc în piept şi a continuat.

— E complicat, au fost mai multe lucruri la mijloc. Invidia pe tatăl tău, fără îndoială. Maxime şi Thierry trăiseră tot timpul în umbra gloriei sale, la ordinele lui, ca să zic aşa. Şi lăcomia. Proiectul imobiliar al SEMITIM ar fi trebuit să aducă o groază de bani, sub formă de mită, dacă Maxime şi Thierry ar fi reuşit să-l convingă pe tatăl tău să vândă terenul. Ştii, în momentul ăla, nu se punea problema să omoare pe cineva sau să fure. Era vorba numai de vânzarea terenului ca să pună mâna pe bani. Numai Valerino e un jegos ordinar. Atunci când tatăl tău s-a opus SEMITIM prin proiectul lui cu grupul

Eurobuild, Valerino a fost cel care a venit cu ideea să saboteze tunelul de sub macara.

— Cu complicitatea lui Maxime şi a lui Thierry, pentru detaliile tehnice ale galeriilor, am adăugat eu pe un ton rece.

— Da. Cu complicitatea lor, ai dreptate. Dar se gândiseră c-o să fie doar un accident. O ameninţare. Pierderi materiale. Nici morţi, nici răniţi. Totuşi, situaţia a luat o întorsătură urâtă, iar Maxime şi Thierry s-au trezit acuzaţi de complicitate la crimă. Lucrurile au luat-o la vale. Şi de atunci nu s-au mai oprit...

Am întrebat-o pe un ton la fel de rece:

— Ce i-a spus tata, mai exact, mamei în seara aia la telefon?

— A întrebat-o dacă e singură. Pe urmă, cum ţi-am zis, i-a vorbit despre dovezile pe care le adunase împotriva lui Valerino şi a complicilor săi. Îi zicea mamei tale să n-aibă încredere în nimeni, să fie cu băgare de seamă. Tatăl tău îşi închipuia probabil că e vorba de un complot extins, la scară mai mare. Lua toate lucrurile în calcul. Aduna toate dovezile într-un dosar. Avea de gând să pună dosarul la adăpost la notarul de pe insulă, domnul Bardon, în care avea încredere. Dacă i se întâmpla ceva lui sau mamei tale, sau amândurora, instrucţiunile lui erau clare: notarul trebuia să te cheme pe tine, băiatul lui, zece ani mai târziu, în ziua în care împlineai şaisprezece ani, ca să-ţi dezvăluie adevărul şi să-ţi încredinţeze terenul abaţiei. Tatăl tău era circumspect. Şi avea dreptate!

•

Brigitte a început să plângă încet. Totul se lămurea în capul meu. După ce închisese telefonul, mama venise să mă vadă, în pat. În momentul ăla ştia că tata trăieşte, aşa se explică ultimele ei cuvinte: „Tatăl tău a plecat departe, Colin, foarte departe. Dar să nu fii trist. Trebuie să ai răbdare. O să-l vezi din nou. O să-l regăseşti într-o bună zi".

Atunci încă trăia! Toate certitudinile mele de acolo veneau. Simţeam cum mă cuprinde o furie îngrozitoare. Trebuia să iau o sticlă de vin, s-o sparg, să-i înfig lui Valerino ciobul în gât şi pe urmă să mă ocup de ceilalţi. Am zis cu voce tare:

— Deci voi aţi omorât-o pe mama!

— Nu, a zis Brigitte aproape ţipând. Nu, Colin! Mama ta a închis şi pe urmă a intrat în camera ta. Apoi a pornit din nou la drum, spre Mornesey. Trebuia să pună lucrurile la punct: succesiunea, procesul. Despre tatăl tău se credea că e mort. Ne-am speriat, asta-i clar. L-am sunat pe Valerino ca să-l avertizăm. Dar nu ne-a trecut nicio clipă prin cap s-o omorâm pe mama ta. Era sora lui Thierry! Cea mai bună prietenă a mea! A fost un accident, Colin. Era extenuată. Era târziu. Plouase. Încercaserăm s-o convingem să nu plece

la drum la ora aia. A fost un accident. Un accident îngrozitor. Parte din cursul lucrurilor…

Am tras scurt aer în piept.

— Poate că eşti sinceră. Dar eu nu cred în genul ăsta de coincidenţe. Jean-Louis Valerino a omorât-o pe mama. Pe drumul spre Mornesey. Sper doar că nu ţi-a mărturisit niciodată. Nici ţie, nici lui Thierry. Pentru binele tău, sper să fie aşa.

Brigitte tremura.

— Nu, Colin. Jean-Louis Valerino nu ne-a mărturisit niciodată c-ar fi făcut aşa ceva. E un jeg, asta-i clar, dar să comită o asemenea crimă… Nu, e cu neputinţă.

Am răspuns răspicat:

— Să nu întrebaţi nimic. Să credeţi c-a fost un nou accident vă convenea. Era deja unul din multele accidente, nu? Dar, cum Jean-Louis Valerino e gata să scape astăzi de fiu, de ce să cred că n-ar fi omorât-o şi pe mamă, acum zece ani?

Brigitte a tăcut din nou, suspinând.

— Nu ştiu. Nu vreau să ştiu. În capul meu a fost tot timpul un accident. Aşa ne-am gândit eu şi Thierry. După moartea mamei tale, Maxime Prieur şi Jean-Louis ne-au contactat. Tatăl tău trecuse prin Mornesey, lăsase un dosar la notar şi se sinucisese în larg. Pe bune, de data asta. Nu există nicio îndoială. I-am găsit corpul câteva zile mai târziu. Putea fi recunoscut cu uşurinţă. Eram de faţă. Şi Thierry era. Da, Colin, nu mai pune la îndoială asta, tatăl tău e mort.

Gol.

Să-mi golesc mintea.

Să nu mă mai gândesc la nimic.

Să ascult, şi nimic mai mult. Brigitte a continuat.

— Erai orfan. Aşa că ne-ai fost încredinţat nouă, cum era şi logic. Dar am rămas toţi patru cu bomba asta cu ceas care era programată să explodeze zece ani mai târziu: dosarul ăla pe care aveai să-l deschizi la şaişpe ani şi care ne dovedea vinovăţia. Ameninţarea asta i-a înnebunit pe Jean-Louis Valerino şi pe Maxime Prieur. Şi pe Thierry. Un dosar care ar fi putut să-i nimicească, să-i bage la puşcărie, să-i acuze de crimă. Ca să nu mai vorbim de Nebunia Mazarin, comoara aia pe care tatăl tău pretindea că a găsit-o. Indiciile, dovezile erau cu siguranţă în dosarul ăla, la notar. O comoară! Au alergat mult după ea, căutând prin galeriile subterane ale insulei. Dacă n-ar fi sperat să pună mâna pe ea, l-ar fi lăsat toţi baltă de mult pe tatăl tău, cu pietroaiele lui vechi. În primele luni, Prieur şi Valerino au încercat să spargă biroul notarului Bardon. Fără succes. Notarul era un tip suspicios. Dosarul

fusese pus la adăpost. Au încercat să-l mituiască, să-l amenințe, să-l facă să ciripească. Dar Valerino și Prieur îl cunoșteau prea bine pe nebunul ăla de Serge Bardon. Știau că o să ducă la îndeplinire instrucțiunile lui Jean Remy. Așa că Maxime Prieur a venit cu planul ăsta aberant.

A tăcut din nou câteva secunde, încercând să-și tragă sufletul.

Ținea în continuare capul plecat și-mi evita privirea. Lacrimile îi scăldau încă obrajii. În întuneric, din chipul ei nu zăream decât ochii mari și umezi. I se scursese și machiajul de la atâta plâns. Era atât de diferită de acea Brigitte pe care o știam în copilărie, distantă, îmbrăcată îngrijit și machiată chiar și când se ducea la cumpărături. Privirea mi-a alunecat și s-a fixat pe sticlele depozitate în lădițe.

Brigitte a continuat, fără să ridice capul.

— Un plan complet dement. Întâi ideea i-a venit lui Maxime în glumă, dar Valerino a luat-o în serios. Tu păreai convins că tatăl tău încă trăiește. Astea fuseseră ultimele cuvinte ale mamei tale. Minciunile dădacei la momentul morții. Îndoiala era deja sădită, nu trebuia decât s-o alimentăm. Să vorbim câteodată despre tatăl tău ca și cum ar fi fost în viață, să-i scriem adresa într-o agendă, să trimitem câteva cărți poștale din Mornesey. Să-ți hrănim curiozitatea. Înțelegi ce vreau să zic...

Nu, nu înțelegeam, nu înțelegeam ce era mai important!

Am țipat.

— Și chipul tatălui meu? Cum l-a furat Maxime Prieur?

Brigitte aproape că a schițat un zâmbet.

— Foarte simplu. Maxime e destul de priceput la modificat fotografii. Cu asta se ocupă. Mi-a dat patru sute de poze. Aproape identice. Cea pe care ai ținut-o zece ani pe noptieră. În prima din cele patru sute era cu adevărat chipul tatălui tău, ăla pe care-l știai. În ultima era chipul lui Maxime Prieur. Între ele, patru sute altele și un *morphing* imperceptibil pentru a face trecerea de la o față la alta. Eu schimbam fotografia din ramă o dată la trei zile, cât erai tu la școală. Am făcut asta timp de trei ani și jumătate, până ai împlinit nouă ani.

Un zâmbet, aproape nostalgic, i-a schimonosit din nou chipul.

— Îmi intrase în reflex. Devenise ceva banal. Schimbam fotografia când ștergeam praful în camera ta, când îți strângeam hainele să le spăl sau schimbam așternuturile. Ce nebunie! La nouă ani jumate, uitaseși deja cum arăta tatăl tău și îl înlocuiseși în mintea ta cu Maxime Prieur. Capcana era pregătită. Pe urmă am făcut în așa fel încât să mai găsești și alte fotografii, chiar și un film. Sigur că în fotografiile alea sau în film nu era adevăratul chip al tatălui tău, alesesem unele în care nu era sau stătea cu spatele. Ca să nu

riscăm nimic, ca să nu-ţi răscolim amintirile. Iartă-mă, Colin... Aş putea să-ţi zic că eu sunt totuşi cea care te-a crescut. Dar...

Am întrerupt-o cu răceală.

— Şi fotografia mânjită de pe mormântul tatălui meu, de-aici din cimitir? Tot de-asta? Ca să nu-i văd adevăratul chip?

— Da. Maxime Prieur s-a ocupat de asta. Dar n-a îndrăznit să profaneze mormântul tatălui tău şi să-i ia verigheta. Colin, trebuie să înţelegi. Nu se pusese problema să moară nimeni. În toţi aceşti zece ani, scopul nostru a fost pur şi simplu ca la şaişpe ani să te duci la notar, să iei dosarul şi să i-l dai lui Maxime Prieur fără să-l deschizi. Aşa, eram cu toţii absolviţi. Fără jaf, fără să omorâm pe cineva, fără să curgă sânge.

A tras adânc aer în piept.

— Cel puţin aşa mi-am imaginat eu. Asta mi-au dat de înţeles Valerino şi Prieur, ne-au dat de înţeles, în toţi anii ăştia.

— Şi catalogul ăla cu tabere pe care l-am găsit în urmă cu şase luni pe masa din salon, tot o chestie aranjată?

— Da, a făcut ea cu o voce slabă. Eram siguri cu toţii c-o să alegi tabăra asta de iahting din Mornesey. Odată ajuns pe insulă, Maxime Prieur a făcut în aşa fel încât să daţi unul peste celălalt cu două zile înainte de aniversarea ta. A plătit un marinar beţiv, i-a dat un televizor, ca să-ţi zică o poveste şi să stabilească o întâlnire care părea pe bune. Eu de lucrurile astea nu ştiam. Cât despre restul, Thierry şi cu mine am aflat abia astăzi, când am ajuns.

— Restul?

— Partea sordidă! Evadarea lui Valerino. Asasinarea tovarăşului său. Cele două gloanţe în spate. Atacul înscenat de Valerino din seara în care te-ai întâlnit cu Maxime, ca să te sperie. Ca să te convingă. Ca să te încurajeze să n-ai încredere în nimeni decât în tatăl tău. Şi, mai ales...

Brigitte n-a putut să vorbească mai departe şi şi-a lăsat capul în palme.

Am continuat eu de unde rămăsese.

— Normal, nu ţi-au zis că, după ce şi-ar duce planul la capăt, n-ar avea nicio problemă să se debaraseze de mine. Eram ultimul martor care-i încurca.

— Nu ştiam, Colin. Nu aveam acum să bănuiesc, acum zece ani... Nu era decât un complot. Un complot odios. Dar fără vărsare de sânge.

— Ştiu... Cursul lucrurilor.

Brigitte s-a chircit şi mai tare.

— Valerino nu s-ar da în lături să mă omoare şi pe mine. Prieur, la fel, a ajuns nebun de legat. Când am aflat că n-au ezitat să te îngroape de viu cu prietenii tăi...

Am mai întrerupt-o o dată.

— Nu le-ai spus nimic poliţiştilor şi m-ai minţit în continuare. Ba chiar ţi-ai dat seama, când eram la infirmerie, că îmi amintesc ceva despre Nebunia Mazarin şi le-ai povestit complicilor tăi despre asta.

— Lui Thierry... Numai lui Thierry... El nu e ca...

A izbucnit în plâns, fără să mai poată scoate o vorbă. Nu o uram deloc, ba dimpotrivă. Era logic totul.

— Deci nu tata îşi băga mâna pe sub fusta fetei ăleia, Jessica. Era Maxime Prieur.

Brigitte a ridicat capul şi şi-a tras nasul. M-a privit, surprinsă c-o întreb asta. Un detaliu neprevăzut în complotul ăsta.

— Nu, nu era tatăl tău. Maxime era în limbă după puştoaica aia, care-l scotea din minţi şi care i-a dat papucii după câteva săptămâni, când a izbucnit scandalul. Şi asta trebuie să fi jucat un rol în cursul lucrurilor. Ascultă-mă, Colin, tatăl tău nu ar fi înşelat-o niciodată pe mama ta. Părinţii tăi se iubeau, erau incredibil de fericiţi, într-atât, încât toate celelalte cupluri erau invidioase în preajma lor. Se iubeau aşa de mult, că nu puteau să stea unul fără celălalt. În ciuda tuturor lucrurilor îngrozitoare, trebuie să ştii că eşti un copil născut dintr-o mare dragoste...

Brigitte m-a privit în ochi pentru prima oară.

— Uite, Colin. Acum ai aflat totul. Sper ca asta să te-ajute să-ţi aminteşti detaliul ăla, Nebunia Mazarin. Colin, dacă nu-ţi aminteşti, o să te omoare.

— Oricum o să mă omoare.

M-am ridicat, hotărât să mă întorc în încăpere.

Valerino era de vină pentru tot. Cu siguranţă el o omorâse pe mama. Până la urmă, poate că ideea cu ciobul de sticlă nu era chiar aşa de rea. Brigitte n-ar fi încercat să mă oprească, nu m-ar fi dat de gol, eram sigur de asta. Nu trebuia decât să ascund ciobul la spate. Cu puţin noroc, aş fi putut să-i sfârtec carotida. Nu mi-era frică. Dacă-l omoram pe Valerino, poate că m-ar fi ucis Maxime Prieur.

Un glonţ în spate, în inimă. Ce mai conta?

Sau ar fi putut la fel de bine să cedeze cu toţii, să mă lase plec.

Le era tuturor frică de Valerino, asta clar.

Nu mai conta.

Am privit-o îndelung pe Brigitte în ochi şi m-am aplecat după o sticlă. N-a zis nimic, n-a schiţat niciun gest.

Trebuia s-o sparg rapid, fără să fac gălăgie. Asta era cel mai greu.

Să mă mişc.

Repede.

Am înaintat şi m-am năpustit spre una din lăzile cu vin. M-am prăbuşit cu zgomot la pământ. În încăperea de alături, Valerino a început să se agite.

— Ce se petrece acolo?

Brigitte era deja deasupra mea, ajutându-mă să mă ridic.

— Nu-i nimic, a zis ea. E în stare de şoc. S-a dezechilibrat.

Valerino m-a privit bănuitor, ţinând în continuare arma în mână.

Înaintam încet.

Valerino stătea în picioare, la mai puţin de doi metri în faţa mea. La spate ţineam un gât de sticlă spartă. Brigitte, care era în spatele meu, n-avea cum să nu-l observe.

N-a zis nimic.

Era încă o dată complice.

Lui Valerino n-avea să-i ia mult să bage de seamă că am o mână la spate. Trebuia să înaintez puţin, încă puţin, măcar jumătate de metru.

Şi atunci să-l lovesc.

Să-i iau gâtul asasinului mamei mele.

64. Licăriri în noapte

Duminică, 20 august 2000, ora 02.36,
ruinele abaţiei Saint-Antoine, insula Mornesey

Delpech, Clara, părintele Duval şi Madi au rămas în tăcere minute bune. Se gândeau cu toţii la teoria lui Armand.

Nebunească, dar verosimilă.

Echipajele de poliţie masate la ruinele abaţiei au început să se agite brusc.

— I-au găsit! a strigat Madi.

Delpech s-a grăbit să se apropie de un gardian şi să-l descoasă.

— Alarmă falsă, a zis el dezamăgit. Doar au primit pe fax tot planul galeriilor subterane de la Simon Casanova. O să poată cerceta toate tunelurile. Dacă puştiul e acolo, o să-l găsească.

— Mda, a zis printre dinţi Armand, nu prea convins.

Clara s-a aplecat spre adolescent, cu o grijă maternă.

— Trebuie să avem încredere în ei. Cu asta se ocupă. Au planul...

Lui Armand îi pierise cheful până şi să tragă cu ochiul la decolteul care se deschidea în faţa lui.

— Nu sunt nici ăştia atât de idioţi, a zis el.

— Adică? a făcut Delpech.

— Dacă admitem ipoteza complotului, asta înseamnă că au planificat totul de mult, de zece ani. Nu-mi prea vine să cred că s-au ascuns într-un tunel, cu toată poliţia pe urmele lor, fără un plan de evadare.

— N-aveau de unde să bănuiască, la urma urmei, că poliţia o să aibă planul la îndemână, a răspuns Delpech.

— Ştiu că poliţia îi aşteaptă la una dintre ieşiri! Galeriile astea sunt o momeală, o capcană. Sunt sigur că Valerino se plimbă de trei zile pe sub pământ, în timp ce toată lumea îl caută la suprafaţă. Acum, că toţi poliţiştii caută pe dedesubt, sunt aproape sigur că Prieur, Valerino şi Colin o să fugă pe la suprafaţă.

Delpech l-a privit cu admiraţie pe Armand.

— Cred că are un IQ de 140, a zis Madi.

Clara a mers chiar mai departe.

— Dar ştii că are dreptate puştiul? Ar trebui poate să le zicem şi poliţiştilor.

— Nu cred c-o să ia în seamă sfaturile unui copil de cinşpe ani, a spus Delpech.

Încetul cu încetul, ruinele abaţiei deveneau pustii.

Echipajele de poliţie şi cele de la închisoare se afundau în galeriile subterane, cu armele scoase. Ca nişte furnici atrase de o momeală, s-a gândit Delpech.

— Chiar dacă ar fi aşa cum zici tu, băiete, a făcut jurnalistul, nu putem face altceva decât să aşteptăm.

S-a lăsat o tăcere îndelungată.

Madi fixa cu privirea crucea Saint-Antoine, care domina ruinele. O clipă, contururile ei au devenit clare, reliefate, parcă mai luminate dintr-odată.

Să fi fost farurile puternice ale unei maşini?

Ciudat.

A avut aceeaşi impresie şi câteva secunde mai târziu. Vârful crucii licărea.

— Ce-i lumina aia? a întrebat Madi.

Părintele Duval, de obicei tăcut, a fost primul care i-a răspuns.

— Este lucirea Farului Înlănţuiţilor. E destul de departe, dar reuşeşte să lumineze toate punctele înalte de pe insulă.

Adolescenta aproape a ţipat.

— Abate, aveţi cumva un binoclu?

Părintele Duval a zâmbit când a auzit-o pe Madi spunându-i „abate”.

— Da. În tabără...

— Şi din far se vede toată insula? a întrebat ea.

— Nu, a lămurit-o părintele Duval. Numai o părticică. Numai ce e luminat. Doar punctele cele mai înalte. Locurile întinse.

— Mai e vreun punct la fel de înalt pe insulă? a întrebat, la rândul lui, Armand. Un punct de observaţie mai bun?

— Nu, i-a asigurat părintele Duval. Dar...

— Pot să fac rost de cheie, a zis Delpech. Paznicul e un vechi prieten de-al meu. Trebuie doar să mergem în portul Saint-Argan.

— Ce mai aşteptăm? a strigat Madi.

— Nu vă entuziasmaţi prea tare, copii, a încercat Delpech să-i potolească. Nu se vede mare lucru din far. Mai ales noaptea. Nu avem prea multe şanse.

— Şi-atunci de ce mai veniţi?

Clara şi-a încheiat nasturii la jachetă şi a răspuns înainte să apuce jurnalistul să zică ceva.

— Pentru că marelui Didier Delpech nu-i place să fie unde sunt şi ceilalţi reporteri. În câteva ore, intrarea spre galeriile subterane va fi luată cu asalt de presa din toată ţara. Dar Delpech va fi deja cu un pas înaintea lor... Aşa că, până la urmă, de ce nu spre far?

•

N-a durat decât un minut şi s-au îngrămădit cu toţii în maşina lui Delpech. Jurnalistul era la volan. Părintele Duval, care avea pe puţin o sută de kilograme, a insistat să stea pe locul din dreapta. Armand s-a grăbit să se urce pe bancheta din spate ca să prindă locul de la mijloc şi pe urmă le-a lăsat pe Clara şi Madi să se înghesuie în el fesă lângă fesă, coapsă lângă coapsă.

Delpech a frânat brusc în curtea taberei. Părintele Duval a coborât să ia binoclul şi s-a întors abia târându-se şi gâfâind.

Au luat-o iar din loc, lăsându-i cu gura căscată şi îngrijoraţi pe ceilalţi puşti treji din tabără, adunaţi în jurul lui Yoyo şi Stéphanie.

Au dat fuga la portul Saint-Argan. Delpech a parcat în faţa căpităniei şi a sunat. A mormăit câteva cuvinte la interfon. Clădirea modernă s-a luminat. După câteva clipe, un tip trezit cu o falcă-n cer şi una-n pământ a deschis uşa şi i-a întins o legătură de chei lui Delpech. Care s-a grăbit, la rândul lui, să se întoarcă la maşină.

— Gata, le-am luat.

•

Au parcurs în trombă cei câţiva kilometri care-i despărţeau de Farul Înlănţuiţilor. Delpech a parcat cât mai aproape de el cu putinţă, aproape pe dig.

— A fost construit în 1834, a zis părintele Duval. Are cincizeci şi trei de metri. Nu e cel mai înalt din Franţa, nici pe departe. Dar oricum... E aproape la fel de înalt ca farul din Goury, capul Hague, sau ca cel din Granville, capul Roc.

Au mers pe jos vreo douăzeci de metri. Edificiul era luminat în întregime. La far se ajungea pe o cărare cu pietriş. Cum se apropiau, au zărit coloana hexagonală de granit, aproape netedă. Când te uitai de jos în sus, cele vreo zece ferestruici rotunde, gălbui păreau nasturii perfect aliniaţi ai unei uniforme uriaşe.

Delpech s-a încurcat un pic cu cheile. Într-un final, uşa s-a deschis.

— Sunt două sute douăzeci şi trei de trepte până sus, a anunţat părintele Duval.

— Luaţi-o înainte, domnişoară, i-a zis Armand galant Clarei.

Măcar să îmbine utilul cu plăcutul.

65. H11.08

Duminică, 20 august 2000, ora 02.46,
ferma părăsită a lui Lucien Verger, insula Mornesey

Asasinul mamei mele stătea în faţa mea.

Am înaintat un pic, mai puţin de un metru. Încet. Am plecat capul, încercând să par resemnat. Nu m-am uitat la Valerino, dar îl simţeam în faţa mea.

Acum!

Am scos mâna de la spate şi am întins-o cu toată forţa, cu toată mânia adunată-n mine, îndreptând gâtul spart de sticlă spre gâtul monstrului din faţa mea.

La câţiva centimetri.

Valerino îşi dăduse seama ce vreau să fac.

A sărit în lături. O mână de fier mi-a sucit încheietura.

Mi-a strâns-o tare.

— Dă-i drumul, a zis printre dinţi Valerino.

M-am schimonosit de durere. Nu am cedat.

M-a strâns şi mai tare. Durea îngrozitor. Totuşi, nu am cedat. Până la urmă, am dat drumul ciobului. Valerino m-a împins fără menajamente pe scaun. I-a aruncat o privire sumbră, bănuitoare lui Brigitte. Ea rămăsese mască, mută, într-un colţ al camerei, lângă şemineu. Nu mai puteam să mă bazez pe ea din momentul ăla.

Valerino a rânjit.

— Bănuiesc că acum ştii totul. Ai vrut să faci pe eroul. Înţeleg. Ţi-ai dat seama că nu are niciun rost.

A dat un şut în ciobul de sticlă, care s-a rostogolit până la peretele din cealaltă parte a încăperii. L-am urmărit cu privirea. Tulburat. Valerino s-a uitat la ceas.

— Grăbeşte-te. Timpul trece. Concentrează-te la ce căutăm noi. N-avem toată noaptea la dispoziţie.

Să mă concentrez?

Nu mai era nevoie. Brusc, în mintea mea se limpezise totul.

Toată lumea ţipa la masa aia. Îl vedeam pe tata aplecându-se spre mine. Discret. Şi vorbea cu mine sub masă. Îmi şoptea la ureche: „Uite, Colin. Uite. Acolo e comoara. Acolo e Nebunia Mazarin".

Sub ochii mei.

De-acum ştiam. Îmi aminteam. Dar trebuia să trag de timp. Să-mi vină o idee, alta. Altă armă. Ţinând în continuare capul plecat, m-am uitat în jur.

Nimic.

Nimic în afară de greblele alea ruginite sau, în cel mai rău caz, coasa aia rezemată de şemineu. Părea încă ascuţită, dar cum să fac să mă ridic, s-o iau şi să-i lovesc cu ea, când eram înconjurat de patru adulţi ostili?

Era ridicol. Imposibil.

Trebuia să găsesc altceva.

O şmecherie. O minciună.

•

Lumina farului a scăldat încă o dată casa. Ferestrele erau prea prăfuite. De afară sigur nu se vedeau licăririle lanternelor. N-avea nimeni cum să bănuiască, în fond, că e cineva înăuntru şi poliţia cercetase cu siguranţă ferma asta abandonată cu zile în urmă.

Minutele treceau lent, punctate numai de lumina farului.

— Pierdem vremea aici, a zis dintr-odată Valerino. Am căutat peste tot. Am sondat până şi pereţii. Am răsturnat totul cu fundu-n sus. Nu-i nicio comoară aici. Ar trebui s-o ştergem cât mai avem timp. E o porcărie povestea asta cu Nebunia Mazarin, o născoceală a lui Jean Remy.

— Jean o găsise, a zis Maxime Prieur calm. Suntem noi prea proşti ca să ne prindem.

Prieur s-a aplecat spre mine şi mi-a pus arătătorul la tâmplă.

— E în capul tău, Colin. Ce căutăm e aici, în capul tău. Tatăl tău a ascuns secretul în mintea ta. Ştim cu toţii. Pentru numele lui Dumnezeu. E singura ta şansă!

Trebuia să-ncerc. Nu mai conta.

Până la urmă, ce-aveam de pierdut?

— E... e o imagine, am bâiguit eu.

Valerino şi Thierry s-au răsucit brusc.

— Aşa?

Am continuat.

— Îmi tot vine în minte o imagine. Ca un cod. Dar nu ştiu ce semnificaţie ar putea să aibă. Nu cred că înseamnă nimic.

— Dar zi odată! a făcut Maxime Prieur, întărâtat. Vorbeşte, înţelegem noi.

— E ca un cod. A scris ceva pe jos, cu degetul, sub masă, unde mă jucam eu, la ultima masă. Mi-a zis să mă uit şi pe urmă a şters.

— Zi! a făcut Prieur nerăbdător.

— Trebuie să-ncerc şi eu. E ca un desen.

Fără să mai aştept permisiunea lor, m-am ridicat şi m-am dus spre fereastră. Valerino a vrut să mă oprească, dar Prieur a ridicat mâna.

— Lasă-l naibii. Lasă-l să facă ce vrea.

Valerino, neîncrezător, a îndreptat arma spre mine. Am ridicat un deget ca să le arăt că voiam numai să desenez ceva cu degetul în praful de pe fereastră.

Maxime Prieur s-a apropiat de mine, gata să mă oprească în caz că aş fi încercat să fug. Mi-am înmuiat un pic degetul în gură şi-am trasat pe toată fereastra, având grijă să apăs cât pot, în stratul gros de praf, o literă urmată de cifre.

„H11.08".

— Asta-i tot? a întrebat Prieur surprins.

Am încuviinţat din cap şi m-am îndepărtat imediat de fereastră.

— Ce e porcăria asta? a întrebat Valerino îngrijorat. Ăsta micu' îşi bate joc de noi.

Thierry a intervenit pentru prima dată.

— N-aş fi atât de sigur. Jean era în stare să inventeze ceva atât de încurcat.

Maxime gândea cu voce tare.

— „H11". Poate fi o oră. Ora 11... Asta poate indica o poziţie a soarelui. Oricum, e o direcţie, un reper. Aici, de exemplu. Dar „08"? Ce-o-nsemna asta?

— Un număr de paşi? a sugerat Thierry. Sau poate altitudinea? Oare există pe insulă vreun punct care să se afle exact la opt metri deasupra mării?

Maxime Prieur a desfăşurat harta şi s-a aplecat spre ea s-o analizeze, împreună cu Thierry.

Valerino a oftat.

— Vă pierdeţi timpul. V-a îmbrobodit ţâncu' ăsta. Vrea numai să tragă de timp.

•

Raza farului a traversat praful de pe geam, luminând ferma. Litera H şi cifrele au strălucit şi ele o clipă trecătoare, ca nişte simboluri imense de foc.

H11.08.

Singura mea speranţă.

Atât de fragilă.

Trebuia să vadă cineva mesajul ăsta, să-l citească de afară, de la coadă la cap, deci...

Apoi să priceapă...

În Mornesey era un singur om care putea să facă asta.

66. Vertij

Duminică, 20 august 2000, ora 02.57,
Farul Înlănţuiţilor, insula Mornesey

Lui Armand îi era greu să ţină pasul cu Clara. Secretara blondă galopa pe cele două sute şi ceva de trepte ale farului fără să răsufle. Probabil că-şi petrecea ore întregi la sală făcând *step.*

Armand gâfâia. Două sute douăzeci şi trei de trepte.

Madi îl zorea.

— Mişcă-te naibii mai repede!

— Nu arde nicăieri, a mârâit Armand. Părintele Duval e cu douăzeci de trepte în spatele nostru şi binoclul e la el...

După câteva minute, au ajuns cu toţii în vârful farului. Armand şi-a tras sufletul. Deşi era o noapte răcoroasă, părintele Duval era leoarcă de sudoare. S-a sprijinit în braţe de peretele de beton, cu răsuflarea tăiată. Lumina era din ce în ce mai puternică, mai orbitoare, cu toate că nu se putea intra în camera maşinilor, care era deja automatizată. Delpech a deschis altă uşă, care dădea spre exterior.

Au ieşit cu toţii.

Teoretic, farul nu era deschis pentru public. Acum au înţeles şi de ce. De la cei cincizeci şi trei de metri înălţime, de pe platformă, se vedea toată insula. Însă tot ce proteja de o eventuală cădere în gol era un gărduleţ de fier de niciun metru. Delpech, Clara şi Madi au înaintat până la balustradă şi s-au aplecat peste ea.

S-au trezit în faţa unei privelişti impunătoare, ce te lăsa mut.

La dreapta era micul port Saint-Argan, cu neoanele lui multicolore, statuia luminată a lui Mazarin. La stânga, întunecatul golf Crique-aux-Mauves. În faţă, câteva case luminate, cătunul Charmes. Ferme, şiruri de case. În depărtare, în celălalt capăt al insulei, crucea Saint-Antoine. Şi mai departe, în peninsulă, fortăreaţa Mazarin, luminată de proiectoare cu halogen. În larg, luciri roşii şi galbene. Balizele de pe Canalul Mânecii ce semnalizau stâncile şi viaţa de pe o insulă din apropiere, Chausey sau alta.

Un vânt rece le şfichiuia feţele. Se auzeau valurile spărgându-se de stabilopozi.

— E superb, a spus Clara. E prima dată când urc aici. Toate luminile astea...

Părintele Duval a înaintat şi el şi i-a dat binoclul lui Delpech.

— Aveţi, cu siguranţă, ochii mai ageri decât ai mei.

Delpech a început să scruteze insula. Pe îndelete. Atent. Madi s-a întors spre Armand, care rămăsese lipit de uşă.

— Ce naiba faci?

A văzut că lui Armand îi tremurau picioarele.

— Madi, tu eşti sănătoasă la cap? a răspuns Armand. N-ai văzut hăul de dedesubt? N-am chef să cad de-aici.

— Ai rău de înălţime?

— Îhm...

— Haide, vino, te ţin eu de mână.

— Ete scârţ, se vede bine şi de-aici.

Madi a oftat.

— Eşti un fraier. Nu ţi se poate întâmpla nimic.

— Lasă-mă naibii-n pace!

După câteva minute bune, Delpech a lăsat binoclul jos.

— Nimic, a făcut el. Nimic dubios. Am încercat să văd străzile, drumurile, locuinţele. Dar n-am remarcat nimic. Dacă sunt la adăpost, în întuneric, sub copaci, de-aici n-ai cum să-i vezi.

— Ia dă-te! a sărit Clara.

Secretara a examinat şi ea îndelung insula. Tot fără sorţi de izbândă. Pe urmă şi-a încercat norocul şi părintele Duval.

— Pot să mă uit şi eu? a întrebat Madi.

Părintele Duval i-a întins binoclul. Clara dârdâia, cu mâinile şi faţa îngheţate de vântul neînduplecat. Adolescenta a inspectat, la rândul ei, peisajul.

— Ce nebunie. Se văd până şi girofarurile de la maşinile poliţiştilor, din curtea abaţiei. Se vede totul!

— Numai ce e luminat, a adăugat Delpech.

După alte câteva minute, fata a lăsat binoclul.

— Nimic, a zis şi ea. În afară de poliţişti, toată lumea a băgat cornu-n pernă pe insula asta!

S-a întors spre Armand, care stătea încă proţăpit în capătul scărilor şi nu îndrăznea să iasă.

— Vrei să te uiţi şi tu? a întrebat Madi.

— Nu pot, ţi-am zis doar!

— Lasă-l, a făcut părintele Duval pe un ton calm. Răul de înălţime e o frică pe care nu o putem controla şi platforma asta e într-adevăr foarte periculoasă.

— Şi-atunci ce facem? a întrebat Madi. N-am descoperit nimic!

— Nici n-o să descoperim, a răspuns Delpech. Măcar am încercat. Trebuia. Poate că poliţiştii l-au găsit deja pe Colin.

Clarei îi clănţăneau dinţii. Delpech a luat-o în braţe şi a încercat s-o încălzească.

— Haideţi să coborâm, a făcut jurnalistul. Va trebui să venim cu altă idee.

Armand a luat, de data asta, primul la picior cele două sute douăzeci şi trei de trepte, urmat de Madi, Clara şi părintele Duval. Delpech a încuiat uşa ce dădea spre platforma exterioară şi i-a prins din urmă.

67. Nebunia Mazarin

Duminică, 20 august 2000, ora 03.13,
popasul din Fontenay-le-Comte

Popasul de pe autostradă rămăsese pustiu. Cele patru benzi erau libere, traficul se deblocase. Lui Simon Casanova îi era frig. Vânticelul care se stârnise nu-l lăsa să se uite peste documentele din dosarul lui Gabriel Borderie fără să le împrăştie peste tot.

Le-a strâns şi a intrat în benzinărie.

Lumina artificială a neoanelor îi chinuia ochii. La casă, o fată obosită i-a zâmbit. O fată foarte tânără. Sigur o studentă care-şi luase un job de seară sau pe timpul verii ca să mai facă un ban. Probabil clienţii se perindaseră pe-acolo toată noaptea şi abia aştepta să iasă din tură. Îl urmărea pe Simon cu coada ochiului. Altă dată, Simon s-ar fi dus să-i zică ceva drăguţ, sau poate chiar mai mult de-atât. Dar acum era copleşit. Bea o cafea de la automatul ce fusese reparat între timp.

O cafea la un euro.

Nasoală, dar măcar era caldă.

A aruncat o privire în jur. În benzinărie nu era niciun loc unde să te poţi aşeza. Numai câteva măsuţe rotunde şi albe din PVC pe care să-ţi pui cafeaua. Simon a aruncat paharul gol la gunoi şi a deschis iar dosarul.

Era pe drumul cel bun. Era sigur de asta.

Trebuia numai să mai verifice o dată toate informaţiile alea. Simţea aţintită spre el privirea tinerei casiere.

Nu în seara asta, frumoaso.

A recitit, mai întâi de toate, analiza geologică detaliată a insulei. Solul era, în mare parte, calcaros. „Un sol de mică adâncime, format pe o rocă-mamă de calcar şi cu un orizont de tip A, de culoare brună, pietros şi granular, cu un conţinut ridicat de humus, suprapus peste o rocă de bază mai mult sau mai puţin dezagregată". Simon nu înţelegea nimic, dar era clar o compoziţie rară, foarte specială, mai ales pentru regiunea nordică a Franţei.

A deschis dosarul şi a scos cu greu din el o hartă mare, harta geologică a insulei. Măsuţa de PVC era prea mică pentru a o desfăşura. A îndoit-o ca să se poată concentra la faimoasa parcelă, lotul construibil, Sângeroşii, terenul exploatat de Lucien Verger în 1914. Era o parcelă cu totul deosebită, un tip rar de rendzină: „sol foarte sărac în humus, cu un pH ridicat, destul de

pietros; substrat de natură argiloasă; drenaj bun şi alimentare cu apă regulată".

De ce nu?

Încerca să-şi amintească puţinele cursuri de geologie pe care le urmase. Avea sens. A împăturit harta la loc şi a mai răsfoit câteva pagini din dosar. S-a oprit la documentele care-l priveau pe tânărul Lucien Verger: un inventar al bunurilor sale, alcătuit după dispariţia lui. Chitanţe de la achiziţii de materiale, când încă era în activitate. Materiale de construcţie foarte scumpe la vremea aceea. I-a mai citit o dată corespondenţa: „Am primit «comoara» ta. Nu ştiam că măruntaiele insulei Mornesey adăpostesc asemenea bogăţie. [...] Veţi găsi şi alte câteva piese din colecţie. Am câteva zeci şi nu plănuiesc să mă opresc prea curând. Mobilizarea generală pentru războiul ăsta nenorocit s-ar putea să mă încetinească puţin. Dar vă daţi seama că nu e foarte grav".

Nu mai avea nicio îndoială.

Numai numele, Sângeroşii. Când te gândeai mai bine, era atât de clar!

A recitit scrisoarea doamnei de Sevigné: „Italianul Mazarin a câştigat simpatia curţii cu talentul lui de orator, cu înţelepciunea în ce priveşte chestiunile de politică şi cu erudiţia sa desăvârşită, dar mai ales cu averea pe care i-a adus-o insula Mornesey. Comoara asta nemaiîntâlnită, după care era înnebunit, cu care a ştiut să înduplece nobilimea franceză, izvorul acesta nesecat de bogăţie după care toată curtea era înnebunită. Fără această comoară, ceremonia de încoronare a lui Ludovic al XIV-lea n-ar fi fost la fel de strălucitoare".

Nu, nu se înşela. Dovezile adunate de Jean Remy alungau orice îndoială.

Simon a închis din nou dosarul şi a ieşit grăbit. A trecut prin faţa tinerei casiere şi i-a aruncat un zâmbet melancolic. A rămas câteva clipe în aerul proaspăt al dimineţii, care l-a înviorat, şi pe urmă şi-a scos telefonul mobil.

A sunat de câteva ori.

— Alo?

— Clara?

— Casa? a răspuns o voce cu răsuflarea tăiată.

— Unde eşti acum, Clara?

— Cobor nişte scări. Două sute douăzeci şi trei de trepte. O să-ţi povestesc eu.

— Clara, cred că am descoperit secretul Nebuniei Mazarin. Solul insulei are nişte calităţi extraordinare, un amestec rar şi foarte complex. Mai ales faimoasa parcelă pe care e construită abaţia. Un sol cum nu se găseşte nicăieri altundeva în Franţa. Te scutesc de detalii...

— Ce are atât de special solul ăsta? a întrebat Clara neîncrezătoare, coborând mai departe.

— E un sol comparabil, din toate punctele de vedere, cu solul celor mai mari podgorii din Franţa. Bordelais. Bourgogne. Am dovezile, Clara! Fermierul ăla tânăr, Lucien Verger ăla, era viticultor. Nebunia Mazarin e un vin, un vin foarte preţios!

Clara s-a oprit deodată pe treptele farului. Scara nu era luminată decât de nişte lămpi agăţate ici şi colo. Părintele Duval, care mergea în spatele ei, aproape că s-a dus de-a dura.

— Părinte, vă pricepeţi la vinuri?

— Aş zice că da, i-a răspuns părintele Duval, un pic surprins.

Clara i-a întins telefonul.

— Ia ascultaţi, s-ar putea să fiţi mai de folos decât mine.

Părintele s-a pomenit cu telefonul în mână înainte să apuce să mai zică ceva.

— Alo? Duval la telefon, directorul taberei.

— Vă pricepeţi la vinuri?

— Am o pivniţă cu aproape o mie de sticle...

— OK! a izbucnit Simon încântat. Nebunia Mazarin e, de fapt, un vin. E limpede când stai să te gândeşti. Sângeroşii e un toponim, o podgorie cunoscută din Evul Mediu. Una dintre cele mai mari din Franţa. Vinul a fost produs mult timp de călugării benedictini şi descoperit de Mazarin. Producţia a încetat odată cu Revoluţia, cu distrugerea abaţiei şi conflictele cauzate de moştenire. *Terroir*-ul era prea mic, prea izolat. A fost dat uitării. S-a pierdut cu timpul orice amintire despre el. Asta până în 1915, când viticultorul ăsta tânăr, Lucien Verger, a început să producă din nou vin roşu pe insula Mornesey...

— Tot ce se poate, a zis părintele Duval trăgându-şi sufletul. Mornesey se află mai la sud decât podgoriile din Champagne, Alsacia sau alea de Eiswein de pe Rin şi Moselle. Cu atât mai mult cu cât aici e şi un microclimat oceanic, cu dimineţi ceţoase, care protejează via de îngheţ, şi mai e şi orientarea spre sud. Ca şi în Jersey, unde încă este produs un excelent vin alb. Numai că solul din Mornesey e de mii de ori mai bogat, iar dacă găseşti soiul potrivit... Dumnezeule mare... Ca să te convingi... Ar trebui să-l guşti!

— Lucien Verger este ultimul care a făcut vin în Mornesey! aproape c-a ţipat Casanova. Ferma lui se afla în zona de sud-vest a insulei, într-unul dintre cele mai înalte puncte. E în paragină şi-n ziua de azi. Am trecut de mai multe ori prin faţa ei în ultima lună. Dacă a mai rămas ceva din Nebunia Mazarin, dacă Jean Remy a descoperit în urmă cu zece ani una dintre

ultimele sticle de pe insulă, acolo a descoperit-o, la ferma abandonată a lui Lucien Verger.

Mâinile părintelui Duval erau leoarcă de sudoare, iar picăturile ce i se scurgeau pe degetele groase udaseră telefonul.

— Mulţumesc. Ne grăbim într-acolo! Vă sunăm noi.

Părintele a închis. I-a înapoiat Clarei mobilul şi i-a întins binoclul lui Delpech.

— Urcăm iarăşi. Mă rog, dumneavoastră... Pe mine nu mă mai ţin picioarele! Urcaţi din nou, acum, că ştim după ce să ne uităm: ferma abandonată a lui Lucien Verger. E chiar pe direcţia farului, la vreun kilometru distanţă.

Delpech a gâfâit puţin, s-a sprijinit câteva secunde de zidul de beton şi s-a înhămat la o nouă urcare.

— Nu mai sunt la vârsta la care să fac aşa ceva! a oftat jurnalistul.

— Hai, nu te mai plânge, a făcut Clara încântată. Nu ajunseserăm încă jos.

•

În spatele lor răsunau paşii sprinteni ai lui Madi şi ai lui Armand. Înţeleseseră ce au de făcut şi se apucaseră şi ei să urce din nou treptele farului.

Odată ajuns pe platformă, Delpech şi-a îndreptat binoclul direct spre ferma abandonată. Clara şi Madi aşteptau pe lângă el, nerăbdătoare. Armand tot nu voia să iasă pe platformă.

— Aşa, deci? a întrebat Clara, dârdâind iarăşi.

— Nimic, a răspuns jurnalistul posomorât. Nimic! Linişte şi pace. Nicio lumină la fermă. Nicio mişcare. Nimeni afară. Altă pistă falsă!

— Pot să mă uit şi eu? a făcut Madi.

— Cum vrei, a zis Delpech. Dar grăbeşte-te, că n-o să stăm aici toată noaptea. Am îngheţat deja.

Clara a aprobat din cap. Madi a luat binoclul şi a aşteptat ca farul să lumineze câteva secunde ferma abandonată. După ce raza s-a rotit de vreo zece ori, a lăsat şi ea binoclul jos.

— Canci. Nu mişcă nimic.

— Atunci haideţi să coborâm, a făcut jurnalistul.

— OK, a oftat Madi.

I-a înapoiat binoclul lui Delpech. S-au întors cu toţii ca să iasă de pe platformă. Adolescenta i-a urmat.

Coborâseră mai bine de o sută de trepte, când Madi a întrebat nu prea convinsă:

— Aşa, la plesneală, ştie cineva ce-ar putea să însemne chestia asta, 80.11H?

Încă patru trepte.

Strigătul lui Armand, care era mult mai sus, s-a propagat pe scara în spirală ca un incendiu într-un tunel.

— Ce? Ce-ai zis?

Madi s-a oprit din coborât, s-a întors şi a ridicat privirea.

— Pe una dintre ferestrele fermei, a zis ea. În praf e scrisă o chestie. 80.11H.

— 80! a ţipat Armand şi mai tare. La ora 11! E un joc pe care-l jucam cu Colin. E acolo! Morţii mă-sii, acum e clar, Colin e la ferma aia!

68. Ultima etapă a doliului

Duminică, 20 august 2000, ora 03.21,
ferma abandonată a lui Lucien Verger, insula Mornesey

Prima dată mi s-a părut că nu e decât raza farului. Dar lumina nu-şi continua rondul obişnuit. Încremenise asupra fermei, făcând dintr-odată zi în încăpere.

Valerino s-a năpustit la fereastră cu arma ridicată. Şi-a dus mâna streaşină la ochi, încercând să zărească afară, dar un punct luminos îl orbea.

— Ce dracu' se întâmplă? a urlat Maxime Prieur.

— Nu ştiu...

Valerino n-a apucat să-şi ducă la capăt răspunsul. O voce de bărbat, aproape ireală, distorsionată şi amplificată de un megafon, a răsunat în încăpere.

— Valerino. Ducourret. Deschideţi uşa şi ieşiţi cu mâinile sus. Sunteţi încercuiţi.

Valerino a spart geamul cu cotul, rămânând în continuare pitit, şi s-a uitat la câmpul abandonat din faţa fermei. S-a întors spre Thierry şi Prieur.

— Poliţia! Peste zece maşini! Căcat! Cum de ne-au găsit?

Mi-a aruncat o privire înfricoşătoare.

Fără să priceapă.

Thierry a înaintat. Până aproape de fereastră.

— S-a terminat, Jean-Louis. Am pariat şi am pierdut. Nu ne mai jucăm de-a cowboy-i. Ne predăm!

Valerino s-a repezit spre trapă, cea pe care intraserăm şi care dădea spre galerii.

A deschis-o.

S-a auzit un zgomot surd, lovituri puternice. Poliţiştii încercau să spargă tunelul astupat de Valerino şi complicii lui.

— Suntem încolţiţi, s-a enervat Maxime Prieur. Terminaţi. Ca nişte şobolani. Şi toate pentru asta.

— Nu, a ţipat Valerino. Mai avem o şansă.

S-a întors spre mine. În ochi îi juca un licăr turbat.

— Avem monedă de schimb. Un ostatic. N-o să tragă în direcţia unui ostatic.

Maxime Prieur s-a uitat cu îngrijorare la el.

— S-a terminat, Jean-Louis. Şi unde vrei să te duci cu ostaticul tău?

— Trebuie să ieşim. Barca e la mai puţin de un kilometru. Putem să ajungem...

— Şi pe urmă? a făcut Prieur. Odată ajunşi în barcă ce facem? Crezi că n-au şi ei bărci? Sau elicoptere?

Vocea din megafon a mai străpuns o dată pereţii de piatră ai casei.

— Ieşiţi fără să opuneţi rezistenţă. N-aveţi nicio şansă. Sunt oameni la toate ieşirile. Întâi daţi-i drumul lui Colin Remy şi pe urmă ieşiţi cu mâinile pe cap, fără arme.

— S-a terminat, Jean-Louis, a insistat Maxime Prieur. Nu ne-am plictisit deloc zece ani, cu ideile tale tâmpite. De la sabotarea tunelului la răpirea lui Colin Remy. Fără vărsare de sânge, aşa ne-ai zis. Îţi aminteşti, Jean-Louis? Fără vărsare de sânge. Îmi pare rău, dar eu unul mă predau. Până la urmă...

Prieur a schiţat un zâmbet scurt înainte să continue:

— Până la urmă, eu n-am omorât pe nimeni. Nici măcar nu sunt înarmat.

— Şi eu mă predau, a făcut Thierry abătut.

Brigitte n-a zis nimic. Stătea ghemuită, tăcând mâlc, lângă şemineu.

Prieur s-a dus spre uşă, gata s-o deschidă.

— Staţi! a strigat Valerino.

Şi-a îndreptat arma spre complicii lui.

— Staţi, a urlat el din nou cu o voce de nebun. Predaţi-vă, dacă asta vreţi. Dar pe mine n-o să pună mâna.

Şi-a întors revolverul spre mine şi mi-a făcut semn să mă ridic. Nu puteam face altceva decât să mă supun. Mi-a smucit braţul drept şi mi l-a sucit la spate dintr-odată. Mi s-au înmuiat genunchii de durere.

A mai slăbit puţin strânsoarea.

— Mergi. Deschide uşa. Ieşim.

Aveam să fiu scutul lui. Dacă dădeam să fac vreo mişcare, mă împuşca fără să stea pe gânduri.

Oare afară poliţiştii nu aveau să tragă şi ei? Probabil chemaseră lunetişti de elită, sau ceva de genul. Dar ar fi riscat să mă nimerească şi pe mine?

Da, aşa trebuia.

Mai bine mă atingea vreun glonţ tras aiurea decât să merg mai departe cu nebunul ăla.

•

Valerino s-a mai uitat o dată la complicii lui. Nu se clintea niciunul. N-avea niciunul de gând să-l urmeze.

— Deschide uşa! a urlat el.

Mi-a sucit iarăşi braţul. Am apăsat pe clanţă cu stânga. Am împins. Uşa nu se clintea.

— Dă-i un picior, a ordonat Valerino.

Am împins uşa cu mai multă forţă. A cedat brusc. Valerino îmi ţinea braţul şi mai strâns, ca nu cumva să-mi vină vreo idee.

O lumină orbitoare îmi intra în ochi. Am auzit clar nişte ordine improvizate.

— Nu trageţi! E înarmat. L-a luat pe puşti.

Valerino mă împingea fără să scoată o vorbă. Am înaintat vreun metru.

Oare de ce nu îndrăzneau poliţiştii să tragă?

Valerino stătea în continuare lipit de mine, împingându-mă uşor şi sucindu-mi îngrozitor braţul la spate.

Trageţi odată!

Nimic. Linişte.

•

Braţul meu răsucit a fost eliberat brusc.

Linişte în continuare.

Mâna lui Valerino s-a deschis, iar revolverul i-a picat în iarbă. Corpul lui, lipit de mine, s-a prăbuşit încetişor, fără să scoată un sunet.

Trăiam.

Valerino zăcea în iarbă, la picioarele mele.

Într-o baltă de sânge.

M-am întors cu spatele la proiectorul orbitor al poliţiştilor.

Brigitte stătea în faţa mea, ca smintită, o nălucă în lumina albă. Ţinea în mână vechea coasă ruginită ce era sprijinită de şemineu. Sângele încă picura din lamă.

Thierry şi Prieur au ieşit după ea cu mâinile pe cap. Brigitte nu vedea din mine decât o siluetă neagră. A şoptit aproape fără să-şi mişte buzele:

— Pentru Anne. Pentru mama ta.

•

Pe urmă totul s-a petrecut foarte repede. Vreo zece poliţişti cu veste antiglonţ s-au repezit la Maxime Prieur, Thierry şi Brigitte. Au fost luaţi şi ghidaţi spre o dubă. Urletul sirenelor a început din nou.

O poliţistă brunetă a venit lângă mine şi m-a luat puţin deoparte. Psiholog, cu siguranţă. Ştia ce face. Nu mi-a pus decât câteva întrebări şi după aceea m-a urmărit discret. Am fost scutit de imaginea cadavrului lui Valerino băgat într-un sac de plastic.

Peugeotul de la *L'Ilien* a parcat la câţiva metri de mine. O clipă am crezut că o să trebuiască să îndur interogatoriul unui jurnalist.

Deja?

Spre surprinderea mea, de pe bancheta din spate au coborât Madi şi Armand.

— 80 la ora 11! a urlat Armand. Eşti genial, Colin. Amândoi suntem!

Madi n-a zis nimic. Doar mi-a zâmbit, apoi m-a cuprins în braţe şi m-a ţinut aşa, strâns, mult timp. Îi simţeam inima bătând peste a mea, simţeam aceeaşi căldură ca în urmă cu trei zile, când *nounou* mă strânsese la piept, mai puţin moliciunea sânilor ei mari. Şi de data asta aveam fluturi în stomac. Îmbrăţişarea noastră a ţinut mai mult decât una între prieteni. Madi mi-a dat drumul, în cele din urmă. Părea la fel de emoţionată ca mine.

— Mă bucur că eşti încă viu, Colin.

Armand a abordat un zâmbet radios. Când îl vedeam, cu faţa aia rotundă, ochelarii lui şi trupul ăla sfrijit, mă linişteam pe loc.

— Se pare că eşti miliardar, a continuat Armand. Orfan pe bune şi miliardar. Pfoaa... Jur că nu te mint...

Ca pentru a confirma profeţia lui Armand, s-a apropiat de mine o blondă într-o rochie de seară lungă, mov şi mulată, total nepotrivită cu momentul. Semăna un pic cu femeile alea fatale din filmele cu gangsteri, numai că un pic mai în vârstă. Armand ne-a făcut cunoştinţă.

— Clara. O secretară plină de resurse. Nu-ţi face visuri, Colin, îi plac tipii mai în vârstă!

Clara a zâmbit cu toţi dinţii ei albi.

— Didier Delpech te roagă să-l ierţi, dar s-a întors la redacţie. Până la urmă, s-ar putea să scoată un număr special din *L'Ilien.*

M-am strâmbat.

— Lui îi datorezi toate astea! a zis Clara.

Mi-a întins telefonul ei.

— Ţine. Cineva pe care nu-l cunoşti, dar care vrea să-ţi vorbească. Şi lui îi eşti îndatorat până la cer!

Am luat, surprins, telefonul.

— Colin Remy? a făcut o voce tânără şi vioaie. Simon Casanova la telefon, vă mai amintiţi de mine? Poliţistul comunitar de pe insulă. Încântat să vă găsesc în viaţă.

— Mulţumesc, am bâiguit eu, fără să pricep prea multe.

— Cred c-o să dorm puţin acum. Dar voi fi în Mornesey începând de mâine-dimineaţă. Trebuie să onorez nişte întâlniri la care am întârziat, pe lângă abaţie. Şi, mai ales, trebuie să vă înmânez nişte amintiri de la tatăl dumneavoastră. Vi le aduc de la prietenul lui cel mai bun, un prieten fidel, Gabriel Borderie.

— Mulţumesc, am zis eu din nou, stânjenit şi un pic cam zăpăcit.

— Pot să vă rog ceva?

— Da, sigur.

— Puneţi-mi şi mie deoparte o sticlă de Nebunia Mazarin. Cred că o merit cu vârf şi îndesat.

— S-a făcut.

•

A închis. M-am simţit ca un prost. I-am întins telefonul Clarei. Ea s-a uitat la mine, gânditoare.

— Simon Casanova e el un pic îngâmfat şi încăpăţânat ca un catâr. Dar nu e prost deloc... Şi e şi băiat frumos. Şi, dincolo de toate, cred că el ţi-a salvat viaţa, Colin.

Am bâiguit ceva de neînţeles în semn de mulţumire.

Începuse să se îndepărteze deja, unduindu-şi şoldurile în rochia ei de femeie fatală, cu telefonul mobil lipit iarăşi de ureche.

— E mai bună din spate, nu crezi? a comentat Armand.

N-am răspuns.

Voiam să mă bucur de linişte. Să rămân singur.

— Colin!

Am recunoscut vocea gravă a părintelui Duval. M-am întors. Era roşu la faţă, cum nu-l mai văzusem niciodată. Într-o mână ţinea un pahar prăfuit, scos cu siguranţă din bufetul vechi de la fermă, iar în cealaltă, o sticlă de vin.

„Sângeroşii – insula Mornesey – 1914".

Preotul rotea paharul cu vin cu dexteritatea unui somelier profesionist.

— N-am putut rezista tentaţiei să deschid una, Colin.

Nu ştiam ce să zic.

— Şi? a întrebat Armand.

— Trebuia cu siguranţă degustat acum câţiva ani. Optzeci şi cinci de ani de învechire e prea mult chiar şi pentru un vin foarte bun. Şi dopurile trebuiau schimbate regulat. Şi mai trebuia şi decantat...

— E borş? s-a îngrijorat Armand.

Părintele Duval a luat o înghiţitură de vin şi a ţinut-o mult timp în gură. A răspuns, cântărindu-şi bine cuvintele.

— Am băut acum mai puţin de-o lună un Château Cos d'Estournel, *grand cru classé,* din 1986. O sută cincizeci de euro sticla. Pe puţin. Şi pot să vă spun că era borş faţă de acesta de pe domeniul Saint-Antoine.

Madi a fluierat cu admiraţie.

Părintele Duval s-a aplecat spre mine.

— E un vin extraordinar, Colin. Mazarin avea dreptate. Datorită *terroir*-ului excepţional, cum puţine găseşti în Franţa. Un *terroir* vechi, pe care istoria l-a uitat. Se mai întâmplă. Până l-a redescoperit tatăl tău. Dacă te hotărăşti să-l exploatezi din nou, să plantezi din nou vie, atunci, dragul meu, renumele şi averea ta sunt asigurate!

Am dat aprobator din cap, fără să ştiu ce să zic.

M-am uitat jenat în jur. Madi mi-a zâmbit şi-mi plăcea zâmbetul ei.

— Vă mulţumesc tuturor. Mulţumesc. Dar cred că am nevoie să fiu un pic singur.

M-am îndepărtat fără să mai scot o vorbă şi m-am dus câţiva metri mai încolo. Am urcat pe pajiştea mică din faţa casei, ca să fiu cât mai sus cu putinţă. Zărisem un deluşor pe care era un copac bătrân şi uscat, cu crengile răsucite.

M-am aşezat pe deal, cu spatele sprijinit de trunchiul copacului. Iarba era umedă.

Nu conta.

Cum mă şi aşteptam, din punctul ăla de observaţie aveam o privelişte frumoasă spre mare, spre far, spre coasta stâncoasă din sud-estul insulei. Auzeam valurile spărgându-se de stâncile negre.

•

Am închis ochii. I-am deschis la loc.

Eram bine.

Vuietul valurilor. Marea nesfârşită.

În depărtare, orizontul se înroşea. Marea era în flăcări.

Deja răsărea soarele. Sigur aţipisem puţin.

O nouă zi, o nouă viaţă.

•

Mai trebuia să citesc scrisoarea de adio a tatălui meu, cea lăsată în grija notarului, după ce o găseau poliţiştii şi mi-o înapoiau. Scrisoarea aia incriminatoare.

De-acum nu mai conta.

Eram bine.

Trebuia să vin aici, să iau la pas ruinele copilăriei mele.

Mă resemnasem. Tata era mort. Eu eram orfan, în sfârşit, doliul se încheiase, îmi trebuiseră zece ani.

Tata murise ca un erou.

Mama avusese dreptate. Profeţia ei se împlinise după toţi anii ăia. „Într-o bună zi, o să-l regăseşti pe tatăl tău”.

Nu-l mai văzusem niciodată.

Dar în ziua aceea-l regăsisem.

virtual-project.eu